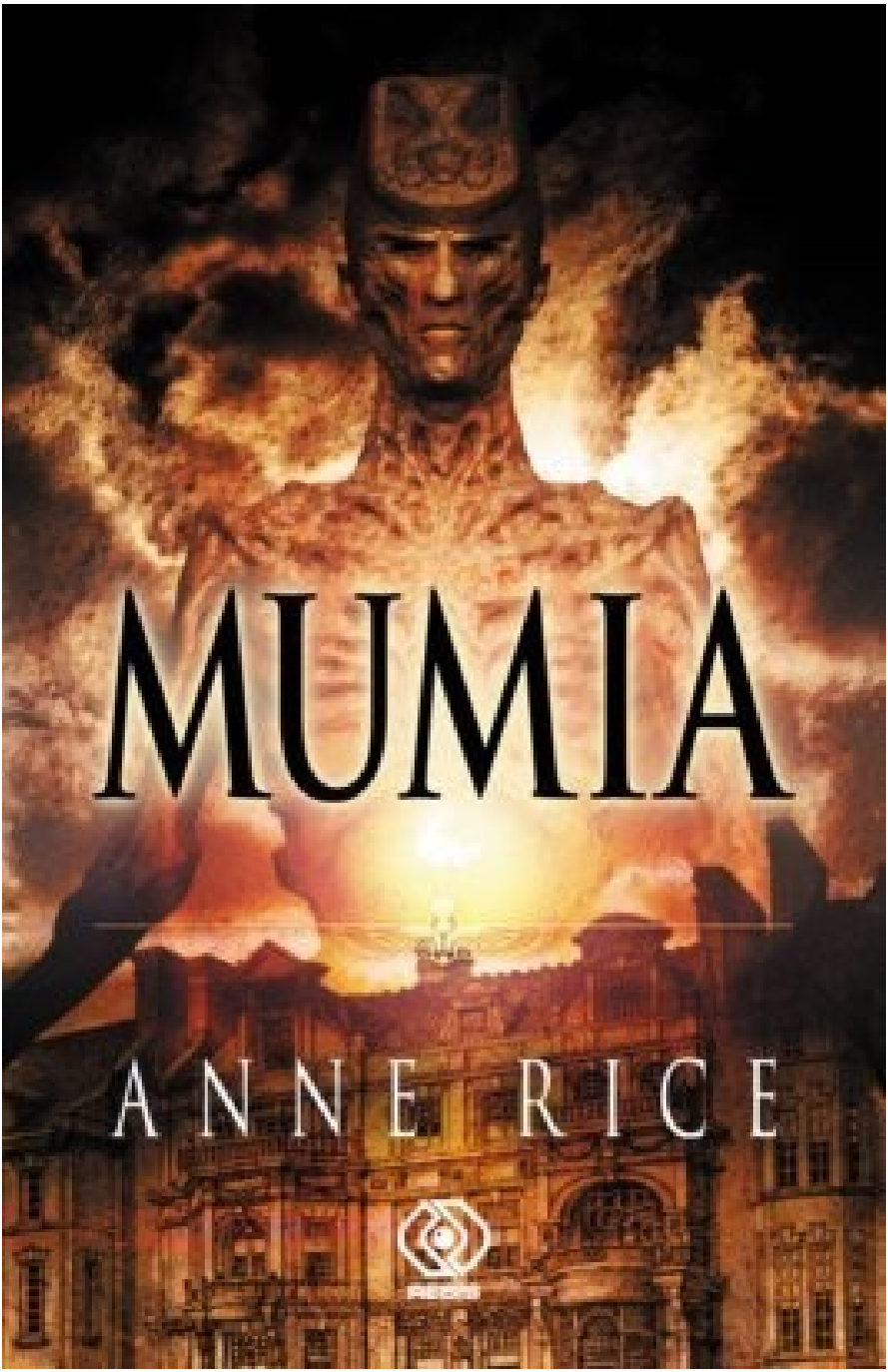
MUMIA
ANNE RICE

ANNE RICE

MUMIA
sau Ramses cel Blestemat

Acest roman le este dedicat, cu dragoste, lui Stan Rice şi Christopher Rice, şi Gitei Mehta, un izvor de sugestii, şi lui Sir Arthur Conan Doyle, pentru marile lui povestiri cu mumii

Lotul numărul 249 şi Inelul lui Thoth, şi lui H. Riderhaggard, care a creat–o pe nemuritoarea Ea, şi tuturor celor care în povestiri, romane şi filme au dat viaţă, mumiei".

Şi, în sfârşit, tatălui meu,

Howard O'Brien, care a venit nu o dată să mă ia de la cinematograful de cartier când mă speriam atât de tare de „mumie", încât nu mai puteam să stau nici măcar în holul cu muzică lugubră, care se strecura pe sub uşi.

Mulţumiri foarte cordiale lui

Frank Konigsberg şi lui Larry Sanitsky pentru încurajarea lor entuziastă în legătură cu Mumia şi pentru contribuţia lor la elaborarea acestei povestiri.

PARTEA ÎNTÂI.

Bliţurile îl orbiră pentru un moment. Ce s–ar mai fi debarasat de fotografi… Dar erau luni de zile de când îl însoţeau, şi asta chiar de când fuseseră găsite primele artefacte la poalele acestor coline golaşe, la sud de Cairo. Era ca şi când ar fi ştiut şi ei că, dintr–un moment în altul, se va întâmpla ceva. După toţi aceşti ani, Lawrence Stratford era pe punctul de a face o descoperire majoră.

Aşadar, ei erau aici cu camerele, cu bliţurile orbitoare.

Aproape că–l scoaseră din sărite când îşi făcu drum, prin îngustul coridor săpat grosolan, spre literele vizibile de pe uşa de marmură, pe jumătate ascunsă.

Dintr–o dată, amurgul păru să devină mai dens. Lawrence vedea literele, dar nu reuşea să le descifreze.

— Samir! Strigă el. Am nevoie de lumină.

— Îndată, Lawrence.

Instantaneu, torţa se aprinse în spatele lui şi, în potopul de lumină galbenă, lespedea de piatră se transformă într–o apariţie încântătoare. Da, hieroglife, săpate adânc şi aurite cu măiestrie, în marmură italiană. Vedea pentru prima dată o asemenea privelişte.

Simţi pe mâna atingerea mătăsoasă şi caldă a mâinii lui Samir şi începu să citească în auzul tuturor:

— “Jefuitori ai celor răposaţi, feriţi–vă de acest mormânt, ca nu cumva să–l treziţi pe cel ce–şi doarme aici somnul de veci! Mânia lui nu poate fi stăvilită. Ramses cel Blestemat este numele meu.”

Lawrence se uită la Samir. Ce putea însemna asta?

— Nu te opri, Lawrence, tradu mai departe! Eşti mult mai iute decât mine, spuse Samir.

—”Ramses cel Blestemat este numele meu. Am fost cândva Ramses cel Mare al Egiptului de Sus şi al celui de Jos;

Omorâtorul de hitiţi, ziditorul de temple, îndrăgit de popor şi paznicul nemuritor al regilor şi reginelor Egiptului în eternitatea timpului. În anul morţii marii regine Cleopatra, când Egiptul va deveni o provincie romană, eu mă voi abandona întunericului veşnic; vai de toţi aceia care vor lăsa să pătrundă razele soarelui prin această uşă!”

— Dar nu are niciun sens, şopti Samir. Ramses cel Mare a domnit cu o mie de ani înaintea Cleopatrei.

— Da, dar acestea sunt, fără discuţie, hieroglife din vremea dinastiei a nouăsprezecea, îl puse la punct Lawrence, râcâind

nervos depunerile de moloz de pe inscripţie. Şi iată, textul se repetă, în latină şi în greacă.

Făcu o pauză, apoi citi la repezeală ultimele câteva rânduri latineşti:

—" Luaţi aminte, eu dorm aşa cum doarme pământul sub cerul nopţii sau sub zăpezile iernii; şi după ce mă voi trezi, nu voi mai sluji nimănui."

Pentru un moment, Lawrence rămase fără grai, făcând ochii mari la cuvintele pe care le citise. Înregistra spusele lui Samir ca pe ceva venit de departe.

— Nu–mi place chestia asta. Oricare i–ar fi înţelesul, este un blestem.

Fără tragere de inimă, Lawrence se întoarse spre Samir şi constată pe faţa acestuia trecerea de la suspiciune la teamă.

— Trupul lui Ramses cel Mare este la muzeul din Cairo, spuse Samir contrariat.

— Nu, răspunse Lawrence, simţind un frison urcându–i–se spre gât. Există *un* trup la muzeul din Cairo, dar nu este al lui

Ramses! Priveşte la ornamente, la pecete! În vremea Cleopatrei nu exista nimeni care să fie în stare măcar să scrie vechile hieroglife. Iar acestea sunt perfecte… şi făcute cu mare grijă, precum literele latineşti şi greceşti.

„Oh, măcar dacă ar fi Julie aici!" se gândi cu amărăciune

Lawrence. Fiica lui, Julie, nu se temea de nimic. „Ea ar înţelege acest moment mai bine decât oricine."

Făcând cu mâna spre fotografi, să se dea la o parte din cale, aproape se poticni când să iasă din coridor. Din nou, bliţurile începură să ţăcăne în jurul lui. Câţiva reporteri dădură buzna spre uşa de marmură.

— Chemaţi săpătorii să vină la treabă, strigă Lawrence.

Vreau să se degajeze coridorul până la prag. Diseară intru în mormântul acesta.

— Lawrence, nu te grăbi cu chestia asta, îl avertiză Samir.

Aici este ceva care nu trebuie clintit din loc.

— Samir, mă uimeşti, răspunse Lawrence. De zece ani de zile scotocim prin colinele astea pentru nimic altceva decât pentru o asemenea descoperire. Ţine cont că, de două mii de ani, de când a fost sigilată, uşa aceea n–a fost atinsă de vreo mână omenească.

Aproape supărat, împingând în dreapta şi–n stânga, îşi făcu drum printre reporterii care–l ajunseseră din urmă şi încercau

acum să–i închidă calea. Avea nevoie de tihna cortului său până avea să fie degajată uşa; avea nevoie de jurnalul lui, singurul său confident adevărat în momentele de frământare pe care le traversa. Îl cuprinse o ameţeală bruscă, efect al unei lungi zile toride.

— Fără întrebări acum, doamnelor şi domnilor, zise Samir politicos.

Aşa cum îi era obiceiul, Samir se interpunea între Lawrence şi lumea reală.

Lawrence grăbi pasul pe cărarea accidentată, luxându–şi uşor, dar dureros glezna, totuşi continuându–şi drumul şi privind cu ochii îngustaţi dincolo de pâlpâitul torţelor, la frumuseţea sumbră a corturilor luminate sub cerul de seară violet.

Înainte de a ajunge în zona sigură a cortului lui, doar un singur lucru îi distrase atenţia: imaginea scurt întrezărită a nepotului său, Henry, care privea leneş de la câţiva paşi.

Henry, care se simţea atât de rău, neavând ce să caute aici în

Egipt, arăta jalnic într–un costum de în, alb, fistichiu. Henry, cu nelipsitul pahar de whisky scoţian în mână şi cu nelipsita havană între buze…

Fără îndoială, alături de el era dansatoarea din buric, femeia pe nume Malenka, din Cairo, cea care îi dădea englezului ei toate câştigurile băneşti pe care le realiza.

Lawrence nu putuse niciodată să uite cu totul de Henry, dar, ca dansatoarea să–l ţină pe acesta sub papuc, era mai mult decât putea suporta.

Într–o viaţă trăită ca lumea, Lawrence socotea că Henry era singura şi adevărata lui dezamăgire, nepotul pe care nimeni şi nimic nu–l interesa, în afară de jocurile de noroc şi de băutură; era singurul moştenitor bărbătesc al milioanelor lui

Stratford, căruia, la drept vorbind, nu i–ai fi putut încredinţa nici măcar o bancnotă de o liră.

De dorul lui Julie simţi din nou o durere ascuţită. Ea era fiica lui iubită, care ar fi trebuit să fie aici cu el şi care ar fi fost, dacă tânărul ei logodnic nu ar fi convins–o să rămână acasă.

Henry venise în Egipt pentru bani. Urma să–i dea la semnat lui Lawrence documente de–ale companiei. Tatăl lui Henry, Randolph, îşi trimisese fiul în această misiune disperată, nemaiştiind, ca de obicei, cum să facă să acopere cheltuielile odraslei.

Ce mai pereche grozavă, se gândi Lawrence înciudat: un

pierde–vară şi un preşedinte al consiliului de administraţie al companiei Stratford Shipping, care avea proasta inspiraţie să pompeze profiturile companiei în punga fără fund a fiului său.

Dar Lawrence putea să–i ierte orice fratelui său, Randolph.

Lawrence nu se mulţumise cu transferul, pur şi simplu, al afacerilor de familie asupra lui Randolph. Le aruncase în spinarea acestuia, împreună cu toate imensele lor obligaţii şi responsabilităţi, în aşa fel încât el, Lawrence, să–şi poată petrece restul anilor săpând printre ruinele egiptene care–l pasionau atât de mult.

Şi, ca să fim absolut corecţi, trebuie să spunem că Randolph se dovedise a fi un administrator acceptabil în fruntea companiei Stratford Shipping. Adică până în momentul în care fiul său făcuse din el un escroc şi un hoţ. Chiar acum,

Randolph ar recunoaşte totul dacă ar fi adus la o confruntare.

Dar Lawrence era prea absorbit de preocupările lui ca să se deplaseze pentru acea discuţie. Nu mai voia să părăsească din nou Egiptul pentru îmbâcsitele birouri londoneze ale companiei Stratford Shipping. Nici chiar Julie nu l–ar fi putut convinge să vină acasă.

Şi acum iată–l pe Henry aşteptând momentul să–şi abordeze unchiul! Dar Lawrence îi refuză această ocazie, intrând în cort şi trăgându–şi în grabă scaunul lângă masă. Scoase un jurnal legat în piele, pe care şi–l rezervase, probabil, pentru această descoperire. Consemnă la repezeală ceea ce îşi amintea din inscripţia de pe uşă şi problemele pe care aceasta le ridică.

„Ramses cel Blestemat!” Lawrence se lăsă pe spate, privind numele. Pentru prima dată încercă un pic din presentimentul care–l zguduise pe Samir.

Ce naiba puteau să însemne toate astea?

Trecuse o jumătate de oră după miezul nopţii. Oare visa?

Uşa de marmură a mormântului fusese dată la o parte cu grijă, fotografiată şi pusă în cortul lui pe nişte suporţi. Acum erau gata să–şi facă drum înăuntru cu explozibil. Mormântul! În sfârşit, al lui…

Lawrence îi făcu semn din cap lui Samir. Simţi freamătul de emoţie propagându–se prin mulţime. Bliţuri ţăcăniră în timp ce el îşi duse mâinile la urechi, apoi detunătura îi surprinse pe toţi. El o simţi în stomac.

Nu era timp de asta. Cu torţa în mână, continuă să înainteze, deşi Samir încercă încă o dată să–l oprească.

— Lawrence, s–ar putea să dai peste capcane, s–ar putea…

— Dă–te la o parte!

Praful îl făcea să tuşească. Ochii îi lăcrimau.

Puse torţa într–o deschizătură uriaşă. Pereţi decoraţi cu hieroglife – din nou stilul splendid al dinastiei a nouăsprezecea, fără niciun dubiu.

Deodată, păşi înăuntru. Ce răcoare extraordinară; şi mirosul, Doamne, ce miros, un parfum ciudat după tot acest lung şir de secole!

Inima începu să–i bată foarte repede. Sângele îi năvăli în obraji. Începu să tuşească din nou, din cauza prafului stârnit de reporteri în coridor.

— Nu mai înaintaţi! Strigă el cu vocea omului supărat.

Bliţurile ţăcăneau iarăşi din toate părţile. De–abia putu să vadă deasupra capului tavanul pictat, cu stelele lui mici.

Şi acolo, o masă lungă, încărcată cu vase şi cutii din alabastru. Grămezi de suluri de papirus. Dumnezeule sfinte, nu mai trebuia altceva ca să se poată vorbi de o descoperire de zile mari!

— Dar acesta nu este un mormânt! Şopti el.

Era o masă de scris, acoperită cu un strat subţire de praf.

Totul arăta de parcă scribul abia îşi părăsise lucrarea. Se vedeau pene ascuţite, un papirus deschis, o călimară şi un pocal. Dar bustul, bustul de marmură, era, negreşit, greco–roman. O femeie: păr ondulat, strâns şi prins la spate cu o bandă de metal, ochi somnoroşi cu pleoapele pe jumătate lăsate, aparent orbi, şi numele săpat la bază:

CLEOPATRA.

— Imposibil, auzi el reflecţia lui Samir. Dar iată, Lawrence, racla mumiei!

Lawrence o văzuse deja. Fără grai, se holba la obiectul care se etala imperturbabil chiar în mijlocul acestei încăperi derutante, al acestui birou, al acestei biblioteci, cu munţii ei de suluri şi cu masa de scris acoperită de praf.

Încă o dată, Samir le porunci fotografilor să plece. Bliţurile orbitoare îl înnebuneau pe Lawrence.

— Ieşiţi afară, ieşiţi cu toţii afară! Spuse Lawrence.

Protestând, fotografii se retraseră din faţa uşii, lăsându–i pe cei doi acolo, într–o linişte ameţitoare.

— Asta este mobilă romană. Asta este Cleopatra. Priveşte la monedele alea, Lawrence, de pe masă! Au chipul ei, şi sunt bătute de curând. Numai acelea valorează…

— Ştiu. Dar acolo zace un faraon, amice! Fiecare detaliu al raclei este la fel de fin ca oricare alt obiect găsit în Valea Regilor.

— Dar fără un sarcofag, spuse Samir. De ce?

— Acesta nu este un mormânt, răspunse Lawrence.

— Totuşi, regele a vrut să fie înmormântat aici! Samir se apropie de racla mumiei, ridică torţa mult deasupra chipului frumos pictat, cu ochii sumbru conturaţi şi cu buzele excelent modelate. Aş putea să jur că este din epoca romană, spuse el.

— Dar stilul…

— Lawrence, este prea expresiv. Este un artist roman care a imitat la perfecţie stilul dinastiei a nouăsprezecea.

— Dar cum a putut să se facă un asemenea lucru, prietene?

— Blesteme, şopti Samir, ca şi când n–ar fi auzit întrebarea.

Se uita la rândurile de hieroglife din jurul chipului pictat.

Literele greceşti apăreau ceva mai jos, apoi veneau la rând cele latineşti.

—” Nu te atinge de rămăşiţele lui Ramses cel Mare”, citi

Samir. Este acelaşi text în toate cele trei limbi. Suficient ca să–l pună pe gânduri pe un om cu judecată.

— Nu şi pe mine, răspunse Lawrence. Cheamă lucrătorii aceia să vină aici, să ridice imediat capacul.

Praful se mai liniştise întrucâtva. Torţele, prinse de perete, trimiteau fum din belşug până la tavan, dar despre acest lucru avea să–şi facă griji mai târziu.

Acum se punea problema să fie desfăcută din bandajele ei forma umană, care se sprijinea de perete. Alături, aranjat cu grijă, ca să stea în picioare, se afla subţirele capac de lemn de la racla mumiei.

Lawrence nu mai băga de seamă înghesuiala de la intrare a tuturor celor care se uitau în tăcere la el şi la descoperirea lui.

Ridică fără grabă cuţitul şi taie învelişul sfărâmicios din pânză uscată, care se desfăcu în două, dând imediat la iveală o siluetă strâns înfăşurată.

Toţi reporterii rămaseră cu gura căscată. Din când în când, se auzeau bliţurile. Lawrence îşi dădu seama că Samir nu spunea nimic. Amândoi erau concentraţi asupra chipului scofâlcit de sub feşile de pânză galbenă, asupra braţelor uscate, împreunate liniştit pe piept.

Avură impresia că unul dintre fotografi se ruga să i se permită accesul în încăpere. Samir, pe un ton de om furios, ceru să se facă linişte. La Lawrence, toată zarva aceasta ajungea doar ca o

vagă rumoare.

El privea senin la forma emaciată din faţa lui, la învelişul ei de culoarea întunecată a nisipului din deşert. Se părea că detectează o semnificaţie în trăsăturile ascunse de giulgiu; detectă ceva care exprima calmul în împreunarea buzelor subţiri.

Fiecare mumie era un mister. Deshidratate şi totuşi intacte, ele compuneau imaginea vieţii trecute prin experienţa morţii.

Nu se întâmpla niciodată să–i privească pe aceşti răposaţi din vremea Egiptului antic, fără ca un frison să nu–i străbată şira spinării. Dar o stranie dorinţă se aprinse în el acum, când privea această mumie, această fiinţă misterioasă, care se numea

Ramses cel Blestemat, Ramses cel Mare.

Simţea o căldură pe dinăuntru. Veni mai aproape, crestând din nou învelişul exterior. În spatele lui, Samir dădea ordin fotografilor să lase trecerea liberă. Era pericol de contaminare.

— Da, plecaţi, toţi, vă rog!

Întinse mâna spre mumie şi o atinse brusc; o atinse cu vârful degetelor. Ce elasticitate ciudată! De bună seamă, cu timpul, stratul gros format din feşi devenise moale.

Mai privi o dată faţa îngustă, pleoapele rotunjite şi gura întunecată.

— Julie, şopti el, ce păcat că nu poţi să vezi…

Bal la Ambasadă. Aceleaşi vechi cunoştinţe; aceeaşi veche orchestră, acelaşi vals de demult, cu muzica lui dulce şi monotonă ca un zumzet. Luminile îl orbeau pe Elliott Savarell: şampania îi lăsa în gură un gust acru. Cu toate acestea, bău paharul dintr–o sorbitură şi observă un chelner în trecere. Da, încă unul. Şi încă unul. Ce–ar mai fi poftit la o tărie bună sau la un whisky bun!

Dar era nevoie de el aici, nu? Nu ar fi acelaşi lucru fără contele de Rutherford. Contele de Rutherford era un ingredient esenţial, întocmai ca risipa de aranjamente florale, ca miile şi miile de lumânări, ca argintăria şi caviarul, ca bătrânii muzicanţi care scârţâiau din viorile lor, în timp ce generaţia tânără dansa.

Fiecare avea de adresat o amabilitate contelui de Rutherford. Fiecare şi–l dorea prezent la nunta fiicei sau la o cină, sau la un bal ca acesta. Ce importanţă avea că Elliott şi soţia sa nu prea mai primeau vizite nici în casa de la Londra, nici la ferma lor din Yorkshire sau că Edith îşi petrecea acum cea mai mare parte a timpului la Paris, cu o soră rămasă văduvă… Al şaptesprezecelea conte de Rutherford era adevărata ţintă a interesului monden. În

familia lui, titlurile, într–un fel sau altul, coborau în timp până în epoca lui Henric al VIII–lea.

De ce nu se izolase el de toţi cu ani şi ani în urmă? Se întreba Elliott. Cum se făcea oare că polariza atâţia oameni care pentru el nu mai prezentau, în cel mai bun caz, decât un interes trecător? O explicaţie exista. Îi plăceau câteva dintre aceste persoane, chiar dacă nu se grăbea s–o recunoască. Îi plăcea vechiul său prieten, Randolph Stratford, la fel cum îi plăcea şi fratele acestuia, Lawrence. Şi, cu siguranţă, îi plăcea Julie Stratford, îi plăcea s–o vadă dansând cu fiul său. Elliott era aici de dragul fiului său. Fireşte, Julie nu se gândea serios să se mărite cu Alex. Cel puţin, nu în viitorul apropiat. Singura speranţă clară la orizont era că Alex să dobândească banii ce–i erau necesari pentru a întreţine fermele pe care avea să le moştenească, avere presupusă ca provenind dintr–un vechi titlu şi care, rareori, era mai mult decât o simplă ipoteză.

Partea tristă era că Alex o iubea pe Julie. Banii nu însemnau nimic nici pentru unul, nici pentru celălalt, ce–i drept.

Generaţia mai vârstnică era aceea care făcea planuri peste planuri, aşa cum face ea de obicei.

Elliott stătea rezemat de balustrada aurită, privind în jos, la alunecarea domoală a tinerelor perechi ce dansau, şi, preţ de o clipă, încercă să igno’re rumoarea vocilor şi să prindă numai acordurile agreabile ale valsului.

Dar Randolph Stratford începu să vorbească din nou. El dădea asigurări că Julie nu avea nevoie decât de un mic imbold.

Numai Lawrence să zică da, iar fiica lui va consimţi.

— Dă–i lui Henry o şansă, zise Randolph din nou. El este numai de o săptămână în Egipt. Dacă Lawrence ia iniţiativa…

— Dar de ce să facă Lawrence acest lucru? Întrebă Elliott.

Tăcere.

Elliott îl cunoştea pe Lawrence mai bine decât îl cunoştea Randolph. Elliott şi Lawrence… Nimeni, la drept vorbind, nu cunoştea întreaga poveste, cu excepţia chiar a celor doi. La Oxford, cu ani în urmă, într–o lume fără griji, fuseseră amanţi, iar la un an, după ce povestea se sfârşise, petrecuseră împreună o iarnă la sud de Cairo, într–o barcă–locuinţă, pe Nil.

Viaţa – era inevitabil – îi despărţise. Elliott se însurase cu Edith Christian, o americancă beneficiară a unei moşteniri. Lawrence transformase Stratford Shipping într–un imperiu.

Dar prietenia lor nu şovăise niciodată. Petrecuseră împreună

nenumărate vacanţe în Egipt. Totuşi, uneori se contraziceau câte o noapte întreagă pe probleme de istorie, ruine, descoperiri arheologice, poezie şi câte şi mai câte altele. Elliott fusese singurul care înţelesese cu adevărat situaţia atunci când Lawrence se retrăsese şi plecase în Egipt. Îl invidiase pe Lawrence. Aşa apăruse prima încordare între ei. În orele târzii, când vinul curgea, Lawrence spunea că Elliott este un laş, pentru că–şi iroseşte restul anilor la Londra, într–o lume pe care nu dă doi bani, o lume care nu–i procură nicio satisfacţie. Elliott îl gratifică pe Lawrence cu epitetul de orb şi stupid. În definitiv, Lawrence dispunea de o avere pe care Elliott nici în visele lui cele mai năstruşnice n–o întrezărea.

Lawrence era văduv, cu o fiică deşteaptă şi independentă.

Elliott avea o soţie şi un fiu care–l solicitau zi şi noapte să–i ajute să–şi consolideze succesele vieţii lor respectabile şi convenţionale.

— Tot ce vreau să spun, insistă Randolph, este că, dacă Lawrence şi–ar da acordul pentru această căsătorie…

— Dar chestiunea aceea măruntă a celor douăzeci de mii de lire? Întrebă brusc Elliott.

Tonul era delicat, respectuos, dar întrebarea era de–a dreptul grosolană. Cu toate acestea, el continuă: Edith se întoarce din Franţa peste o săptămână şi, în mod sigur, o să observe lipsa colierului. Aşa se întâmpla de fiecare dată.

Randolph nu răspunse.

Elliott râse discret, dar nu de Randolph, nici chiar de sine însuşi. Şi, desigur, nici de Edith, care avea acum doar puţin mai mulţi bani decât Elliott şi cea mai mare parte din aceştia în argintărie şi bijuterii.

Poate că Elliott râdea din cauză că muzica îi dădea o senzaţie de ameţeală; sau poate că ceva legat de imaginea unei Julie Stratford dansând acolo, jos, cu Alex îi atingea o coardă sensibilă. Sau poate din cauză că, de curând, pierduse capacitatea de a mai vorbi în eufemisme şi cu jumătăţi de adevăr.

O pierduse o dată cu vigoarea fizică, o dată cu senzaţia de prospeţime care–l însoţise pe tot parcursul tinereţii.

Acum, cu fiecare iarnă ce trecea, încheieturile îl dureau tot mai tare; şi nu mai putea să facă o jumătate de milă de drum de ţară fără să simtă un junghi ascuţit în piept. Nu–l deranja faptul că avea păr alb în proporţie de cincizeci la sută, probabil fiindcă

ştia că–i stătea destul de bine aşa. Dar, în secret, îl deranja profund gândul că trebuia să se folosească de un baston oriunde se ducea. Acestea toate erau simple prefigurări a ceea ce urma să vină.

Bătrâneţe, slăbiciune, dependenţă. Dea Domnul că Alex să aibă fericirea de a se căsători cu milioanele lui Stratford, şi asta cât mai curând!

Simţi brusc o stare de nelinişte, de insatisfacţie. Muzica dulce–învăluitoare îl necăjea; era sătul de Strauss până peste cap. Dar era ceva mai acut.

I se năzări să–i explice pe loc lui Randolph că el, Elliott, făcuse, cu mult timp în urmă, o gafă de pomină. Ceva în legătură cu acele nopţi lungi din Egipt, când el şi Lawrence hoinăreau împreună pe străzile întunecoase din Cairo ori se apostrofau de mama focului în minuscula cabină a bărcii. Lawrence reuşise cumva să–şi trăiască viaţa la proporţii eroice; realizase lucruri de care alţii ar fi fost, pur şi simplu, incapabili. Elliott se lăsase dus de curent. Lawrence se lansase în escapada egipteană, revenind în deşert, la temple, în acele senine nopţi înstelate.

Doamne, ce mult simţea lipsa lui Lawrence! În ultimii trei ani, corespondenţa dintre ei se redusese doar la câteva scrisori, dar nimic nu avea să umbrească vechea lor prietenie.

— Henry a luat câteva documente cu el, spuse Randolph, simple acte de interes familial.

Randolph aruncă o prudentă, prea prudentă privire în jur.

Elliott avea să râdă din nou.

— Dacă merge aşa cum sper eu, continuă Randolph, am să–ţi plătesc toată datoria, iar căsătoria va avea loc până în şase luni, îţi dau cuvântul meu.

Elliott zâmbi.

— Randolph, căsătoria poate să aibă loc sau poate să nu aibă loc; asta va rezolva sau nu treburile noastre…

— Nu vorbi aşa, dragul meu!

— Dar eu trebuie să fac rost de acele douăzeci de mii de lire până se întoarce Edith acasă.

— Aşa–i, Elliott, aşa–i.

— Vezi, din când în când ai putea să–i spui nu fiului tău.

Randolph scoase un oftat adânc. Elliott nu insistă. Ştia la fel de bine ca oricare că rătăcirile lui Heniy nu mai erau o glumă, că nu aveau nicio legătură cu excesele tinereţii sau cu traversarea unei perioade ingrate. Era ceva complet putred în Henry Stratford,

ceva ce se aflase în el dintotdeauna. Era foarte neînsemnată partea de putregai din Randolph. Dar şi aşa era o tragedie;

Iar Elliott, care îl iubea fără măsură pe propriul său fiu, Alex, nu putea să nu–l compătimească pe Randolph în această privinţă.

Mai multe asigurări; asigurări ferme. Va face rost de cele douăzeci de mii de lire. Dar Elliott nu–l asculta. Era din nou cu ochii pe dansatori, îl vedea pe bunul şi blândul său fiu şoptindu–i pătimaş lui Julie. Ea avea aerul acela hotărât care o avantaja pentru motive pe care Elliott nu putuse niciodată să le înţeleagă până la capăt.

Unele femei, ca să fie frumoase, trebuie să zâmbească.

Altele, trebuie să plângă. Dar Julie radia cu adevărat frumuseţe numai atunci când era serioasă, poate pentru că ochii îi erau căprui cu o nuanţă catifelată, poate datorită desenului prea nevinovat al gurii sau tenului obrajilor nefiresc de neted, aşa cum e porţelanul.

Animată de ambiţie, ea aducea desfătare privirilor. Iar Alex, cu toată educaţia şi cu toată asiduitatea lui, părea a nu fi pentru ea decât „un partener”; unul dintre cei o mie de tineri eleganţi care ar fi putut s–o conducă pe pardoseala de marmură.

Se cântă *Moming Papers Waltz*, piesa care–i plăcea lui Julie, care–i plăcuse totdeauna. Îi revenea acum în memorie amintirea vagă a unei partide de dans pe această melodie cu tatăl ei.

Asta se întâmplase când aduseseră prima dată acasă gramofonul şi dansaseră în camera egipteană, în bibliotecă şi în saloane, până ce lumina începuse să se strecoare printre jaluzele, iar tatăl ei zisese:

— O, draga mea, ajunge. Ajunge.

Acum, muzica o predispunea pe Julie la somn şi la reverii întristătoare. Alex continua să–i vorbească, spunându–i, într–un fel sau altul, că o iubeşte, iar în fiinţa ei acţiona acea panică, acea teamă de a nu spune cuvinte jignitoare sau flegmatice.

— Şi dacă vrei să trăieşti în Egipt, spuse Alex cu sufletul la gură, şi să cauţi mumii împreună cu tatăl tău, bine, atunci vom merge în Egipt. Plecăm imediat după nuntă. Iar dacă vrei să participi la mişcarea feministă, bine, atunci voi fi şi eu alături de tine.

— O, da, răspunse Julie, aşa spui acuma. Ştiu că eşti foarte sincer, Alex, numai că eu nu sunt pregătită. Nu pot.

Nu suporta să–l vadă cu expresia aceea gravă pe chip.

Nu suporta să–l vadă suferind. Măcar dacă ar fi fost şi el un pic

răutăcios, dacă ar fi fost şi el cât de cât meschin, cum erau toţi ceilalţi. Frumoasele lui trăsături ar fi avut de câştigat de pe urma unui dram de meschinărie. Înalt, subţire, cu păr castaniu, era o fiinţă prea angelică. Ochii săi negri şi vioi erau ca nişte ferestre deschise, dezgolindu–i în întregime sufletul. La douăzeci şi cinci de ani, era un băiat zelos şi naiv.

— Ce–ţi trebuie ţie să te însori cu o militantă feministă?

Întrebă ea. Cu o cercetătoare? Ştii că aş putea să mă ocup foarte bine cu cercetarea sau cu arheologia. Îmi pare rău că nu sunt chiar acum în Egipt cu tata.

— Scumpa şi iubita mea, mergem acolo. Dar, înainte de asta, căsătoreşte–te cu mine!

Se aplecă spre ea, ca şi când ar fi vrut s–o sărute. Ea făcu un pas înapoi. Valsul îi purta într–un ritm aproape nebunesc, astfel încât, pentru o clipă, ea avu senzaţia că visează şi că este la un pas de a se îndrăgosti cu adevărat.

— Ce să fac, ca să te cuceresc, Julie? Îi şopti el în ureche.

Am să aduc marile piramide la Londra.

— Alex, tu m–ai cucerit de multă vreme, spuse ea, zâmbind.

Iar asta era, cu siguranţă, o minciună. Era ceva cu adevărat extraordinar în acel moment, în muzica aceea cu ritmul ei dulce, irezistibil, în aerul disperat de pe chipul lui Alex.

— Adevărul adevărat este că… nu vreau să mă mărit. Nu încă… Şi poate că niciodată, nu?

El nu–i răspunse. Fusese prea sinceră, prea categorică.

Julie îi cunoştea felul lui brusc de a se retrage în sine însuşi.

Nu era nimic nebărbătesc în asta; dimpotrivă, gestul nu era lipsit de distincţie. Îl jignise, iar când el zâmbi din nou, faţa îi exprimă o delicateţe şi un curaj care o impresionară şi o făcură să se simtă cu atât mai tristă.

— Tata se întoarce peste câteva luni, Alex. O să discutăm despre toate atunci. Despre căsătorie, viitor, drepturile femeilor, despre a fi sau a nu fi căsătorit şi despre tine ca unul care meriţi o partidă mult mai bună decât o femeie modernă ca mine care, foarte probabil, ţi–ar scoate peri albi încă din primul an şi te–ar trimite drept în braţele unei doamne de modă veche.

— O, ce–ţi mai place să şochezi, spuse el. Dar îmi place să fiu şocat.

— Dragul meu, chiar îţi place?

Pe neaşteptate, o sărută apăsat. Se opriseră în centrul ringului de dans. În jurul lor, celelalte perechi se învârteau în acordurile muzicii ce se revărsa. O sărută, iar ea nu i se opuse,

abandonându–i–se în totalitate, ca şi când, într–un fel, trebuia să–l iubească; trebuia cumva să–l întâmpine la jumătatea drumului.

Nu conta că ceilalţi erau, probabil, cu ochii pe ei. Nu conta că mâinile îi tremurau în timp ce o ţinea. Important era faptul că, deşi îl iubea foarte mult, nu era suficient.

Acum era răcoare. De afară venea zgomot: soseau maşini.

Zbieretul unui măgar, apoi sunetul strident al unui râs de femeie, al unei americance care, de îndată ce auzise despre cele întâmplate, venise cu maşina tot drumul de la Cairo.

Lawrence şi Samir şedeau împreună pe scaune de tabără, la antica masă de scris, aplecaţi asupra papirusurilor desfăşurate.

Grijuliu să nu se lase cu toată greutatea pe mobila fragilă,

Lawrence consemna grăbit traducerile în caietul legat în piele.

Din când în când, privea peste umăr la mumie, la marele rege care părea că doarme. Ramses Nemuritorul! Simpla idee îl înflăcăra pe Lawrence. Ştia că va rămâne în încăperea asta stranie până târziu, după revărsatul zorilor.

— Dar asta trebuie să fie o mistificare, spuse Samir. Ramses cel Mare păzind familiile regale ale Egiptului timp de o mie de ani… Iubitul Cleopatrei?!

— A, dar povestea este sublimă! Replică Lawrence.

Lăsă jos stiloul preţ de o clipă, uitându–se fix la papirusuri.

Ce tare îl dureau ochii!

— Dacă o femeie a putut vreodată să împingă un nemuritor să se îngroape de viu, apoi aceea a fost Cleopatra.

Privi bustul de marmură din faţa lui. Mângâie afectuos obrajii albi, netezi. Da, Lawrence credea în ea, în Cleopatra, iubita lui Iulius Cezar şi a lui Mare Antoniu, care amânase cucerirea Egiptului de către romani mult mai mult timp decât se crezuse a fi cu putinţă. Cleopatra, ultima regină care domnise peste Egiptul antic… Dar povestea e poveste, el trebuia să–şi reia traducerea…

Samir se ridică şi se întinse neliniştit. Lawrence îl urmări cum se apropie de mumie. Ce făcea? Examina giulgiul din jurul degetelor, examina inelul sclipitor, scarabeul sacru, de la mâna dreaptă. Că era o comoară a celei de a nouăsprezecea dinastii, nimeni nu putea nega, se gândi Lawrence. Închise ochii şi–şi masă cu delicateţe pleoapele. Apoi îi deschise, concentrându–se asupra papirusurilor pe care le avea în faţă.

— Samir, îţi spun, tipul mă convinge. Asemenea cunoştinţe în materie de limbi ar uimi pe oricine. Iar perspectiva lui filosofică

este la fel de modernă ca şi a mea.

Întinse mâna după un document mai vechi, pe care–l examinase mai devreme.

— Iar pe ăsta, Samir, vreau să–l examinezi tu. Nu este altceva decât o scrisoare de la Cleopatra către Ramses.

— O mistificare, Lawrence. Un fel de glumiţă romană.

— Nu, amice, nici vorbă de aşa ceva. Ea a scris din Roma această scrisoare când a fost asasinat Cezar! Îi spunea lui Ramses că se întoarce acasă la el, în Egipt.

Puse scrisoarea deoparte. Când va avea timp, Samir va cerceta el însuşi conţinutul acestor documente. Le va vedea toată lumea. Se întoarse la papirusul original.

— Ascultă, Samir, ultimele gânduri ale lui Ramses: „Romanii nu pot fi condamnaţi pentru cucerirea Egiptului; până la urmă, timpul este cel care ne–a cucerit. Toate minunile acestui nou şi brav secol ar trebui să mă scape de griji; totuşi inima mea continuă să sufere; şi mintea mea suferă; mintea mi se închide de parcă ar fi o floare lipsită de lumina soarelui.”

Samir încă mai era cu ochii la mumie, la inel.

— O altă menţiune despre soare. Iarăşi şi iarăşi soarele.

Dar tu, cu siguranţă, nu crezi în astea! Se adresă lui Lawrence.

— Samir, dacă poţi să crezi în blestem, de ce nu poţi crede într–un om nemuritor?

— Lawrence, te joci cu mine… Eu am văzut efectele multor blesteme, prietene. Dar ce–i cu povestea asta cu nemuritorul care a fost la Atena sub Pericle, la Roma în timpul

Republicii şi la Cartagina lui Hanibal!? Un om care să fi învăţat–o pe Cleopatra istoria Egiptului?! Despre asta nu ştiu absolut nimic.

— Ia mai ascultă, Samir: „Frumuseţea ei mă va urmări de–a pururi; la fel, curajul şi frivolitatea ei; dragostea ei de viaţă, care părea de o intensitate inumană şi care, în realitate, era atât de omenească.”

Samir nu dădu niciun răspuns. Ochii i se opriseră din nou asupra mumiei, ca şi când nu putea renunţa să o privească. Lawrence îl înţelegea perfect, motiv pentru care stătea cu spatele ca să poată citi papirusul, ca să termine acea lucrare capitală.

— Lawrence, această mumie este la fel de vie ca oricare dintre acelea pe care le–am văzut la muzeul din Cairo.

A fost un individ căruia îi plăcea să spună poveşti. Totuşi, aceste inele…

— Da, prietene, am observat acest lucru cu multă atenţie mai devreme; este efigia lui Ramses cel Mare, aşa că nu avem de–a face numai cu unul care debitează poveşti, ci şi cu un colecţionar de antichităţi. De asta vrei să mă convingi?

Dar ce credea Lawrence? Se aşeză pe pânza moale a scaunului pliant şi–şi lăsă ochii să rătăcească în voie peste lucrurile din strania încăpere. Apoi se apucă din nou să traducă papirusul.

—" Aşa că mă retrag în această încăpere izolată; acum biblioteca îmi va deveni mormânt. Slugile îmi vor unge trupul şi mi–l vor înfăşura într–un linţoliu fin, aşa cum era rânduiala în epoca mea de mult uitată. Dar niciun cuţit să nu se atingă de mine. Niciun meşter în ale îmbălsămării să nu scoată inima şi creierul din trupul meu nemuritor."

Pe Lawrence îl cuprinse subit o stare euforică. Sau poate că visa cu ochii deschişi… Această voce–i părea reală; îi simţea personalitatea, cum nimeni nu reuşise în privinţa vechilor egipteni. Ah, dar, desigur, acesta era un om nemuritor…

Elliott se îmbăta, dar nimeni nu ştia acest lucru, în afară de el însuşi, care se sprijinea de balustrada aurită a palierului, într–o atitudine mai degrabă neglijentă, ceea ce nu–şi mai îngăduise aproape niciodată. Avea un stil prin care–şi armoniza cele mai mici gesturi şi pe care acum îl încălca fără niciun scrupul, fiind foarte convins că nu–l observa nimeni; că nimeni n–avea să se simtă ofensat.

Ah, ce lume şi câtă prefăcătorie! Ce oroare! Iar el trebuia să se preocupe de această căsătorie; trebuia să vorbească despre acest lucru; trebuia să facă ceva ca să îmbunătăţească imaginea fiului său, după toate aparenţele, înfrânt, care, după ce o urmărise pe Julie dansând cu altul, urca acum scările de marmură.

— Te rog să ai încredere în mine, zicea Randolph. Îţi garantez această căsătorie. Tot ce trebuie este să treacă puţin timp.

— Desigur, n–o să crezi că–mi face plăcere să te presez, îi răspunse Elliott, căruia i se împleticea limba de beat ce era.

Eu mă simt mult mai bine în lumea viselor, Randolph, acolo unde banii nu există. Dar realitatea este că nici eu, nici tu nu ne putem permite o asemenea reverie. Această căsătorie este esenţială pentru fiecare dintre noi.

— Atunci am să mă duc personal la Lawrence.

Elliott se întoarse spre fiul său. Acesta se afla doar la câţiva paşi mai încolo, ca un şcolar care aşteaptă să fie luat în seamă

de adulţi.

— Tată, am mare nevoie de mângâiere, spuse Alex.

— Lucrul de care ai nevoie este curajul, tinere, spuse Randolph cu o voce de om indispus. Să nu–mi spui că ai fost din nou refuzat.

Alex luă un pahar de şampanie de la ospătarul care tocmai trecea pe lângă el.

— Mă iubeşte. Nu mă iubeşte, spuse cu voce stinsă. Realitatea crudă este că nu pot trăi fără ea. Mă scoate din minţi.

— Fireşte că nu poţi, râse uşor Elliott. Ia te uită! Tânărul acela greoi o calcă pe picioare. Sunt convins că ar fi foarte recunoscătoare dacă te–ai duce imediat s–o salvezi.

Alex încuviinţă din cap, aproape fără să observe că taică–său îi luase paharul pe jumătate plin cu şampanie şi îl băuse. Îşi îndreptă umerii şi se întoarse pe ringul de dans.

Avea o statură perfectă.

— Acesta–i lucrul care mă nedumereşte, spuse Randolph în şoaptă. Ea îl iubeşte. L–a iubit întotdeauna.

— Da, dar ea este ca taică–său. Îşi iubeşte libertatea. Şi, sincer să fiu, nu–i fac o vină din asta. Într–un fel, ea este prea mult pentru Alex. Dar el ar face–o fericită, sunt sigur de asta.

— De bună seamă!

— Iar ea l–ar face să se simtă în al nouălea cer; poate că nimeni altcineva n–o să–l facă să se simtă astfel.

— Prostii, spuse Randolph. Orice femeie tânără din Londra ar da orice pentru şansa de a–l face fericit pe Alex. Cel de–al optsprezecelea conte de Rutherford?

— Este lucrul acesta atât de important? Titlurile noastre, banii noştri, conservarea la nesfârşit a micii noastre lumi decorative şi plictisitoare? Elliott aruncă o privire prin sala de bal. Era în starea aceea lucidă şi periculoasă de beţie, când totul începea să se lumineze, când cel mai neînsemnat lucru căpăta înţeles, când putea ţine discursurile cele mai agresive.

— Mă întreb, uneori, ce–ar fi dacă aş fi în Egipt cu Lawrence.

Alex nu ar trebui să–şi vândă iubitul lui titlu.

Citea în ochii lui Randolph panica. Doamne, ce însemna titlul pentru aceşti prinţi neguţători, pentru aceşti afacerişti care aveau totul în afară de titlul nobiliar? Nu era vorba numai de faptul că Alex ar putea, până la urmă, să pună stăpânire pe Julie şi deci pe milioanele lui Stratford, şi de faptul că Alex însuşi ar fi mult mai uşor de stăpânit decât Julie. Era perspectiva nobleţei

adevărate, a nepoatelor şi nepoţilor plimbându–se prin parcul vechii moşii Rutherford din Yorkshire, a acelui mizerabil Henry Stratford târguindu–se într–un mod abject în chestiunea alianţei.

— Încă nu suntem învinşi, Elliott, spuse Randolph. Iar eu aş prefera mica ta lume decorativă şi plictisitoare. Ce altceva îţi mai trebuie când ai realizat acest lucru?

Elliott zâmbi. Încă o gură de şampanie şi o să–i spună lui Randolph ce altceva îi mai trebuia. Ar putea chiar…

— Te iubesc, englez minunat, îi zise Malenka.

Îl sărută, apoi îl ajută să–şi facă nod la cravată; uşoara atingere a bărbiei cu degetele ei delicate făcu să i se înfioare firele de păr de pe gât.

„Ce proaste şi drăgălaşe sunt femeile”, gândi Henry Stratford. De egipteanca aceasta profitase mai mult decât de majoritatea. Era dansatoare de profesie, avea tenul închis, o frumuseţe calmă şi apetisantă, cu care el putea face exact ce dorea. Cu o târfă englezoaică nu cunoşteai acel fel de libertate.

Visa să se stabilească, într–o bună zi, împreună cu o asemenea femeie, într–o ţară orientală, lipsit de orice responsabilitate britanică. Adică, după ce va face avere la jocul de cărţi – câştigul acela mare era necesar ca să–l pună la adăpost de orice contact cu lumea.

Deocamdată, avea ceva de făcut. Faţă de ultima seară, mulţimea din jurul mormântului se dublase. Şmecheria era să ajungă la unchiul său Lawrence înainte ca acesta să fie monopolizat de oamenii muzeului şi de autorităţi, să–l abordeze acum, când acesta nu putea decât să–şi dea acordul la orice, numai să fie lăsat în pace.

— Hai, scumpo!

Henry o mai sărută o dată pe Malenka şi o privi cum se înfăşoară în pelerina de culoare închisă şi se grăbeşte la maşina care o aştepta. Ce recunoscătoare era pentru aceste mici obiecte de lux occidental. Da, o astfel de femeie. O Prefera lui Daisy, metresa lui londoneză, o fiinţă răsfăţată şi pretenţioasă care totuşi îl întârâta, poate pentru că era aşa de greu de mulţumit.

Trase o ultimă înghiţitură de whisky, îşi luă mapa de piele şi părăsi cortul.

Mulţimea era dezgustătoare. Din cauza huruitului automobilelor şi a vocilor frenetice, nu închisese ochii toată noaptea. Iar acum, căldura devenea toridă; simţea deja nisip în pantofi.

Cât detesta acest Egipt… Ce silă îi era de aceste tabere pustii, de arabii soioşi călări pe cămile şi de slugile îngălate şi leneşe! Cât de mult ura toată lumea aceasta a unchiului său!

Şi mai era şi Samir, asistentul acela obraznic şi enervant căruia îi intrase în cap că era pe aceeaşi treaptă socială cu

Lawrence şi care încerca să–i liniştească pe reporterii sâcâitori.

Putea fi acesta, cu adevărat, mormântul lui Ramses al II–lea?

Va acorda Lawrence un interviu?

Lui Henry puţin îi păsa. Îşi croi drum printre oamenii care păzeau intrarea în mormânt.

— Domnule Stratford, vă rog, îl strigă Samir, în vreme ce o reporteră se ţinea scai după el. Nu–l deranjaţi acum pe unchiul dumneavoastră, îi spuse, când se apropie. Lăsaţi–l să–şi savureze descoperirea!

— Pe naiba!

Îl privi cu ură pe paznicul care–i bloca trecerea. Omul se dădu la o parte. Samir se întoarse să le ţină piept reporterilor.

Cine intră în mormânt? Se interesară aceştia.

— Este o chestiune de familie, îi spuse el rapid şi sec reporterei care încerca să–l urmeze.

Paznicul o împiedică să înainteze.

Atât de puţin timp rămăsese… Lawrence se opri din scris, îşi şterse cu grijă fruntea, îşi împături batista şi mai făcu o scurtă însemnare:

„O idee strălucită să ascunzi elixirul între sumedenie de otrăvuri. Ce loc mai sigur pentru o băutură care–ţi conferă nemurirea decât printre băuturile aducătoare de moarte?

Şi când te gândeşti că erau otrăvurile ei – acelea pe care Cleopatra le–a încercat înainte de a se decide să se sinucidă cu venin de viperă.”

Se opri, îşi şterse din nou fruntea. Deja era foarte cald înăuntru. Peste câteva ore, or să tabere pe el, cerându–i să predea mormântul funcţionarilor muzeului! Oh, dacă ar fi făcut această descoperire fără ajutorul celor de la muzeu! Dumnezeu ştie, poate că n–ar fi avut nevoie de ei. Aşa, or să–l deposedeze de toate acestea.

Soarele îşi strecura razele fine de lumină prin uşa rudimentară. Băteau în ulcioarele de alabastru din faţa lui şi i se păru că aude ceva, ceva slab, ca o şoaptă sugrumată.

Îşi întoarse privirile spre mumie, spre trăsăturile clar modelate sub feşile strâns legate. Bărbatul presupus a fi Ramses fusese

înalt de statură şi, poate, robust.

Nu un bătrân ca făptura expusă în muzeul din Cairo. Acest

Ramses pretindea că nu îmbătrâneşte niciodată, că este nemuritor şi că, pur şi simplu, doarme înfăşat. Nimic nu–l putea ucide, nici chiar otrăvurile din această încăpere, otrăvuri pe care le încercase în cantităţi mari, când durerea pentru Cleopatra îl adusese în pragul nebuniei. Din ordinul lui, slujitorii îi înfăşuraseră trupul inconştient; îl îngropaseră de viu, în sicriul pe care şi–l pregătise personal, supraveghind fiecare detaliu; apoi mormântul fusese pecetluit şi închis cu uşa pe care el însuşi săpase inscripţia.

Dar ce–l adusese în stare de inconştienţă? Acesta era misterul. Ah, ce poveste încântătoare. Şi dacă…?

Lawrence se pomeni holbându–se la creatura aceea sinistră în bandajul de pânză galbenă. Credea el cu adevărat că e ceva viu acolo? Ceva care să poată să se mişte şi să vorbească? Îi veni să zâmbească.

Se întoarse cu spatele la borcanele de pe masă. Soarele făcea din mica încăpere un infern. Luându–şi batista, săltă cu grijă capacul primului borcan din faţa sa. Miros de migdale amare. Ceva la fel de ucigător ca şi cianura.

Nemuritorul Ramses pretindea că, în încercarea de a–şi pune capăt vieţii lui blestemate, ingerase jumătate din conţinutul borcanului.

Şi dacă sub acele învelişuri se afla o fiinţă nemuritoare?

Se auzi din nou acel sunet. Ce să fi fost? Nu era un foşnet;

Nu, nimic distinct. Mai degrabă ceva ca un oftat.

Mai privi o dată mumia. Soarele o scălda din plin în lungi raze aurii, frumoase şi pline de firişoare de praf, acelaşi soare ce–şi trimitea lumina prin vitraliile bisericilor sau printre ramurile stejarilor bătrâni, în întunecatele vâlcele împădurite.

I se părea că vede praful ridicându–se de pe antica figură:

O pală de ceaţă aurie formată din particule mişcătoare. Ah, era atât de obosit!

Iar făptura nu mai părea aşa de veştejită; luase mai degrabă contur omenesc.

— Dar ce–ai fost tu, de fapt, anticul meu prieten? Întrebă

Lawrence în şoaptă. Nebun? Dezamăgit? Sau, pur şi simplu, ceea ce pretinzi c–ai fost: Ramses cel Mare?

Îi trecu un fior spunând aceasta – un frison, cum ar zice francezii. Se ridică şi se apropie mai mult de mumie. Razele

soarelui o scăldau în lumină. Pentru prima dată observă contururile sprâncenelor de sub învelişuri; chipul dur, hotărât al acestei făpturi părea mai expresiv.

Lawrence zâmbi. Îi vorbi în latineşte, alegându–şi cu grijă cuvintele:

— Ştii de când dormi, faraon nemuritor, tu, care ai pretins că ai trăit o mie de ani?

Masacra oare antica limbă? Petrecuse mulţi ani traducând hieroglife, încât cam uitase limba lui Cezar.

— A trecut de două ori pe atâta timp, Ramses, începând din momentul în care te–ai închis în această încăpere; din clipa în care Cleopatra şi–a pus şarpele veninos la piept.

Privi fix creatura, fără să spună un cuvânt. Exista, oare, vreo mumie care să nu trezească în oameni o cumplită şi o adâncă teamă de moarte? Puteai crede că viaţa dăinuia cumva acolo; că sufletul, prins în capcana feşilor, nu aştepta decât să fie eliberat prin distrugerea acestei alcătuiri.

Fără să se gândească, de data aceasta vorbi în engleză:

— Oh, numai de–ai fi nemuritor! Numai de–ai putea să–ţi deschizi ochii asupra lumii de azi! Şi dacă n–ar trebui să aştept aprobarea de a îndepărta acele mizerabile bandaje, să–ţi privesc… faţa!

Faţa. Se schimbase vreo trăsătură a feţei? Nu; era numai lumina soarelui în deplinătatea ei, nu? Dar faţa părea cu adevărat mai plină. Respectuos, Lawrence întinse mâna să atingă mumia, dar nu–şi realiză intenţia, mâna rămânându–i nemişcată.

— Suntem în anul 1914, mare rege al meu! Numele de

Ramses cel Mare încă este cunoscut întregii lumi; la fel este şi numele ultimei tale regine, rosti Lawrence din nou în limba latină.

Deodată se auzi un zgomot în spatele lui.

— Unchiule, vorbeşti latineşte cu Ramses cel Mare? Poate că blestemul te–a şi atins la creier, spuse Henry.

— Oh, el înţelege latineşte, răspunse Lawrence, cu ochii încă pironiţi asupra mumiei. Nu–i aşa, Ramses? Chiar şi greceşte. Şi persana, şi etrusca, şi alte limbi pe care lumea le–a uitat. Cine ştie? Poate că ştiai limba vechilor barbari nordici, limbă care, cu secole în urmă, a devenit engleza noastră.

Trecu încă o dată la limba latină:

— Dar, oh, mare faraon, sunt atâtea minuni pe lume la ora actuală! Sunt atâtea lucruri pe care aş putea să ţi le arăt…

— Unchiule, eu nu cred că te aude, spuse cu răceală Henry.

Se auzi un clinchet uşor ca la ciocnirea dintre două pahare.

— În orice caz, să nu ne facem speranţe, continuă el.

Lawrence se întoarse brusc. Henry, cu mapa strânsă la subsuoara stângă, ţinea în mâna dreaptă capacul unuia dintre borcane.

— Nu atinge asta! Spuse Lawrence supărat. Nu vezi că e otravă, imbecilule? Toate sunt pline cu otrăvuri. O picătură şi eşti mort ca şi el. Adică, dacă este cu adevărat mort.

Doar văzându–şi nepotul, şi se enerva. Şi într–un moment ca acesta…

Lawrence se întoarse spre mumie. Într–adevăr, chiar şi mâinile păreau mai pline. Iar unul dintre inele aproape că spărsese învelişul. Numai cu câteva ore în urmă…

— Otrăvuri? Întrebă Henry în spatele lui Lawrence.

— E un veritabil laborator de otrăvuri, răspunse Lawrence.

Sunt chiar acelea pe care le–a încercat Cleopatra pe bieţii ei sclavi, înainte de a se sinucide!

Dar de ce să irosească această preţioasă informaţie pe Henry?

— E un lucru incredibil de bizar, răspunse nepotul său. Cinic, sarcastic. Eu credeam că a fost muşcată de o viperă, continuă el.

— Eşti un idiot, Henry. Ştii mai puţină istorie decât un egiptean care mână cămilele. Cleopatra a încercat o sută de otrăvuri înainte de a se hotărî pentru şarpe.

Lawrence se răsuci şi privi glacial spre nepotul său care atinse bustul de marmură al Cleopatrei, trecându–şi brutal degetele peste nas şi ochi.

— Păi, îmi închipui că asta face cât o mică avere, oricum.

Şi aceste monede. N–o să depui aceste lucruri la British Museum, nu–i aşa?

Lawrence se aşeză în scaunul său pliant. Îşi înmuie peniţa.

Unde se oprise cu traducerea? Imposibil să te concentrezi în aceste condiţii de sâcâială.

— Tu n–ai altă preocupare decât banii? Întrebă pe un ton rece. Şi ai făcut vreodată cu ei altceva decât să–i pierzi la jocuri de noroc?

Lawrence îşi privi nepotul. Când se stinsese focul tineresc de pe chipul acela frumos? Când îl asprise îngâmfarea, când îl îmbătrânise şi–l făcuse atât de posomorât?

— Cu cât îţi dau mai mult, cu atât pierzi mai mult. Întoarce–te

la Londra, pentru numele lui Dumnezeu! Întoarce–te la metresa ta şi la tovarăşii tăi de petreceri! Dar pleacă odată!

De–afară se auzi un zgomot strident – erau rateurile unei maşini care se lupta cu drumul nisipos. Apăru brusc un servitor brunet în haine soioase, ţinând în mâini o tavă cu un mic dejun complet. În urma lui venea Samir.

— Nu pot să–i mai ţin în frâu, Lawrence, spuse Samir, care cu un mic şi graţios gest îi făcu semn servitorului să pună bucatele pe marginea mesei portabile. Cei de la ambasada britanică sunt şi ei aici. Şi toţi reporterii din Alexandria şi Cairo. Mă tem că afară e un circ în toată regula.

Lawrence privi atent la tacâmurile de argint, cupele de porţelan. Singurul lucru pe care şi–l dorea acum era să fie lăsat singur cu comorile lui.

— Oh, Samir, ţine–i afară cât poţi de mult! Mai lasă–mă câteva ore singur cu aceste suluri! Samir, povestea este atât de tristă, atât de dureroasă!

— Voi face tot ce pot, răspunse Samir. Dar mănâncă odată micul dejun, Lawrence! Eşti epuizat. Ai nevoie de hrană şi de odihnă.

— Samir, nu m–am simţit niciodată mai bine. Ţine–i afară până la amiază! Oh, ia–l şi pe Henry cu tine! Henry, du–te cu Samir! El o să–ţi facă rost de ceva de mâncare!

— Da, veniţi cu mine, domnule, vă rog, spuse Samir grăbit.

— Am de vorbit între patru ochi cu unchiul meu.

Lawrence se întoarse iar la caietul lui de însemnări. Sulul de deasupra se deschise. Da, regele vorbea despre suferinţa lui de mai târziu, despre faptul că se retrăsese aici într–o cameră secretă, de mausoleul din Alexandria al Cleopatrei, departe de Valea Regilor.

— Unchiule, spuse Henry pe un ton glacial, eu aş fi mai mult decât fericit să mă întorc la Londra, dacă ţi–ai rezerva un moment ca să semnezi…

Lawrence refuză să–şi ridice ochii de pe papirus. Poate există vreo indicaţie referitoare la locul unde a fost cândva mausoleul Cleopatrei.

— De câte ori să–ţi spun, murmură el pe un ton nici aspru, nici amabil. Nu! Nu semnez nicio hârtie! Acum, ia–ţi mapa şi piei din faţa mea!

— Unchiule, contele vrea un răspuns cu privire la Julie şi Alex. N–o să aştepte la nesfârşit. Iar cât priveşte aceste hârtii,

este vorba doar de câteva acţiuni.

Contele… Alex şi Julie. Era monstruos.

— Doamne Dumnezeule, într–un moment ca acesta!

— Unchiule, pământul n–a încetat să se mai învârtească din cauza descoperirii tale, spuse cu voce acră. Dar stocul de acţiuni trebuie lichidat.

Lawrence puse tocul jos.

— Nu, nu trebuie, spuse el, aruncându–i lui Henry o privire rece. Cât priveşte căsătoria, asta poate să aştepte mult şi bine.

Sau până când Julie va decide singură. Du–te acasă şi spune–i asta bunului meu prieten, contele Rutherford! Şi spune–i tatălui tău că nu voi mai lichida acţiuni ale familiei. Iar acum, lasă–mă în pace!

Henry nu se clinti din loc. Schimba nervos mapa dintr–o mână într–alta, cu faţa crispată în timp ce–l fixa pe unchiul său:

— Unchiule, nu înţelegi că…

— Dă–mi voie să–ţi spun ceea ce *înţeleg*, spuse Lawrence, că tu ai pierdut sume fabuloase la jocuri de cărţi şi că tatăl tău n–o să se dea înapoi de la nimic ca să–ţi acopere datoriile. Nici chiar Cleopatra cu Mare Antoniu, amantul ei căzut în patima băuturii, n–ar fi putut să risipească averea care ţi s–a strecurat ţie printre degete. Şi, la drept vorbind, ce nevoie are Julie de titlul de Rutherford? Alex are nevoie de milioanele lui Stratford, ăsta–i adevărul. Alex este un cerşetor cu titlu, la fel ca şi Elliott. Să mă ierte Dumnezeu, dar ăsta este adevărul.

— Unchiule, cu acest titlu Alex ar putea cumpăra orice moştenitoare din Londra.

— Atunci de ce n–o face?

— Un cuvânt de la dumneata şi Julie s–ar decide…

— Iar Elliott o să–ţi fie recunoscător că i–ai aranjat treburile, nu–i aşa? Cu banii fiicei mele va fi foarte generos, într–adevăr. Henry era alb de furie. De ce naiba te interesează pe tine această căsătorie? Întrebă necăjit Lawrence. Te umileşti pentru că ai nevoie de bani…

Avu impresia că buzele nepotului său se mişcă a înjurătură.

Se întoarse spre mumie, încercând să ţină toate astea la distanţă.

Se ferea de tentaculele vieţii londoneze pe care o lăsase departe şi care încerca acum să–l prindă aici din urmă.

Într–adevăr, întreaga figură arăta mai plină! Iar inelul era cât se poate de vizibil, de parcă degetul, îngroşat acum, spărsese

complet învelişul. Lawrence îşi închipui că vede culoarea ştearsă de carne sănătoasă.

— Îţi pierzi minţile, îşi şopti sieşi. Sunetul acela se produse din nou. Încercă să tragă cu urechea, dar starea de concentrare îl făcu doar mai conştient de zgomotul de afară. Se apropie mai mult de trupul din sicriu.

Dumnezeule mare, ceea ce vedea sub învelişul de pe cap era păr?

— Îmi pare tare rău pentru tine, Henry, şopti pe neaşteptate. Că nu poţi să te bucuri şi tu de o asemenea descoperire.

De acest rege antic, de acest mister.

Cine a spus că nu putea să atingă aceste rămăşiţe? Doar să mişte un pic din pânza putredă…

Îşi scoase briceagul şi–l ţinu nesigur în mână. În urmă cu douăzeci de ani poate ar fi deschis dintr–o tăietură lucrul ăsta.

Atunci n–ar fi avut de–a face cu funcţionari băgăreţi. Ar fi putut să verifice singur dacă sub toată acea pulbere…

— Unchiule, dacă aş fi în locul dumitale, n–aş face treaba asta, îl întrerupse Henry. Cei de la muzeul din Londra or să facă un scandal monstru.

— Ţi–am spus să ieşi afară!

Lawrence îl auzi pe Henry turnându–şi cafea într–o ceaşcă. Era ca şi când nepotul lui ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume. Aroma se răspândi în mica încăpere închisă.

Lawrence se lăsă din nou în scaunul pliant şi–şi tampona încă o dată fruntea cu batista împăturită. Erau de–acum douăzeci şi patru de ore de când nu mai dormise. Poate ar trebui să se odihnească.

— Bea–ţi cafeaua, unchiule Lawrence, îi spuse Henry. Pentru dumneata am turnat–o.

Într–adevăr, ceaşca era plină.

— Eşti aşteptat afară. Eşti mort de oboseală.

— Nebun afurisit, rosti Lawrence în şoaptă. Ţi–am spus să pleci de–aici.

Henry îi puse ceaşca în faţă, chiar lângă caietul de însemnări.

— Atenţie, papirusul acela e de o valoare inestimabilă.

Cafeaua era, într–adevăr, ispititoare, ceea ce făcea inutilă insistenţa lui Henry. Lawrence ridică ceaşca, luă o înghiţitură bună şi închise ochii.

Oare ce văzuse când pusese ceaşca jos? Mumia mişcându–se în lumina soarelui? Imposibil! Brusc, o senzaţie de arsură în

gâtlej şterse totul. Parcă i se bloca gâtlejul! Nu mai putu să respire sau să vorbească.

Încercă să se ridice; se holba la Henry; şi, deodată, percepu mirosul ce se ridica din ceaşca pe care încă o ţinea în mână–i tremurândă. Migdale amare. Era otravă. Ceaşca îi căzu din mână; auzi vag cum se sparge de pardoseala de piatră.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ticălosule!

Se prăbuşi; cu mâinile întinse spre nepotul său care, cu faţa albă şi înverşunat, îl privi glacial, ca şi când această catastrofă nu se întâmpla; ca şi când el nu murea.

Trupul îi fu cuprins de convulsii. Se răsuci cu o mişcare violentă. Ultimul lucru pe care îl văzu fu mumia în lumina orbitoare a soarelui; ultimul lucru pe care îl simţi fu nisipul de pe jos sub faţa care îi ardea.

Un lung răstimp, Henry Stratford rămase pironit locului.

Se holba la trupul unchiului său şi nu–i venea să–şi creadă ochilor. Altcineva săvârşise acest fapt. Altcineva perforase vălul gros al frustrării şi pusese în mişcare acest asasinat monstruos. Altcineva pusese linguriţa de argint în borcanul cu otravă veche şi o picurase în ceaşca lui Lawrence.

Toate împietriseră în lumina solară impregnată cu pulbere. Particulele cele mai fine păreau suspendate în aerul fierbinte. Doar un sunet stins se auzea în încăpere; ceva ca bătaia unei inimi.

Plăsmuiri ale imaginaţiei… Era absolut necesar să–şi ţină firea. Era absolut necesar să facă ceva ca să nu–i mai tremure mâna. Să–şi împiedice buzele să scoată vreun strigăt. Pentru că un lucru era foarte clar: un strigăt, odată slobozit, nu mai putea fi oprit.,

Eu l–am ucis. L–am otrăvit.

Acum, acel obstacol mare şi hidos în calea planului meu nu mai există.

Apleacă–te; ia–i pulsul! Da, a murit. A murit de–a binelea.”

Henry se îndreptă din şale, luptând cu acea răbufnire de dezgust, şi scoase repede mai multe hârtii din mapă. Înmuie tocul unchiului său şi scrise repede şi citeţ numele de Lawrence Stratford, aşa cum făcuse de mai multe ori în trecut cu hârtii mai puţin importante.

Mâna îi tremura destul de tare, dar cu atât mai bine. Pentru că unchiul său tocmai avusese astfel de tremurături. Şi mâzgălitura arăta cu atât mai bine când fu gata.

Puse tocul la loc şi stătu cu ochii închişi, încercând din nou să se calmeze, încercând doar să–şi spună în gând că s–a terminat.

Îl invada subit gândul ciudat că ar putea să anuleze faptele! Că la mijloc nu fusese mai mult decât un impuls; că ar putea să dea timpul înapoi şi unchiul său ar fi din nou printre cei vii. În mod categoric, lucrul acesta nu s–ar fi putut întâmpla! Otravă… cafea… Lawrence mort…

Apoi îi reveni în minte o amintire, pură şi calmă, şi, desigur, bine venită, a zilei în care se născuse Julie, verişoara lui, cu douăzeci şi unu de ani în urmă. Unchiul său şi el şedeau în salon împreună, Lawrence, pe care–l iubise mai mult decât pe tatăl său.

— Vreau să ştii că tu vei fi totdeauna nepotul meu, nepotul meu drag…

Dumnezeule, era pe punctul de a–şi pierde minţile? Preţ de o clipă nu mai ştiu nici măcar unde se afla. Ar fi putut jura că mai era cineva cu el în acea încăpere. Cine era?

Ciudăţenia aceea din racla mumiei. Nu te uita la ea! De parcă s–ar fi aflat acolo un martor… Întoarce–te la treaba pe care o ai de făcut!

Hârtiile sunt semnate; acţiunile puteau fi vândute; acum,

Julie avea şi mai multe motive să se mărite cu prostănacul acela de Alex Savarell. Iar tatăl lui Henry avea şi mai multe motive să pună stăpânire completă pe Stratford Shipping.

Da. Da. Dar ce era de făcut în acel moment? Henry mai aruncă o privire spre masă. Toate erau la locul lor. Şi cele şase monede de aur ale Cleopatrei. Ah, da, să ia una. Repede, o strecură în buzunar. O uşoară emoţie îi încălzi obrazul. Da, moneda trebuie să coste o avere. Ar putea s–o bage într–o tabacheră;

Ca s–o subtilizeze mai uşor. Foarte bine.

Acum să iasă imediat. Nu, nu se gândea corect. Nu se putea linişti. Să–l strige pe Samir, asta trebuia să facă. Ceva oribil i s–a întâmplat lui Lawrence. Apoplexie, atac de cord, imposibil de spus! Şi celula asta este ca un cuptor. Trebuie să vină un doctor imediat.

— Samir! Strigă el, privind fix drept înainte, ca un actor de matineu în momentul şocului.

Privirea îi căzu din nou drept pe ciudăţenia aceea groaznică, respingătoare, învelită în pânză. Oare, aceasta îl privea şi ea la rândul ei? Ţinea oare ochii deschişi sub bandaje? Era absurd! Totuşi, iluzia declanşase în el o panică răscolitoare, numai bună să–l facă să strige imediat după ajutor.

SLUJBAŞUL CITI pe furiş ultima ediţie a lui *London Herald*, împături foile şi le ascunse cu grijă în dosul mesei de lucru lăcuite într–o nuanţă închisă. În birou domnea liniştea acum, deoarece şefii erau în şedinţă, singurul sunet fiind ţăcănitul îndepărtat al unei maşini de scris dintr–o cameră alăturată.

BLESTEMUL MUMIEI ÎL UCIDE PE MAGNATUL COMPANIEI STRATFORD SHIPPING.

„RAMSES CEL BLESTEMAT" Îi DOBOARĂ PE CEI CARE Îi Tulbură ODIHNA.

Tragedia pusese stăpânire pe imaginaţia publică. Era imposibil să faci un pas fără să vezi povestea pe prima pagină.

Ziarele de mare tiraj brodau în fel şi chip pe această temă, copleşindu–şi cititorii cu poze făcute în grabă cu piramide şi cămile, cu mumia în sicriul ei de lemn şi cu bietul domn

Stratford mort la picioarele ei.

Bietul domn Stratford, pentru care era o plăcere să lucrezi, era amintit acum în legătură cu această moarte senzaţională şi misterioasă.

Chiar când era pe cale să se stingă, tevatura primi o nouă infuzie de vitalitate.

MOŞTENITOAREA SFIDEAZĂ BLESTEMUL MUMIEI.

„RAMSES CEL BLESTEMAT" VA SOSI LA LONDRA.

Slujbaşul întoarse tacticos foaia, împăturind din nou ziarul de mai multe ori, până ce–l aduse la dimensiunile unei coloane de articol. Era greu de crezut că domnişoara Stratford avea să aducă acasă toată comoara ca s–o expună în locuinţa ei din Mayfair. Dar asta era ceea ce tatăl ei făcuse întotdeauna.

Slujbaşul spera să fie invitat la recepţie, dar, în această privinţă, n–avea nicio şansă, cu toate că lucrase vreo treizeci de ani la Stratford Shipping.

Şi când te gândeşti că era vorba de un bust al Cleopatrei, singura ei imagine autentică! Şi monedele recent bătute cu chipul şi numele ei... Ah, ce–ar mai fi vrut să vadă aceste lucruri în biblioteca domnului Stratford... Dar va trebui să aştepte până ce British Museum va reclama colecţia şi o va pune la dispoziţia publicului larg.

Erau lucruri pe care el ar fi putut să i le spună domnişoarei

Stratford, dacă s–ar fi ivit vreodată ocazia, lucruri despre care bătrânul domn Lawrence ar fi vrut să i se vorbească fiicei sale.

De pildă, faptul că Henry Stratford nu mai şezuse de un an de zile la birou şi că totuşi încasa salariul întreg, plus prime; şi că domnul Randolph emitea la întâmplare cecuri în contul

companiei şi apoi falsifica documentele.

Dar poate că tânăra avea să descopere toate acestea prin propriile ei forţe. Testamentul îi lăsa dreptul deplin de a dispune de compania tatălui ei. Acesta era motivul pentru care se afla chiar acum în sala de consiliu, împreună cu frumosul ei logodnic, Alex Savarell, vicontele Summerfield.

Randolph nu suporta s–o vadă plângând în halul acesta.

Era oribil să–i bagi pe gât hârtii pentru semnat. Doliul îi dădea o şi mai pronunţată notă de fragilitate; era lividă şi trasă la faţă, ca şi când ar fi avut febră, ochii îi erau plini de acea lumină ciudată pe care el o văzuse prima dată, când ea îi spusese că tatăl ei murise.

Cu ochii plecaţi în pământ, ceilalţi membri ai consiliului de conducere se cufundaseră într–o tăcere posomorâtă. Alex o ţinea pe Julie de mână cu delicateţe. Pe faţa lui se desluşea o umbră de derută, ca şi cum el nu înţelegea moartea; ca şi când el nu voia ca ea să sufere. Era un suflet simplu, căzut ca din lună printre aceşti negustori şi oameni de afaceri; aristocratul de porţelan, cu tânăra devenită moştenitoare.

„De ce trebuie să stăruim în asta? De ce nu suntem singuri cu suferinţa noastră?”

Totuşi, Randolph o făcea pentru că trebuia s–o facă, deşi toată chestiunea nu păruse niciodată aşa de lipsită de sens.

Niciodată dragostea lui faţă de unicul său fiu nu fusese supusă unei încercări atât de dureroase.

— Pur şi simplu, deocamdată nu pot să iau nicio decizie, unchiule Randolph, îi spuse ea politicoasă.

— Fireşte că nu poţi, draga mea, răspunse el. Nimeni nu aşteaptă aşa ceva. Singurul lucru pe care poţi să–l faci este să semnezi acest proiect pentru fonduri de urgenţă şi să laşi restul în seama noastră.

— Vreau să trec în revistă totul, să mă implic în probleme, zise ea. Asta este, în mod evident, ceea ce intenţiona tata. În ce priveşte situaţia magazinelor din India, eu nu înţeleg cum s–a ajuns la o asemenea criză.

Ea făcu o pauză, nevoind să aprofundeze chestiunea, probabil absolut incapabilă de acest efort. Plângea din nou în tăcere.

— Las–o în seama mea, Julie, spuse el fără vlagă. De ani de zile rezolv crize în India.

Randolph împinse documentele către ea. „Semnează, te rog, semnează. Nu–mi cere explicaţii acum. Nu adăuga umilire la această durere.”

Ceea ce era atât de surprinzător era faptul că simţea foarte mult lipsa fratelui. Sentimentele pe care le avem faţă de cei pe care–i iubim ne devin cunoscute abia după ce ne–au fost luaţi. Toată noaptea rămăsese cu ochii deschişi, amintindu–şi de unele şi de altele… de zilele de la Oxford, de primele lor călătorii în Egipt… Randolph, Lawrence şi Elliott

Saravell. Nopţile acelea la Cairo. Se sculase devreme şi scotocise printre vechi fotografii şi hârtii. Era o minune cât de vii erau amintirile.

Acum, fără entuziasm şi voinţă, încerca s–o păcălească pe fiica lui Lawrence. Încerca să acopere zece ani de minciuni şi înşelătorii. Lawrence înfiinţase Stratford Shipping pentru că el nu se sinchisea de bani. Oh, ce să mai vorbim de riscurile pe care Lawrence obişnuia să şi le asume. Şi ce făcuse Randolph de când preluase conducerea? Ţinuse hăţurile şi furase.

Spre marea lui uimire, Julie luă tocul şi semnă la repezeală toate hârtiile, fără măcar să le citească.

Aşadar, pentru un scurt răstimp era ferit de inevitabilele ei întrebări.

„îmi pare rău, Lawrence.” Asta fuse ca o rugă tăcută.

„Poate, dacă ai şti întreaga poveste…”

— Peste câteva zile, unchiule Randolph, vreau să mă aşez şi, împreună cu dumneata, să verific totul. Cred că asta este ceea ce şi–a dorit tata. Dar sunt aşa de obosită! Deci e timpul să merg acasă.

— Da, lasă–mă să te conduc acasă, spuse Alex cu promptitudine, ajutând–o să se ridice.

„Dragul şi bunul de Alex. De ce nu a putut fiul meu să aibă măcar o părticică din această bunătate? Întreaga lume ar fi putut fi a lui.”

Randolph se duse rapid să deschidă uşile duble. Spre mirarea lui, dădu peste oamenii de la British Museum care aşteptau. Ghinion. Dacă ar fi ştiut, ar fi ajutat–o să se descurce altfel.

Nu–i plăcea de mierosul domn Hancock, care se purta ca şi când tot ce descoperise Lawrence aparţinea muzeului şi lumii.

— Domnişoară Stratford, spuse omul, apropiindu–se de

Julie. S–a aprobat totul. Prima prezentare a mumiei se va face acasă la dumneavoastră, întocmai cum şi–ar fi dorit–o tatăl dumneavoastră. Noi, desigur, vom înregistra totul şi vom transfera colecţia la muzeu îndată ce veţi dori acest lucru. Am

crezut că veţi avea nevoie de garanţia mea personală…

— Desigur, răspunse Julie pe un ton plictisit, pentru că acest lucru n–o interesa mai mult decât şedinţa consiliului de conducere, evident. Îţi sunt recunoscătoare, domnule Hancock.

Dumneata ştii ce a însemnat această descoperire pentru tatăl meu, spuse şi apoi făcu o nouă pauză, ca şi când ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns. Şi de ce nu? Singurul meu regret este că n–am fost şi eu cu tata în Egipt.

— Draga mea, el a murit acolo unde a fost cel mai fericit, interveni, nepotrivit, Alex. Şi printre lucrurile pe care le–a iubit.

Drăguţe cuvinte. Lawrence fusese înşelat. Numai câteva ore se bucurase de importanta sa descoperire. Chiar şi Randolph înţelegea atâta lucru.

Hancock o luă pe Julie de braţ. Se duseră împreună spre uşă:

— Desigur, este imposibil să stabilim autenticitatea rămăşiţelor până nu le supunem unei examinări temeinice. Monedele, bustul, toate acestea sunt descoperiri fără precedent…

— Nu avem pretenţii exagerate, domnule Hancock. Tot ceea ce cer este o mică recepţie pentru prietenii cei mai vechi ai tatălui meu.

Acum, Julie îi oferi mâna, dar, în realitate, îl concedie.

Asemenea lucruri le făcea într–o manieră atât de hotărâtă, asemănătoare cu a tatălui ei. Asemănătoare cu a contelui de Rutherford, când stai să te gândeşti. Totdeauna îi fusese proprie o manieră aristocratică. Şi măcar de–ar avea loc căsătoria…

— La revedere, unchiule Randolph.

El se aplecă s–o sărute pe obraz.

— Te iubesc, draga mea, şopti el.

Aceste cuvinte îl surprinseră. La fel şi zâmbetul care transfigura chipul ei. Auzise ea ceea ce voise el să–i spună?

„îmi pare atât de rău, atât de rău pentru toate, draga mea.”

Singură, în sfârşit, pe scările de marmură. Plecaseră toţi, afară de Alex. În adâncul sufletului ei, îi părea rău că nu plecase şi el. Lucrul pe care şi–l dorea cel mai mult acum era interiorul liniştit al limuzinei ei Rollls–Royce, ale cărei geamuri trase îşi izolau stăpâna de zgomotul lumii înconjurătoare.

— Acum, vreau să spun asta numai o singură dată, Julie, zise Alex, ajutând–o să coboare scările. Dar o spun din tot sufletul. Nu amâna căsătoria din cauza acestei tragedii. Eu îţi cunosc sentimentele, dar acum eşti singură în casa aceea. Vreau să fiu

cu tine, să am grijă de tine. Vreau să fim soţ şi soţie.

— Alex, te–aş minţi, spuse ea, dacă ţi–aş spune că pot să iau acum o decizie. Mai mult decât oricând, am nevoie de timp de gândire.

Nu suporta să–l privească brusc; totdeauna părea foarte tânăr. Ea fusese vreodată tânără? Întrebarea l–ar fi făcut pe unchiul Randolph să zâmbească, poate. Avea douăzeci şi unu de ani. Dar Alex, la douăzeci şi cinci, i se părea un adolescent. Era foarte dureros pentru ea să nu–i acorde iubirea pe care el o merita.

Lumina soarelui o deranja când el deschise uşa dinspre stradă. Îşi lăsă în jos voaleta pălăriei. Niciun reporter, slavă Domnului că nu era niciun reporter, iar marele automobil negru aştepta cu portiera deschisă.

— N–am să fiu singură, Alex, spuse ea încet. Îi am acolo pe Rita şi pe Oscar. Iar Henry o să se mu’te înapoi în vechea lui cameră. Unchiul Randolph a insistat în problema asta.

O să am mai mult anturaj decât va fi nevoie.

Henry… Ultima persoană de pe lumea asta pe care voia s–o vadă era Henry. Ce ironie a sorţii că tocmai el fusese ultimul om pe care tatăl ei îl văzuse înainte de a închide ochii în moarte.

În momentul în care debarcă, Henry Stratford fu asaltat de reporteri. Îl speriase blestemul mumiei? Avusese măcar o clipă senzaţia că o forţă supranaturală acţionează în mica încăpere de piatră în care survenise moartea lui Lawrence Stratford? Cu calm, dar cu greu, Henry îşi făcu drum prin vamă, ignorând bliţurile zgomotoase ale aparatelor de fotografiat. Cu nerăbdare glacială şi privire fixă, îi urmări pe vameşii care îi controlară cele câteva valize, apoi îi făcură semn să treacă.

Îi vâjâiau urechile. Dorea să bea ceva. Îşi dorea tihna casei din Mayfair. Avea nevoie de amanta lui, Daisy Banker. Îşi dorea orice numai nu perspectiva sumbră de a merge în maşină cu tatăl său. Urcă în spatele Rolllsului, evitând din răsputeri orice încrucişare de priviri cu Randolph.

În timp ce lunga şi greoaia limuzină se opintea să iasă din traficul intens, îl zări pe Samir Ibrahaim salutând un grup de oameni îmbrăcaţi în negru – fără îndoială, indivizii aceia insistenţi de la muzeu. Ce bine că, pentru opinia publică, trupul lui Ramses cel Mare prezenta mult mai mult interes decât trupul lui Lawrence Stratford, care fusese îngropat fără ceremonie în Egipt, exact aşa cum îşi dorise el.

Dumnezeule, tatăl său arăta groaznic, de parcă ar fi îmbătrânit

peste noapte cu zece ani. Avea chiar o ţinută neîngrijită.

— Ai o ţigară? Întrebă Henry brusc.

Fără să–l privească, tatăl său scoase un trabuc mic şi subţire şi un chibrit.

— Căsătoria rămâne lucrul esenţial, murmură Randolph, aproape ca pentru sine. O tânără abia căsătorită, pur şi simplu, nu are timp să se gândească la afaceri şi, deocamdată, am aranjat ca tu să stai cu ea. Nu poate să rămână singură.

— Dumnezeule, tată, suntem în secolul al douăzecilea! De ce naiba nu poate să rămână singură?

Să stea în casa aceea, cu mumia aceea nesuferită, expusă în bibliotecă? Îi repugnă. Închise ochii, savura în tăcere trabucul, iar gândul îi zbură la amantă. O serie de imagini erotice, picante, îi trecură rapid prin minte.

— La naiba, vei face ce–ţi spun eu! Zise taică–său, dar vocea îi sună neconvingător.

Randolph privi pe fereastră.

— Vei sta acolo şi vei fi cu ochii pe ea, vei face tot posibilul ca s–o determini să se mărite cât mai curând. Fă pe dracu–n patru ca să nu–l părăsească pe Alex! Îmi face impresia că Alex a început s–o cam irite.

— Nu–i de mirare. Dacă Alex ar fi mai descurcăreţ…

— Pentru ea căsătoria este bună. E bună pentru oricine.

— Bine, bine, hai să lăsăm asta!

Tăcerea se aşternea pe măsură ce maşina rula. Era timpul să cineze cu Daisy şi să–şi acorde un lung răgaz înainte de jocul de cărţi la Flint’s, adică, dacă ar putea să–l stoarcă imediat de nişte bani pe taică–său…

— Nu a suferit, nu–i aşa?

Henry avu o mică tresărire.

— Ce? Despre ce vorbeşti?

— Despre unchiul tău! Zise taică–său, întorcându–se spre el pentru prima dată. Despre răposatul Lawrence Stratford, care a murit de curând în Egipt! A suferit, pentru numele lui Dumnezeu, sau s–a stins în linişte?

— Acum era bine, pentru ca în minutul următor să fie deja întins pe pardoseală. S–a stins în câteva secunde. Dar de ce îmi pui o asemenea întrebare?

— Eşti un ticălos mic şi sentimental, nu–i aşa?

— N–am putut să împiedic nenorocirea!

Preţ de o clipă, atmosfera acelei celule închise îl învălui din

nou… Mirosul înţepător al otravei… Şi ciudăţenia aceea din raclă şi senzaţia apăsătoare că te urmărea cu privirea.

— Lawrence era un nebun, un bătrân îndărătnic, spuse Randolph aproape în şoaptă. Dar l–am iubit.

— Vorbeşti serios? Făcu Henry şi se întoarse brusc, privindu–l pe taică–său drept în faţă. I–a lăsat totul ei, iar tu l–ai iubit!

— Ne–a lăsat destul şi nouă încă de mult. Ar fi trebuit să fie suficient, mai mult decât suficient…

— E o nimica toată în comparaţie cu ce moşteneşte ea!

— Nu vreau să discut asta.

„Răbdare, gândi Henry. Răbdare.” Se lăsă pe spate, pe suprafaţa moale a tapiţeriei cenuşii. „Am nevoie de cel puţin o sută de lire, dar n–o să le obţin aşa.”

Daisy Banker privi prin perdelele de dantelă cum Henry cobora din taxi. Ea locuia într–un apartament spaţios deasupra music–hallului, unde cânta în fiecare noapte de la ora douăzeci şi două până la două dimineaţa; o frumuseţe de femeie cu ochi albaştri, mari, somnoroşi şi cu părul blond–argintiu. Vocea ei nu era ceva ieşit din comun, iar ea ştia lucrul acesta; dar era îndrăgită. Foarte îndrăgită.

Îi plăcea de Henry Stratford sau aşa îşi spunea. El fusese şansa vieţii ei. El îi făcuse rost de slujba de la parter, deşi nu putea să–şi dea seama cum; şi plătea pentru apartament sau, cel puţin, aşa se presupunea. Ştia că mai era ceva de plătit, dar

Henry de–abia se întorsese din Egipt. El rezolvă problema sau punea la punct pe oricine îl chestiona în legătură cu ea. Era foarte priceput la asta.

Auzindu–l urcând scările, alergă la oglindă. Îşi scoase gulerul de puf al capotului şi îşi aranjă perlele la gât. Se ciupi de obraji, ca să prindă culoare, exact în clipa în care cheia lui Henry se răsucea în broască.

— Şi eu eram gata să te dau dispărut! Strigă ea, în timp ce el intră în cameră.

Dar, oh, înfăţişarea lui. Efectul asupra ei nu întârzia niciodată să se producă. Era atât de chipeş, cu ochii lui căprui şi cu părul castaniu închis; şi modul de a se comporta – un gentleman autentic. De data aceasta, îi plăcu cum îşi scoase pelerina şi o aruncă nonşalant pe un scaun, şi cum îi făcu semn să vină în braţele lui. Era atât de leneş; şi atât de plin de el! Dar de ce ar fi altfel?

— Şi maşina mea? Înainte de a pleca mi–ai promis o maşină

care să fie doar a mea. Unde este? Nu era aceea de jos. Aceea era un taxi.

În zâmbetul lui era o notă de răceală. În timp ce o săruta, degetele i se înfipseră în carnea moale a braţelor ei. Ea simţi un uşor fior rece urcându–i prin şira spinării; gura îi ardea, îl sărută din nou, iar când el o conduse în dormitor, ea nu scoase un cuvânt.

— O să–ţi fac rost de maşină, îi şopti el la ureche când ea îşi smulse capotul şi se lipi de el în aşa fel, încât sfârcurile sânilor atinseră suprafaţa scorţoasă a cămăşii lui scrobite.

Îl sărută pe obraz, apoi pe bărbie, şi îi linse tuleiele rare.

Era un deliciu să–l simtă respirând în felul acela, să–i simtă mâinile sprijinindu–se pe umerii ei.

— Fără prea multă brutalitate, domnule, şopti ea.

— De ce nu?

Sună telefonul. Ei îi venea să–l smulgă din perete. În timp ce el răspunse, ea îi descheie nasturii de la cămaşă.

— Ţi–am spus să nu mai suni, Sharples.

„Oh, licheaua aia afurisită”, gândi ea jalnic. Ar fi dorit să–l ştie mort. Lucrase pentru el înainte ca Henry Stratford să o fi salvat. Sharples era un tip meschin, simplu şi urât. El îi lăsase o cicatrice, o mică semilună la ceafă.

— Ţi–am spus că îţi plătesc când mă întorc, nu–i aşa? Ce–ar fi să–mi dai timp să–mi desfac valiza!

Trânti micul receptor în furcă. Ea împinse telefonul cât mai departe pe masa placată cu marmură.

— Vino la mine, iubitule, spuse ea, aşezându–se pe marginea patului.

Ochii i se înceţoşară uşor, urmărindu–l cum se holbează la telefon. N–avea niciun ban, nu? Lefter sută la sută.

Straniu. În această casă nimeni nu–l priveghease pe tatăl ei. Şi acum sicriul vopsit al lui Ramses cel Mare era purtat cu grijă prin saloanele duble şi prin biblioteca pe care tatăl ei o numise totdeauna camera egipteană. Un priveghi pentru mumie, dar în absenţa celui mai îndreptăţit pentru a fi jelit.

Atenţia lui Julie se concentra asupra lui Samir, care îndruma oamenii de la muzeu să aşeze cu grijă sicriul în poziţie verticală, în colţul de sud–est, la stânga uşilor deschise ale serei. O poziţie perfectă. Oricine intra în casă putea să–l vadă imediat. Toţi cei din saloane vor avea o bună perspectivă a acestuia; iar în

momentul în care se sălta capacul şi trupul devenea accesibil vederii, mumia însăşi va părea să ia notă de toţi cei care se adunaseră ca s–o omagieze.

Sulurile şi borcanele de alabastru erau aranjate lângă masa de marmură, sub oglindă, la stânga sicriului aşezat în poziţie verticală, pe peretele dinspre răsărit. Bustul Cleopatrei era deja pe punctul de a fi fixat pe un suport în centrul camerei.

Monedele din aur erau expuse într–o cutie specială, lângă masa de marmură. Şi alte felurite comori puteau fi aranjate în orice mod pe care Samir l–ar fi găsit adecvat.

Lumina blândă a soarelui de după–amiază se strecură din seră, aruncându–şi jocurile complicate pe deasupra măştii aurii şi a braţelor încrucişate ale regelui. Era o privelişte somptuoasă, originală. Numai un nebun ar fi putut pune sub semnul îndoielii o asemenea comoară. Dar ce înţeles avea toată povestea aceasta?

Oh, cel puţin dacă oamenii ar fi plecat, se gândi Julie, ar fi putut rămâne singură, ca să studieze aceste obiecte. Dar ei vor veni mereu aici, ca să examineze exponatele. Iar Alex, cum să procedeze cu Alex, care stătea lângă ea şi nu o lăsa niciun moment singură?

Fireşte, se bucurase de sosirea lui Samir, deşi, văzându–l că suferă, suferinţa ei devenea şi mai acută.

În costumul negru occidental şi în cămaşa albă scrobită, el avea un aer distant şi stingher. În hainele de mătase pe care le purta în ţara lui de baştină, Samir era un prinţ cu ochii negri, cu totul străin de rutina sumbră a acestui secol zgomotos şi de goana forţată spre progres. Aici se vedea că este stingher şi se manifesta aproape servil, în ciuda manierei poruncitoare în care îi punea pe lucrători la treabă.

Alex privea cu expresia cea mai stranie la lucrători şi la relicvele lor. Ce era asta? Pentru el aceste lucruri nu însemnau nimic, ţineau de altă lume. Dar nu le găsise el frumoase?

Ah, ei îi venea aşa de greu să înţeleagă.

— Mă întreb dacă există vreun blestem, şopti el pe un ton moale.

— Oh, te rog, nu fi caraghios, răspunse Julie. Acum, ei or să lucreze câtva timp. De ce nu ne întoarcem în seră să bem un ceai?

— Da, aşa ar trebui, răspunse el.

Pe faţă i se citea dezgustul. Nu confuzie. Nu–l impresionau cu nimic aceste comori. Îi erau străine; nu prezentau niciun fel de

importanţă. Probabil că ea ar fi încercat acelaşi sentiment privind o maşină modernă pe care n–o înţelegea.

O cuprinse tristeţea. Acum nu există lucru care să n–o întristeze, dar cel mai mult o mâhnea faptul că tatăl ei petrecuse atât de puţin timp cu aceste multe comori, că murise chiar în ziua celei mai mari descoperiri a lui. Şi faptul că ea era aceea care trebuia să se bucure de fiecare obiect pe care el îl găsise în acel mormânt misterios şi controversat.

Poate, după ceai; Alex va înţelege că ea doreşte să fie singură. Julie îl conduse prin vestibul, pe lângă uşile duble ale saloanelor, pe lângă uşile bibliotecii şi dincolo, în sera ferigilor şi a florilor care se întindeau pe toată partea din spate a casei.

Acesta era locul favorit al tatălui ei când nu stătea în bibliotecă. Nu era o întâmplare faptul că masa de lucru şi cărţile lui erau la o distanţă de numai un metru, dincolo de uşile acelea de sticlă.

Se aşezară amândoi la masa din răchită împletită, cu soarele jucându–se frumos pe serviciul de ceai din argint, din faţa lor.

— Bietul de tine, dragule, îi spuse ea lui Alex.

Puse prăjiturile pe farfurii. Îi dădea, astfel, ceva să facă.

Cunoscuse ea vreodată vreo fiinţă umană care să poată face toate acele lucruri mărunte? Alex ştia să şofeze, să danseze, să tragă cu arma, să toarne ceai şi să prepare delicioasele cocteiluri americane, să se adapteze, cât ai clipi, protocolului de la Buckingham Palace. Când citea o poezie cu ocazia vreunui eveniment, era în stare să simuleze o trăire atât de intensă, încât o făcea pe Julie să plângă. Era şi un mare meşter al sărutului şi nu era nicio îndoială că mariajul cu el va avea momente de adâncă senzualitate. Niciun fel de îndoială în privinţa aceasta… Dar ce mai promitea căsătoria lor?

Se simţi dintr–o dată egoistă. Nu erau suficiente toate acestea? Nu fuseseră pentru tatăl ei, un om de afaceri foarte bogat ale cărui maniere nu se puteau distinge de cele ale prietenilor aristocraţi. Aşa ceva nu însemnase absolut nimic.

— Bea, draga mea, ai nevoie, îi spuse Alex, oferindu–i cupa în felul în care îi plăcea ei.

Fără lapte, fără zahăr. Numai o felie subţire de lămâie.

Chiar avea nevoie de ceai.

Se părea că în jurul ei se produce o modificare a luminii.

O umbră… Ridicându–şi privirea, observă că Samir intrase discret în cameră.

— Samir… Stai jos, împreună cu noi.

El îi făcu semn să rămână unde se afla. Ţinea în mână o carte legată în piele.

— Julie, zise el, însoţindu–şi adresarea cu o privire şovăielnică şi îndreptată în direcţia camerei egiptene. Ţi–am adus carnetul de însemnări al tatălui tău. N–am vrut să–l dau celor de la muzeu.

— Oh, sunt atât de bucuroasă! Rămâi cu noi, te rog!

— Nu, trebuie să mă întorc imediat la lucru. Vreau să mă asigur că lucrurile sunt făcute aşa cum se cuvine, iar tu, Julie, trebuie să citeşti acest carnet. Ziarele n–au publicat decât în linii mari această poveste. Aici sunt mai multe lucruri.

— Hai, ia loc, insistă ea din nou. O să ne îngrijim împreună de ele mai târziu.

După un moment de ezitare, el cedă. Se aşează pe scaun lângă ea, făcând o mică reverenţă către Alex, căruia îi fusese prezentat mai înainte.

— Julie, tatăl tău de–abia îşi începuse traducerile. Ştii ce bine stăpânea limbile vechi…

— Da, sunt nerăbdătoare să le citesc. Dar, de fapt, ce te frământă? Întrebă ea pe un ton serios. Ce s–a întâmplat?

— Julie, sunt neliniştit din cauza acestei descoperiri. Sunt neliniştit din cauza mumiei şi a otrăvurilor din mormânt, spuse Samir după o clipă de chibzuinţă.

— Erau, într–adevăr, otrăvurile Cleopatrei? Întrebă repede Alex. Sau este ceva născocit de reporteri?

— Cine ştie… răspunse Samir politicos.

— Samir, totul este etichetat cu atenţie, spuse Julie. Servitorilor li s–a spus.

— Dar tu nu crezi în blestem, nu–i aşa? Întrebă Alex.

Samir schiţă un început de zâmbet politicos:

— Nu. Cu toate acestea, spuse el, întorcându–se spre Julie, promite–mi că, dacă observi ceva ciudat, chiar dacă ai numai o presimţire, mă vei suna imediat la muzeu.

— Dar, Samir, nu m–am aşteptat niciodată ca tu să crezi că…

— Julie, blestemele sunt rare în Egipt, spuse el grăbit. Dar avertismentele scrise pe racla acestei mumii sunt foarte severe. Despre povestea nemuririi acestei făpturi sunt mai multe detalii în acest carnet.

— Dar tu, Samir, nu crezi că tata a murit, într–adevăr, din cauza unui blestem…

— Nu. Dar lucrurile găsite în mormânt sfidează orice explicaţie. Afară doar dacă, de pildă, crezi… Dar şi acest lucru este absurd. Te rog doar să nu iei nimic de bun. Să mă chemi imediat dacă ai nevoie de mine.

Îşi luă brusc rămas–bun de la ea şi se întoarse în bibliotecă. Îl auzi vorbind în arabă cu unul dintre lucrători. Îi urmări tulburată prin uşile deschise.

„Amărăciune, se gândi ea. Este un simţământ straniu şi prost înţeles. El e trist din cauza tatei, ca şi mine; pentru el întreaga descoperire este compromisă. Ce dificilă trebuie să fie toată această situaţie!”

Şi el s–ar fi bucurat de toată descoperirea asta, numai dacă…

Evident, ea înţelegea. Situaţia ei era alta. Lucrul pe care şi–l dorea cel mai mult era să fie singură cu Ramses cel Mare şi cu Cleopatra lui. Dar ea înţelegea. Durerea pentru pierderea tatălui se va face simţită totdeauna. De fapt, nu voia ca durerea aceasta să se stingă. Se uită la Alex, biet tânăr rătăcit care o fixa cu priviri atât de îngândurate.

— Te iubesc, şopti el pe neaşteptate.

— De ce, ce naiba te–a apucat?!

Ea râse slab. El avea un aer deconcertat, pueril. Chipeşul ei logodnic suferea cu adevărat, ceea ce ea nu putea suporta.

— Nu ştiu, spuse el. Poate că am o presimţire. Aşa se numeşte? Singurul lucru pe care îl ştiu este că vreau să–ţi amintesc că te iubesc.

— Oh, Alex, dragă Alex…

Se aplecă spre el şi–l sărută, şi–i simţi strângerea de mână bruscă şi disperată.

Micul şi elegantul ceas de pe masa de toaletă a lui Daisy sună ora şase.

Henry se lăsă pe spate, se relaxă, apoi întinse din nou mâna după şampanie, îşi umplu întâi paharul lui, apoi pe al ei.

Faţa ei exprima un calm somnolent, breteaua subţire de satin a cămăşii de noapte îi căzuse pe un braţ.

— Bea, draga mea, zise el.

— Nu mai beau, puiule. Diseară trebuie să cânt, replică ea, ridicându–şi arogant bărbia. Nu pot să beau toată ziua ca unii pe care–i cunosc.

Luă o bucată de friptură de pasăre şi şi–o vârî în gură fără pic de eleganţă. Frumoasă gură.

— Dar verişoara asta a ta! Nu–i este frică de mumia aia

afurisită? S–o ţină chiar acolo, în propria–i casă!

Ochii stupizi, mari şi albaştri îl fixau; exact tipul de ochi care–i plăceau. Deşi tânjea după Malenka, frumoasa lui egipteancă… Tânjea cu adevărat. O orientală se caracteriza prin aceea că nu trebuia să fie proastă; putea fi deşteaptă, şi totuşi uşor de manevrat. La o fată ca Daisy, prostia era esenţială; şi apoi, trebuia să–i vorbeşti, să–i tot vorbeşti.

— De ce naiba i–ar fi frică de o mumie afurisită? Întrebă el pe un ton arţăgos. Prostia este să oferi comoara întreagă unui muzeu. Verişoara mea nu ştie ce sunt banii. Are prea mulţi ca să ştie. Unchiul mi–a întregit mie fondul cu te miri ce, iar ei îi lasă un imperiu naval. El a fost cel care…

Se opri. Cămăruţa aceea; soarele trimiţându–şi razele asupra acelui obiect. Îl văzu din nou. Văzu *ce făcuse*! Nu. Nu era drept. A murit de un atac de cord sau de apoplexie, aşa s–a întâmplat… omul zăcea întins pe pardoseala nisipoasă. „N–am făcut eu asta.” Şi ciudăţenia aceea… nu se holba prin înveliş…

Asta era o absurditate!

Bău şampania prea repede. Ah, dar ce bună era! Îşi umplu paharul din nou.

— Dar o mumie sinistră chiar în casă cu ea… spuse Daisy.

Brusc, violent, el revăzu ochii aceea, sub bandajele putrezite, holbându–se la el. Da, se holbau. „Opreşte aceste viziuni, nebunule, ai făcut ceea ce trebuia să faci! Opreşte–te sau o să înnebuneşti.”

Se ridică de la masă cu oarecare stângăcie, îşi puse jacheta şi îşi îndreptă cravata de mătase.

— Unde te duci? Întrebă Daisy. Eşti prea ameţit ca să ieşi acum la plimbare. Asta–i părerea mea.

— Dar nu ţi–am cerut–o, răspunse el.

Ea ştia unde se duce. Henry avea cele o sută de lire pe care reuşise să le stoarcă de la Randolph, iar cazinoul era deschis. Se deschisese la căderea serii.

El voia să fie acolo singur, ca să se poată concentra cu adevărat. Simplul gând că exista postav verde sub lămpi, zaruri zornăitoare şi ruleta îl tulbură profund. Să câştige o dată bine şi apoi va renunţa, îşi promise. Cu o sută de lire pentru început. Nu, nu putea să aştepte…

Fireşte, o să–l întâlnească pe Sharples; îi datora prea mulţi bani acestuia, dar cum naiba să–şi achite datoria dacă nu se ducea la jocul de cărţi; şi, deşi simţea că n–o să aibă noroc – nu,

niciun fel de noroc în acea seară –, trebuia totuşi să facă o încercare.

— Aşteaptă un pic, domnule; ia loc, spuse Daisy, venind după el. Mai bea un pahar cu mine, apoi trage un pui de somn.

Este de–abia ora şase.

— Lasă–mă în pace! Replică el.

Îşi puse paltonul şi mănuşile de piele. Sharples. Un tâmpit,

Sharples. Se pipăi în buzunarul paltonului, căutând cuţitul pe care îl purta cu el de ani de zile. Da, era tot acolo. Îl scoase afară şi–i examină lama subţire de oţel.

— O, nu, domnule, spuse gâfâit Daisy.

— Nu fi proastă, râse el cu dezinvoltură şi, punând cuţitul la loc în buzunar, ieşi pe uşă.

Nu se auzea decât gâlgâitul înfundat al fântânii din seră, amurgul cenuşiu trecuse de mult, singura lumină a camerei egiptene venea de la lampa cu abajur verde de pe masa de lucru a lui Lawrence.

Julie şedea în fotoliul de piele al tatălui ei, cu spatele la perete, în capotul de mătase, moale, confortabil şi surprinzător de călduros, cu mâna pe jurnalul pe care încă nu–l citise.

Masca lucioasă a lui Ramses cel Mare inspira o foarte vagă teamă, ochii mari, migdalaţi, scrutând umbrele blânde;

Marmoreana Cleopatra părea că radiază. Şi frumoase erau monedele aranjate pe catifeaua neagră, pe fundalul peretelui îndepărtat!

Le cercetase cu multă atenţie mai devreme. Acelaşi profil ca şi bustul, acelaşi păr ondulat sub diadema de aur.

O Cleopatră grecească, nu stupida imagine egipteană atât de des întâlnită în programele tragediilor shakespeariene sau în gravurile care ilustrează *Vieţile* lui Plutarh şi mulţimea poveştilor populare.

Profil de femeie frumoasă; puternică, nu genul melodramatic. Puternică, deoarece romanilor le plăcea ca eroinele şi eroii lor să fie puternici.

Sulurile groase de pergament şi papirus arătau mult prea fragile, aşa cum zăceau îngrămădite pe masa de marmură.

Celelalte obiecte puteau fi şi ele distruse cu uşurinţă de nişte mâini indiscrete. Pene de gâscă şi călimări, un mic vas de argint destinat arderii uleiului, se pare, cu un inel în care se potrivea un flacon de sticlă. Flacoanele însele erau răspândite pe lângă vas: excelente specimene de sticlărie a unei epoci timpurii, fiecare cu

câte o minusculă calotă de argint. Evident, toate aceste mici relicve şi şirul de borcane din alabastru, din spatele lor, erau însoţite de mici inscripţii făcute cu gust: „Vă rugăm nu atingeţi obiectele”.

Cu toate acestea, o îngrijora perindarea atâtor vizitatori prin faţa exponatelor.

— Nu uitaţi, este otravă, vă atrag foarte serios atenţia, le spusese Julie Ritei şi lui Oscar, care erau nelipsitele ei ajutoare, fata în casă şi valetul.

Avertismentul fusese suficient ca să–i ţină la distanţă de camera cu pricina.

— E doar un trup, domnişoară, spuse Rita. Un mort! Ce dacă este un rege egiptean! Ascultaţi–mă pe mine, lăsaţi mortul în pace, domnişoară!

Julie râse discret, ca pentru sine.

— British Museum este plin de morţi, Rita.

Dacă morţii *ar putea* să se întoarcă printre cei vii! Măcar dacă spiritul tatălui ei ar reveni la ea. Ce minune ar fi! Să–l ai din nou în preajmă, să–i vorbeşti, să–i auzi glasul. „Ce s–a întâmplat, tată? Ai suferit? A fost măcar o secundă în care te–ai temut?”

Da, şi–ar fi dorit foarte mult o asemenea reîntâlnire. Dar asemenea lucruri nu se vor întâmpla niciodată. Aceasta este grozăvia. Pe drumul de la leagăn până la mormânt suntem asaltaţi de tragediile acestei lumi. Splendoarea supranaturalului ţine de poveşti şi poezii, şi de piesele lui Shakespeare.

Dar de ce să zăbovească asupra acestui lucru? Acum venise momentul să rămână singură cu comorile tatălui ei şi să citească ultimele cuvinte scrise de mâna lui.

Deschise la pagina care purta data descoperirii. La vederea primelor cuvinte o podidiră lacrimile:

Trebuie să–i scriu Juliei, să–i descriu totul. Hieroglifele de pe uşă sunt, practic, fără greşeală; pesemne că le–a scris cineva care ştia ce scrie. Totuşi, greaca este în întregime din perioada ptolemeică. Iar latina este sofisticată. Imposibil. Totuşi, asta este. Samir, neobişnuit de temător şi superstiţios. Trebuie să dorm câteva ore. Voi coborî diseară!

Exista o schiţă grăbită, făcută în cerneală: uşa mormântului şi trei ample paragrafe scrise de mână. Julie trecu în grabă la pagina următoare:

Nouă seara, după ceasul meu. În încăpere, în sfârşit.

Pare a fi mai degrabă o bibliotecă, decât un mormânt.

Omul a fost pus să se odihnească în sicriul regelui, lângă o masă de lucru pe care a lăsat vreo treisprezece suluri. El scrie numai în latină, în grabă – este evident acest lucru – dar nu neglijent. Sunt pete de cerneală peste tot, dar textul este foarte coerent:,

Numiţi–mă Ramses cel Blestemat. Pentru că acesta este numele pe care mi l–am dat eu însumi. Dar am fost odată Ramses cel Mare al Egiptului de Sus şi de Jos, omorâtor al hitiţilor, părinte al multor fii şi fiice, care a domnit peste Egipt şaizeci şi patru de ani. Monumentele mele încă stau în picioare; stela înşiră victoriile mele, deşi au trecut o mie de ani de când am fost scos, copil nemuritor, din pântecele mamei.

Ah, moment fatal, acum îngropat de timp, când am luat elixirul blestemat de la o preoteasă hitită. N–am ţinut seama de avertismentele ei. Am râvnitla nemurire. Aşa că am băut poţiunea din preaplinul cupei. Şi acum, după multe secole… printre otrăvurile pierdutei mele regine, ascund poţiunea pe care ea n–a vrut s–o accepte de la mine… nefericita mea Cleopatră."

Julie se opri. Elixirul ascuns printre aceste otrăvuri? Înţelese ce voise să spună Samir. Ziarele nu dezvăluiseră acea parte a micului mister. Chinuitor… Aceste otrăvuri ascund între ele o formulă care poate să–ţi dăruiască viaţă veşnică.

— Dar cine ar crea o asemenea ficţiune? Şopti ea.

Se pomeni cu privirile concentrate asupra bustului de marmură al Cleopatrei. Nemurire. De ce n–a vrut Cleopatra să bea poţiunea? Oh, într–adevăr, începea să creadă toate aceste lucruri! Julie zâmbi.

Trecu la pagina următoare a jurnalului. Traducerea era întreruptă. Tatăl ei scrisese numai rândurile de mai jos:

Continuă să descrie cum Cleopatra l–a trezit din somnul lui plin de vise, cum a instruit–o, cum a iubit–o, cum a văzut–o seducându–i pe conducătorii romani unul câte unul…

— Da, şopti Julie. Pe Iulius Cezar, mai întâi, apoi pe Mare Antoniu. Dar de ce nu a vrut să ia elixirul?

Urma un alt paragraf al traducerii:

„Cum să mai suport această povară? Cum să mai îndur singurătatea? Totuşi, nu pot să mor. Otrăvurile ei nu mă pot vătăma. Ele fac ca elixirul meu să se păstreze nealterat, ca să visez că şi alte regine, frumoase şi înţelepte, vor împărţi secolele cu mine. Dar nu faţa ei o văd?

Nu vocea ei o aud? Cleopatra! Ieri. Mâine. Cleopatra!"

Pe urmă era scris în latină, mai multe paragrafe însăilate pe

care Julie nu le putu citi. Nici cu ajutorul unui dicţionar n–ar fi putut să le traducă. Mai erau şi câteva rânduri în egipteana demotică, chiar mai greu de priceput decât cele latineşti,

Nimic mai mult.

Puse cartea jos. Se luptă cu inevitabilele lacrimi. Parcă simţea prezenţa tatălui ei în cameră. Ce emoţionat trebuie să fi fost el! Ce alcătuire frumoasă era scrisul lui de mână!

Şi ce fascinant era întregul mister!

Undeva, printre toate acele otrăvuri, se afla un elixir care te făcea nemuritor? Nu este nevoie să iei acest lucru ad litteram pentru a–l găsi frumos. Şi iată acel mic arzător de argint şi delicatul flacon. Ramses cel Blestemat crezuse în asta. Poate că şi tatăl ei crezuse.

Şi, deocamdată, cine ştie, poate că şi ea credea.

Se ridică încet şi se apropie de lunga masă de marmură, de lângă peretele opus. Sulurile erau prea fragile. Erau mici frânturi şi bucăţi de papirus împrăştiate peste tot. Observase că stricăciunea se produsese atunci când oamenii le ridicaseră – deşi cu multă atenţie – din lăzile lor. Nu îndrăzni să le atingă.

Pe de altă parte, nu putea să le citească.

Cât despre borcane, nu trebuia să le atingă nici pe acestea.

Dacă s–a vărsat ceva din acea otravă sau s–a răspândit cumva în atmosferă?

Se surprinse privindu–şi propria imagine în oglinda din perete. Se întoarse la masa de lucru şi găsi ziarul care stătea împăturit acolo.

Antoniu şi Cleopatra de Shakespeare ţinea de multă vreme afişul la Londra. Ea şi Alex intenţionaseră să meargă la acest spectacol, dar pe Alex îl fura somnul la piesele serioase.

Numai Gilbert şi Sullivan îl amuzau, dar, chiar şi atunci, începea să moţăie pe la sfârşitul actului al treilea.

Studie micul anunţ despre spectacol. Se ridică şi se întinse după volumul lui Plutarh de pe raftul de deasupra mesei de lucru. Unde era povestea cu Cleopatra? Plutarh nu–i consacrase o biografie completă. Nu, povestea ei era cuprinsă în cea a lui Mare Antoniu, fireşte.

Răsfoi repede cartea până dădu de pasajele pe care şi le amintea vag. Cleopatra fusese o mare regină şi, după cum spunem noi astăzi, un mare om politic. Nu numai că–i sedusese pe

Cezar şi pe Antoniu, dar, timp de decenii, împiedicase căderea

Egiptului sub stăpânirea romană, până la urmă, luându–şi viaţa, când Antoniu şi–o luase el însuşi pe a lui, iar Octavian Cezar începuse să ia cu asalt porţile. Pierderea Egiptului în favoarea

Romei devenise inevitabilă, dar ea aproape reuşise să schimbe cursul evenimentelor. Dacă n–ar fi fost asasinat, Iulius Cezar ar fi putut s–o facă pe Cleopatra împărăteasa lui. Dacă Mare Antoniu ar fi fost ceva mai puternic, Octavian ar fi putut fi răsturnat.

Chiar în ultimele ei zile, Cleopatra a fost, în felul ei, victorioasă. Octavian a vrut s–o ducă la Roma ca pe un prizonier regesc. Ea l–a înşelat. A încercat zeci de otrăvuri pe prizonieri osândiţi la moarte, apoi a ales să–şi pună capăt vieţii prin muşcătură de şarpe. Gărzile romane nu au împiedicat–o să se sinucidă. Şi astfel, Octavian a pus stăpânire pe Egipt. Dar pe

Cleopatra n–a putut s–o supună.

Julie închise cartea într–un mod aproape reverenţios. Privi la şirul lung de borcane din alabastru. Ar putea fi acestea, cu adevărat, otrăvurile?

Privind la splendidul sicriu, se cufundă într–o reverie stranie. O sută ca acesta văzuse aici şi la Cairo. O sută ca acesta examinase încă de la vârsta de la care avea primele amintiri. Numai acesta conţinea un om care pretindea a fi nemuritor. Care pretindea că pentru el înmormântarea nu însemna mutarea în împărăţia morţii, ci în cea a „somnului cu foarte multe vise”.

Care era secretul acestei letargii? Era acela al trezirii?

Şi elixirul!

— Ramses cel Blestemat! Şopti ea. Vrei să te trezeşti pentru mine, aşa cum ai făcut–o pentru Cleopatra? Vrei să te trezeşti pentru un nou secol de minuni, chiar dacă regina ta este moartă?

Tăcerea, fără alt răspuns… şi regele de aur cu mâinile sculptate, încrucişate pe piept, cu ochii mari şi blânzi fixaţi asupra ei…

— Asta–i hoţie! Spuse Henry, stăpânindu–şi cu greu mânia.

Lucrul acesta e de mare preţ.

Îl privi sever şi fix pe omuleţul de la masa de lucru din biroul magazinului de monede. Jalnic şi mărunt hoţ în îmbâcsita lui lume de cutii de sticlă murdare, de frânturi şi de bucăţi de monedă expuse, ca şi când ar fi nişte bijuterii.

— Dacă este autentică, da, răspunse omul încet. Şi dacă este autentică, de unde a venit? O monedă ca aceasta, cu imaginea

perfectă a Cleopatrei? Asta este ceea ce va interesa, înţelegi, de unde a venit? Dar nu mi–ai spus numele dumitale.

— Nu, nu ţi l–am spus.

Exasperat, Henry smulse moneda din mâinile negustorului, o vârî în buzunar şi dădu să plece. Zăbovi destul de mult ca să–şi pună mănuşile. Cât îi mai rămăsese? Cincizeci de lire? Era furios. Ieşi în vântul tăios de–afară, trântind uşa în urma lui.

Pentru un lung răstimp, negustorul păstră un calm desăvârşit. Încă mai avea senzaţia că pipăie moneda pe care o lăsase, pur şi simplu, să–i scape printre degete. Niciodată în aceşti lungi ani nu mai văzuse aşa ceva. Ştia că este autentică şi, deodată, se simţi un prostănac, senzaţie pe care n–o mai încercase niciodată în viaţa lui.

Ar fi trebuit s–o cumpere! Ar fi trebuit să–şi asume riscul.

Ştia că este furată, dar hoţ n–ar fi putut deveni nici chiar pentru regina Nilului.

Se ridică de la masa de lucru şi trecu printre prăfuitele perdele de creton care îi separau magazinul de un mic salon unde, chiar pe durata orelor de activitate, îşi petrecea o bună parte din timp în singurătate deplină. Ziarul era acolo unde îl lăsase, lângă fotoliul cu rezemătoare laterale. Îl despături şi dădu peste următorul titlu:

MUMIA Lui STRATFORD ŞI BLESTEMUL EI VIN
LA LONDRA”

Sub titlu, o poză înfăţişa un tânăr zvelt debarcând de pe *Melpomine*, împreună cu mumia faimosului Ramses cel Blestemat. Henry Stratford, nepotul arheologului decedat, spunea legenda. Da, era bărbatul care tocmai îi vizitase magazinul. Oare furase moneda din mormântul în care unchiul său murise atât de brusc? Câte ca aceea mai luase? Negustorul nu ştia ce să creadă;

Pe de o parte, încerca o senzaţie de uşurare, iar pe de alta, îl asaltau regretele. Rămase cu privirea fixată asupra telefonului.

Amiază. În sufrageria clubului domnea calmul, cei câţiva membri se împrăştiaseră pe la mesele drapate în alb şi–şi luau în linişte dejunul. Era exact atmosfera care îi plăcea lui Randolph, un adevărat refugiu, la adăpost de zarva oraşului şi de nesfârşită presiune şi agitaţie din biroul său.

Nu–i făcu nicio plăcere când îl văzu pe fiul său la uşă, la vreo cincisprezece metri distanţă. Nu dormise toată noaptea, mai mult ca sigur. Totuşi, Henry era bărbierit şi îmbrăcat elegant. În

privinţa asta, Randolph îi asigura totul! Lui Henry mărunţişurile nu–i scăpau niciodată de sub control. Marile probleme erau cele pe care nu le putea surmonta – faptul că nu avea o viaţă în accepţia reală a cuvântului. Devenise un cartofor şi un beţiv înrăit.

Randolph se întoarse la supa lui.

Nu–şi ridică ochii când fiul său se aşeză vizavi şi–i spuse chelnerului să–i aducă „imediat” whisky scoţian şi apă.

— Ţi–am spus să rămâi peste noapte la verişoara ta, zise pe un ton posomorât Randolph. Ţi–am lăsat cheia, mai adăugă el, deşi conversaţia n–avea niciun sens.

— Am luat–o, mulţumesc. Iar verişoara mea, n–avea grijă, se descurcă perfect fără mine. Are mumia ei care îi ţine de urât.

Chelnerul îi aduse paharul şi Henry îl goli imediat.

Randolph mai luă o lingură de supă fierbinte.

— De ce naiba iei masa într–un loc ca ăsta? Sunt zece ani de când nu mai e la modă. E un adevărat cavou.

— Vorbeşte încet!

— Dar de ce? Toţi membrii sunt surzi.

Randolph se lăsă pe spătarul scaunului. Făcu un mic semn chelnerului, care veni să ia farfuria de supă.

— Este clubul meu şi–mi place, îi spuse el monoton.

Fără sens. Orice discuţie cu fiul său era fără sens. Îi venea să plângă la gândul acesta. L–ar apuca plânsul dacă ar zăbovi prea mult asupra faptului că lui Henry îi tremurau mâinile, că era palid şi tras la faţă şi că avea priviri rătăcite, priviri de beţiv, de om dedat viciilor.

— Adu–mi sticla, îi spuse Henry chelnerului, fără să ridice capul. Nu mai am decât douăzeci de lire, se adresă el de data aceasta tatălui său.

— Nu pot să–ţi dau în avans nimic! Făcu Randolph plictisit.

Atâta timp cât ea este cea care dispune, situaţia este de–a dreptul disperată. Tu nu înţelegi.

— Mă minţi. Ştiu că ieri a semnat nişte hârtii.

— Tu ţi–ai luat salariul pe un an în avans.

— Tată, am nevoie de încă o sută…

— Dacă verifică ea, personal, registrele, probabil că va trebui să–i mărturisesc totul şi să–i cer să–mi mai acorde o şansă.

Simpla rostire a acestor cuvinte îi produse o surprinzătoare senzaţie de uşurare. Poate că asta era ceea ce–i trebuia.

Deodată, privi de la mare distanţă la fiul său. Da, trebuie să–i spună nepoatei totul şi s–o roage… Ce? Să–l ajute.

Henry zâmbea batjocoritor:

— Să ne lăsăm la mila ei... Oh, e nostim!

Randolph întoarse capul în altă parte, trecând cu privirea printre şirurile lungi de mese drapate în alb. Nu mai rămăsese decât o figură gârbovită, căruntă, singură la o masă, într–un colţ îndepărtat. Bătrânul viconte Stephenson, unul dintre vechii proprietari funciari care încă mai avea cont la bancă, pentru a–şi putea administra vastele moşii. „Bine, ospătează–te în pace, prietene", gândi Randolph fără elan.

— Ce–am putea face? Îl întrebă el în şoaptă de data aceasta pe fiul său. Tu ai putea să te duci la treabă mâine. Cel puţin, fă act de prezenţă...

Dar, oare, fiul său asculta, fiul său care fusese toată viaţa lui un neisprăvit, fiul său care n–avea niciun viitor, nicio ambiţie, niciun plan, niciun vis?

Randolph avu o bruscă strângere de inimă, gândindu–se la aceste lucruri, la anii de–a lungul cărora fiul său nu făcuse altceva decât să se poarte ca un bezmetic, să umble cu ascunzişuri şi să producă supărări. Îl durea sufletul văzându–l cum îi scapără ochii de dorinţa de a–şi însuşi obiectele simple de pe masă: argintăria grea, şerveţelul pe care încă nu–l despăturise, paharul şi sticla cu whisky scoţian.

— În regulă, îţi pun ceva în cont, spuse el.

Ce mai conta o sută de lire în plus? Acesta era unicul său fiu. Unicul său fiu.

O ocazie sumbră, însă incontestabil, tulburătoare. La sosirea lui Elliott, casa Stratford era plină până la refuz. Îi fusese întotdeauna agreabilă această casă, cu camerele neobişnuit de mari şi cu impresionanta ei scară interioară.

Atâta lemnărie de culoare închisă, atâtea rafturi cu munţi de cărţi, şi totuşi în casă domnea o atmosferă veselă din pricina luminii electrice care o scălda din abundenţă şi a vastităţii pereţilor acoperiţi cu tapet auriu. Dar, aşa cum stătea în salonul din faţă, simţea acut lipsa lui Lawrence. L–ar fi dorit prezent aici; toate momentele irosite ale prieteniei lor se întorceau acum ca să–l chinuie. Şi mai era demult trăita poveste de dragoste care încă îi mai dădea târcoale...

Da, anticipase aceste retrăiri. Dar astă–seară n–ar fi vrut să fie în niciun alt loc de pe pământ decât în casa lui Lawrence, ca să asiste la prima prezentare oficială a lui Ramses cel Blestemat, descoperirea lui Lawrence. Făcu un uşor gest cu înţelesul de

„daţi–vă la o parte”, ca să se poată strecura printre cei care se buluciseră imediat spre el, şi, lăsându–şi capul în jos, îşi făcu drum încet–încet printre străini şi vechi prieteni, până ajunse în camera egipteană. În seara aceasta îl dureau rău picioarele din cauza umezelii, cum obişnuia el să spună. Dar, din fericire, n–avea să stea mult timp în picioare. Avea un baston nou care îi plăcea, o unealtă fantezistă, cu mâner de argint.

— Mulţumesc, Oscar, rosti cu obişnuitul său zâmbet, în momentul în care luă primul pahar cu vin alb.

— Un moment, prietene, îi zise Randolph, plictisit. Acum urmează a–l desfăşa pe individul fantomă. Cine ştie ce s–o mai întâmpla.

Elliott încuviinţă din cap. Randolph arăta groaznic, nicio îndoială. Moartea lui Lawrence îl zdruncinase complet. Dar aici făcea tot ce–i stătea în putinţă şi asta era evident.

Trecură împreună în rândurile din faţă şi, pentru prima dată, Elliott puse ochii pe sicriul tulburător de frumos al mumiei. Expresia copilărească, naivă, a măştii de aur îl vrăji.

Apoi îşi mută privirile spre banderolele scrise care înconjurau partea de jos a figurii. Cuvinte latineşti şi greceşti, scrise de parcă ar fi fost hieroglife egiptene!

Era cu gândurile aiurea când Hancock de la British Museum ceru să se facă linişte, bătând tare, cu o linguriţă, într–un pahar de cristal. Lângă Hancock era Alex, cu mâna pe după mijlocul lui Julie, care arăta excelent în doliu. Părul, pieptănat riguros pe spate, dezvăluia faţa palidă, demonstrând tuturor că fizionomia ei n–avusese niciodată nevoie de bonete fanteziste sau de alte podoabe.

Când privirile li se întâlniră, Elliott îi adresă lui Julie un zâmbet melancolic şi o văzu cum se înseninează imediat la faţă. Era transfigurarea cu care îl întâmpina de fiecare dată.

„într–un fel, îşi zicea el, ei îi place mai mult de mine decât de fiul meu. Ce ironie!” Dar fiul său privea cu mirare la cele din jur, de parcă ar fi fost complet în afara lor. Şi poate că aşa era, şi că asta era problema.

Samir Ibrahaim apăru subit în stânga lui Hancock. Un alt vechi prieten. Dar el nu–l vedea pe Elliott. Puţin cam neliniştit îi îndrumă pe doi tineri să pună mâna pe capacul raclei cu mumia şi să aştepte instrucţiuni. Aceştia rămaseră cu ochii în pământ, ca şi când ar fi încercat o umbră de jenă pentru actul pe care erau gata să–l săvârşească. În cameră se lăsă o tăcere mormântală.

— Doamnelor şi domnilor, spuse Samir, în vreme ce tinerii ridicară capacul şi–l puseră cu eleganţă alături. Vi–l prezint pe Ramses cel Mare.

Mumia putea fi văzută acum de toţi; era silueta înaltă a unui bărbat cu mâinile încrucişate pe piept, în aparenţă chel şi gol sub bandajele groase, decolorate.

Un icnet colectiv se ridică din mulţime. În lumina aurie a policandrelor electrice şi a câtorva candelabre răzleţe, figura din raclă dădea fiori, aşa cum se întâmpla de obicei. Moartea îmbălsămată şi ferecată.

Se produse un simulacru de aplauze. Tresăriri, chiar râsete penibile, după care masa densă de vizitatori se împrăştie, unii veniră mai în faţă, ca să vadă mai bine, apoi se retraseră, ferindu–se ca de dogoarea unui foc, întorcându–se cu spatele către acea privelişte.

Randolph oftă şi scutură din cap:

— A murit pentru asta, nu–i aşa? Îmi pare rău că nu înţeleg de ce.

— Nu fi pesimist, spuse bărbatul de lângă el, cineva de care Elliott ar fi trebuit să–şi amintească, dar nu reuşea. Lawrence a fost fericit…

— A făcut ceea ce a vrut să facă, şopti Elliott.

Dacă i s–ar mai repeta lucrul acesta încă o dată, ar plânge.

Lawrence ar fi fost fericit să–şi examineze comoara. S–ar fi apucat bucuros să traducă acele suluri. Moartea lui Lawrence era o tragedie. Oricine încerca să–i dea o altă interpretare era un mare prost.

Elliott îl strânse delicat de braţ pe Randolph şi plecă, îndreptându–se agale spre venerabilul corp neînsufleţit al lui Ramses.

Generaţia mai tânără, strânsă în jurul lui Alex şi al lui Julie, părea a fi hotărâtă în unanimitate să–i blocheze înaintarea.

Elliott auzi vocea ei – frânturi – pe măsură ce conversaţia îşi redobândi verva şi volumul.

— … O poveste remarcabilă în papirusuri, explică Julie.

Dar tata era de–abia la începutul traducerii. Aş vrea să ştiu ce părere ai, domnule Elliott.

— Ce–a fost asta, draga mea?

Elliott tocmai ajunsese la mumie şi îi cercetă faţa, minunându–se de uşurinţa cu care se putea discerne o expresie sub atâtea straturi de material putred. Acum, când Julie veni mai aproape de

el, Elliott o luă de mână. Alţii se înghesuiau, încercând să obţină un loc de unde să vadă mai bine, dar Elliott rămânea pe poziţia lui, înverşunat.

— Care este părerea dumitale, domnule Elliott, despre întregul mister? Întrebă Julie. Este acesta un sicriu din vremea dinastiei a nouăsprezecea? Uite, tata mi–a spus cândva că dumneata ştii mai multă egiptologie decât toţi cei de la muzeu.

El râse discret. Ea, îngrijorată, voi să se asigure că Hancock nu era prin apropiere. Slavă Domnului, acesta era prins în micul lui anturaj, explicând ceva despre acele suluri, desigur, şi despre splendidele borcane, înşirate de–a lungul peretelui, sub oglindă.

— Ce crezi? Stărui Julie din nou. A existat vreodată vreun subiect atât de seducător?

— Nu este posibil să fie Ramses cel Mare, draga mea, spuse el. Dar ştii şi tu lucrul ăsta.

El se opri să cerceteze din nou capacul pictat al sicriului şi trupul cuibărit în bandajul prăfuit.

— O treabă excelentă, trebuie s–o spun. Nu s–au folosit multe chimicale; niciun miros de bitum.

— Nu e niciun bitum, interveni brusc Samir.

Acesta şedea la stânga lui Elliott, care nici măcar nu–l observase.

— Ce vrei să spui cu asta? Îl întrebă Elliott.

— Regele ne dă propria lui explicaţie, spuse Samir. Sau aşa mi–a spus Lawrence. Ramses însuşi se înfăşurase în învelitorile respective, cu toate rugăciunile şi ceremonia de cuviinţă;

Dar nu a fost îmbălsămat. El n–a fost niciodată scos din chilia în care şi–a scris povestea.

— Ce idee uimitoare! Spuse Elliott. Ai citit şi dumneata aceste inscripţii? Elliott arătă spre textul latinesc în timp ce traducea: „Razele soarelui să nu atingă rămăşiţele mele;

Pentru că eu în întuneric dorm; dincolo de orice suferinţă;

Dincolo de orice cunoaştere…” Păi, cu greu s–ar putea spune că avem de–a face cu spiritualitatea egipteană. Cred că eşti de acord…

Samir se întuneca la faţă pe măsură ce parcurgea literele mărunte:

— Peste tot sunt blesteme şi avertismente. Am fost un om curios până am deschis acest mormânt straniu.

— Acum ţi–e frică?

Nu era o întrebare pe care s–o adresezi unui alt bărbat.

Dar conţinea un adevăr. Julie era, pur şi simplu, ca sub o vrajă.

— Domnule Elliott, vreau să citeşti însemnările tatălui meu, spuse ea, mai înainte ca muzeul să strângă şi să pună totul sub cheie. Bărbatul nu pretinde a fi numai Ramses. E ceva mult mai mult…

— Nu cumva te referi la prostiile din ziare?! O întrebă el.

Povestea cu nemurirea şi cu iubirea pentru Cleopatra…

Ea îl privi într–un fel straniu:

— Tata a tradus ceva din toate acestea, repetă ea. Privi într–o parte. Am carnetul cu însemnări. Este pe masa lui de lucru. Samir o să fie de acord cu mine, cred. O să–l găseşti interesant.

Dar Hancock şi un tip zâmbăreţ îl trăgeau deoparte pe Samir. Lady Treadwell o acostă pe Julie înainte ca aceasta să poată continua. Voia să ştie dacă ea se temea de blestem.

Elliott simţi cum mâna lui Julie alunecă dintr–a lui. Bătrânul

Winslow Baker voia să–i vorbească chiar acum. „Nu, vezi–ţi de treabă!” O femeie înaltă, cu obraji fanaţi, cu mâinile albe şi lungi stătea lângă sicriu şi cerea să i se spună dacă toată chestia asta nu era o glumă proastă.

— Categoric, nu! Spuse Baker. Săpăturile lui Lawrence au scos totdeauna la iveală lucruri interesante, garantez asta.

Elliott zâmbi. Îndată ce cei de la muzeu vor da la o parte acest înveliş, se vor putea data în mod corespunzător rămăşiţele. Se vor găsi dovezi convingătoare. Cu privire la epocă, fireşte.

— Lord Rutherford, nu v–am recunoscut, spuse femeia.

Dumnezeule, oare el trebuia să o recunoască? Cineva se oprise în faţa ei; fiecare voia să vadă mumia. Acesta ar fi trebuit să se mişte, dar nu voia.

— Nu mă împac cu gândul că–l vor dezgoli, spuse Julie în şoaptă. Este pentru prima dată când îl văd. N–am îndrăznit să deschid singură racla.

— Hai, scumpo, e un vechi prieten cu care vreau să–ţi fac cunoştinţă, interveni brusc Alex. Tată, gata! Mai menajează–ţi picioarele! Vrei să te ajut să iei loc pe scaun?

— Mă descurc singur, Alex, nu–mi purta de grijă, replică

Elliott.

Adevărul era că Elliott era obişnuit cu durerile. Simţea un fel de cuţitaşe la încheieturi; iar, în acel moment, până şi degetele de la mâini îl dureau. Dar, uneori, uita complet de aceste necazuri.

Acum era faţă în faţă cu Ramses cel Blestemat, iar nenumăraţi inşi stăteau cu spatele la el. Splendid!

Îşi îngustă ochii când se aplecă foarte mult ca să cerceteze faţa mumiei. O faţă uimitor de bine conturată, câtuşi de puţin deshidratată. Şi, bineînţeles, nu era faţa unui bătrân, aşa cum ar fi fost Ramses la sfârşitul unei domnii de şaizeci de ani.

Avea gura unui tânăr, a unui bărbat în floarea vârstei.

Nasul era subţire, dar nu emaciat; era ceea ce numesc englezii un nas aristocratic. Arcuirea sprâncenelor era proeminentă, iar ochii nu era cu putinţă să fi fost mici. Probabil, fusese un bărbat frumos. Într–adevăr, era greu de pus la îndoială acest lucru.

Cineva spuse pe un ton arţăgos că mumia trebuia să fie la muzeu. Altul, că o poveste mai macabră nu se poate închipui. Şi dacă stăteai să te gândeşti, aceştia fuseseră prieteni cu Lawrence… Hancock examina monedele de aur expuse în cutia căptuşită cu catifea. Samir era alături de el.

De fapt, Hancock făcea tapaj pentru o anumită chestie.

Lui Elliott nu–i era necunoscut acest ton oficios:

— Au fost cinci, numai cinci? Sunteţi sigur de asta?

Vorbea aşa de tare, de parcă Samir, pe lângă faptul că era egiptean, ar fi fost şi surd.

— Foarte sigur. V–am spus, zise Samir cu o nuanţă de iritare. Am înregistrat personal tot ce se afla în încăpere.

Ostentativ, Hancock îşi mută privirea spre cineva din partea cealaltă a camerei. Elliott înţelese că acela era Henry

Stratford, care arăta superb în costumul de lână de culoarea porumbeilor cenuşii, cu cravată de mătase neagră la gât. Henry râdea şi vorbea, reacţii nu lipsite de o doză de nervozitate. Interlocutorii lui erau Alex şi Julie şi mulţimea aceea de tineri pe care, în secret, el îi detestă.

„Frumos ca întotdeauna, reflectă Elliott. Frumos ca la douăzeci de ani, când faţa–i îngrijită trecea fulgerător de la expresia unei vulnerabilităţi înşelătoare la cea a unei răutăţi glaciale.”

Dar de ce îl privea Hancock cu atâta luare–aminte? Şi ce–i şoptea acum Samir la ureche? Samir zăbovi un lung răstimp cu ochii asupra lui Hancock, apoi făcu gestul galeş al unei scurte ridicări din umeri, mutându–şi şi el privirea asupra lui Henry.

„Cât de mult trebuie să deteste Samir toate lucrurile acestea, gândi Elliott. Cât de mult trebuie să urască acel incomod costum occidental; el are nevoie de *gellebiyya* lui din borangic şi de papucii lui, şi ar trebui să le aibă. Ce barbari trebuie să părem noi…”

Elliott se duse în colţul cel mai îndepărtat al camerei şi se lăsă în fotoliul din piele al lui Lawrence, împingându–l la perete. Mulţimea forfotea, lăsând să se vadă cum Henry se desprinde din nou de ceilalţi şi priveşte stingherit în dreapta şi în stânga. Foarte subtil, ca un sforar de culise, el pune la cale ceva, nu–i aşa?

Henry trecu agale pe lângă masa de marmură, cu mâna ridicată, ca şi cum ar fi vrut să atingă sulurile antice. Mulţimea se strânse din nou la un loc; Elliott aşteptă. Micul grup de persoane din faţa lui se urni, în cele din urmă, şi iată–l pe Henry, la câţiva metri, privind cu interes un colier de pe un mic raft de sticlă, una dintre acele multe relicve pe care Lawrence le adusese acasă cu ani în urmă.

Îl vedea cineva pe Henry ridicând colierul şi privindu–l cu drag, ca şi când el, Henry, ar fi fost un amator de antichităţi?

Îl vedea cineva vârând obiectul în buzunar şi luând–o din loc, cu faţa palidă şi cu gura încleştată?

„Licheaua!”

Elliott doar zâmbi. Sorbi o dată din vinul alb de la gheaţă, deşi ar fi preferat un sherry. Îi părea rău că–l văzuse pe Henry.

Îi părea rău că fusese martor la furtişag.

Amintirile lui secrete despre Henry nu–şi pierduseră niciodată vigoarea lor dureroasă, poate pentru că nu le mărturisise nimănui. Nici chiar lui Edith, deşi îi spusese multe alte lucruri murdare despre el însuşi când vinul şi pofta de a filosofa îl determinaseră să procedeze aşa; şi nici preoţilor romano–catolici la care se ducea uneori ca să vorbească despre ceruri şi despre iad, cu o vervă şi o intensitate polemică pe care nimeni altcineva nu le–ar fi tolerat.

Îşi spunea mereu că, dacă nu le–ar retrăi, atunci, ar fi uitat şi acele timpuri întunecate. Dar ele erau înfricoşător de vii chiar şi acum, după vreo zece ani.

Cândva îl iubise pe Henry Stratford, dar acesta fusese singurul iubit care încercase să–l şantajeze.

A

Fireşte, încercarea se soldase cu un eşec total. Elliott îi râsese în nas lui Henry. Nu se lăsase tras pe sfoară.

— Să–i spun tatălui tău totul despre asta? Sau să–i spun mai întâi unchiului tău Lawrence? O să se înfurie pe mine…

Poate pentru vreo cinci minute. Dar pe tine, nepotul lui favorit, o să te dispreţuiască cât vei trăi, pentru că am să–i spun despre

toate, înţelegi, până şi despre suma de bani pe care o ceri. Cât ai cerut? Cinci sute de lire? Te–ai făcut de râs pentru atâta lucru, să ştii…

Ce supărat şi afectat fusese Henry. Şi cât de uluit!

Ar fi trebuit să fie un triumf; dar nimic nu putea lua durerea umilirii totale. Henry la douăzeci şi doi de ani – o viperă cu chip angelic, năpustindu–se ca o haimana de pe stradă asupra lui Elliott, în hotelul lor parizian.

Apoi fuseseră micile furtişaguri. La o oră după plecarea lui Henry, Elliott descoperise că–i lipseau tabachera, portofelul şi tot numerarul, îi dispăruseră halatul şi butonii de la manşete. Şi alte articole pe care nu şi le mai amintea.

Niciodată nu se putuse hotărî să aducă vorba despre întregul dezastru. Dar acum i–ar fi plăcut să–l înţepe pe Henry, să treacă pe lângă el şi să–l întrebe despre colierul care tocmai fusese introdus în buzunar. Ce se va întâmpla cu bijuteria?

Henry îi va rezerva aceeaşi soartă ca tabacherei de aur, ca portofelului şi ca butonilor cu diamante? Sau îl va plasa la acelaşi munte de pietate?

Era un lucru trist, într–adevăr. Henry fusese un tânăr talentat, dar, în ciuda pregătirii, a eredităţii şi a nenumăratelor ocazii, ratase totul. Începuse cu jocurile de noroc când nu era decât un băietan; nu împlinise douăzeci şi cinci de ani când dăduse în patima băuturii, iar acum, la treizeci şi doi de ani, avea o mână veşnic bolnăvicioasă care accentua frumoasele–i trăsături şi îl făcea, într–un mod ciudat, respingător, în ciuda fizionomiei sale. Şi cine suferea din această cauză? Randolph, bineînţeles, care, împotriva tuturor dovezilor, credea că declinul lui Henry era eşecul tatălui său.

„Ducă–se dracului!” se gândi Elliott. Poate că el căutase În Henry vreo scânteie din flacăra pe care o găsise la Lawrence. Aici era toată greşeala lui – să–l vadă pe unchi în nepot. Totuşi, la început, aceasta fusese credinţa lui sinceră.

Şi, în definitiv, Henry Stratford era cel care–l urmărise. „Da, ducă–se dracului Henry!”

Elliott venise să vadă mumia. Mulţimea se dădu iarăşi puţin înapoi. El luă un nou pahar cu vin de pe tava cu care tocmai îl îmbia un chelner, se ridică în picioare, ignorând junghiul atroce din şoldul stâng, şi făcu cale întoarsă spre silueta solemnă din sicriu.

Se uită din nou la faţă, la aspectul înverşunat al gurii cu bărbia–i fermă. Un bărbat în floarea vârstei, fără doar şi poate.

Iar părul era lipit de craniul bine conturat, sub bandajele umflate.

Elliott ridică paharul în semn de salut:

— Ramses, şopti el, venind mai aproape. Bine ai venit la Londra! Ştii unde–i Londra?

Râse încet de el însuşi la gândul că vorbeşte în limba latină cu creatura din sicriu. Apoi cită câteva fraze din relatarea lui Cezar despre cucerirea Britanniei.

— Iată unde te afli, mare rege, spuse el, făcând o slabă încercare de–a o da pe greceşte, dar, evident, era prea greu pentru el. Sper că îţi place afurisitul ăsta de loc mai mult decât mie, zise în latină.

Se auzi deodată un foşnet slab. De unde venea? Ce ciudat să–l auzi atât de distinct când vuietul conversaţiei din jurul lui era o pacoste atât de persistentă! Dar sunetul se percepea în aşa fel, încât ai fi zis că vine chiar din sicriu, de undeva din faţa lui.

Scrută faţa din nou. Apoi braţele şi mâinile, care păreau să se fi prins în pânza putredă şi stăteau să se desprindă dintr–un moment în altul. De fapt, era o ruptură vizibilă în materialul murdar, întunecat. Se vedea astfel o parte din îmbrăcămintea de corp exact acolo unde se încrucişau mâinile. Grav. Obiectul se deteriora chiar sub ochii lui. Sau poate că începuseră să acţioneze mici paraziţi. Trebuiau stopaţi imediat.

Privi la picioarele mumiei. Situaţia era alarmantă. Chiar aici, sub privirea lui, se forma o grămăjoară de praf ce părea să cadă din mâna dreaptă răsucită, de pe care învelitorile fuseseră rupte rău.

— Dumnezeule, Julie trebuie să trimită asta imediat la muzeu, şopti el.

Apoi auzi din nou sunetul acela. Foşnet? Nu, era ceva mai slab. Da, trebuie avut grijă în mod corespunzător de obiect. Numai Dumnezeu ştia ce efect avea umezeala londoneză asupra mumiei. Dar, în mod sigur, Samir ştia aceasta.

La fel, Hancock.

— Nici mie nu–mi place umezeala, mare rege. Mă îmbolnăveşte. Drept pentru care mă duc imediat acasă şi te las în seama adoratorilor tăi, îi vorbi el mumiei în latineşte.

Făcu stânga–mprejur, sprijinindu–se cu toată greutatea în baston, ca să–şi mai potolească durerea din şold. Mai privi îndărăt o singură dată. Mumia avea un aer de robusteţe. Parcă arşiţa Egiptului n–ar fi deshidratat–o câtuşi de puţin.

Daisy privea la micul colier în timp ce Henry i–l prindea la gât. Cabina ei gemea de flori, de sticle cu vin roşu, cu şampanie la

gheaţă şi de alte daruri, dar nimic de la un bărbat de frumuseţea lui Henry Stratford.

— Mi se pare nostim, spuse ea, înclinându–şi capul într–o parte. Un lănţişor de aur şi un mic breloc colorat sau ceva asemănător… De unde ai făcut rost de el?

— Asta valorează mai mult decât fleacurile pe care ţi le–ai dat jos, zise Henry, zâmbind.

Vorbea poticnit. Se îmbătase din nou. Aceasta însemna că avea să se comporte ca ultimul om sau că avea să fie foarte, foarte amabil.

— Acum, pisicuţo, hai să mergem la Flint’s. Mă simt în al nouălea cer, iar cele o sută de lire îmi ard buzunarul. Hai să plecăm!

— Vrei să spui că aiurita aia de verişoară a ta stă acum singură–singurică în casă cu, nici mai mult nici mai puţin, o raclă funerară larg deschisă tocmai acolo, în salon?

— Las–o în plata Domnului!

Cu o mişcare sprintenă, Henry apucă blana de vulpe argintie, pe care i–o cumpărase, şi i–o puse pe umeri, apoi o trase afară din cabină, spre intrarea artiştilor.

Când ajunseră, Flint’s era plin până la refuz. Pe ea o deranjau fumul şi mirosul de băutură; dar îi plăcea să fie în compania lui aici, când el avea bani şi chef. În timp ce o conduse spre ruletă, o sărută pe obraz.

— Ştii regula. Stai în stânga şi numai în stânga mea. Asta mi–aduce întotdeauna noroc.

Daisy încuviinţă din cap. Să priveşti toţi domnii distinşi din această încăpere; şi femeile încărcate de bijuterii. Iar acum, acest lucru caraghios la gât. Chestia asta o neliniştea.

Julie tresări; ce era acel sunet? Aflându–se singură în biblioteca plină de umbră, se simţi cuprinsă de o vagă stare de nelinişte.

Nu mai era nimeni prin preajmă, dar ar fi putut jura că nu auzise pe cineva. Nu un pas, nu. Doar acele sunete aproape imperceptibile care trădau prezenţa unei alte persoane în cameră, foarte aproape de ea.

Se uită la mumia care dormea în racla ei şi care, în semiîntuneric, părea acoperită cu un strat subţire de cenuşă. Şi ce expresie sumbră, meditativă, avea. Julie, într–adevăr, nu observase acest lucru înainte. Mumia avea un asemenea aer, încât amintea foarte mult de cineva care se luptă cu un coşmar.

Julie aproape văzu o cută pe frunte.

Era bucuroasă acum că nu fusese pus capacul? Nu era sigură. Dar era prea târziu. Jurase să nu se atingă de aceste lucruri; şi trebuia să se ducă la culcare; nu fusese niciodată atât de obosită ca în acel moment. Vechii prieteni ai tatălui ei zăboviseră prea mult. Apoi năvăliseră gazetarii. Ce obrăznicie nemaipomenită! Paznicii reuşiseră, până la urmă, să–i dea afară, dar nu şi să–i împiedice să facă o serie de poze cu mumia.

Acum ceasul bătea ora unu. Nu era nimeni prin preajmă.

Atunci ea de ce tremura? Se duse repede la uşa din faţă şi era pe punctul de a trage zăvorul când îşi aminti de Henry.

El avea obligaţia să–i fie însoţitor şi protector. Straniu era faptul că, de când venise acasă, el nu–i spusese niciun cuvânt amabil. Şi el, desigur, nu era în camera lui de la etaj. Dar cu toate acestea… Lăsă uşa nezăvorâtă.

Era straşnic de frig când cobora în strada pustie. Îşi puse în mare viteză mănuşile.

N–ar fi trebuit s–o pălmuiască, gândi el. Dar ea n–ar fi trebuit să intervină, lua–o–ar naiba. El ştia ce face. Îşi sporise banii de zece ori! Măcar la acea ultimă aruncare.

Apoi, în timp ce el se pregătea să semneze o notă, ea intervenise.

— Dar nu trebuie!

Enervant felul în care ceilalţi se uitau la el. El ştia ce datorează. Ştia ce face. Iar Sharples era acolo, canalia aia! Ca şi când i–ar fi frică de Sharples.

Sharples era acela care venea acum de pe străduţa din faţă. Deocamdată, nu era sută la sută sigur. Era atât de întuneric, cu ceaţa vălurindu–se până aproape de sol, dar în dunga de lumină a ferestrei de sus, îi văzu faţa ciupită de vărsat.

— Dă–te la o parte din calea mea!

— Alt ghinion, domnule? Spuse Sharples, intrând în cadenţă alături de el. Domnişorica vă costă bani. Ea a fost totdeauna costisitoare, domnule, chiar şi atunci când lucra pentru mine

Iar eu sunt un om generos, să ştiţi.

— Lasă–mă în pace, descreieratule!

Henry grăbi pasul. Becul era mult mai departe. Şi nu era niciun taxi la ora aceea.

— Nu fără o mică dobândă la împrumut, domnule.

Henry se opri. Moneda cu efigia Cleopatrei. O să–şi dea seama imbecilul de valoarea ei? Simţi deodată degetele individului înfigându–i–se în braţ.

— Cum îndrăzneşti?

Se smulse din strânsoare şi îşi continuă drumul. Apoi scoase încet moneda din buzunarul interior al hainei, o ţinu în lumina slabă şi ridică din sprânceană, privind la bărbatul care i o luă imediat din palmă.

— Ah, asta–i o frumuseţe, domnule. O adevărată frumuseţe… ba… o… logică!

O întoarse pe partea cealaltă, ca şi când inscripţiile ar fi însemnat, cu adevărat, ceva pentru el.

— Ai şterpelit–o, nu–i aşa, domnule? Din comoara unchiului dumitale, am dreptate?

— Ia–o sau dă–mi–o înapoi!

Sharples strânse moneda în pumn, ca un om care face o scamatorie pentru un copil.

— Nici usturoi n–ai mâncat, nici gura nu–ţi miroase, nu–i aşa, domnule? Zise el, vârându–şi moneda în buzunar. Mai era acolo, mai sufla, domnule, când i–ai şterpelit moneda? Sau ai aşteptat până şi–a dat duhul?

— Du–te dracului!

— Asta n–o să rezolve problema, domnule, nici vorbă.

Asta nu acoperă datoria pe care o ai faţă de mine şi faţă de domnii de la Flint’s, domnule.

Henry se întoarse brusc pe călcâie, îşi potrivi puţin cilindrul pe care i–l deranjase vântul biciuitor şi iuţi pasul spre colţ. Îl auzea în urma lui pe Sharples pocnindu–şi tocurile de trotuar. Şi nu era nimeni înainte, în întunericul neguros, şi nimeni în urmă, iar acea mică dungă de lumină de la uşa lui Flint’s nu se mai vedea.

Îl auzi pe Sharples apropiindu–se tot mai mult. Băgă mâna în buzunarul hainei după cuţit. Îl scoase încet–încet afară, îi dezveli tăişul şi strânse zdravăn mânerul.

Deodată, simţi că Sharples îi sare în spate.

— Îmi pare că nu–ţi strică o mică lecţie de cum să–ţi plăteşti datoriile, domnule, îi spuse pungaşul.

Mâna lui Sharples alunecă pe umărul lui Henry, dar acesta se întoarse rapid, lovindu–l cu genunchiul şi dezechilibrându–l pentru o clipă. Henry ţinti vesta de mătase lucioasă a adversarului, acolo unde cuţitul putea pătrunde, cu uşurinţă, printre coaste. Şi, spre mirarea lui, îl simţi înfigându–se în pieptul individului pe care–l văzu dezvelindu–şi albul dinţilor într–un ţipăt sec.

— Nemernicule! Ţi–am spus să mă laşi în pace!

Scoase cuţitul şi–l înfipse din nou în individ. Auzi mătasea pârâind de data aceasta şi se dădu înapoi, tremurând ca varga.

Sharples făcu câţiva paşi şovăitori. Apoi se prăbuşi în genunchi. Adus de umeri, se lăsă în faţă. Apoi se ridică uşor într–o parte, corpul îşi pierdu toată vlaga şi se prăbuşi pe pavaj.

Henry nu–i putu vedea faţa în întuneric. Văzu numai cor–, pul fără viaţă lăţit jos. Frigul muşcător al nopţii îl paralizase.

Inima îi bătea în urechi, aşa cum îi bătuse în camera din

Egipt, când îl privise pe Lawrence mort, întins pe pardoseală.

„Da, să–l ia dracul! N–ar fi trebuit să încerce chestia asta cu mine!” Se sufocă de furie. Nu–şi putea mişca mâna dreaptă, încleştată pe cuţit, aşa de îngheţată era, cu toată mănuşa în care era îmbrăcată. Cu mare grijă, îşi ridică mâna stângă, închise cuţitul şi–l puse la locul lui.

Îşi plimbă privirile de la dreapta la stânga. Întuneric, linişte. Numai huruitul înfundat al unui automobil pe o stradă îndepărtată. Se auzea apa picurând undeva, ca dintr–o ţeavă spartă. Deasupra, cerul pălea tot mai mult, bătând în Culoarea ardeziei.

Îngenunche în întunericul tot mai inconsistent. Întinse din nou mâna spre mătasea sclipitoare a vestei şi, atent să nu atingă marea pată umedă şi întunecată, ajunse sub reverul hainei. Portofelul victimei. Gros, doldora de bani!

Nici măcar nu zăbovi asupra conţinutului. În schimb, îi dădu drumul în acelaşi buzunar cu cuţitul. Apoi se întoarse brusc, îşi ridică bărbia şi se îndepărtă cu paşi vioi şi sacadaţi, începu chiar să fluiere.

Mai târziu, aşezat confortabil pe locul din spate al unui taxi, scoase portofelul. Trei sute de lire. Într–adevăr, asta nu era rău. Dar, privind uimit la teancul de bancnote soioase, îl cuprinse panica. Se părea că nu poate să vorbească sau să se mişte, iar când privi pe geamul taxiului, văzu numai cerul cenuşiu şi murdar deasupra acoperişurilor posomorâte. Şi se părea că nu doreşte nimic şi nici că ar putea dori ceva care să–i aline disperarea în care se afla.

Trei sute de lire. Dar nu pentru asta ucisese un om. Păi, cine putea spune că el a ucis pe cineva! Lawrence, unchiul

, murise de apoplexie la Cairo. Iar în privinţa lui Sharples, un cămătar mizerabil cu care făcuse cunoştinţă într–o seară la Flint’s; ei bine, pe acesta îl omorâse unul dintre acoliţii săi.

I–a sărit în spinare pe o stradă întunecoasă şi i–a implântat cuţitul în coaste.

Desigur, asta se întâmplase. Cine să–l amestece pe el în aceste treburi josnice?

El era Henry Stratford, vicepreşedinte al firmei Stratford Shipping, membru al unei distinse familii, bărbat cu perspectiva imediată de a intra, prin căsătorie, în familia contelui de Rutherford. Nimeni n–ar îndrăzni…

Acum va trece pe la verişoara lui. Îi va spune că nu prea i a mers bine. Şi ea, desigur, o să–i sară în ajutor cu o sumă destul de confortabilă, poate de trei ori mai mare decât cea pe care o avea asupra lui, pentru că ea, Julie, va înţelege că aceste pierderi sunt un lucru temporar. Asta va fi o bună ocazie de apropiere.

Verişoara lui, singura lui soră. Cândva, Julie şi el se iubiseră. Se iubiseră aşa cum numai o soră şi un frate se pot iubi.

El o s–o facă să–şi reamintească… Ea n–o să–l deranjeze cu nimic, aşa că se va putea odihni un pic.

Necazul cel mare, în ultimul timp, era că nu se putea odihni.

JULIE COBORÎ agale, în papuci, scările, cu părul castaniu revărsat în valuri peste umeri şi ceafă, cu faldurile capotului de dantelă într–o mână, ca să nu se împiedice în el.

Când intră în bibliotecă, înainte de orice, văzu soarele, marea şi binecuvântata revărsare de lumină galbenă umplând sera dincolo de uşile deschise, un izvor de raze orbitoare printre ferigi, în apa jucăuşă a fântânii şi în frunzişul verde unduind sub plafonul de sticlă.

Lungi raze piezişe cădeau în colţul umbros pe masca lui Ramses cel Blestemat, pe culorile întunecoase ale covorului oriental şi pe mumia însăşi, care şedea în picioare în racla ei deschisă, cu faţa şi membrele bine înfăşurate, devenite acum aurii în ceaţa uşoară, aurii ca nisipul deşertului la amiază.

Camera se lumină în faţa ochilor lui Julie. Soarele explodă brusc peste monedele de aur cu efigia Cleopatrei de pe patul lor de catifea. Stârni reflexe strălucitoare în marmura netedă a bustului Cleopatrei, cu ochii de mironosiţă pe jumătate închişi. Învălui alabastrul translucid al lungului şir de borcane.

Puse în valoare mici frânturi şi piese de aur vechi, răspândite prin încăpere, precum şi titlurile aurii ale multelor cărţi legate în piele. Sublinie, pe masa de lucru, numele „Lawrence Strat–’ Ford”, adânc gravat pe copertă de catifea a jurnalului.

Julie rămase nemişcată în picioare, căldura invadând–o din toate părţile. Mirosul misterios de mucegai devenea din ce în ce mai imperceptibil. Şi mumia, mumia părea că se mişcă în lumină tot mai intensă, ca şi când ar fi reacţionat la sporul de căldură,

că suspină aproape ca o floare ce–şi deschide petalele. Ce iluzie chinuitoare! Fireşte, mumia nu se mişcase deloc; dar, cumva, părea mai plină, umerii şi braţele ei puternice păreau mai rotunjite, degetele, ca şi când ar fi fost vii, păreau că tind către ceva.

— Ramses… şopti Julie.

Se auzi din nou acel sunet, sunetul care o înfiorase cu o noapte înainte. Dar nu, de fapt, nu era un sunet. Era numai răsuflarea acestei case mari. A grinzilor şi a tapetului, în căldura dimineţii. Închise ochii preţ de o clipă. Apoi pasul Ritei răsună în salon. Desigur, Rita fusese… Sunetul acela era bătaia inimii ei, respiraţia ei, foşnetul hainelor ei în mişcare.

— Mie, domnişoară, nu–mi place aşa ceva în casă, spuse Rita.

Ea producea acel sunet când ştergea cu pămătuful praful de pe mobilă din sufragerie?

Julie nu se întoarse să vadă ce mai era în spatele ei. Era concentrată asupra mumiei. Iat–o apropiindu–se de aceasta şi privind–o drept în faţă. Dumnezeule, ea n–o văzuse cu adevărat seara trecută! Nu o văzuse aşa ca acum, în această revărsare de lumină şi căldură. Ceea ce avea în faţă fusese cândva un bărbat viu, ferecat acum pentru totdeauna în giulgiuri.

— Vă spun drept, domnişoară, se înfioară carnea pe mine.

— Nu fi absurdă, Rita! Ca o fată bună ce eşti, adu–mi nişte cafea!

Julie se apropie şi mai mult de sicriu. Îl putea atinge dacă voia. La urma urmei, nu era nimeni care s–o oprească.

Aşteptă puţin până se îndepărtă Rita, până când auzi uşa de la bucătărie deschizându–se şi închizându–se. În momentul | Acesta, fără să şovăie, întinse mâna şi pipăi bandajul de pânză care acoperea braţul drept. Prea moale, prea fragil. Şi încălzit de soare!

— Nu, aici nu e bine pentru tine, nu–i aşa? Întrebă ea privind ochii mumiei, ca şi când ar fi fost o impoliteţe să procedeze altfel. Dar eu nu vreau ca ei să te ia de aici. O să–mi fie dor de tine când n–o să mai fi aici. N–o să–i las să te deschidă. Îţi promit!

Era păr castaniu închis ce se vedea sub bandajul din jurul craniului. Părea a fi foarte des, era bine lipit de craniu, dând astfel impresia groaznică de calviţie. Dar înfăţişarea de ansamblu o impresiona cu adevărat şi o făcea să treacă peste detalii.

Făptura respectivă avea un contur distinct, cam ca acela al unei sculpturi frumoase. Un Ramses înalt, lat în umeri, cu capul

înclinat, cu mâinile în atitudinea aceea de resemnare.

Cuvintele din jurnal îi reveneau cu o claritate dureroasă.

— Tu *eşti* nemuritor, dragul meu, rosti ea. Tatăl meu s–a îngrijit de asta. Poţi să ne blestemi că ţi–am deschis mormântul, dar mii de oameni vor veni să te vadă; în cele din urmă, mii de oameni îţi vor rosti numele. Tu vei trăi de–a pururi…

Totul era atât de straniu, încât Julie era pe punctul de a izbucni în plâns. Tatăl ei mort… Şi descoperirea aceasta care însemnase atât de mult pentru el… Tatăl într–un mormânt anonim, la Cairo, aşa cum şi–o dorise; iar Ramses cel Blestemat devenit atracţia Londrei.

Pe neaşteptate, vocea lui Henry o făcu să tresară:

— Tu îi vorbeşti blestematului de obiect exact aşa cum îi vorbea tatăl tău.

— Vai de mine, n–am ştiut că eşti aici! De unde ai apărut?

Henry stătea în arcada dintre cele două saloane, cu pelerina de mătase atârnându–i neglijent de un umăr. Nebărbierit, foarte probabil beat. Şi acel zâmbet al lui care îţi îngheţa sângele în vine.

— Eu sunt însărcinat să am grijă de tine, spuse el, îţi aminteşti?

— Da, desigur. Sunt sigură că pentru tine este o mare plăcere.

— Unde este cheia de la bufetul cu băuturi? E încuiat, nu–i aşa? De ce naiba face Oscar chestia asta?

— Oscar lipseşte până mâine. Poate vrei cafea. Asta ţi–ar face bine.

— Mi–ar face bine acum, dragă verişoară?

Înaintând arogant spre ea, îşi scoase pelerina. Cu ochii explora camera egipteană, de parcă ceva îl deranja acolo.

— Tu n–ai să mă laşi niciodată în pană, nu–i aşa? Întrebă el şi din nou schiţă fulgerător zâmbetul acela amar. Tovarăşa mea de joacă din copilărie, verişoara mea, surioara mea! Nu pot să sufăr cafeaua. Vreau vin de Porto sau sherry.

— Păi, n–am, spuse ea. Du–te sus şi culcă–te, ca să–ţi treacă dorul de vin, ăsta–i leacul!

Rita venise la uşă, aşteptând parcă instrucţiuni.

— Rita, te rog fă cafea şi pentru domnul Stratford! Spuse Julie, văzând că el nu se mişcase din loc.

Era foarte clar că n–avea să plece nicăieri. Privea fix la mumie, de parcă aceasta i–ar fi inspirat spaimă.

— Chiar aşa îi vorbea tata? Întrebă ea. Aşa ca mine?

El nu–i răspunse imediat. Se întoarse şi, pe cât de dărâmat, pe atât de arogant, se duse să examineze borcanele de alabastru.

— Da, îi vorbea, ca şi când mumia i–ar fi putut răspunde.

Mai ales în latineşte. Dacă vrei să ştii, tatăl tău a fost bolnav câtva timp. Prea mulţi ani petrecuţi în arşiţa deşertului şi prea mare risipă de bani pe cadavre şi statui, pe brelocuri şi fleacuri.

Cât de mult o răneau cuvintele lui. Atâta dispreţ, ba chiar atâta ură… Cu spatele la Julie, Henry zăbovi în faţa unui borcan. Oglinda o ajută să–şi vadă vărul încruntându–se la exponat.

— Erau banii *lui*, nu–i aşa? Îl întrebă ea. A făcut destul pentru noi toţi sau aşa credea el.

El făcu o întoarcere bruscă pe loc:

— Asta ce vrea să însemne?

— Păi, tu nu te–ai gospodărit chiar de nota zece, nu–i aşa?

— Am făcut tot ce mi–a stat în putinţă. Cine eşti tu să mă judeci pe mine? O întrebă.

Deodată, cu soarele luminându–i faţa, el păru de o răutate înfricoşătoare.

— Şi ce–i cu acţionarii de la Stratford Shipping? Ai făcut tot ce–ai putut pentru ei? Sau nici acest lucru n–am dreptul să–l judec?

— Fii atentă, fetiţo, replică el.

Se apropie de ea. Aruncă o privire arogantă în stânga, către mumie, de parcă aceasta ar fi fost o altă prezenţă, o persoană reală, apoi îşi întoarse puţin umărul şi îşi privi verişoara, cu pleoapele întredeschise:

— Tata şi cu mine suntem singurele rude care ţi–au rămas.

Poate că nu–ţi trece prin cap câtă nevoie ai de noi… în definitiv, ce ştii tu despre comerţ şi navigaţie?

Ce lucru curios! El tocmai realizase ceva, ca apoi să compromită totul. Ea avea nevoie de amândoi, dar asta n–avea niciO legătură cu comerţul şi navigaţia. Avea nevoie de ei pentru ei erau sângele ei, iar cât priveşte comerţul şi navigaţia, ducă–se dracului!

Nu voia să–şi dezvăluie durerea în faţa lui. Întoarse capul în altă parte şi privi în lungul celor două saloane, spre ferestrele spălăcite dinspre nord, de pe faţada casei, acolo unde dimineaţa părea că are slabe şanse să se instaleze.

— Ştiu şi eu să adun doi şi cu doi. Şi asta mă pune într–o situaţie foarte ingrată şi penibilă.

Avu un sentiment de uşurare văzând–o pe Rita venind din salon. Cu spinarea arcuită ca sub o povară, servitoarea aduse

cafeaua într–un serviciu de argint greu. Îl puse pe masa din centrul salonului din fund, doar la câţiva paşi de locul unde se afla Julie.

— Mulţumesc, dragă. Atât deocamdată, zise ea.

Aruncând o privire scurtă şi pătrunzătoare spre sicriu, Rita se retrase. Julie era, din nou, singură în acest moment extrem de penibil. Se întoarse fără grabă şi îl văzu pe Henry Stând chiar în faţa lui Ramses.

— Atunci, ar trebui să intru direct în subiect, zise şi se întoarse, ca să fie cu faţa spre ea.

Îşi duse mâna la cravata de mătase, îi desfăcu nodul, şi–o trase de la gât şi şi–o înfundă în buzunar. Aproape că–şi târşii picioarele când se apropie de ea.

— Ştiu ce vrei, spuse ea. Ştiu ce vreţi tu şi unchiul Ran–l dolph. Şi, ce e mai important, ştiu de ce aveţi nevoie amândoi.

Ceea ce v–a lăsat tata n–o să poată să vă acopere datoriile.

Doamne, aţi dus totul de râpă!

— Eşti atât de ipocrită, replică Henry.

Stătea doar la un pas de ea acum, cu spatele la mumie şi |

La soarele strălucitor.

— Feminista, mica specialistă în arheologie. Acum o să–ţi încerci mâna în afaceri, nu–i aşa?

— O să–ncerc, îi răspunse ea cu răceală pentru că iritarea lui o stimula pe a ei. Ce mai pot face? Să las toate astea să treacă printre degetele tatălui tău! Ah, mi–e milă de tine!

— Ce vrei să spui?

Lui Henry îi mirosea gura a băutură. Avea faţa umbrită de ţepii bărbii nerase.

— Ce o să ne ceri demisiile? Asta vrei să spui?

— Încă nu ştiu…

Julie îi întoarse spatele. Se duse în salonul din faţă şi deschise micul *secretaire*. Se aşeză în faţa lui, scoase carnetul de cecuri şi deschise călimara.

În timp ce completă cecul, îl auzi în spate pe Henry plimbându–se.

— Spune–mi, vere, este bine când ai mai mult decât poţi cheltui, mai mult decât poţi număra? Când n–ai făcut nimic ca să meriţi aceşti bani?

Fără să–l privească, se întoarse şi–i dădu cecul. Se ridică şi se duse la fereastra din faţă. Ridică perdeaua de dantelă şi se uită afară, în stradă. „Te rog pleacă, Henry”, zise ea în gând, tristă şi dezamăgită. Nu voia să–şi jignească unchiul.

Nu voia să jignească pe nimeni. Dar ce putea face? Ştia de ani de zile de matrapazlâcurile lui Randolph. Discutase cu tatăl ei chestiunea aceasta ultima dată când fusese la Cairo.

Desigur, Lawrence intenţionase să ia situaţia în propriile mâini, totdeauna îl însufleţise această idee. Dar acum, toată responsabilitatea cădea asupra ei.

Se întoarse brusc. Liniştea o tulbura. Îl văzu pe Henry stând în picioare în camera egipteană. Simţea că o ţintuieşte cu ochii lui reci şi aparent lipsiţi de viaţă:

— După ce te măriţi cu Alex, ai să ne dezmoşteneşti?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Henry! Du–te şi lasă–mă în pace!

Era ceva derutant în înfăţişarea lui, în trăsăturile aspre ale feţei. Nu mai era tânăr, nu–i aşa? Părea că îmbătrânise în năravurile, păcatele şi deziluziile lui. „Ai milă, gândi. Ce poţi face ca să–l ajuţi? Dă–i o avere şi o termină în două săptămâni…”

Julie reveni în poziţia iniţială şi privi afară, la strada în plină lumină londoneză.

Trecători matinali. Bona de vizavi cu gemenii în căruciorul de răchită. Un bătrân trecând grăbit, cu un ziar la subsuoară.

Şi paznicul de la British Museum, târându–şi picioarele alene pe treptele din faţă, chiar pe sub fereastra ei. În jocul străzii,

În faţă la Randolph, Sally, fata în casă, în pragul uşii principale, scuturând un covor, convinsă că nu se trezise nimeni care s–o vadă.

De ce nu se auzea niciun sunet în spatele ei, în saloanele duble? De ce Henry nu dădea buzna, trântind uşa din faţă? Poate că plecase, dar nu, ea auzi deodată un mic zgomot de paşi furişaţi, o linguriţă atingând ceva de porţelan.

Banala cafea.

— Nu ştiu cum s–a putut ajunge aici, spuse ea, cu ochii încă la spectacolul străzii. Fonduri de încredere, salarii, prime, voi aveţi totul, voi amândoi.

— Nu, nu totul, draga mea, zise el. Tu ai totul.

Sunet de cafea turnată.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Eu nu vreau această ceartă mai mult decât o vrei tu. Vino! Stai jos! Hai să bem împreună câte o ceaşcă de cafea, ca nişte oameni civilizaţi.

Ea nu se putea mişca. Gestul părea mai sinistru decât iritarea lui.

— Hai, bea o cafea cu mine, Julie.

Exista vreo ieşire din situaţie? Cu privirile abătute, ridicând

ochii numai atunci când acest lucru părea inevitabil, se ridică şi se îndreptă spre masă, unde o aştepta Henry, pregătit să–i ofere o ceaşcă aburindă.

Era ceva inexplicabil de ciudat în gestul lui, în felul în care o îmbia, în expresia foarte ştearsă a feţei lui.

Dar toate acestea nu durară mai mult de o secundă. Pentru că ceea ce văzu ea în spatele lui fu de natură să–i îngheţe sângele în vine. Raţiunea nu putea admite aşa ceva, dar mărturia simţurilor era de netăgăduit.

Mumia se mişca. De pe braţu–i drept, pe care–l ţinea întins, atârnau feşile rupte, deoarece îşi părăsise cutia aurie! Julie vru să ţipe, dar strigătul îi îngheţă în gât. Arătarea venea spre ea, spre Henry, care stătea cu spatele la sicriu – cu un mers nesigur, târşiit, cu braţul întins înainte, stârnind praful din pânza intrată în putrefacţie. Un miros pătrunzător de praf şi descompunere umplea camera.

— Ce dracu se–ntâmplă cu tine? Întrebă Henry.

Dar arătarea era acum imediat în spatele lui. Mâna întinsă îi cuprinse gâtul acestuia.

Ţipătul lui Julie nu se putu elibera. Înmărmurită, nu auzi decât un slab strigăt interior, de felul celor sufocate de neputinţă, din coşmarurile ei cele mai apăsătoare.

Henry se întoarse, ridicând instinctiv mâinile pentru a se apăra. Ceaşca de cafea căzu, zornăind pe tava de argint. Un hârâit i se desprinse de pe buze în timp ce se lupta cu arătarea care–l strangula. Îşi înfipse degetele în giulgiul murdar; misterioasa plăsmuire îşi desprinse braţul stâng din bandaje, încercând să–şi imobilizeze victima cu amândouă mâinile şi stârnind rotocoale de praf.

Cu un ţipăt ruşinos, Henry aruncă creatura de pe el şi căzu în mâini. Într–o clipă fu în picioare şi, mişcându–se repede, traversă covorul. Se strecură în fugă prin camera din faţă şi peste plăcile de marmură ale holului, până la uşă.

Fără grai, îngrozită, Julie se holba la înspăimântătoarea creatură care îngenunchease lângă masa din mijloc. Arătarea. Mumia, se lupta cu lipsa de aer. Julie abia auzi uşa din faţă deschizându–se şi închizându–se cu zgomot.

Niciodată în viaţa ei nu mai trăise momente atât de lipsite de logică. Cuprinsă de un tremur violent, se dădu îngrozită înapoi din faţa acestei fiinţe în zdrenţe, din faţa acestui mort care revenise la viaţă şi care părea acum incapabil să se ridice pe picioare.

Oare se uita la ea? Ochi erau aceia care se vedeau lucind prin bandajele scămoşate? Ochi albaştri? Întinse mâna spre Julie. Un fior rece, involuntar, o străbătu pe fiica lui Lawrence

Stratford. O cuprinse un val de ameţeală. „Să nu leşini! Orice s ar întâmpla, să nu leşini.”

Deodată, arătarea se răsuci. Cu un aer de mare chibzuinţă, îşi privi sicriul sau atenţia ei se îndreptă spre sera inundată de lumină ce venea prin acoperiş? Stătea întinsă pe covor, de parcă s–ar fi aflat la capătul puterilor, apoi întinse mâna spre ceva, ca şi când ar fi năzuit spre ampla revărsare a soarelui matinal.

Julie îi auzi din nou răsuflarea. Trăieşte! Dumnezeule, trăieşte! Se căznea să înainteze, ridicându–şi puţin bustul puternic de pe covor şi ajutându–se cu mişcări încete ale genunchilor.

Din salonul plin de umbră, se îndepărtă târâş, puţin câte puţin, până când ajunse în cel mai îndepărtat loc, unde razele soarelui pătrundeau în bibliotecă. Se opri acolo şi păru să respire adânc, ca şi când, în realitate, n–ar fi inspirat aer, ci lumină.

Se ridică pe coate puţin mai sus şi începu, din nou cu mare iuţeală, să se târască spre seră. Picioarele trăgeau după ele bandajele de pânză. Pe covor se formase o dâră de praf. Feşile de pe braţe îi cădeau fâşii–fâşii. Pânza atârnândă părea că se destramă.

Fără să–şi fi propus în mod expres, Julie mergea în urma mumiei, păstrând o distanţă de siguranţă. Era cu totul incapabilă de a se abţine să nu o mai urmărească sau să nu o mai privească cu ochii măriţi, de parcă ar fi fost hipnotizată de înaintarea îndârjită prin uşile serei.

Fiinţa se mişca spre locul cel mai încălzit de soare şi deodată se opri lângă fântână şi se întoarse pe spate. O mână o întinse spre tavan; cealaltă îi căzu moale pe piept.

Fără să facă zgomot, Julie intră în seră. Nefiind încă în stare să–şi stăpânească tremurul, se apropie din ce în ce mai mult, până ajunse să o privească direct.

Trupul se împlinea în lumina soarelui! Sub ochii ei, musafirul devenea din ce în ce mai robust! Auzea cum se desface giulgiul, eliberându–l. Îi vedea pieptul mărindu–se, în ritmul unei respiraţii regulate.

Şi faţa, Dumnezeule, faţa. Erau ochi, ochi mari, de un albastru strălucitor sub acoperământul subţire. Creatura se ridică brusc şi–şi slăbi bandajele. Da, mari şi frumoşi ochi albaştri.

După ce mai rupse o parte din materialul cu care era acoperit, îşi scoase fâşiile de pânză de pe cap şi îşi dezveli părul castaniu.

Apoi, cu o graţie liniştită, se ridică pe genunchi şi îşi vârî în fântână mâinile bandajate, ducându–şi la buze apa scânteietoare.

Bău apă cu nesaţ; înghiţea şi ofta. Apoi se opri şi se întoarse spre

Julie, continuând să–şi şteargă stratul gros de cenuşă de pe faţă.

Un bărbat care o privea! Ochii albaştri ai unui bărbat inteligent o priveau!

Ţipătul acela se ridică din nou, dar rămase ferecat. Numai un oftat discret se auzi din ea. Sau fusese un gâfâit? Julie îşi dădu seama că făcuse un pas înapoi. Fiinţa se ridică în picioare.

Julie ridică acum cât era de lung şi se uită calm la ea, degetele–i lucrând aproape mecanic la îndepărtarea bandajului putred care–i prinsese capul ca o pânză de păianjen. Da, avea păr ondulat, castaniu închis care–i ajungea până sub urechi şi–i venea uşor peste frunte. În timp ce ochii o priveau, ochii lui luceau dovada puterii de a fascina. Dumnezeule mare, imaginaţi–vă! O privea, iar ea era fascinată...

Ea era pe punctul de a leşina. Citise despre asta. Ştia ce este asta, deşi nu i se întâmplase niciodată. Dar pământul îi fugea, cu totul, de sub picioare, iar lucrurile începeau să se întunece.

Nu. Până aici! Nu putea să leşine în timp ce acest musafir o cerceta cu privirea.

Aceasta era mumia revenită la viaţă!

Se întoarse în camera egipteană, cu picioarele tremurând, şi trupul acoperit de transpiraţie; cu mâinile agăţate de capotul de dantelă.

Fiinţa o urmări, parcă sincer curios să vadă ce intenţiona să facă. Apoi îşi îndepărtă mai multe bandaje de la gât, de la umeri şi de pe piept. Puternicul lui piept dezgolit.

Julie închise ochii, apoi îi deschise încet. Era tot acolo, cu acele braţe puternice şi cu praful căzând din luciosul lui păr castaniu.

El făcu un pas spre ea. Ea se dădu înapoi. El mai făcu un pas. Ea se dădu şi mai înapoi. De fapt, prin bibliotecă, merse numai cu spatele. Foarte curând, simţi în spate masa din mijloc a celui de–al doilea salon. Atinse cu mâinile marginea tăvii de argint pe care o folosea la cafea..

Musafirul făcu câţiva paşi liniştiţi, egali, spre ea – acest fenomen, acest bărbat frumos cu trupul splendid şi ochii mari, de un albastru ce exprima blândeţea.

Dumnezeule mare, îţi puteai pierde minţile! Ce dacă era

Inimos?! Cu puţin timp în urmă, încercase să–l stranguleze pe Henry! Se învârti ca o sfârlează în jurul mesei, pipăind în stânga şi în dreapta ei, spre uşile din faţă ale salonului.

Musafirul se opri când ajunse la masă. Privi la ibricul de argint şi la ceaşca răsturnată. Luă ceva de pe tavă. Ce era? O batistă mototolită. Henry o lăsase acolo? Arăta cu mare precizie spre cafeaua vărsată, apoi, cu o voce moale, sonoră şi distinct masculină rosti:

— Vino să bei o ceaşcă de cafea cu mine, Julie!

Accent perfect britanic! Cuvinte cunoscute! Julie simţi cum o traversează un fior. Invitaţia nu venea de la musafirul misterios. Vai, îl imita pe Henry. Aceeaşi intonaţie precisă. Era ceea ce spusese Henry!

Musafirul întinse batista, pe care o despăturise. Pulbere albă, scânteietoare, parcă plină de cristale minuscule. Arătă cu degetul spre şirul de borcane din alabastru. Unuia dintre acestea îi lipsea capacul! Vorbi din nou cu acelaşi accent englezesc perfect şi limpede:

— Bea–ţi cafeaua, unchiule Lawrence.

De pe buzele Juliei se desprinse un oftat. Sensul invitaţiei nu lăsa niciun fel de dubiu. Julie era numai ochi, iar cuvintele respective îi răsunau în creier. Henry îi otrăvise tatăl, iar această creatură fusese de faţă la acel asasinat. Henry încercase s–o otrăvească şi pe ea. Uzând de toate resursele ei intelectuale, încercă să–şi inducă ideea că nu este adevărat. Încercă să găsească un motiv pentru care n–ar fi fost posibil să se întâmple aşa ceva. Dar ştia că aşa fusese. La fel de sigur cum ştia că acest musafir era viu şi respira, stătea în faţa ei cu spatele la soare. Era nemuritorul Ramses, cel care, lepădându–se de giulgiurile putrezite, revenise la viaţă. Iar acum stătea în faţa ei, în salon.

Picioarele începeau s–o lase. N–avea cum să se opună, iar întunericul creştea. Simţind cum se prăbuşeşte, văzu figura înaltă repezindu–se înainte, se simţi prinsă de braţe puternice şi ridicată în aer, ţinută de o forţă foarte sigură, astfel încât avu aproape o senzaţie de confort.

Deschise ochii şi privi fiinţa drept în faţă. În faţa lui frumoasă. O auzi pe Rita ţipând în vestibul. Şi întunericul crescu din nou.

— Ce naiba spui!

Randolph nu se trezise chiar de–a binelea. Se lupta să iasă de sub mormanul de cuverturi, căutându–şi halatul de mătase boţit, care se afla la picioarele patului.

— Îmi spui că ţi–ai lăsat verişoara acolo, singură cu mumia!

— Îţi spun că mumia a încercat să mă omoare, urlă Henry, ca un nebun. Asta îţi spun! Nenorocita aia a ieşit din sicriu şi a încercat să mă sugrume cu mâna dreaptă!

— Ptiu, unde sunt papucii mei?! Ea este singură în casa aceea, dobitocule!

Desculţ, cu halatul umflându–i–se în spate, ca un balon, o luă la fugă prin vestibul şi pe scări în jos.

— Mai repede, imbecilule! Strigă el la fiul său, care ezita în capul scării.

Julie deschise ochii. Şedea pe sofa, iar Rita se agăţase de ea. Rita o deranja cu smiorcăielile ei.

O altă prezenţă era mumia, în picioare, chiar acolo. Nimic de domeniul imaginarului. Nici şuviţa de păr castaniu lăsată pe fruntea–i netedă şi lată. Nici adânc umbriţii ochi albaştri.

Îşi desfăcuse o bună parte din materialul putred care–i acoperea trupul. Se despuiase până la mijloc; un zeu, pe moment asta părea. Mai ales, cu zâmbetul acela. Zâmbetul acela cald şi învăluitor.

Sub privirile ei, părul lui părea că se mişcă, de parcă ar fi crescut în clipa aceea. Era un păr mai bogat şi mai lucios decât fusese înainte ca Julie să leşine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu–şi mai lua ochii de la părul misteriosului musafir? El veni mai aproape. Era cu picioarele goale, eliberate de povara giulgiurilor.

— Julie, spuse el pe un ton delicat.

— Ramses, replică ea în şoaptă.

Creatura făcu un semn cu capul, dublat de un zâmbet prelung.

— Ramses! Rosti el pe un ton autoritar şi–i făcu o foarte elegantă plecăciune cu capul.

„Doamne Dumnezeule, gândi ea, acesta este nu numai un bărbat înzestrat cu frumuseţe; acesta este cel mai frumos bărbat pe care l–am văzut vreodată.”

Stupefiată, Julie se forţă să se ridice în picioare. Rita stătea lipită de ea, dar Julie reuşi să o îndepărteze. Mumia o lua de mână şi o ajută să stea în picioare.

Degetele erau calde, pline de praf. Ea se pomeni privindu–l drept în faţă. Pielea era la fel ca pielea oricărei alte fiinţe omeneşti, dar mai netedă, poate mai moale şi de o culoare mai vie, ca aceea a unui om care, în urma unei alergări, avea obrajii

puţin îmbujoraţi.

Ramses îşi întoarse brusc capul. Julie sesiză şi ea acest gest. Voci afară; discuţii în contradictoriu. Un automobil oprise în faţa casei.

Rita făcu o mişcare stângace spre fereastră, de parcă mumia ar fi încercat să o oprească.

— E poliţia, domnişoară, slavă Domnului!

— Nu, asta este un dezastru! Pune zăvorul la uşă imediat.

— Dar domnişoară…

— Pune zăvorul. Acum!

Rita alergă să execu’te ordinul. Julie îl luă de mână pe Ramses.

— Hai cu mine la etaj, imediat, îi zise. Rita, pune capacul la sicriu. E uşor, aproape ca un fulg. Închide–l repede şi vino încoace.

Abia apucase Rita să tragă zăvorul că şi începuseră bătăile în uşă şi ţârâitul soneriei. Stridentul sunet metalic din spatele casei îl făcu pe Ramses să tresară. Trecu repede cu privirea peste tavan şi peste partea din spate a casei, ca şi când ar fi auzit sunetul propagându–se prin sârmă până la peretele bucătăriei.

Julie trase de el delicat, dar stăruitor şi, spre uimirea ei, el o urmă cu uşurinţă pe scări în sus.

Ea auzea mici strigăte de dezolare care veneau de la Rita.

Dar Rita făcea ceea ce i se spusese. Julie auzi un zgomot când capacul sicriului alunecă la loc.

Iar Ramses rămăsese cu ochii la tapet, la portretele înrămate, la raftul cu bibelouri cuibărit în ungherul din capul scărilor. Privea la fereastra cu geamuri colorate, la covorul de lână cu desenul de pene şi frunze răsucite.

Bătăile în uşă deveneau de–a dreptul insuportabile. Julie ll auzea pe unchiul ei Randolph strigând–o pe nume.

— Ce să fac, domnişoară? Strigă Rita.

— Vino sus imediat!

Julie privi la Ramses, care, la rându–i, o urmărea, cu un amestec straniu de răbdare şi voioşie.

— Arăţi normal, şopti ea. Perfect normal. Frumos, dar normal. Îl trase mai departe în vestibul. Baia, Rita! Strigă la Rita care, şovăitoare şi tremurând, tocmai apăruse în spatele lui.

Repede! Dă drumul la apă.

Îl conduse în continuare spre partea din faţă a casei. Rita trecu în grabă pe lângă ei. Preţ de un minut bătăile în uşă încetară. Julie auzi o cheie răsucindu–se în broască. Dar noroc cu zăvorul, slavă Domnului! Bătăile reîncepură.

Ramses îi zâmbea acum cu adevărat, ca şi când s–ar fi pregătit să râdă. El aruncă o privire atentă spre dormitor când trecu pe lângă el. Deodată, văzu, deasupra capului, candelabrul electric legat de tavan printr–un lanţ prăfuit. Beculeţele aprinse păreau şterse în lumina zilei, dar continuau să ardă, iar Ramses îşi îngustă privirea ca să studieze, pentru prima dată opunându–i lui Julie o blândă împotrivire.

— Mai târziu o să vezi toate acestea! Spuse ea, intrând în panică.

Apa vâjâia în cadă. Aburii ieşeau pe uşă afară.

El îi făcu un alt mic semn reverenţios, cu o uşoară ridicare a sprâncenelor, şi o urmă în baie. Păru să–i placă gresia strălucitoare. Se întoarse încet spre fereastră şi fu uimit de lumina soarelui care scânteia în geamurile îngheţate. Se aplecă uşor şi deschise fereastra cât mai larg, ca să poată vedea panorama acoperişurilor din faţa lui şi strălucitorul cer matinal de deasupra.

— Rita, hainele tatei, spuse Julie, cu răsuflarea tăiată, în condiţiile în care cei de–afară puteau să spargă uşa dintr–un moment în altul. Grăbeşte–te, adu imediat halatul, papucii, o cămaşă, tot ce–ţi cade în mână!

Ramses îşi înălţă capul şi închise ochii. Se pătrundea de lumina soarelui. Julie îi vedea părul mişcându–se uşor; câteva şuviţe i se buclau pe frunte. Părul părea să se îndesească. Se îndesea.

Desigur. Ea îşi dădea seama că lumina îl trezise din somnul populat de vise. Soarele! Fusese prea slab ca să facă mai mult decât să se lupte cu Henry. Trebuia să se târască în lumina soarelui pentru a–şi dobândi întreaga energie.

De jos se auzeau strigăte. „Poliţia, poliţia!” Rita veni în fugă cu o pereche de papuci în mână şi cu un morman de îmbrăcăminte pe braţ.

— Sunt reporteri afară, domnişoară; sunt o mulţime, plus poliţia, plus unchiul dumneavoastră, Randolph.

— Da, ştiu. Du–te jos acum şi spune–le că vom coborî şi noi, dar să nu scoţi zăvorul!

Julie luă halatul de baie din mătase şi cămaşa albă şi le agăţă în cuier. Atinse umărul lui Ramses.

El se întoarse şi o privi, iar căldura spontană a zâmbetului lui o uimi.

— Britannia, rosti el încet, mişcându–şi ochii de la dreapta la stânga, vrând parcă să cuprindă locul în care stăteau.

— Da, Britannia! Zise ea.

O dulce şi bruscă ameţeală puse stăpânire pe ea. Arată spre baie.

— Lavare!

Nu însemna asta a se spăla? El încuviinţă din cap, privind la tot ce era în jur: robinetele din alamă, aburii care se ridicau din cada adâncă. Se uită la îmbrăcăminte.

— Pentru dumneata! Spuse ea, arătând către halat, apoi către Ramses.

Oh, numai de–ar putea să–şi amintească limba latină!

— Veşminte, rosti disperată.

Atunci el râse. Cu drăgălăşenie, cu amabilitate, cu îngăduinţă. Iar ea, cu ochii uimiţi de frumuseţea neridată, strălucitoare a feţei lui, înmărmuri din nou. Avea dinţii albi şi regulaţi, pielea impecabilă. Avea un aer straniu de stăpân când se uita la ea.

La urma urmei, el era Ramses cel Mare, nu–i aşa? Avea să leşine din nou, dacă nu înceta cu asta.

Merse cu spatele spre uşă.

— Reste! Lavare! Rosti ea.

Făcu gesturi rugătoare cu amândouă mâinile. Apoi încercă să plece, dar instantaneu simţi puternica lui mână dreaptă strângând–o de încheietură.

Inima i se opri cu totul.

— Henry! Zise el încet.

Faţa lui luă un aer de ameninţare, dar nu la adresa ei.

Încet–încet, ea îşi reveni. O auzi pe Rita strigând la cei de afară să înceteze cu bătăile în uşă. Din stradă se auzea strigatul cuiva.

— Nu, nu te preocupa de Henry. Nu acum. O să am eu grijă de Henry, poţi fi sigur.

Oh, dar el nu voia să înţeleagă asta. Julie îi făcu semn să aibă răbdare, să fie îngăduitor. Apoi se desprinse încet din strânsoarea lui. El dădu afirmativ din cap şi o lăsă să plece. Ea se retrase de–a–ndăratelea, închise uşa, străbătu vestibulul şi coborî scările.

— Deschide–mi uşa, Rita! Strigă Randolph.

Julie aproape se poticni de treapta de jos a scărilor. Intră ca o vijelie în salon. Capacul era la locul lui pe sicriu! O să se vadă dâra aceea slabă de praf pe parchet? Dar nimeni n–o să creadă aşa ceva! Nici ea n–ar fi crezut!

Se opri, închise ochii, respiră adânc, apoi îi spuse Ritei să deschidă uşa.

Se întoarse. Pe faţă îi apăru o expresie destul de înţepată când îl văzu pe Randolph, unchiul ei, intrând în cameră, ciufulit şi desculţ, numai în halat. Paznicul de la muzeu era chiar în spatele lui. Mai erau doi domni care păreau poliţişti în civil, despre care nu ştia precis ce rost aveau.

— Ce Dumnezeu s–a întâmplat? Întrebă ea. M–aţi trezit tocmai când dormeam aşa de bine. Cât e ceasul?

Julie privi în jur nedumerită:

— Rita, ce se întâmplă?

— Zău dacă ştiu, domnişoară! Spuse Rita aproape ţipând.

Julie îi făcu semn să tacă.

— Oh, draga mea, m–am îngrozit, răspunse Randolph. Henry zicea…

— Da? Ce zicea Henry?

Cei doi domni în paltoane examinau pata de cafea. Unul din ei se holba la batista despăturită cu pulberea albă împrăştiată pe parchet. Ce mult semăna cu zahărul în lumina soarelui! Şi iată–l şi pe Henry, şovăind în uşa vestibulului.

Preţ de un moment, îl pironi cu privirea încruntată. „El l–a omorât pe tata!” Dar nu–şi putea permite să simtă asta chiar acum. Nu–şi putea permite să creadă aşa ceva, căci ar înnebuni.

Cu ochii minţii vedea din nou cum Henry îi oferă acea ceaşcă de cafea; îi vedea expresia înlemnită, faţa palidă.

— Ce e cu tine, Henry? Îl întrebă cu răceală, reprimându–şi tremurul vocii. Acum o jumătate de oră ai zbughit–o de aici de parcă ai fi văzut un strigoi.

— Tu ştii foarte bine ce s–a întâmplat, şopti el.

Henry era lac de transpiraţie. Faţa i se făcuse albă ca varul. Îşi scoase batista şi îşi şterse buza superioară. Mâinile îi tremurau foarte tare, ceea ce Julie nu putu să nu observe.

— Ţine–ţi firea, zise Randolph, întorcându–se către fiul său. Acum spune: ce naiba ai văzut?

— Întrebarea este, domnişoară, spuse cel mai scund din cei doi poliţişti, dacă a fost vreun intrus în această casă.

Voce şi maniere de gentleman. Julie începea să se elibereze de teamă. Pe măsură ce vorbea, îi revenea încrederea în sine.

— Fireşte că nu, domnule. A văzut vărul meu vreun intrus?

Henry, pesemne că ai conştiinţa încărcată. Ai halucinaţii. Eu nu am văzut pe nimeni aici.

Randolph îi aruncă o privire furioasă lui Henry. Poliţiştii nu

ştiau ce să creadă.

Henry însuşi era cuprins de o mânie surdă. O fixă pe Julie cu nişte priviri de parcă ar fi vrut s–o sugrume cu propriile–i niâini. Ea îi răspunse cu acelaşi fel de privire glacială, gândind: „Tu mi–ai ucis tatăl. M–ai fi ucis şi pe mine. Nu ştim cum să reacţionăm în asemenea momente. Nu putem şti, îşi zise ea în gând. Singurul lucru pe care–l ştiu este că îl urăsc şi că n–am urât în viaţa mea altă fiinţă omenească."

— Racla mumiei! Răbufni brusc Henry ţinându–se de uşă, ca şi când nu îndrăznea să intre în cameră. Vreau să se deschidă racla acum.

— Într–adevăr, depăşeşti orice limită. Nimeni nu se va atinge de raclă. Ea conţine o relicvă inestimabilă, care ţine de British Museum şi nu trebuie să fie expusă la aer.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? Vociferă el.

Devenea isteric.

— Fii calm! Îi spuse Randolph. Am auzit destule!

De afară se auzeau zgomote, voci. Cineva venise până în capul scărilor şi privea atent prin uşa din faţă.

— Henry, nu vreau această tevatură în casa mea, spuse Julie scurt.

Poliţistul îl studie pe Henry cu răceală.

— Domnule, dacă doamna nu vrea să i se facă percheziţie la domiciliu…

— Aşa e, nu vreau, răspunse Julie. Cred că v–aţi pierdut o bună parte din timpul dumneavoastră. După cum vedeţi, aici nimic nu s–a clintit de la locul lui.

Fireşte, ceaşca de cafea era la locul ei pe tavă, iar batista, pe podea, dar Julie rămase fermă pe poziţii, purtându–şi privirea de la Henry la poliţist. Apoi, la celălalt poliţist, care o scruta cam cu prea mare atenţie, deşi nu scotea o vorbă.

Niciunul dintre ei nu ştia ce vedea ea: silueta lui Ramses coborând agale scările. Acesta traversă vestibulul din faţă şi intră fără zgomot în cameră, dar ei nu–l văzură. Asta până când Julie nu–şi mai putu lua ochii de la el, iar ceilalţi sesizară acest lucru şi se întoarseră să vadă sursa acestei fascinaţii: bărbatul înalt, cu părul castaniu, îmbrăcat într–un halat de baie din satin de culoare purpurie, care stătea în prag.

Se uita la el cu răsuflarea tăiată. Era maiestuos. Era ceea ce trebuie să fie toţi regii. Totuşi, avea aerul unuia care venea dintr–o altă lume, de la o curte regală cu supuşi aleşi dintre supraoameni. Oameni cu o energie ieşită din comun şi cu ţinută

impresionantă, cu ochi vioi şi pătrunzători.

Chiar şi halatul cu reverele lui de satin avea un aer exotic pe el. Papucii erau ca aceia dintr–un mormânt antic. Cămaşa albă era neîncheiată la nasturi", totuşi faptul părea suspect de

„normal", poate pentru că pielea lui avea luciul acela puternic, pentru că îşi bomba puţin pieptul înainte şi stătea cu picioarele ferm fixate pe podea în poziţie de „pe loc repaus", aşa cum niciun om al epocii noastre n–ar mai face–o. Aceasta era postura din care se comandă supunere, dar în înfăţişarea lui nu era nici urmă de aroganţă. El se uita, pur şi simplu, la ea şi la

Henry, care se înroşise până în vârful urechilor.

Henry privea insistent la cămaşa descheiată şi la inelul cu scarabeu pe care Ramses îl purta la mâna dreaptă.

Amândoi inspectorii îl priveau uimiţi. Randolph părea complet derutat. Recunoştea oare halatul pe care i–l dăduse fratelui său? Rita se lipise cu spatele de perete, acoperindu–şi gura cu mâinile.

— Unchiule Randolph, spuse Julie, făcând câţiva paşi înainte. Acesta este un bun prieten al tatei; tocmai a sosit din Egipt. Un egiptean pe care tata l–a cunoscut foarte bine.

Ah… domnul Ramsey, Reginald Ramsey. Vă rog să faceţi cunoştinţă cu unchiul meu, Randolph Stratford, şi cu fiul său, Henry…

Ramses îl studie pe Randolph, apoi îşi fixă privirea din nou pe Henry. Acesta, la rândul lui, se holba prosteşte la Ramses. Julie făcu un mic gest către Ramses, îndemnându–l să aibă răbdare.

— Cred că acum nu e momentul pentru reuniuni mondene, spuse ea pe un ton de jenă. Într–adevăr, sunt foarte obosită şi toate chestiile astea m–au luat prin surprindere…

— Bine, domnişoară Stratford, poate că acesta a fost domnul pe care l–a văzut vărul dumneavoastră, zise simpaticul poliţist.

— Oh, se prea poate, răspunse ea. Dar acum trebuie să am grijă de musafirul meu. N–a luat micul dejun. Trebuie…

Henry ştia! Julie îşi dădea seama de acest lucru. Ea se străduia să spună ceva amabil sau, după cum o cerea situaţia, ceva prozaic. Că era trecut de ora opt. Că îi era foame.

Henry se făcu mic într–un colţ. Ramses, în spatele celor doi poliţişti, cu privirea aţintită asupra lui Henry, se duse la batistă şi, cu un gest foarte graţios şi vioi, o ridică de pe podea.

În afară de Julie şi de vărul ei, nimeni nu văzu acest lucru.

Sfredelindu–l cu privirea pe Henry, Ramses vârî batista în buzunarul halatului său.

Randolph se holba perplex la Julie; unul din poliţişti, vădit lucru, se plictisea.

— Te simţi bine, draga mea? Zise Randolph. Eşti sigură?

— Oh, da, sigur…

Se duse imediat la Randolph şi, luându–l de braţ, îl conduse până la uşă. Poliţiştii îi urmară.

— Eu sunt inspectorul Trent, doamnă, spuse cel vorbăreţ, iar acesta este colegul meu, sergentul Galton. Să ne chemaţi dacă aveţi nevoie de noi!

— Da, sigur, răspunse ea.

Henry era pe punctul de a exploda. Deodată, o lua la fugă, mai s–o dărâme pe Julie, trecând ca o vijelie prin uşa deschisă şi prin mulţimea adunată pe scări.

— A fost mumia, domnule? Strigă cineva. Aţi văzut mumia mergând?

— A fost blestemul?

— Aţi păţit ceva, domnişoară Stratford?

Poliţiştii ieşiră în grabă, inspectorul Trent poruncind mulţimii să se împrăştie imediat.

— Dar ce naiba s–a întâmplat cu el? Mormăi Randolph. Nu înţeleg nimic.

Julie îl strângea de braţ din ce în ce mai tare. Nu, nu era posibil ca el să ştie ce făcuse Henry. El nu i–ar fi făcut niciodată vreun rău tatălui ei. Dar cum putea fi sigură? Sub impulsul momentului, îl sărută. Îşi prinse unchiul pe după gât şi–l sărută pe obraz.

— Nu te nelinişti, unchiule Randolph! Zise ea brusc, simţind că nu–şi mai poate stăpâni plânsul.

Randolph clătină din cap. Era umilit, chiar puţin înfricoşat. Urmărindu–l cum pleacă, îi păru nemaipomenit de rău pentru el. Un regret cum niciodată în viaţa ei nu mai încercase pentru nimeni. Îşi dădu seama că unchiul ei era desculţ doar după ce acesta ajunse la jumătatea străzii. Reporterii se ţineau după el. După plecarea poliţiştilor, doi reporteri se întoarseră, dar ea se retrase în grabă, trântind uşa în urma ei.

Văzu prin geam silueta îndepărtată a unchiului ei urcând în fugă treptele din faţa casei lui.

Apoi, întorcându–se încet, Julie reveni în camera din faţă.

Linişte. Cântarea şoptită a fântânii din seră. Afară, pe stradă, un cal trecând în trap vioi. În colţ, Rita tremurând, cu şorţul strâns în mâinile care se mişcau cu febrilitate.

Şi Ramses, nemişcat, în mijlocul camerei. În poziţie verticală, cu braţele împreunate, cu picioarele puţin depărtate unul de

altul, se uita la ea. Lumina soarelui, aurie şi caldă, forma un halou ce–l înconjura din spate, lăsându–i faţa în umbră. Strălucirea profundă a ochilor săi era aproape la fel de derutantă ca şi luciul intens al părului său bogat.

Pentru prima dată, pricepea înţelesul simplu al cuvântului *regal*. Îi veni în minte un alt cuvânt, nefamiliar, dar perfect adecvat. Era cuvântul *fermecător*. I se părea că o parte din frumuseţea lui se afla dincolo de aparenţe. Părea uimitor de inteligent şi de curios, deşi foarte stăpân pe sine, toate acestea în acelaşi timp. Din altă lume, totuşi perfect normal. Mai grandios decât uman, şi totuşi uman.

El, pur şi simplu, o privea. Faldurile adânci ale lungului şi greoiului halat de satin se mişcau leneş în curentul de aer cald, mângâietor, ce venea dinspre seră.

— Rita, lasă–ne, şopti ea.

— Dar, domnişoară…

— Pleacă!

Linişte din nou. Ramses veni spre ea. Nicio urmă de zâmbet; numai o seriozitate blajină, ochii mărindu–i–se puţin când păru că–i studiază chipul, părul, rochia.

„Cum i s–o fi părând acest capot străveziu din dantelă?” se întrebă ea imediat. „Dumnezeule, o fi crezând că femeile din vremea noastră poartă asemenea lucruri acasă şi pe stradă?”

Dar el nu se uita la dantelă. Se uita la forma sânilor sub mătasea moale, la conturul buzelor. Îi privi faţa din nou; nu era niciun dubiu în privinţa stării lui. I se trezise subit pasiunea.

Veni mai aproape şi–i prinse umerii. Simţi strânsoarea degetelor lui calde.

— Nu, zise ea.

Scutură din cap energic şi făcu un pas înapoi. Îşi îndreptă umerii, încercând să–şi igno’re frica şi subitul, delicios frison care–i traversă şira spinării. Şi braţele.

Nu, zise ea din nou, cu o vagă nuanţă de dezaprobare.

În timp ce–l privea, pe punctul de a fi cuprinsă de teamă, uimită de căldura din piept, el încuviinţă din cap, se trase înapoi şi zâmbi. Făcu un gest larg, dar scurt, cu mâinile. Vorbea într–o latinească molcomă. Julie recunoscu, în afară de numele ei, cuvântul *regina* şi cuvântul care ştia că înseamnă casă. Julie este regină în casa ei.

Ea dădu din cap afirmativ.

Oftatul ei de uşurare era imposibil de disimulat. Tremura din

nou, din tot trupul. Sesiză el lucrul acesta? De bună seamă…

El făcu un gest cu înţelesul de a cere.

— Panis, Julie, şopti. Vinum. Panis.

Îşi îngustă privirea, semn că era în căutarea unui cuvânt potrivit.

— *Edere*, şopti, arătând graţios către buzele lui.

— Oh! Ştiu ce spui. Mâncare, vrei mâncare. Vrei vin şi pâine.

Se duse în grabă la uşă.

— Rita! Strigă ea. Îi este foame, Rita, trebuie să–i facem imediat rost de ceva mâncare.

Se întoarse şi–l văzu zâmbindu–i din nou, cu acea mare căldură sufletească pe care o văzuse când fuseseră la etaj.

Pentru el era o plăcere s–o privească, asta era, nu? De–ar şti că, pentru ea, el era aproape irezistibil, că puţin mai înainte fusese cât pe ce să–l îmbrăţişeze şi… Dar mai bine să nu se mai gândească la asta. Nu, nu trebuia să se gândească deloc la asta.

ELLIOTT SE LĂSă pe spate în fotoliul cu rezemătoare laterale, privind la focul de cărbuni. Era foarte aproape de foc sprijinindu–şi de grătar picioarele încălţate în papuci.

Căldura îi alina durerea din picioare şi din mâini. Îl asculta pe

Henry, pendulând între nerăbdare şi o neaşteptată fascinaţie.

Răzbunarea lui Dumnezeu asupra lui Henry fusese aproape completă. Henry devenise o ruşine pentru toţi.

— Cred că ţi–ai imaginat! Spuse Alex.

— Dar îţi spun că nenorocitul ăla a ieşit din raclă şi a venit la mine. M–a strâns de gât. I–am simţit mâna; i–am văzut faţa în cârpele alea scârboase.

— Cu siguranţă că ţi–ai imaginat, opină Alex.

— Mi–am imaginat pe naiba!

Elliott ridică ochii spre cei doi tineri aşezaţi lângă şemineu, în dreapta lui. Henry, nebărbierit, tremurând, cu paharul de whisky în mână. Alex, ireproşabil, cu mâinile îngrijite ca nle unei domnişoare.

— Şi egiptologul… Spui că el şi mumia sunt unul şi acelaşi?

Henry, ai fost în oraş toată noaptea, nu–i aşa? Ai băut cu fata aceea de la music–hall. Ai fost…

— Păi, de unde naiba a apărut ticălosul dacă nu este mumia?

Elliott râse discret. Răvăşi cărbunii cu vârful bastonului său de argint.

Henry continuă s–o ţină pe–a lui.

— Nu era acolo noaptea trecută! A coborât scările în halatul de baie al unchiului Lawrence! Nu l–ai văzut pe acest om!

Nu e un om obişnuit… Oricine l–a văzut poate să–ţi spună că nu e un om obişnuit.

— Acum e singur acolo? Cu Julie?

Îi trebui mult timp naivului Alex ca să priceapă asta.

— Este ceea ce am încercat să–ţi spun. Doamne! Nu mai este nimeni în Londra care să mă asculte, spuse Henry, îşi dădu pe gât whiskyul, se duse la bufet şi îşi umplu paharul din nou. Şi Julie îl protejează. Ea ştie ce s–a întâmplat. L–a văzut pe individ agresându–mă!

— Îţi faci un deserviciu cu povestea asta, spuse Alex pe un ton binevoitor. Nimeni n–o să creadă…

— Îţi dai seama… acele papirusuri, acele suluri, mormăi

Henry. Se vorbeşte despre un fel de nemurire. Lawrence îi vorbea despre asta lui Samir, ceva despre Ramses al II–lea care hoinăreşte de o mie de ani…

— Eu credeam că este Ramses cel Mare, îl întrerupse Alex.1

— Sunt unul şi acelaşi, tâmpitule. Ramses al II–lea, Ramses cel Mare, Ramses cel Blestemat. Totul este în sulurile acelea, îţi spun eu… despre Cleopatra şi despre acest Ramses. Nu ai citit asta în ziare? Credeam că unchiul Lawrence o luase razna din pricina arşiţei.

— Cred că ai nevoie de odihnă, poate într–un spital. Toată povestea asta despre blestem…

— Fir–ar să fie, nu mă înţelegi! E mai rău decât un blestem.

Creatura aceea a încercat să mă omoare. Se mişca, îţi spun.

Este vie.

Alex se uita la Henry cu o repulsie prost disimulată., Acelaşi dezgust îl are şi pentru ziare", gândi Elliott cuprins de indispoziţie.

— Mă duc la Julie. Tată, mă scuzi că…

Desigur, asta este exact ceea ce trebuie să faci, spuse

I lliott, uitându–se din nou la foc. Vezi ce–i cu egiptologul ăsta.

De unde a venit. Nu trebuie să stea singură în casa aceea, cu un străin. Nu se cade.

E singură în toată casa cu nenorocita de mumie! Mârâi Henry.

— Henry, de ce nu te duci acasă să dormi puţin? Îl întrebă

Alex. Ne vedem mai târziu, tată!

— Prost mai eşti!

Alex nu ţinu cont de insultă. I se părea că e prea neînsemnată ca să ţină cont de ea. Henry goli din nou paharul şi se duse la bufet.

Elliott auzi clinchetul sticlei ciocnindu–se de pahar.

Şi acestui om, acestui egiptolog, i–ai aflat numele? Se interesă el.

— Reginald Ramsey, se pare. Dar aş putea jura că l–a inventat pe loc.

Henry reveni de la bufet. Sprijinindu–şi cotul de poliţa şemineului, ţinea în mână paharul de whisky din care sorbea încet, când Elliott îşi înălţă capul spre el, îl cuprinse panica şi nu ştiu cum să–i evite mai repede privirile.

— Nu l–am auzit spunând un cuvânt englezeşte; şi să fi văzut ce ochi are. Vă spun… *trebuie să faceţi ceva*.

— Da, dar ce anume?

— De unde naiba să ştiu eu? Să–l prindeţi pe individ, asta trebuie să faceţi!

Elliott chicoti:

— Dacă această creatură sau persoană, sau ce–o fi a încercat să te sugrume, de ce îl protejează Julie? De ce n–a sugrumat–o pe ea?

Preţ de o clipă, Henry privi înainte absent. Apoi sorbi încă o dată din pahar. Elliott îl privi glacial. Nu e nebun. Nu. Isteric, dar nu nebun.

— Ceea ce vreau să ştiu, spuse Elliott pe un ton calm, este de ce ar fi încercat să–ţi facă ţie rău?

— Pentru Dumnezeu, e o mumie, nu–i aşa? Eu am fost cel care a scotocit prin nenorocitul lui de mormânt, nu Julie. Eu l–am găsit pe Lawrence mort în mormântul ăla afurisit…

Henry se opri din relatare, ca şi când ar fi avut o revelaţie.

Nu era doar alb la faţă; era într–o vizibilă stare de şoc.

Ochii li se întâlniră, dar numai pentru o clipă. Elliott privi în jos, la foc. „Acesta este tânărul pe care l–am simpatizat cândva, gândi el, pe care cândva l–am mângâiat cu tandreţe şi căldură, pe care l–am iubit. Şi acum, iată–l, ajungând la capătul puterilor, chiar la capăt. Răzbunarea ar fi trebuit să fie blândă, dar nu e.”

— Ascultaţi, spuse Henry, aproape bâlbâindu–se. Chestiunea are un fel de explicaţie. Dar creatura, orice ar fi, trebuie oprită. S–ar putea s–o ţină pe Julie într–un fel de hipnoză.

— Da, înţeleg…

— Nu, nu înţelegi! Mă crezi nebun. Şi mă dispreţuieşti. Aşa ai făcut totdeauna.

— Nu, nu totdeauna.

Privirile li se încrucişară din nou. Faţa lui Henry se umezise de transpiraţie. Buza îi tremura uşor. Îşi îndreptă privirea în altă

parte.

„E disperat la culme, gândi Elliott. Nu mai are unde să se ascundă de el însuşi, asta–i esenţa problemei.”

— Ei bine, oricare ţi–ar fi gândurile, spuse Henry, o altă noapte n–am să mai petrec în casa aceea. Am să trimit pe cineva să–mi aducă lucrurile la club.

— Nu poţi s–o laşi singură acolo… Nu se cade… Iar în absenţa unei logodne oficiale între Julie şi Alex, eu nu pot să intervin.

— Pe naiba, nu poţi. Şi de ce să nu merg unde vreau? Îţi spun că n–am să mai stau acolo.

Îl auzi pe Henry plecând. Auzi paharul trântit pe bufetul placat cu marmură. Auzi paşii grei ai celui care se retrăgea.

Elliott se lăsă pe rezemătoarea îmbrăcată în pânza de damasc. Se auzi un zgomot înăbuşit care însemna că o persoană închisese uşa din faţă, trântind–o cu putere.

Încerca să vadă întregul incident în perspectivă, ţinând cont de faptul că Henry venea aici pentru că Randolph nu–l credea. Ce poveste ciudată putea să inventeze un tânăr, chiar unul nebun şi disperat ca Henry! Din această poveste nu se înţelegea absolut nimic.

— Amant al Cleopatrei, şopti el, paznic al casei regale a egiptului. Ramses Nemuritorul. Ramses cel Blestemat.

Îi veni dorinţa subită de a–l revedea pe Samir. Să–i vorbească. Desigur, povestea era caraghioasă, dar… Nu! Toată problema era că Henry se ramolea mai repede decât ar fi putut prevedea cineva. Cu toate acestea, el voia ca Samir să cunoască acest lucru.

Îşi scoase ceasul de buzunar. Era încă foarte devreme.

Avea foarte mult timp până la întâlnirile de după–amiază.

Numai de–ar reuşi să se desprindă din fotoliu.

Îşi fixase bastonul bine de tot de pietrele căminului din faţa lui, când auzi paşii uşori ai soţiei pe covorul de la uşă. Se lăsă pe spate din nou, mulţumit că, pentru alte câteva momente, n–o să mai aibă durerea aceea groaznică, apoi înălţă capul şi o privi drept în ochi.

Îi plăcuse dintotdeauna soţia lui iar acum, la jumătatea vieţii, descoperise că o iubea. Era o femeie cu o educaţie impecabilă şi de un farmec subtil, îi părea fără vârstă, poate pentru că nu–l atrăgea erotic. Dar ştia că ea era cu doisprezece ani mai în vârstă decât el, deci era bătrână, iar acest lucru îl tulbura numai fiindcă el însuşi se temea de bătrâneţe şi de faptul că ar putea s–o piardă pe soţia sa.

Totdeauna o admirase, se simţea bine în compania ei; şi avea mare nevoie de banii ei. Pe ea n–o deranjase niciodată problema aceasta. Aprecia la el farmecul, relaţiile în societate îi ierta excentricităţile secrete.

Ştiuse dintotdeauna că în privinţa concepţiilor lui ceva nu era în regulă, că el era „oaia neagră a turmei”, sută la sută în dezacord cu colegii, precum şi cu prietenii, şi cu duşmanii lui. Dar ea nu făcuse niciodată o problemă din asta.

Se părea că fericirea ei nu depindea de fericirea lui; şi îi era constant recunoscătoare pentru faptul că răspundea la solicitările vieţii mondene şi nu că fugise, ca Lawrence Stratford să trăiască în Egipt.

Artrita îl umilea acum prea tare ca să–şi mai permită infidelităţi faţă de soţie. Se întreba uneori dacă inferioritatea în care îl punea boala era pentru ea o mângâiere sau un motiv de întristare. Nu ştia la care dintre aceste ipoteze să se oprească, încă mai împărţeau patul conjugal şi, probabil, aveau să–l mai împartă, deşi între ei nu fusese niciodată o atracţie irezistibilă sau o nevoie reală, cu excepţia faptului că, în ultimul timp, avusese revelaţia dependenţei de ea şi o iubea profund.

Era bucuros că ea era acasă. Această împrejurare uşură durerea provocată de moartea lui Lawrence. Dar, fireşte, tre–, buia să recupereze urgent colierul ei de diamante, iar faptul că Randolph promisese că–i va înapoia, în dimineaţa următoare, banii pe care îi luase cu împrumut în contul colierului era o Mare uşurare pentru el.

Pe Edith o găsea deosebit de drăguţă în acel moment, în noul ei costum parizian din lână verde. Avea aerul pe care–l dă croiala clasică a vestimentaţiei, cu excepţia părului argintiu şi tapat, care arăta cu atât mai frumos datorită severităţi hainelor şi absenţei oricărei bijuterii. Nu purta diamantele, pe care el le amanetase, decât la baluri. El se mândrea cu faptu că, în ciuda vârstei, era o femeie frumoasă şi făcea impresie de fiecare dată. Lumea o simpatiza mai mult chiar decât pe el, ceea ce era în firea lucrurilor.

— Ies pentru scurt timp, îi zise el. O mică plimbare. N–o să–ţi fie dor de mine. Mă voi întoarce la timp pentru prânz.

Ea nu–i răspunse. Se aşeză lângă el, pe canapeaua înflorată şi–i acoperi mâna cu a ei. Ce mână uşoară avea! Mâinile era singura parte din ea care nu lăsa nicio îndoială asupra vârstei.

— Elliott, iar te–ai împrumutat în contul colierului meu zise ea.

Lui îi era ruşine. Nu spuse nimic.

Ştiu că ai făcut–o pentru Randolph. Iarăşi datoriile lui Henry… Mereu aceeaşi poveste…

Elliott privea cărbunii din şemineu. Nu răspunse. În definitiv, ce era de spus? Ea ştia că acel colier era mai sigur în mâinile unui bijutier agreat de amândoi, că avansul fusese relativ mic, ca ea să se descurce, dacă Randolph nu reuşea.

De ce n–ai venit la mine să–mi spui că ai nevoie de bani?

Îl întrebă.

Nu e niciodată uşor de făcut acest lucru, draga mea. În plus, Henry i–a făcut lui Randolph viaţa foarte grea.

Ştiu. Şi ştiu că ai vrut să faci un bine, ca de obicei.

Oricât de vulgar ar suna, un împrumut contra unui colier cu diamante este un preţ mic pentru milioanele lui Stratford. De aceea, draga mea, încercăm să facem, după cum se spune, o partidă bună pentru fiul nostru.

Randolph nu–şi poate convinge nepoata să se mărite cu Alex. N–are absolut nicio influenţă asupra ei. Ai dat banii pentru că ţi–a părut rău pentru Randolph. Pentru că este unicul tău prieten.

Poate că acesta este adevărul.

Oftă. Nu voia să privească spre ea.

Poate că, într–un fel, mă simt răspunzător.

— Cum ai putea să fii răspunzător? Ce legătură ai cu Henry şi cu ceea ce a ajuns?

El nu răspunse. Se gândea la camera de hotel din Paris şi la expresia de suferinţă mută din ochii lui Henry în clipa în care îi eşuase încercarea de a–l estorca. Straniu cât de bine îşi aducea aminte toate lucrurile, inclusiv de mobila din camera aceea. Mai târziu, când descoperise furtul tabacherei şi al banilor, se aşezase şi gândise: „Trebuie să ţin minte asta, trebuie să ţin minte totul. Aşa ceva nu trebuie să se mai întâmple”.

— Îmi pare rău pentru colier, Edith, şopti el, brusc conştient de faptul că el furase de la soţia lui, aşa cum Henry furase de la el. Se pomeni zâmbindu–i, chiar făcându–i cu ochiul, cochetând, aşa cum făcea totdeauna. Ridică uşor din umeri.

Edith primi toate acestea cu un mic zâmbet răutăcios, aşa cum numai ea putea zâmbi. „Nu face pe răul cu mine”, ar fi spus cu ani în urmă. Faptul că nu mai spunea acest lucru nu însemna că nu–l găsea fermecător.

— Randolph are acum banii să acopere împrumutul, o asigură el, într–un mod mai serios.

— Nu e necesar, şopti ea. Lasă asta în seama mea.

Se ridică încet şi aşteptă. Ştia că el ar putea să–i ceară ajutor ca să se ridice. Oricât de umilitor era pentru el, ştia şi e acest lucru.

— Unde te duci? Îl întrebă ea, oferindu–i mâinile.

— La Samir Ibrahaim, la muzeu.

— Din nou această mumie…

— Henry a venit la mine cu cea mai ciudată poveste…

— ALEX, dragul meu, zise ea, luându–i amândouă mâinile într–ale ei. Domnul Ramsey a fost un bun prieten al tatei. Este foarte bine venită prezenţa lui aici.

— Dar eşti sigură…

Se uită dezaprobator la halatul ei alb.

— Alex, sunt o fată modernă. Nu mă chestiona! Acum, hai, pleacă şi lasă–mă să mă ocup de oaspetele meu! Peste câteva zile o să luăm masa împreună şi o să–ţi explic toată povestea.

— Julie, peste câteva zile?!

Îl sărută în grabă pe gură, împingându–l spre uşa din faţă.

Alex mai aruncă una din acele priviri hotărâte în lungul vestibulului, spre seră.

Alex, pleacă acum! Omul e din Egipt; trebuie să–i arăt Londra. Am foarte multă treabă. Te rog, scumpule, fă cum te rog!

Aproape îl îmbrânci pe uşă afară. El era prea educat ca să mai protesteze. Îi adresă acea privire naivă, dezorientată, şi îi spuse, cu delicateţe, că o să–i telefoneze seara, dacă era de Acord.

Bineînţeles, zise ea. Eşti un scump…

Trimiţându–i bezele, închise uşa imediat.

Se întoarse şi se rezemă de perete un moment, privind în lungul vestibulului, spre uşile din sticlă. Rita trecu în grabă pe lângă ea. Auzi sunetul ibricului în bucătărie. Casa era plină de mirosurile picante ale mâncărurilor puse la fiert.

Inima îi bătea din nou ca un ciocan; gânduri peste gânduri îi rătăceau prin creier, dar fără un impact emoţional imediat.

Ceea ce conta în acest moment, în acest moment absolut extraordinar, era faptul că Ramses se afla acolo. Bărbatul acela nemuritor era acolo, în seră.

Julie făcu cale întoarsă prin vestibul şi se opri în prag, privindu–l. Acesta încă mai purta halatul lui Lawrence, deşi îşi scosese cămaşa, cu un vag aer de dezgust pentru materialul puternic apretat. Părul îşi recăpătase întreaga vigoare, o coamă bogată, lucioasă, ce atârna până sub lobii urechilor, cu o buclă alunecându–i mereu pe frunte.

Masa albă de răchită era plină de farfurii cu mâncare aburindă. În timp ce citea exemplarul din *Punch* proptit de farfurie, cu dreapta lua delicat din friptura de aici, din fructele de–acolo, din pâinea din stânga, din copanul de pasăre ce–i stă în faţă. Era de–a dreptul un miracol, de fapt, dispreţul cu care mânca, fără să se atingă de cuţit şi de furculiţe, deşi nu–i displăceau desenele încrustate cu care era ornamentată argintăria veche.

În ultimele două ore, citise şi mâncase fără întrerupere.

Devorase cantităţi de alimente mai mari decât putuse anticipa imaginaţia înfierbântată a lui Julie. Se părea că mâncarea era ca un combustibil pentru el. Băuse patru sticle de vin, două sticle de apă gazoasă, tot laptele care se găsea în casă, iar acum lua din când în când câte o gură de coniac.

Nu se îmbătase; dimpotrivă, părea extraordinar de lucid.

Citise şi parcursese atât de repede paginile dicţionarului ei englez–egiptean, încât aproape că o ameţise. Dicţionarul englez–latin nu–i luase timp mai mult. Sistemul numerelor arabe juxtapuse celor romane şi–l însuşi în câteva minute. Ceea ce ea nu–i putu explica până la capăt fu conceptul de zero, dar, bineînţeles, reuşi să–l demonstreze. Apoi el trecu cu aceeaşi grabă prin *Oxford English Dictionary*, întorcând filele, parcurgând cu degetul coloană după coloană.

Fireşte, nu citea fiecare cuvânt în parte. Căuta sensul, rădăcinile, schema fundamentală a limbii: asta înţelese ea, deoarece el o punea să numească fiecare obiect din preajmă şi să repete cuvintele repede şi cu stricta respectare a accentelor.

Memorase numele tuturor plantelor din cameră: ferigi, bananieri, orhidee, begonii, margarete. Fusese uimită auzindu–l cum repetă, după câteva clipe şi fără greşeală, tot inventarul: fântână, masă, farfurii, porţelan, argint, dale, Rita.

Acum se lupta cu texte pur englezeşti, dând gata revista P*unch*, aşa cum terminase deja două numere din revista *Ştrand*, *Ilurper's Weekly* din America şi toate numerele din casă ale ziarului *The Times*.

Zăbovea cu mare atenţie asupra paginilor, atingând cu degetele cuvinte, imagini, chiar desene, ca şi când ar fi fost un om înzestrat cu capacitatea oarecum miraculoasă de a vedea cu ajutorul pipăitului. Cu aceeaşi atenţie iubitoare pipăi farfuriile Wedgwood şi cristalurile Waterford.

Cuprins de emoţie, ridică ochii spre Rita care tocmai îi aducea un pahar cu bere.

— Nu mai am nimic altceva, spuse ea cu o uşoară ridicare din

umeri, ţinându–se mult înapoia lui în timp ce–i întindea paharul.

Cu un gest scurt, el îi luă paharul din mână şi–l bău imediat. Dădu afirmativ din cap spre ea şi–i zâmbi.

— Egiptenilor le place berea, Rita. Mai adu una!

Să–i dea de lucru Ritei însemna s–o ajute să nu–şi piardă minţile.

Julie îşi făcu drum printre ferigi şi ghivece cu arbuşti şi luă loc la masă, vizavi de Ramses. El ridică ochii, apoi arătă spre portretul unei fete, făcut de Gibson. Julie încuviinţă din cap.

— Americancă, zise ea.

— Statele Unite, răspunse el.

— Da, rosti ea uluită.

Întorcând paginile cu mâna stângă, concentrându–se asupra imaginii unui bărbat pe bicicletă, Ramses devoră repede un cârnat întreg şi–şi mai tăie o felie subţire de pâine pe care o termină din două înghiţituri. Începu să râdă zgomotos.

— Bicicletă, spuse ea.

— Da, zise el, exact aşa cum zisese ea cu o clipă în urmă..

Apoi, pe un ton domol, rosti ceva în latineşte.

Oh, ea trebuia să–l ducă în oraş, să–i arate totul.

Deodată sună telefonul, un sunet strident de pe masa de lucru a lui Lawrence, din camera egipteană. El se ridică imediat în picioare. O urmă în camera egipteană şi se opri în imediata ei apropiere, privind–o şi ascultând–o cum răspunde apelului respectiv.

— Alo? Da, aici Julie Stratford, începu ea, apoi acoperi receptorul. Telefon, şopti ea. Maşină de vorbit.

Ţinea receptorul în aşa fel, ca să audă şi el vocea de la capătul firului. Sunase cineva de la clubul lui Henry. Voiau să vină să ia geamantanul lui Henry şi întreba dacă Julie putea să–l pregătească.

— Este deja gata. Cred că aveţi nevoie de doi oameni. Vă rog să vă grăbiţi.

Ea apucă firul şi–l supuse atenţiei lui Ramses:

— Vocea se propagă prin cablu, şopti ea.

Puse receptorul în furcă şi privi în jur. Luându–l de mână, îl conduse înapoi în seră. Îi arătă cablurile de afară, care se întindeau de la casă la stâlpul de telefon din fundul grădinii.

El studie toate acestea cu o concentrare intensă. Apoi ea luă un pahar gol de pe masă şi se apropie de peretele care despărţea sera de bucătărie. Puse paharul cu gura pe perete, îşi

lipi urechea de fundul paharului şi ascultă. Acesta amplifica zgomotul pe care îl făcea Rita trebăluind prin bucătărie. Îl invită să facă şi el experienţa aceasta. El auzi exact ce auzise şi ea.

Rămase cu privirea aţintită asupra ei, îngândurat, deconcertat, tulburat.

— Cablul telefonului este conducător de sunet, spuse ea. Este o invenţie mecanică.

Asta era ceea ce trebuia să facă ea, să–i arate ce sunt maşinile. Să–i explice progresele făcute în această privinţă; transformarea completă a concepţiei despre cum se fac lucrurile.

— Conduce sunetul, repetă el, îngândurat.

Se duse la masă şi luă revista pe care o citise. Făcu un gest ca şi când ar fi zis „citeşte cu voce tare”. Fără să aştepte altceva, ea citi un paragraf de comentarii asupra unor probleme de politică internă. Prea plin de abstracţii; dar el nu făcea decât să fie atent la silabe, nu–i aşa? Nerăbdător, luă revista de la ea şi apoi zise:

— Mulţumesc.

— Foarte bine, replică ea. Dumneata înveţi cu o viteză uimitoare.

După aceea, el făcu câteva gesturi curioase. Îşi pipăi tâmpla, fruntea, ca şi cum ar fi făcut referire la creierul său.

Apoi îşi pipăi părul şi pielea. Ce încerca să–i spună? Că organul gândirii răspundea la fel de repede cum îi răspunseseră părul şi trupul la lumina soarelui?

Se întoarse la masă.

— Cârnaţi, rosti. Biftec. Friptură de pui. Bere. Lapte. Vin.

Furculiţă. Cuţit. Bere. Mai multă bere.

— Da, spuse ea. Rita, mai adu–i bere! Îi place berea.

Îşi ridică poalele capotului.

— Dantelă, zise. Mătase.

El scoase un sunet ca un zumzet.

— Albine! Zise ea. Exact. Oh, eşti nemaipomenit de deştept.

El râse.

— Mai zi o dată, zise el.

— Eşti nemaipomenit de deştept.

Acum ea arătă spre capul ei, cioc, cioc, cioc. Creierul, gindirea.

El încuviinţă din cap. Privi în jos, spre masă, la cuţitul de sculptat în lemn, cu mâner de argint. Îl luă în mână, cu aerul de a cere permisiunea lui Julie, şi îi dădu drumul în buzunar. Invitând–o prin semne să–l urmeze, intră în camera egipteană. Se apropie de o hartă veche a lumii, încadrată într–o ramă groasă şi cu

geamul plin de praf, şi arătă cu degetul spre Anglia.

— Da, Anglia, Britannia, zise ea, apoi arătă spre America.

Statele Unite.

După aceea identifică continente, oceane. În cele din urmă, identifică Egiptul şi fluviul Nil, o linie subţire pe acea mică hartă.

— Ramses, regele Egiptului, spuse, arătând spre el.

El încuviinţă din cap. Dar voia să ştie altceva.

— Secolul al XX–lea? Ce înseamnă *an no Domini*? Formulă el foarte atent întrebarea.

Ea rămase fără grai, privind la el. Ramses dormea la data naşterii lui Hristos! Fireşte, el n–avea cum să înţeleagă cât durase acel somn. Că el era păgân sută la sută mai degrabă o fascina decât o deranja. Dar se temea de şocul pe care i–l va provoca ce îi va explica când avea să–i răspundă la întrebare.

Cifrele romane. „Unde am pus cartea aia?” Luă de pe rafturile tatălui ei *Vieţile* lui Plutarh şi găsi data publicării scrisă cu cifre romane numai cu trei ani înainte.

Luând o foaie de hârtie de pe masa de lucru a tatălui ei şi înmuindu–şi tocul în cerneală, copie în grabă data corectă.

Dar cum să–l faci să înţeleagă?

Cleopatra era destul de la îndemână, dar, pentru toate motivele cunoscute, Julie se temea să–i folosească numele. Apoi îi veni în minte exemplul cel mai clar.

Scrise cu mâna, cu litere de tipar, numele lui Octavian

Cezar. El încuviinţă din cap. Ea făcu o cifră romană sub nume. Apoi trase o linie orizontală către marginea dreaptă a paginii şi îşi scrise propriul nume, Julie, şi data completă în cifre romane. După aceasta cuvântul latinesc: *annum*.

Se făcu alb la faţă. Privi îndelung la hârtie, apoi culoarea păru că–i revine în obraji. Nu era nicio îndoială că înţelegea ce îi explica Julie. Expresia lui deveni gravă, apoi ciudat de ginditoare. Părea mai degrabă că meditează decât că îşi revine după şoc. Ea scrise cuvântul „secol”, apoi cifra romană pentru

O sută şi cuvântul *annus*. Puţin nerăbdător, făcu semn cu capul da, da, înţelegea.

Apoi îşi încrucişă braţele şi se plimbă încet prin cameră.

Ea nu putea ghici ce–i trecea lui prin cap.

— Timp îndelungat, şopti ea. *Tempus… tempus fugit*!

Brusc se simţi jenată. Timpul zboară? Dar asta era tot ceea ce putea să–şi amintească din latină. El îi zâmbea. Era acest lucru un clişeu şi cu două mii de ani în urmă?

El se apropie de masa de lucru şi, aplecându–se delicat spre

ea, luă tocul şi desenă cu grijă cadrul egiptean care compunea numele lui în hieroglife, Ramses cel Mare. Apoi trase şi el o linie orizontală de–a curmezişul paginii, aproape până la margine, unde scrise Cleopatra. Chiar la jumătatea acelei linii scrise cifra romană M care însemna o mie de ani; apoi cifrele arabe corespunzătoare pe care ea i le explicase doar cu o oră mai înainte.

El îi dădu un răgaz, ca să citească aceasta. Apoi scrise sub numele său numărul trei mii în cifre arabe.

— Ramses are trei mii de ani, spuse ea, arătând spre sine, Ramses ştie asta.

El dădu din nou afirmativ din cap şi zâmbi. Ce exprima faţa lui? Tristeţe, resemnare, pur şi simplu îngândurare? În ochii lui apăru o licărire de adâncă durere. Zâmbetul nu îi apăru; ea percepu doar o uşoară cută sub ochi în timp ce el medita la asta şi aparent se retrăsese în sine. Privi prin cameră, ca şi când o vedea pentru prima dată. În tavan, spre podea şi apoi direct la bustul Cleopatrei. Ochii îi avea la fel de mari ca şi înainte, zâmbetul la fel de tandru şi agreabil, dar ceva dispăruse de pe faţa lui. Vigoarea. Aceasta dispăruse complet.

Când o privi din nou, ochii îi erau împăienjeniţi de lacrimi. Ea nu putu suporta aceasta. Se întinse şi–i apucă mâna stângă. Degetele lui se încolăciră în jurul alor ei, strângându–le cu tandreţe.

— Foarte mulţi ani, Julie, rosti. Foarte mulţi ani… Lume nevăzută de mine… Vorbesc clar?

— Oh, da, sigur că da.

— Foarte, foarte mulţi ani, Julie, şopti el stins şi aproape reverenţios, în timp ce o studia; apoi zâmbi.

Zâmbetul îi deveni mai larg. Începură să i se scuture umerii.

Julie îşi dădu seama că el râdea.

— Două mii de ani, Julie.

Râdea de–a binelea. Revenea la starea tumultoasă, la starea de vitalitate ce–l caracteriza. De–abia îşi întoarse ochii spre bustul Cleopatrei. Îl privi fix o clipă îndelungată, apoi o privi pe Julie din nou, iar curiozitatea şi optimismul îi reveniră. Căci despre asta era vorba, un mare şi viguros optimism.

Ea voi să–l sărute. De fapt, impulsul fu atât de puternic încât o uimi. Nu era numai frumuseţea chipului său, era calitatea profundă şi plină de rezonanţă a vocii şi privirea încărcată de durere, şi felul în care îi zâmbi când întinse mâna şi–i atinse, plin

de respect, părul. Ea simţi fiori pe şira spinării.

— Ramses este nemuritor, zise ea. Ramses are *vitank aeternam*.

Un uşor şi politicos râs de confirmare veni din partea lui.

O înclinare a capului.

— Da, rosti el. Vitam eternam.

Nutrea ea un sentiment de dragoste pentru acest bărbat

Sau, pur şi simplu, o pasiune copleşitoare alungă orice altă Consideraţie din mintea ei? Chiar şi pe Henry şi ceea ce făcuse el, faptul că–i omorâse tatăl?

Henry trebuia să aştepte. Justiţia trebuia să aştepte. Altminteri, avea să–l omoare ea însăşi, or acest lucru era absolut imposibil. Dar acesta, acesta era totul acum, acest bărbat care şedea în faţa ei. Ura ei faţă de Henry se va arăta într–o zi. Henry se apropia de judecata lui Dumnezeu mai sigur decât orice fiinnţă umană pe care ea o cunoscuse vreodată.

Iat–o privind în aceşti ochi albaştri splendizi, simţind căldura mâinii care o ţinea pe a ei, îndreptată, parcă, printr–un miracol, spre viitorul acestui bărbat.

Un zgomot violent veni din stradă. Nu putea să fie decât un automobil. El îl auzise, nu era niciun dubiu în această privinţă; dar numai foarte anevoie reacţionă, luându–şi ochii de la ea şi îndreptându–i spre ferestrele dinspre stradă.

Punându–şi uşor mâna pe umărul ei, o conduse spre încăperea din faţă.

Ce cavaler era; ce fiinţă stranie şi curtenitoare! Privi atent prin perdele la ceea ce, cu siguranţă, trebuie să fi fost un spectacol şocant – un automobil italian mergea în ralanti, cu doi tineri pe locurile din faţă, amândoi făcându–i semne unei tinere care mergea pe trotuarul de vizavi. Şoferul claxonă, un sunet lung şi urât, care–l făcu pe Ramses să tresară. Dar continuă să se uite, nu cu teamă, ci cu curiozitate, la automobilul deschis care huruia şi dădea rateuri.

Pe măsură ce lucrul acela începea să se mişte, ca apoi să se piardă în josul străzii, curiozitatea lui făcu loc unei uimiri extraordinare.

Automobil, zise ea. Merge cu benzină. E o maşină. O invenţie.

Automobil!

Se duse imediat la uşa din faţă şi o deschise.

Nu, trebuie să te îmbraci cum se cuvine, zise ea. Haine, haine decente.

Cămaşă, cravată, pantaloni, pantofi, replică el.

O pufni râsul. El îi făcu semn să aştepte. Sub privirile ei, intră în camera egipteană şi studie şirul lung de vase din alabastru. Alese unul şi–l întoarse cu gura în jos, dând la iveală, la baza lui, un mic compartiment ascuns care acum era deschis. Scoase de acolo câteva monede de aur pe care i le dădu lui Julie.

— Haine, zise el.

Ea le studie două, trei secunde în lumina care venea de la ferestre. Mai multe monede fără cusur, toate cu chipul Cleopatrei.

— Oh, nu, zise ea, acestea sunt mult prea valoroase ca să le cheltuim. Pune–le bine! Dumneata eşti oaspetele meu. O să am eu grijă de toate.

Îl luă de mână şi urcară împreună scările. Încă o dată îl studie în toate detaliile. Numai că, de data asta, el făcu o pauză, ca să examineze bibelourile de porţelan de pe raft. Se opri în salonul de sus, sub portretul tatălui ei.

— Lawrence, zise el. Henry? Unde–i Henry? Continuă, privind–o stăruitor.

— O să am eu grijă de Henry, răspunse ea. Timpul şi tribunalele… *judicium*… justiţia va avea grijă de Henry.

El îi dădu de înţeles că acest răspuns nu–l satisface.

Scoase cuţitul de sculptat în lemn din buzunar şi, cu degetul mare, îi pipăi tăişul.

— Eu, Ramses, am să–l omor pe Henry.

— Nu! Exclamă ea, ducându–şi fulgerător mâinile la gură.

Nu. Justiţie. Lege! Noi suntem un popor cu tribunale şi legi.

Când va veni timpul…

Dar i se făcu rău. Nu mai putu spune nimic. O podidiră lacrimile. Suferea din nou. Henry îi răpise tatălui ei bucuria triumfului, a acestui mister, a acestui moment, pur şi simplu.

— Nu, zise ea întimp ce el încerca s–o calmeze.

El îşi duse mâna la piept.

— Eu, Ramses, sunt justiţia. Rege, tribunal, justiţie.

Ea trase aerul pe nas, încercând să–şi oprească lacrimile şi ştergându–şi gura cu dosul palmei.

— Înveţi foarte repede cuvintele, dar nu poţi să–l omori pe Henry. Viaţa mea va deveni imposibilă dacă îl omori pe Henry.

El îi luă pe neaşteptate faţa în mâini şi, trăgând–o spre el, o sărută. Un sărut scurt, dar absolut năucitor. Ea se clătină şi se întoarse cu spatele la el.

Cât ai clipi, se duse la capătul holului şi deschise uşa de la

camera tatălui ei. Se întoarse să–l privească din nou doar după ce scoase hainele din şifonier. Cămaşa, pantalonii, cureaua.

Şosete, pantofi. Îi arătă pozele vechi atârnate de perete de către tatăl ei: fotografii cu el însuşi, cu Elliott şi Randolph, şi cu alţi amici apropiaţi, din perioada când fusese la Oxford şi până în prezent. Jacheta, uitase jacheta. Scoase şi jacheta şi o întinse pe pat.

După aceasta şi numai după aceasta, îşi ridică privirea. El o urmărea din pragul uşii. Halatul de pe el era desfăcut până la talie; desigur, era ceva profund primitiv în felul în care se postase acolo: braţele împreunate, picioarele depărtate, totuşi, această atitudine părea acum decentă.

Intră în cameră, cercetând–o cu aceeaşi curiozitate pe care O manifestă faţă de orice obiect pe care îl abordă. Văzu fotografiile tatălui ei aflat împreună cu Randolph şi Elliott la Oxford. Se opri la hainele întinse pe pat. Era vădit că le compară cu cele ale oamenilor din fotografii.

— Da, zise ea, aşa ar trebui să te îmbraci.

Ochii lui se îndreptară spre *Archaeology Journal*, de pe masa de toaletă. Îl luă în mână şi–l frunzări, oprindu–se la o gravură completă care înfăţişa marea piramidă de la Gize şi hotelul Mena. Oare la ce se gândea? Îl închise.

— Arrrrr… che… ologie, rosti.

Cu absolută inocenţă a unui copil, zâmbi.

Îi străluciră ochii când o privi. Pe pieptul masiv se vedeau tare fire de păr. Acum ea trebuia să iasă din cameră.

— Te îmbraci, Ramses. Ca în fotografii. Am să te ajut mai târziu dacă vei face greşeli.

— Foarte bine, Julie Stratford, rosti el cu acel accent britanic, năucitor de perfect. Mă îmbrac singur. Am mai făcut treaba asta.

Desigur. Sclavi. El avusese totdeauna sclavi, nu? Proba bil, cu zecile. Păi, nu era nimic de făcut în legătură cu asta.

Ea nu putea să–i scoată halatul acela cu propriile–i mâini. Îi ardeau obrajii. Îşi dădea seama de asta. Se grăbi să iasă şi închise uşa discret.

HENRY ERA acum beat, aşa cum fusese aproape toată viaţa lui. Terminase sticla de whisky pe care o luase cu de la sine putere de la Elliott, iar acum bea coniac ca şi cum ar fi băut apă. Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia. Fuma trabuc după trabuc, ca în Egipt, umplând apartamentul lui Daisy de mirosul iute cu care se obişnuise la Cairo. Singuml rezultat era că se gândea la Malenka. Ce rău îi părea că nu era cu Malenka, deşi, pe de altă

parte, îi părea rău că pusese piciorul în Egipt, că intrase în încăperea aceea din munte, unde unchiul său, Lawrence, se cufundase în studiul unui morman de suluri antice!

Mumia aceea era vie! Mumia aceea îl văzuse strecurând otrava în ceaşca lui Lawrence. Îi era imposibil să uite acei ochi deschişi de sub feşe; era imposibil să te înşeli cu privire la faptul că, în casa lui Julie, mumia se ridicase din sicriu şi îi încleştase mâna pe gâtul lui.

Nimeni nu înţelegea primejdia care plana asupra lui.

Nimeni nu înţelegea, pentru că nimeni nu cunoştea motivaţia acelei creaturi… Pe nimeni nu interesează raţiunea pentru care animă această făptură mizerabilă! Ea ştia ce făcuse el… Nu putea fi sută la sută sigur că acel Reginald Ramsey era, de fapt, mumia; dar cumva îşi dădea seama că lucrurile aşa stăteau. Oare bărbatul se va ascunde, din nou, sub bandajele de pânză putrezită când vor veni să–l ia?

Dumnezeule! Tremura din tot corpul. O auzi pe Daisy spunând ceva, iar când ridică ochii, o văzu lângă şemineu, pozând, în corset şi ciorapi de mătase, cu sânii revărsându–i–se peste cupele de dantelă ale corsetului, cu buclele blonde căzându–i peste umeri. Ar trebui să însemne ceva, să vezi şi să pipăi o asemenea fiinţă… Dar nu însemna nimic…

— Îmi povesteşti că o nenorocită de mumie a ieşit direct din raclă şi şi–a pus mâinile în jurul gâtului tău! Că era în halat şi cu papuci şi că se plimbă prin casa aia!

„Lasă–mă în pace, Daisy!” îşi imagină că scotea cuţitul din buzunar, cuţitul cu care–l omorâse pe Sharples şi îi tăia gâtul lui Daisy.

Se auzi soneria. Nu putea să se ducă ea în costumaţia aceea la uşă. Idiot sută la sută. Ce naiba îi păsa lui?! Uşa. Se sculă din fotoliu, scotocindu–se în buzunar după cuţit.

Flori. Ea se întoarse cu un mare buchet de flori, trăncănind ceva despre un admirator. El se trânti din nou în fotoliu,

Ce făcea ea? De ce se holba la el în halul ăsta?

— Am nevoie de un pistol, spuse, fără să se uite la ea. Cu siguranţă, una dintre haimanalele cu care eşti prietenă poate să–mi facă rost de unul.

— Nu mă bag în chestia asta!

— Ai să faci aşa cum îţi spun eu! Replică el.

De–ar şti ea că el omorâse doi oameni. Cât pe–aci să omoare şi o femeie… Cât pe–aci… Chestiunea era că i–ar fi plăcut să–i facă rău lui Daisy, i–ar fi plăcut să–i vadă expresia feţei când

intra cuţitul în gâtul ei.

— Du–te şi dă telefon. Cheamă–l pe neisprăvitul ăla de frate – tău. Am nevoie de un pistol mic, ca să–l pot ţine sub jachetă.

Era ea pe punctul de a plânge?

Fă cum îţi spun, continuă el. Acum, mă duc la clubul micii, să–mi iau nişte haine. Dacă întreabă cineva de mine, să–i zici că sunt acolo, mă auzi?

În halul ăsta nu poţi să te duci nicăieri!

El se ridică cu chiu cu vai din fotoliu şi se îndreptă spre uşă.

Podeaua se clătina. Pentru un lung răstimp îşi sprijini fruntea de tocul uşii. O vreme nu–şi putu aminti dacă avusese perioade când nu fusese obosit, abătut, supărat. Mai privi o dată spre Daisy.

Dacă mă întorc şi n–ai făcut ce ţi–am zis…

— O să fac, scânci ea.

Aruncă florile jos, îşi încrucişă braţele, se întoarse cu spatele la el şi îşi înclină capul.

Un instinct, pe care el se bazase întotdeauna fără rezerve, îi spunea să fie mai temperat acum. Acesta era momentul să arate amabil, aproape afectuos, deşi era suficient s–o vadă înfuriată ca să–l apuce furia, deşi suspinele ei îl făceau să scrâjnească din dinţi.

Ţii destul de mult la acest apartament, nu–i aşa, scumpo?

Îţi place şampania pe care o bei şi blănurile pe care le porţi, şi o să–ţi placă destul de mult maşina îndată ce am să o cumpăr.

Iar ceea ce–mi este de trebuinţă chiar acum este să–mi fii alături. Şi mai am nevoie şi de timp…

Lia încuviinţă din cap. Se răsuci pe loc, ca să vină spre el.

Traversă holul şi ieşi.

Geamantanul lui Henry tocmai fusese luat.

Julie era la fereastră, privind cum greoiul, zgomotosul automobil german se depărtează pe stradă în jos. În adâncul sufletului ei, nu ştia ce să facă în privinţa lui Henry.

A apela la autorităţi în acel moment era de neconceput.

Nn mimai că nu exista nicio probă doveditoare cu privire la crima lui Henry, dar gândul de a–l răni pe Randolph era mai umil decât putea ea suporta.

Randolph era nevinovat, lucru pe care îl ştia din instinct.

Nu ştia că dezvăluirea vinovăţiei lui Henry ar fi lovitura de graţie pentru Randolph. Şi–ar pierde unchiul, aşa cum îşi pierduse tatăl. Deşi unchiul ei nu fusese niciodată omul care

fusese tatăl ei, era carnea şi sângele ei, şi îl iubea foarte mult.

Vag, îşi amintea cuvintele pe care i le spusese Henry Dimineaţă: „Noi suntem tot ce ai!” Era din nou încremenită

Supărare, pe punctul de a izbucni în plâns.

Un zgomot de paşi pe scări o întrerupse. Se întoarse şi văzu singura persoană din lume care putea să pună cap acestei dileme, fie şi pentru scurt timp.

Ea se îmbrăcase cu foarte multă grijă pentru acest moment. Spunându–şi că tot ce făcea era un exemplu demn d urmat pentru deosebitul ei oaspete, îşi alesese cel mai bun costum; cea mai bună pălărie cu boruri negre, cu flori de mătase; şi mănuşi, bineînţeles; toate acestea pentru a–l familia cu tendinţele modei contemporane.

Dar ea voise, de asemenea, să arate frumos pentru el.

Ştia că lâna roşie–purpurie o avantaja. Văzându–l coborând scările, simţi că inima începe din nou să–i bată cu putere.

În realitate, i se tăie complet răsuflarea în momentul în care el intră în holul din faţă şi o privi, venind periculos d|

Aproape de ea, ca şi când ar fi intenţionat s–o sărute…

Nu se dădu înapoi.

El se descurcase bine cu hainele tatălui ei. Şosete negre şi pantofi impecabili. Cămaşă încheiată cum se cuvine. Cravată de mătase cu nod cam excentric, dar foarte frumos. Chiar |’

Butonii de la manşete erau aleşi corespunzător. Era tulburător de elegant în vesta de mătase, în redingota neagră lucioasă şi în pantalonii de flanelă de culoare gri. Numai fularul de caşmir făcea o notă cu totul discordantă. Şi–l legase ca pe o centură în jurul taliei, aşa cum ar fi făcut un soldat de modă veche.

— Îmi dai voie? Întrebă ea în timp ce–i scotea fularul pe care apoi i–l înfăşură după gât, înăuntrul jachetei. Îl netezi cu grijă, încercând să nu se lase copleşită de el, de ochii lui albaştri, care o fixau de sus, şi de acel zâmbet meditativ.

Acum urma marea aventură: ieşeau în oraş împreună. Urma să–i arate lui Ramses cel Mare ce însemna secolul al XX–lea.

Era momentul cel mai emoţionant din viaţa ei.

În timp ce ea deschidea uşa, el o prinse de mână. O trase cu repeziciune spre el. Din nou părea că vrea s–o sărute, iar faţa ei de tulburare se transformă instantaneu în teamă.

El simţi lucrul acesta; se opri, strângând–o de mână un un pic mai delicat. Apoi se înclină spre ea şi o sărută reverenţios. Şi îi zâmbi foarte ştrengăreşte.

Cum Dumnezeu va putea ea să–i reziste?!

— Hai, să mergem. Lumea te aşteaptă! Spuse ea.

Chiar în acel moment trecea pe lângă ei un taxi. Ea făcu un semn scurt şi apoi îl trase uşor de mânecă.

El se oprise. Privea în susul şi în josul străzii foarte largi,

În multele case cu grilaj şi uşi masive, cu perdele din dantelă, cu hornuri fumegânde deasupra.

Ce plin de viaţă, de pasiune, ce plin de dorinţa de a vedea tot ce îl înconjura era! Dintr–un salt o prinse din urmă şi intră în spatele micului taxi.

Ei îi veni în minte că niciodată nu văzuse nici măcar umbra unei asemenea pasiuni la iubitul ei Alex. Acest gând o întristă pentru o clipă, nu pentru că o preocupa realmente Alex, ci pentru că avea primul indiciu despre felul în care vechea ei lume dispărea treptat, despre faptul că lucrurile n–or să mai fie niciodată la fel.

Biroul lui Samir la British Museum era mic, înţesat cu cărţi şi, poate, supraaglomerat din pricina mesei de lucru mari şi a celor două fotolii din piele. Dar Elliott îl găsea destul de confortabil. Şi, slavă Domnului, cărbunii din micul şemineu dădeau foarte multă căldură.

— Păi, nu sunt sigur că pot să vă povestesc prea multe, zise Samir.

Lawrence tradusese numai un fragment în care faraonul pretindea că e nemuritor. El colindase lumea, se pare, după ce îşi încheiase domnia propriu–zisă. Trăise printre popoare despre care vechii egipteni nici nu ştiau că există. Pretindea că a stat la Atena timp de două veacuri, că a trăit la Roma. În cele din urmă, şi–a găsit adăpost într–un mormânt din care numai familiile regale ale Egiptului îl puteau scoate. Unii preoţi cunoşteau secretul. Istoria vieţii lui devenise legendă în vremea Cleopatrei. Dar se pare că tânăra regină o crezuse.

— Iar ea a făcut tot ce a fost necesar pentru a–l trezi.

— Aşa a scris el. Şi s–a îndrăgostit până peste cap de ea, aprobându–i legătura cu Cezar în numele necesităţii şi al experienţei, dar nu şi pe cea cu Mare Antoniu. Acesta i–a făcut viaţa grea, spunea Lawrence. Nu era nimic în acea scriere care să contrazică istoria noastră. El îi condamna pe Antoniu şi pe Cleopatra pentru excesele şi judecata lor proastă, exact aşa cum facem şi noi.

— Lawrence credea povestea? Avea vreo teorie?

— Lawrence era teribil de încântat de această legendă.

Toate aceste secrete… Lawrence şi–ar fi consacrat restul vieţii ca să încerce să dezlege acest mister. Eu nu ştiu sigur ce credea el cu adevărat.

Elliott reflectă:

— Mumia, Samir. Dumneata ai examinat–o. Ai fost de faţă când Lawrence a deschis pentru prima oară racla.

— Da.

— Ai sesizat ceva neobişnuit?

— Dumnezeule, dumneavoastră aţi văzut o mie de asemenea mumii. Deconcertante erau scrierile, stăpânirea limbilor şi, bineînţeles, racla mumiei.

— Bine, am să–ţi povestesc o istorioară, zise Elliott. După părerea prietenului nostru comun, Henry Stratford, mumia trăieşte. Chiar azi–dimineaţă a ieşit din sicriu, a traversat biblioteca lui Lawrence şi a încercat să–l sugrume pe Henry în salon. A avut norocul să scape cu viaţă.

Pe moment, Samir nu reacţionă în niciun fel. Ca şi când n–ar fi auzit nimic.

— Dumneavoastră glumiţi cu mine, lord Rutherford? Întrebă el pe un ton coborât.

Elliott râse:

— Nu. Nu glumesc, domnule Ibrahaim. Şi sunt gata să pun pariu că Henry Stratford nu glumea când mi–a spus povestea chiar în această dimineaţă. De fapt, sunt sigur că nu glumea, era foarte tulburat; aproape isteric. De glumit, n–a glumit.

Tăcere.

„Asta înseamnă să rămâi fără grai”, gândi Elliott în timp ce privea la Samir.

— N–aveţi o ţigară, domnule Samir? Întrebă.

Fără să–şi ia ochii de la Elliott, Samir deschise o cutiuţă din fildeş delicat fasonată. Ţigări egiptene. Foarte delicioase.

Samir scoase bricheta de aur şi i–o oferi lui Elliott.

— Mulţumesc. Aş putea să adaug… deoarece presupun că vă întrebaţi… că această mumie nu i–a făcut niciun fel de rău lui Julie. Şi a devenit, de fapt, oaspetele ei de seamă.

— Lord Rutherford…

— Sunt foarte serios. Fiul meu, Alex, s–a dus imediat acolo. Practic, poliţia a fost la faţa locului chiar înaintea lui. Se pare că acasă la Stratford este un egiptolog, un domn Ramsey, şi că Julie ţine foarte mult să–şi plimbe oaspetele prin Londra. Ea n–are timp să discute despre halucinaţiile lui Henry. Acesta, care l–a văzut pe egiptolog, susţine că, de fapt, este mumia care se

plimbă îmbrăcată în hainele lui Lawrence. Elliott îşi aprinse ţigara şi inhală adânc. O să auzi despre toate acestea destul de curând de la alţii, spuse cu indiferenţă. Reporterii au dat năvală acolo.

„Mumia se plimbă prin Mayfair.”

Ridică din umeri.

Samir era, în mod clar, mai mult uluit decât amuzat. Părea foarte abătut.

— Mă iertaţi, spuse el, dar eu nu am o părere extraordinară despre Henry, nepotul lui Lawrence.

— Fireşte că nu, cum ai putea?

— Egiptologul… Aţi spus că se numeşte Reginald Ramsey…

Eu n–am auzit niciodată despre un egiptolog cu acest nume.

— Sigur că n–ai auzit. Şi îi cunoşti pe toţi, nu–i aşa, de la Cairo la Londra sau Manchester, sau Berlin, sau New York…

— Cred că da.

— Nimic nu are sens, atunci…

— Absolut nimic.

— Afară de cazul, bineînţeles, în care, pentru un moment, am admite ideea că această mumie este nemuritoare. Atunci totul devine explicabil…

— Dar dumneavoastră nu credeţi…

Samir se opri. Se vedea din nou că era abătut.

De fapt, tristeţea i se accentuase.

— Da?

— Asta este o absurditate, murmură Samir. Lawrence a murit de un atac de cord în acel mormânt. Nu mumia l–a ucis. Asta e nebunie curată.

— A existat o cât de mică dovadă de violenţă?

— Dovadă? Nu. Dar plana o suspiciune în legătură cu acel mormânt şi blestemele scrise pe toate laturile raclei. Mumia voia să fie lăsată în pace. Soare… Nu voia soare. Cerea să fie lăsată în pace. E lucrul care le–a fost hărăzit morţilor…

— Oare? Întreba Elliott. Dacă aş fi mort, nu sunt sigur că aş vrea să am linişte. Asta dacă era, cu adevărat, mort…

— Ne–am cam lăsat imaginaţia să ne ducă unde vrea ea, lord Rutherford. Afară de asta, Henry Stratford era în mormânt când a murit Lawrence!

— Hm! E adevărat. Şi, până în dimineaţa asta, Henry nu l–a văzut pe prietenul nostru zdrenţăros şi putred umblând.

— Nu–mi place această poveste… Nu–mi place deloc. Nu–mi place că domnişoara Stratford este singură în casă cu aceste

relicve.

— Poate că muzeul ar trebui să studieze problema, spuse Elliott. Să cerceteze mumia. În definitiv, ea este extrem de valoroasă.

Samir nu–i răspunse. Se cufundase din nou într–o stare de muţenie şi privea fix masa de lucru din faţă.

Elliott îşi înşfăcă bastonul şi se ridică în picioare. Reuşea foarte bine să–şi ascundă inevitabila dificultate pe care o avea la executarea acelei simple mişcări. Dar trebui să stea nemişcat câteva clipe, pentru ca durerea să i se potolească. Îşi stinse ţigara, strivind–o fără grabă.

— Mulţumesc, Samir. A fost o discuţie foarte interesantă.

Samir îşi ridică privirea de parcă s–ar fi trezit dintr–un vis.

— Ce naiba credeţi că se întâmplă, lord Rutherford?

Se ridică încet în picioare.

— Vrei părerea mea sinceră în momentul de faţă?

— Ei bine, da, vreau.

— Ramses al II–lea este nemuritor. El a descoperit un secret în Antichitate, o poţiune care l–a făcut nemuritor. Şi, împreună cu Julie, vizitează Londra chiar acum.

— Nu sunteţi serios…

— Ba da, sunt, rosti Elliott. Dar nu e mai puţin adevărat că eu cred şi în stafii, în spirite şi în ghinion; tot timpul îmi arunc sare peste umăr şi bat în lemn. Aş fi surprins… nu, uluit, dacă vreun amănunt din povestea asta s–ar dovedi adevărat, mă înţelegi. Dar eu cred în lucruri d–astea… în momentul de faţă, cred. Şi am să–ţi spun de ce. Este singura explicaţie logică pentru cele întâmplate.

Samir rămăsese din nou fără grai.

Elliott zâmbi. Îşi puse mănuşile, îşi luă bastonul şi ieşi din birou, ca şi când n–ar fi simţit dureri la fiecare pas pe care–l făcea.

ACEASTA ERA marea aventură a vieţii ei. După aceea, nimic asemănător nu se mai putea întâmpla, de lucrul acesta era convinsă. Şi ce minune ca evenimentul să aibă loc la Londra, ziua în amiaza mare, alergând încoace şi încolo pe străzile zgomotoase şi aglomerate, care îi erau atât de familiare!

Niciodată înainte, oraşul vast şi murdar nu i se păruse fascinant. Dar acum i se părea. Şi cum privea el această metropolă, cu semeţele ei clădiri din cărămidă, cu huruitul

tramvaielor, cu mugetele automobilelor şi cu străzile sufocându–se de multele şi negrele trăsuri cu cai şi taxiuri! Ce înţelegea el din nenumăratele reclame, firme de toate tipurile şi dimensiunile, recomandând bunuri, servicii, îndrumări şi consultaţii? Îi repugnau, oare, posomorâtele magazine cu mormanele lor de haine gata confecţionate? Ce înţelegea din micile prăvălii în care becurile electrice ardeau cât era ziua de mare, pentru că însăşi atmosfera străzilor era prea plină de fum şi ceaţă ca să mai fi lăsat loc şi luminii naturale a zilei?

Îi plăcea priveliştea. O accepta. Nimic nu–i inspira teamă sau repulsie. O zbughea spre marginea trotuarului, ca să pipăie automobilele în ralanti. Se căţăra pe scara răsucită a autobuzelor, ca să privească de pe imperială. Intrând într–un oficiu poştal, se duse repede s–o studieze pe tânăra secretară la maşina ei de scris. Iar aceasta, fermecată pe loc de uriaşul cu ochi albaştri aplecat asupra ei, se lipi cu spatele de spătarul scaunului, ca să–l lase să bată pe claviatură cu degetele lui îndemânatice, ceea ce el şi făcu, scriind imediat câteva propoziţii latineşti. Izbucni în hohote de râs, încât nu mai putu continua.

Julie îl încuraja să meargă la birourile lui *The Times*. Trebuia să vadă presele uriaşe, să miroasă cerneala tipografică, să audă zgomotul asurzitor care umplea încăperile acelea imense. Trebuia să facă legătura între toate aceste invenţii.

Trebuia să vadă cât de simple erau toate acestea.

Ea urmărea felul în care el îi vrăjea pe oameni pe oriunde mergeau. Bărbaţi şi femei se înclinau în faţa lui, ca şi când ştiau instinctiv că era os regesc. Prin ţinuta, paşii mari şi siguri şi zâmbetul radios, îi supunea pe cei care–l fixau cu privirea, pe cei ale căror mâini le strângea în grabă, pe cei la ale căror conversaţii întâmplătoare îşi pleca urechea, de parcă ar fi primit un mesaj care nu trebuia înţeles greşit.

Există cuvinte filosofice pentru a descrie starea lui, desigur, dar Julie nu ştia care sunt acelea. Ştia doar că îi plăcea ceea ce vedea, că excavatorul şi compresorul cu aburi nu–l înspăimântau, pentru că el anticipa şocurile şi surprizele, iar singura lui dorinţă era să înţeleagă.

Avea atâtea întrebări să–i pună! Erau atâtea concepte pe care

Julie se străduia să le lămurească! Acestea constituiau partea cea mai grea: conceptele.

Dar, pe măsură ce treceau orele, discuţia despre abstracţiuni devenea mai uşoară. El învăţa engleza cu o viteză ameţitoare.

— Nume! Îi spunea, când ea îşi întrerupea, fie şi pentru un

minut, nesfirşitele–i comentarii. Limba înseamnă nume, Julie.

Nume pentru oameni, pentru obiecte, pentru ceea ce simţi.

Rostind ultimele cuvinte, se bătu cu putere în piept. Până către seară, cuvintele latineşti *quare*, *quid*, *quo*, *qui* dispăruseră complet din vorbirea lui.

— Engleza e veche, Julie. Era o limbă de barbari în epoca mea, acum e plină de cuvinte latineşti. Tu înţelegi latina? Ce e asta, Julie? Explică–mi!

— Dar nu e nicio ordine în ceea ce te învăţ, spuse ea.

Ea voia să–i explice despre tipar, punându–l în legătură cu baterea monedelor.

— Ordine fac mai târziu, o asigură el.

Acum era ocupat să tragă cu ochiul la brutari şi la bucătari, la cizmari şi la modiste, să studieze gunoaiele aruncate pe alei şi să ia seamă la pachetele de ziare pe care le cărau oamenii şi la îmbrăcămintea femeilor.

Şi să se holbeze la femei.

„Dacă asta nu este poftă trupească, atunci înseamnă că eu nu mă pricep la oameni”, gândi Julie. Le–ar fi băgat în sperieţi pe femei dacă n–ar fi fost îmbrăcat atât de elegant şi atât de ciudat de stăpân pe sine. De fapt, felul lui de a se prezenta, de a gesticula, de a vorbi avea o mare forţă de atracţie. „Acesta este un rege, rătăcit de ţara şi epoca lui.

Totuşi, un rege.”

Îl conduse într–o librărie. Îi semnală câteva nume din antichitate: Aristotel, Platon, Euripide, Cicero. Se uită curios la stampele de pe perete ale lui Aubrey Beardsley.

Fotografiile le găsi de–a dreptul încântătoare. Julie îl băgă într–un atelier fotografic, ca să–i comande portretul. Se bucură ca un copil.

— Ceea ce este şi mai minunat, exclamase el, este faptul că până şi săracii acestui mare oraş pot să–şi comande asemenea fotografii!

Când văzu un film, fu de–a dreptul uluit. În micul cinematograf aglomerat i se tăie răsuflarea, strângând–o tare pe

Julie de mână, în timp ce uriaşele figuri luminoase se precipitau pe ecran. Ghidându–se după fasciculele proiectate din cabina operatorului, porni imediat spre mica încăpere din spate şi, fără să mai stea pe gânduri, deschise uşa cu brutalitate. Bătrânul operator, întocmai ca toţi ceilalţi, căzu pradă farmecului său şi nu întârzie să–i explice, în detaliu, întreg mecanismul.

În cele din urmă, intrară în văgăuna uriaşă şi sumbră a Gării Victoria. Puternicele locomotive care pufăiau îl uimiră.

Dar chiar şi de ele se apropie fără teamă. Atinse fierul negru şi rece şi se opri periculos de aproape de roţile uriaşe. În urma trenului care pleca, îşi puse piciorul pe şină ca să simtă vibraţia.

Privea uluit la mulţimea de oameni.

— Mii de oameni, transportaţi dintr–un capăt al Europei la celălalt, strigă ea peste larma înconjurătoare. Călătorii care cândva durau luni acum durează doar câteva zile.

— Europa, şopti el. Din Italia până în Britannia.

— Trenurile încărcate pe bacuri traversează marea. Săracii din fundul provinciei pot veni la oraş. Toţi oamenii cunosc oraşele, înţelegi?

El dădu grav din cap. O strânse de mână:

— Nu te grăbi, Julie. Cu timpul voi înţelege.

Zâmbetul lui luminos scăpără din nou; acea spontană şi caldă afecţiune pentru ea, care o făcu să roşească şi să–şi îndrepte privirile în altă parte.

— Temple, Julie. Casele lui *deus*... *di*.

— Zei. Dar acum e numai unul. Un Dumnezeu.

Neîncrederea. Un singur Dumnezeu?

Westminster Abbey. Se plimbară împreună pe sub bolţile înalte. Ce splendoare! Îi arătă cenotaful lui Shakespeare.

— Nu casa lui Dumnezeu, ci locul unde ne adunăm ca să vorbim cu el.

Cum să–i explice creştinismul?

— Iubire frăţească, zise ea. Asta este baza...

El o privi, dezorientat.

— Iubire frăţească? Întrebă urmărindu–i cu viu interes pe oamenii din jur. Ei cred în această religie? Sau e numai un obicei?

Către seară ajunsese să vorbească destul de coerent, în fraze ample. Îi spunea lui Julie că îi place engleza, că e o limbă bună pentru exprimarea gândirii, că greaca şi latină au fost şi ele instrumente excelente ale gândirii. Egipteană, nu.

Cu fiecare limbă nouă pe care o învăţase în viaţa lui anterioară, capacitatea lui de înţelegere sporise. Limba făcuse posibilă apariţia unor tipuri de gândire. Ah, ce de ziare pline de cuvinte mai citesc oamenii de rând ai acestei ere! Cum o fi gândirea omului de rând?

— Nu eşti puţin cam obosit? Se interesă Julie, în cele din urmă.

— Nu, niciodată obosit, răspunse el, doar inima şi sufletul se resimt. Foame. Mâncare, Julie. Eu doresc multă mâncare.

Intrară împreună în liniştitul Hyde Park şi, deşi nu recunoştea, simţea o senzaţie de uşurare în mijlocul arborilor seculari, a peticelor de cer ce se zăreau printre ramuri, pe care poţi să–i vezi în orice clipă, din orice punct de pe pământ.

Găsiră o băncuţă pe cărare. Cu ochii la persoanele care se plimbau, deveni tăcut. Şi cu câtă curiozitate îl priveau trecătorii pe acest bărbat voinic cu expresia lui de exuberanţă agresivă. Ştia el, oare, că este frumos? Se întrebă ea.

Ştia că simpla atingere a mâinii lui îi dădea fiori pe care încerca să îi igno’re?

Oh, avea atâtea să–i arate! Îl duse la birourile companiei

Stratford Shipping, rugându–se să nu fie recunoscută de nimeni. Îl conduse în liftul din fier forjat şi apăsă pe butonul pentru ultimul nivel, de unde se ieşea pe acoperiş.

— Cabluri şi scripeţi, îi explică ea.

— Britannia, şopti el în timp ce amândoi priveau spre coamele acoperişurilor londoneze şi ascultau fluieratul sirenelor fabricilor şi sunetul strident al clopotelor tramvaielor jos, în depărtare. America, Julie.

Emoţionat, se întoarse spre ea, cuprinzând–o pe după umeri cu degetele–i surprinzător de delicate.

— Câte zile cu vaporul până în America?

— Zece zile, cred. În Egipt ai ajunge mai repede. O călătorie până la Alexandria durează şase zile.

De ce pronunţase acele cuvinte? Pe faţa lui se aşternuse o umbră uşoară.

— Alexandria, şopti, pronunţând cuvântul cu intonaţia ei.

Alexandria mai există?

Julie îl conduse la lift. Erau mai multe de văzut. Îi spuse că încă există o Atenă, un Damasc, o Antiohie. Şi o Romă, bineînţeles că exista Roma.

Fetei îi veni o idee năstruşnică. Opri un taxi.

— La Madame Tussaud’s, îi spuse şoferului.

Toate figurile acelea costumate de la muzeul de ceară. Îi explică grăbită ce era această, o panoramă a istoriei. O să–i arate indieni, din America, o să i–l arate pe Genghis–Han sau pe Attila Hunul, cei doi care au răspândit teroare în Europa, după căderea Romei.

Ea nu putea să prevadă mulţimea lucrurilor care l–ar fi putut

interesa. Calmul lui o uimea din ce în ce mai mult.

Dar numai la câteva clipe după ce sosiseră la Madame Tussaud's, îşi dădu seama de eroarea ei. Lui îi fu suficient să vadă câţiva soldaţi romani ca să–şi iasă din fire. Recunoscu imediat figura lui Iulius Cezar. Apoi, sceptic, se opri la Cleopatra, o păpuşă din ceară care nu semăna deloc cu bustul pe care–l protejase sau cu efigia de pe monedele pe care el le mai avea. Dar egipteanca era inconfundabilă aşa cum stătea aplecată pe sofaua aurie, cu şarpele încolăcit în mâini, cu colţii veninoşi chiar sub sân. Figura ţeapănă a lui Mare Antoniu se afla în spatele ei, un ticălos oarecare în haine militare romane.

Ramses se coloră la faţă. Era ceva aprig în ochii lui în momentul în care se întoarse spre Julie. Apoi reveni cu privirea la etichetele de la baza exponatelor.

De ce nu prevăzuse ea că aceste figuri se aflau acolo? De ce nu–şi amintise? Îl prinse de mână în momentul în care el pleca de la geamul unui exponat. El se întoarse aproape împiedicându–se de o pereche care–i bloca drumul. Bărbatul spuse ceva ameninţător, dar Ramses nu păru să–l fi auzit. Se grăbea spre ieşire. Julie alergă după el.

Părea mai calm când ajunse în stradă. Studia circulaţia.

Fără să se uite la ea, îi căută mâna şi merseră împreună până ce el se opri să privească muncitorii de pe un şantier. O betonieră mare era în plină activitate. Sunetul ciocanelor pneumatice reverberă în zidurile îndepărtate.

Un zâmbet timid cu o notă de amărăciune flutură pe buzele lui Ramses. Julie făcu semn unui taxi aflat în mers.

— Unde mergem acum? Întrebă ea. Spune–mi ce vrei să vezi?

El se uită curios la o cerşetoare, o femeie zdrenţăroasă în nişte pantofi scâlciaţi, care întinse mâna când Julie ajunse în dreptul ei.

— Săracii, spuse el, privind la femeie. De ce mai există săraci?

Urcaţi în taxi, străbătură silenţios străzile pavate cu piatră.

Rufe atârnând de frânghii punctau peisajul cenuşiu şi umed.

Fumul maşinilor de gătit se răspândea pe alei. Copii desculţi, cu feţe soioase, se întorceau ca să–i privească.

— Dar toată această bogăţie nu–i poate ajuta pe oamenii de aici? Ei sunt la fel de săraci ca şi ţăranii din ţara mea.

— Unele lucruri rămân neschimbate de–a lungul timpului, spuse ea.

— Şi tatăl tău? Era bogat?

Ea dădu afirmativ din cap:

— A înfiinţat o mare companie de navigaţie… Vase care duc marfă din India şi Egipt în Anglia şi America. Vase care fac ocolul lumii…

— Pentru această bogăţie a încercat Henry să te omoare, aşa cum l–a omorât pe tatăl tău în mormânt.

Julie privea drept înainte. Se părea că aceste cuvinte o făceau să–şi piardă autocontrolul. Această zi, această aventură o purtase pe culmi. Acum însă simţea că începe coborârea. „Henry l–a omorât pe tata.” îi era aproape imposibil să vorbească.

Ramses o luă de mână.

— Ar fi fost destulă avere pentru fiecare dintre noi, spuse ea, cu vocea sugrumată. Destulă pentru mine, pentru Henry, pentru tatăl lui Henry…

— Totuşi, tatăl tău a făcut săpături în Egipt, căutând o comoară.

— Nu, nu căuta o comoară! Spuse ea, săgetându–l cu privirea. A săpat ca să găsească dovezi ale trecutului. Scrierile tale însemnau pentru el mai mult decât inelele de pe degetele tale. Povestea ta era comoara lui. Aceea şi sicriul pictat, deoarece era un lucru ce provenea din vremea ta.

— Arheologie… spuse Ramses.

— Da, zise ea, zâmbind fără voie. Tatăl meu nu a fost un jefuitor de morminte.

— Te înţeleg. Nu te enerva!

— El era un om de ştiinţă, spuse ea pe un ton ceva mai calm. Avea toţi banii care–i trebuia. Dacă a făcut o greşeală, aceea a fost că şi–a lăsat compania pe mâna fratelui său şi a nepotului, pe care îi şi plătea foarte bine.

Julie se opri din explicaţii. Brusc, se simţi epuizată. Dincolo de verva ei se ascunsese totdeauna gândul la cele ce se întâmplaseră; şi durerea de–abia începea.

— Ceva a mers rău, şopti ea.

— Lăcomia este cea care generează răul. Lăcomia este cea care întotdeauna produce răul.

El privea afară, la ferestrele sparte, triste, de deasupra. Din băltoace şi din case veneau mirosuri infecte. Duhoare de urină şi de putregai.

Ea nu fusese niciodată în această parte a Londrei. O întrista ceea ce vedea, îi făcea durerea mai acută.

— Acest Henry trebuie să fie oprit, zise Ramses cu fermitate, înainte să încerce din nou să–ţi facă rău. Iar moartea tatălui tău, desigur, vrei s–o răzbuni.

— Înseamnă să–l omorâm pe unchiul Randolph dacă îi spunem ce s–a întâmplat. Adică, dacă nu ştie deja.

— Unchiul, cel care a venit azi–dimineaţă tremurând aşa de tare pentru tine… el n–are nicio vină şi se teme pentru fiul său. Dar vărul Henry este răul. Şi răul nu se potoleşte.

Ea tremură. O podidiră lacrimile.

— Nu pot face nimic acum. Este vărul meu. Ei sunt singurele mele rude. Şi dacă e de făcut ceva, asta va trebui să fie la un tibunal.

— Eşti în pericol, Julie Stratford, spuse el.

— Ramses, eu nu sunt regină aici. Nu pot acţiona de capul meu.

— Dar eu sunt rege. Totdeauna voi fi. Conştiinţa mea poartă această povară. Lasă–mă să intervin când voi găsi eu de cuviinţă.

— Nu! Şopti ea, ridicând spre el ochi rugători.

El îşi presă braţul, uşor, într–al ei, apoi făcu o mişcare ca pentru a o îmbrăţişa.

— Promite–mi că n–ai să faci nimic! Dacă se întâmplă ceva, acest lucru îmi va apăsa conştiinţa, spuse ea, ţinându–se tare.

— El l–a omorât pe tatăl tău.

— Omoară–l pe el şi o vei omorî pe fiica tatălui meu, spuse ea.

Urmă un moment de tăcere în care el se mulţumi s–o privească, mirându–se pesemne, ea nu putea să–şi dea seama, îi simţea braţul drept pe braţul ei stâng. Apoi o trase lângă el, lipindu–şi pieptul de sânii ei. O sărută, deschizându–şi gura peste a ei. Pe ea o cuprinse o căldură instantanee, de–a dreptul mistuitoare. Încercă să–l îndepărteze de lângă ea, dar se pomeni cu degetele alunecând prin părul lui. Îi legănă, încet, capul şi apoi, uimită, îşi retrase instinctiv mâna.

Preţ de un moment nu putu vorbi. Era congestionată la faţă. Simţea o moleşeală în tot corpul. Se simţea complet dezarmată. Închise ochii. Ştia că, dacă o va atinge din nou, s–a terminat. O să sfârşească prin a face dragoste cu el în acest taxi, dacă nu întreprindea ceva…

— Ce ai crezut că sunt, Julie? Întrebă el. Un duh? Sunt un *bărbat* nemuritor.

Dădu s–o sărute din nou, ea se feri, cu mâna ridicată.

— Să vorbim din nou despre Henry? Întrebă el, luându–i nâna, strângându–i–o şi sărutându–i degetele. Henry ştie cine sunt. El a

văzut, Julie, când am sărit să te salvez. A văzut.

Nu e niciun motiv pentru care să–l laşi să trăiască după ce a văzut scena respectivă, pentru că el este răul şi merită să moară.

El ştia că ei îi venea greu să se concentreze asupra cuvintelor lui. Buzele lui îi atingeau degetele, iar ochii albaştri fulgerau ca nişte lumini în taxiul întunecos, ceea ce o înfurie pe neaşteptate.

— Henry s–a făcut de râs cu povestea asta. N–o să mai încerce să mă atace, zise ea.

Îşi retrase mâna şi privi pe fereastră. Erau pe punctul de a lăsa în urmă această mahala tristă, sordidă. Slavă Domnului!

El ridică, gânditor, din umeri.

— Henry e un fricos, zise ea, redobândindu–şi stăpânirea de sine. Un fricos şi jumătate. Se vede după felul în care a procedat cu tata.

— Fricoşii pot fi mai periculoşi decât vitejii, Julie, zise el.

— Nu–i face rău! Şopti ea, întorcându–se din nou cu faţa spre

Ramses. De hatârul meu, lasă–l în plata Domnului! Nu pot să–i fiu eu judecător!

— Semeni cu o regină, zise el. Dar eşti mai înţeleaptă decât majoritatea reginelor.

Se aplecă încet s–o sărute din nou. Ea ştiu că ar fi trebuit să se ferească, dar n–o făcu. Căldura o inundă din nou, făcând–o neputincioasă. Când să se desprindă, el încercă s–o reţină, dar rezistenţa ei promptă se dovedi eficace.

Privindu–l din nou, constată că zâmbea.

— Sunt doar un oaspete la curtea ta, regina mea, spuse el, făcând un mic gest de consimţire.

Pentru Elliott nu fu niciun fel de problemă să înfrângă rezistenţa Ritei. Chiar în timp ce îl ruga să înţeleagă că stăpâna ei nu era acasă şi că el ar fi trebuit să vină altă dată, Elliott trecu pe lângă ea, îndreptându–se spre camera egipteană.

— Ah, aceste comori minunate. Ce păcat că nu e timp suficient pentru a le examina. Adu–mi, te rog, un pahar cu vin,

Rita! Mă simt obosit. Am să mă odihnesc un moment înainte de a merge acasă.

— Da, domnule, dar…

— Vin, Rita!

— Da, domnule.

Ce faţă neliniştită şi palidă avea biata fată! Şi ce harababură în biblioteca asta! Peste tot cărţi împrăştiate. Privi la masa din seră. Din locul unde se afla, vedea teancuri de dicţionare pe masa de

răchită; ziare şi reviste în grămăjoare, frumos rânduite în jurul scaunelor.

Jurnalul lui Lawrence era pe birou, exact aşa cum se aştepta. Îl deschise, să se asigure că nu se înşelase, apoi îl strecură sub haină.

Privea foarte concentrat la racla mumiei în momentul în care Rita îi aduse paharul cu vin pe o tăviţă de argint.

Sprijinindu–se cu toată greutatea în baston, ridică paharul şi înghiţi numai o picătură.

— Mă laşi acum să arunc o privire la mumie, nu–i aşa?

Întrebă.

— Dumnezeule, nu, domnule! Vă rog să n–o atingeţi! Spuse

Rita, cuprinsă de panică în timp ce se holba la raclă. E foarte grea, domnule! Nu trebuie să încercăm s–o ridicăm.

— Bine, bine. Tu ştii ca şi mine că ăsta e un coşciug subţire din lemn şi că nu e deloc greu.

Fata era îngrozită.

Zâmbind, el scoase o monedă de 20 de şilingi şi i–o întinse.

Uimită, ea clătină din cap a refuz.

— Nu, ia–o, fetiţo! Cumpără–ţi ceva drăguţ!

Până să se hotărască ea ce să spună, el trecu pe lângă ea, îndreptându–se spre uşa din faţă. Ea se grăbi să i–o deschidă.

El se opri numai după ce coborî scările. Dar de ce n–a insistat? De ce nu s–a uitat la racla aceea?

Walter, omul lui, se oferi să–l ajute. Bunul şi bătrânul Walter, care–i fusese alături încă din copilărie. Sprijinit de Walter, se urcă în maşină şi se lăsă pe spătarul scaunului. Întinzându–şi picioarele, simţi în şold o durere profundă.

Oare, ar fi fost surprins să găsească racla goală, să descopere că la mijloc nu era doar o glumă? Dimpotrivă. Ştia foarte bine că racla era goală. Se temuse să facă de unul singur această constatare.

Domnul Hancock de la British Museum nu era un bărbat răbdător. Toată viaţa se folosise de calitatea lui de cercetător zelos al antichităţilor egiptene pentru a–i face pe alţii să se simtă neînsemnaţi, pentru a–şi justifica ieşirile grosolane şi cu totul meschine. Acestea ţineau de firea lui în aceeaşi măsură ca şi pasiunea lui reală pentru relicvele şi papirusurile pe care le studia de o viaţă.

—” Mumia se plimbă prin Mayfair”, le citi el cu voce tare acest titlu de ziar celor trei domni din cameră. Acest lucru este, într–

adevăr, dezgustător. Tânărul Stratford a înnebunit?

Întreba el, împăturind ziarul.

Domnul mai în vârstă, care şedea chiar de partea cealaltă a mesei de birou, se mulţumi doar să zâmbească.

— Henry Stratford este un beţiv şi un cartofor. Mumia a ieşit din raclă, asta–i cert!

— Dar chestiunea este, spuse Hancock, că noi am încredinţat o colecţie inestimabilă unei case particulare şi acum avem acest mic scandal! Cu poliţia care ba vine, ba pleacă şi cu reporterii din presa bulevardieră pe urmele noastre.

— Dacă îmi permiteţi, interveni domnul mai în vârstă, problema monedei furate este mult mai tulburătoare.

— Da, spuse, pe un ton calm, Samir Ibrahaim. Dar vă spun că erau numai cinci când am catalogat colecţia şi niciunul dintre noi n–a văzut aşa–zisa monedă furată.

— Cu toate acestea, spuse Hancock, domnul Taylor este un reputat negustor de monede. El era sigur că piesa este autentică. Şi că Henry Stratford a fost acela care dorea s–o vândă.

— Stratford putea să o fi furat din Egipt, spuse domnul mai vârstnic.

Câţiva din cei de faţă dădură aprobator din cap.

— Colecţia ar trebui să fie la muzeu, spuse Hancock. Noi ar trebui să examinăm mumia lui Ramses. Cei de la muzeul din Cairo sunt supăraţi din cauza controversei. Şi acum, această monedă…

— Dar, domnilor, îl întrerupse Samir, cu siguranţă că noi nu putem lua o hotărâre cu privire la securitatea colecţiei până nu vorbim cu domnişoara Stratford.

— Domnişoara Stratford este foarte tânără, rosti Hancock pe un ton arţăgos. Şi este într–o asemenea stare sufletească, încât nu poate să gândească limpede.

— Da, spuse domnul mai în vârstă. Dar, în mod cert, toţi cei prezenţi aici ştiu că Lawrence Stratford a contribuit cu milioane la acest muzeu. Nu, eu cred că Samir are dreptate.

Nu putem muta colecţia fără acordul domnişoarei Stratford.

Hancock se mai uită o dată în ziare.

—” Ramses se ridică din mormânt”, citi el. Vă spun că mie nu–mi place chestia asta.

— Poate ar mai trebui pus un paznic, zise Samir. Poate doi.

Domnul mai în vârstă dădu aprobator din cap:

— Bună sugestie. Dar, repet, trebuie să ţinem cont de sentimentele domnişoarei Stratford.

— Poate treci dumneata pe la dânsa, spuse Hancock, privindu–l sever pe Samir. Dumneata ai fost prieten cu tatăl ei.

— Foarte bine, domnule, răspunse Samir, coborând vocea. Cu siguranţă, voi face asta.

Seara devreme: hotelul Victoria. Ramses îşi începuse cina la ora patru, când soarele încă mai arunca raze piezişe, prin geamurile plumbuite, până la mesele drapate în alb. Acum se întunecase; lămpile ardeau pretutindeni; ventilatoarele din tavan se învârteau foarte încet, stârnind un freamăt vag în frunzişul palmierilor înalţi din vasele de alamă.

Ospătarii în livrea aduceau mâncarea, farfurie după farfurie. Fără comentarii, fără familiarităţi. Doar o arcuire a sprâncenelor în momentul în care desfăcură a patra sticlă cu vin roşu, italian.

Julie îşi terminase cu câteva ore în urmă masa ei frugală.

Acum erau adânciţi în conversaţie; engleza curgea la fel de lin ca şi vinul.

Ea îl învăţase pe Ramses cum să se folosească de argintăria masivă, dar nu se prinsese nimic de el. În epoca lui numai un barbar şi–ar fi îndesat mâncarea în gură.

De fapt, remarcase el după o scurtă reflecţie, nimeni nu–şi îndesase mâncare în gură. Julie avea timp să–i explice cum a apărut argintăria. Deocamdată, ea trebuia să admită că el era foarte, foarte dificil. Se angajase de bunăvoie în treaba aceasta.

Elegant, civilizat, îndemânatic la ruperea pâinii şi a fripturii în bucăţi mici şi la plasarea lor pe suprafaţa limbii, fără să atingă degetele de buze.

Julie era adâncită în discuţia despre progres:

— Prima dată au fost maşini simple, pentru ţesut, pentru arat ogoarele. Ideea de a fabrica maşini a pus stăpânire pe mintea omului.

— Da.

— După ce creezi o maşină aptă să facă un anumit lucru, poţi s–o perfecţionezi ca să facă şi alt lucru.

— Te înţeleg.

— Apoi a venit locomotiva cu aburi, automobilul, telefonul, avionul.

— Vreau să fac aşa ceva, să zbor spre cer.

— Bineînţeles, o vom face. Dar ceea ce–ţi explic, cum s–a

produs conceptul, revoluţia în modul de a gândi?

— Desigur. Eu nu vin, cum spui tu din dinastia a nouăsprezecea a istoriei Egiptului, eu vin din primele timpuri ale

Imperiului Roman. Mintea mea este, cum spui tu, flexibilă, adaptabilă. Eu sunt permanent în, cum îi spui tu, progres?

Ceva îl făcu să tresară; la început ea nu–şi dădu seama ce era. Orchestra începuse să cânte foarte încet, aşa că de–abia se auzea prin rumoarea generală. El se ridică, lăsând să–i cadă şerveţelul şi arătând spre salonul aglomerat.

Acordurile blânde ale lui *Merry Widow Waltz* domina autoritar rumoarea conversaţiilor. Julie se întoarse să vadă mica orchestră de coarde de pe cealaltă latură a micului şi lustruitului ring de dans.

Ramses se ridică şi dădu să plece spre muzicanţi.

— Ramses, aşteaptă! Zise Julie.

El nu ţinu cont de îndemn. Ea porni în grabă după el.

Sigur, toată lumea îl privea pe bărbatul înalt care traversă ringul, oprindu–se brusc în faţa muzicanţilor, ca şi când ar fi fost el însuşi dirijorul.

Privi, cercetător şi decis, la viori, la violoncel; apoi, pe măsură ce studia imensa harfă aurie, îşi redobândi zâmbetul într–o vădită atitudine de extaz, încât violonista îi zâmbi şi ea, iar violoncelistul, bătrân şi cărunt, păru vag amuzat.

Probabil că–şi ziceau în sinea lor că au în faţă un surdo–mut, văzându–l cum păşeşte apăsat şi–şi pune degetele chiar pe violoncel şi cum, impresionat de vibraţia instrumentului, bate în retragere ca apoi să–l atingă din nou.

— Ooooh, Julie, spuse el mai mult decât în şoaptă.

Toate privirile erau îndreptate spre ei. Chiar şi pentru ospătari, vizibil alarmaţi, era un spectacol. Dar nimeni nu îndrăznea să–l abordeze pe domnul elegant, îmbrăcat cu costumul cel mai bun şi cu vesta de mătase a lui Lawrence, nici măcar când începu să tremure din tot corpul şi să se ia cu mâinile de cap.

Julie încercă să–l tragă înapoi, dar el nu vru să se clintească din loc.

— Julie, asemenea sunete! Şopti el.

— Atunci, hai să dansăm, Ramses! Zise ea.

Nimeni nu mai dansa, dar ce importanţă avea asta? Exista un ring de dans şi ea avea chef să danseze. Avea o nemaipomenită poftă de dans.

Deconcertat, se uită la ea, apoi, prins pe după mijloc de braţul

ei, se lăsă dirijat şi luat de mână aşa cum trebuie.

— Acesta este modul în care bărbatul o conduce pe femeie, spuse ea, intrând în ritmul valsului şi conducându–şi, cu mâna uşoară, partenerul. Mâna mea ar trebui să fie exact pe umărul tău. Eu am să mă mişc, şi tu… Asta el Dar lasă–mă să conduc eu!

Se învârtiră din ce în ce mai repede, Ramses urmând cu eleganţă indicaţiile ei, singura lui abatere fiind că–şi arunca din când în când câte o privire la picioare. Între timp, li se mai alătură o pereche, apoi încă una. Dar Julie nu–i vedea; ea nu avea ochi decât pentru faţa extaziată a lui Ramses şi pentru felul în care ochii lui alunecau peste podoabele banale ale salonului. Se lăsă brusc o ceaţă uşoară de nu se distingeau decât cu greu lucrurile: lămpile, paletele aurite ale ventilatoarelor învârtindu–se deasupra capetelor, florile de pe mese şi, pretutindeni, lucirea argintie a tacâmurilor şi muzica învăluitoare, tot mai antrenantă.

Ramses izbucni subit într–un hohot de râs.

— Julie, ca muzica revărsată din pahar. Ca muzica ce a devenit vin.

Ea îl antrena în piruiete ameţitoare.

— Progresul! Strigă el în gura mare.

Ea îşi dădu capul pe spate şi râse.

Dansul se sfârşi pe neaşteptate. Trebuia să se sfârşească. Tot ceea ce ştia ea era că petrecerea se terminase, că el se pregătea s–o sărute şi că ea nu se împotrivea. Dar el ezită. Celelalte perechi plecau. El văzu lucrul acesta şi o luă de mână.

— Da, e timpul să plecăm, zise ea.

Afară era noapte, frig şi ceaţă.

Julie îi dădu portarului câteva monede. Avea nevoie de un taxi.

Ramses se plimba înainte şi înapoi, privind curios la mulţimea de agenţi comerciali care urcau şi coborau din automobile şi trăsuri, la vânzătorul de ziare dând buzna peste el cu ultima ediţie.

— Blestemul mumiei în Mayfair! Strigă din toţi plămânii băiatul. Mumia se ridică din mormânt!

Până să–l prindă de mână, el deja smulsese ziarul de la băiat. Tulburată, îi dărui copilului o monedă.

Aici era problema: tot acest scandal stupid. O imagine îl arăta pe Henry coborând în fugă scara principală a casei lui Lawrence.

— Vărul tău, spuse Ramses pe un ton sumbru. „Blestemul mumiei loveşte din nou…”, citi el, făcând pauze între cuvinte.

— Nimeni nu crede asta! Este o glumă.

El continuă să citească:

—” Domni de la British Museum spun despre colecţia Ramses că este în siguranţă şi că în curând va fi restituită muzeului.”

El făcu o pauză.

— Muzeu, zise el. Explică–mi cuvântul *muzeu*. Ce este muzeul, un mormânt?

Biata fată era nefericită, ceea ce nu–i scăpă lui Samir. El urma să plece, dar trebuia s–o vadă pe Julie. De aceea aştepta în salon, stând ţeapăn pe marginea sofalei, refuzând a treia ofertă de cafea, ceai sau vin a Ritei.

Din când în când, privea prin casă după viu coloratul sicriu egiptean. Bine ar fi fost ca Rita să nu fi fost de faţă, dar era limpede că ea n–avea de gând să–l lase singur.

Muzeul era închis de câteva ore. Dar Julie voia ca Ramses să–l vadă. Dădu drumul taxiului şi–l urmă pe egiptean până la gardul de fier. Ţinându–se cu mâinile de zăbrelele gardului, el privi lung spre uşă şi spre ferestrele înalte. Strada era întunecoasă, pustie. Începuse să burniţeze.

— Sunt multe mumii înăuntru, spuse ea. Mumia ta s–ar fi adăugat şi ea, în cele din urmă. Tata lucra pentru British Museum, deşi o făcea pe propria lui cheltuială.

— Mumii de regi şi regine ale Egiptului?

— Sunt mai multe din Egipt, la drept vorbind. O mumie a lui Ramses al II–lea este acolo de ani de zile, într–o raclă de sticlă.

Privind la ea, el avu un acces de râs, nu lipsit de o notă de amărăciune.

— L–ai văzut?

El privi din nou spre muzeu:

— Sărmanul prostănac.

— N–a ştiut niciodată că a fost depus în mormântul lui Ramses.

— Dar cine era el?

Ei începu să–i bată inima cu putere. Prea multe întrebări îi stăteau pe limbă.

— N–am ştiut niciodată, spuse el calm, în timp ce privirile îi alunecau încet de–a lungul şi de–a latul clădirii, de parcă voia să şi–o imprime în memorie. Mi–am trimis ostaşii să găsească un muribund, pe cineva care nu trezea nici dragostea, nici interesul cuiva. Ei l–au adus la palat noaptea. Şi astfel, eu… cum spui tu?

Mi–am înscenat propria–mi moarte. Apoi, fiul meu, Meneptah, a obţinut ceea ce a dorit, a devenit rege.

El chibzui un moment. Vocea îi suferi o uşoară schimbare, deveni mai profundă.

— Şi acum, tu susţii că acest trup este într–un muzeu cu alţi regi şi regine?

— În muzeul din Cairo, zise ea cu voce slabă. Aproape de Saqqara şi de piramide. E un oraş mare acolo.

Ea vedea cât de tare îl afectă acest amănunt. Îşi continuă cu multă grijă relatarea, deşi nu putea spune dacă el o auzea sau nu:

— În Antichitate, Valea Regilor a fost prădată. Jefuitorii de morminte au luat aproape totul. Trupul lui Ramses cel Mare a fost găsit împreună cu alte zeci de trupuri într–un mormânt comun, făcut special de către preoţi.

El se întoarse şi se uită la ea îngândurat. Chiar şi când era supărat, faţa lui părea deschisă, ochii – iscoditori.

— Spune–mi, Julie, regina Cleopatra a VI–a, care a domnit în timpul lui Iulius Cezar… Trupul ei este la muzeul din Cairo? Sau aici?

El reveni cu faţa spre clădirea întunecoasă. Trecerile subtile de la o stare la alta nu–i scăpau lui Julie, cu atât mai puţin culoarea aprinsă care–l îmbujora din nou.

— Nu, Ramses. Nimeni nu ştie ce s–a întâmplat cu rămăşiţele Cleopatrei.

— Dar tu o cunoşti pe această regină, al cărei bust din marmură era în mormântul meu.

— Da, Ramses, chiar şi copiii de şcoală ştiu numele de Cleopatra. Toată lumea îl ştie. Dar mormântul ei a fost distrus în Antichitate. În timpuri străvechi, Ramses.

— Înţeleg mai bine decât vorbesc, Julie. Continuă.

— Nimeni nu ştie unde era mormântul ei. Nimeni nu ştie ce s–a întâmplat cu trupul ei. Vremea mumiilor trecuse.

— Nu–i aşa! Spuse el în şoaptă. Ea a fost îngropată aşa cum se cuvine, după vechea rânduială egipteană, fără magie şi fără îmbălsămare, dar a fost înfăşurată în pânză potrivit obiceiului şi apoi depusă în mormântul ei, lângă mare.

Se opri, ducându–şi mâinile la tâmple. Apoi îşi odihni fruntea de gardul de fier. Ploaia se înteţise. Ea avu brusc o senzaţie de frig.

— Dar acel mausoleu, reluă el, adunându–şi gândurile, împreunându–şi mâinile şi făcând un pas înapoi, ca şi când s–ar fi pregătit să spună ceea ce avea de spus, era o construcţie grandioasă. Era mare şi frumos, şi acoperit cu marmură.

— Aşa ne povestesc scriitorii antici. Dar acestea sunt de

domeniul trecutului. La Alexandria nu se mai găseşte nicio urmă.
Nimeni nu ştie unde a fost.

El o privi în tăcere:
— Eu ştiu, bineînţeles, zise el.
Se îndepărtă de ea, continuându–şi drumul pe trotuar. Se opri sub becul din reţeaua publică de iluminat şi–şi ridică ochii spre lumina incandescentă, de un galben închis. Ea se luă după el. În cele din urmă, el se întoarse către ea, întinzându–i mâna, şi o trase spre el.
— Îţi dai seama de durerea mea, zise el cu calm. Tu ştii atât de puţine despre mine… Ce par eu a fi?
— Un bărbat, răspunse ea, după un moment de reflecţie.
Un bărbat voinic şi frumos. Un om care suferă aşa cum suferim cu toţii. Şi eu cunosc aceste lucruri… deoarece le–ai notat tu însuţi şi ai lăsat acele suluri de papirus.
Imposibil de spus dacă lui îi plăcea acest lucru.
— Toate acestea le–a citit şi tatăl tău, zise el.
— Da. A făcut câteva traduceri.
— L–am urmărit cu privirea, spuse el în şoaptă.
— Este adevărat ceea ce ai scris?
— De ce aş minţi?
Brusc, dădu s–o sărute, dar ea se eschivă din nou.
— Ah, îţi alegi momentele cele mai nepotrivite pentru micile tale avansuri, zise ea, gâfâind. Noi vorbeam de… de o tragedie, nu–i aşa?
— Despre singurătate, poate, şi despre nebunie. Şi despre lucrurile pe care nefericirea te împinge să le faci.
Trăsăturile feţei lui se relaxaseră. Redevenise voios şi zâmbitor.
— Templele tale sunt în Egipt. Ele sunt încă în picioare, zise ea. La Luxor… Abu Simbel… Oh, dar nu sunt numele sub care le cunoşti. Statuile tale colosale… Statui pe care le–a văzut toată lumea. Există poeţi englezi care au scris despre ele.
Mari generali s–au dus să le vadă. Şi eu am fost acolo, le–am pipăit cu mâinile mele. Am vizitat vechiletale săli.
— Şi acum eu mă plimb pe străzile astea moderne, împreună cu tine, zise el, continuând să zâmbească.

— Iar lucrul ăsta te umple de bucurie.
— Da, este foarte adevărat. Templele mele erau vechi chiar înainte ca eu să închid ochii. Dar mausoleul Cleopatrei de–abia se

construise.

Tăcu o clipă, eliberându–i mâna:

— Ah, pentru mine parcă ar fi fost ieri, continuă el. Totuşi, este ceva depărtat în timp, ceva ca un vis. Am simţit cumva trecerea secolelor în timp ce dormeam. Spiritul meu se dezvolta în acest timp.

Ea medită asupra cuvintelor din traducerea tatălui ei.

— Ce ai visat, Ramses?

— Nimic, scumpa mea, care să afecteze minunile acestui secol! Răspunse el înainte de a face o pauză. Când suntem obosiţi, vorbim cu căldură despre visuri, ca şi când în ele s–ar întrupa adevăratele noastre dorinţe… ce am dori să avem când ceea ce avem în mod efectiv ne dezamăgeşte atât de dureros.

Dar, pentru acest hoinar, lumea concretă a fost întotdeauna adevăratul obiect al dorinţei. Iar oboseala vine numai atunci când lumea pare a fi asemenea unui vis.

Privea uimit la ploaia biciuitoare, de parcă ar fi vrut să înţeleagă fenomenul în sine. Ea reflectă la cuvintele lui, încercând, poate, în zadar să–i prindă înţelesul deplin. Scurta ei viaţă o marcase cu suficientă durere, ca s–o facă să preţuiască ceea ce avea. Moartea mamei ei, cu câţiva ani în urmă, o făcuse să se ataşeze şi mai mult de tatăl ei. Încercase să–l iubească pe Alex Savarell pentru că el îşi dorea să fie iubit de ea; iar tatăl ei nu obiectase. Dar ceea ce iubea ea cu adevărat erau ideile şi lucrurile, exact aşa cum făcuse tatăl ei. Asta voia el să spună? Nu era sigură…

— Nu vrei să te întorci în Egipt, nu simţi nevoia să vezi lumea veche de unul singur? Întrebă ea.

— Nu ştiu ce să fac, spuse el în şoaptă.

O rafală de vânt umed mătură trotuarele pustii; frunze uscate se învolburau şi se îngrămădeau de–a lungul înaltului gard de fier. De sus se auzea zgomotul neclar făcut de firele electrice, iar Ramses îşi ridică privirile, ca să vadă despre ce era vorba.

— Chiar mai frumos decât în vis, zise el în şoaptă, făcând din nou ochii mari la becul galben, solitar, de deasupra lui.

Doresc această epocă, scumpa mea. Mă ierţi dacă îţi zic aşa?

Scumpa mea? Aşa cum îi spuneai tu prietenului tău Alex.

— Poţi să–mi zici aşa, răspunse ea.

„Pentru că pe tine te iubesc mai mult decât l–am iubit vreodată pe el!”

El îi răspunse cu unul dintre acele zâmbete calde, generoase. Veni spre ea cu braţele deschise şi, deodată, o luă pe sus:

— Micuţă regină.

— Lasă–mă jos, mare rege, zise ea în şoaptă.

— Şi de ce să fac asta?

— Pentru că îţi poruncesc s–o faci.

El se supuse. O lăsă încet jos şi–i făcu o plecăciune adâncă.

— Şi acum unde mergem, regina mea, acasă la palatul lui Stratford, în zona Mayfair, pe pământul Londrei, Anglia, cunoscută şi sub numele de Britannia?

— Da, mergem, pentru că sunt moartă de oboseală.

— Da, şi trebuie să studiez în biblioteca tatălui tău, dacă–mi dai voie. Trebuie să citesc cărţile, ca să „pun în ordine”, cum spui tu, lucrurile pe care mi le–ai arătat.

Niciun sunet în casă. Unde s–a dus fata? Cafeaua, pe care Samir, până la urmă, o acceptase, nu se răcise prea tare.

Nu putea să bea această apă chioară. Nu asta voia el în primul rând.

I se părea că mai mult de o oră rămăsese cu ochii pironiţi asupra raclei. În timpul acesta, ceasornicul sunase de două ori în vestibul, lumina a două faruri întâmplătoare străpunsese perdelele de dantelă, măturase această largă încăpere cu tavanul înalt şi, pentru o clipă de groază, aprinsese focul vieţii pe chipul de aur al mumiei.

Samir se ridică brusc în picioare. Auzea scârţiitul parchetului sub covor. Păşi încet spre raclă. Ridică–i capacul şi vei afla. Imaginează–ţi… Ar putea fi goală? Tremurând, cu mâinile întinse, se apropie de lemnul aurit.

— Eu nu aş face asta, domnule!

Ah, fata. Era din nou în vestibul, cu mâinile încleştate, foarte temătoare, dar de ce?

— Domnişoara Julie s–ar supăra foarte tare.

Samir nu ştiu ce să răspundă. Făcu un semn stângaci cu capul şi se întoarse pe sofa.

— Poate veniţi mâine, zise ea.

— Nu. Trebuie s–o văd în seara aceasta.

— Dar, domnule, este foarte târziu.

Pocnetul de copită al unui cal, scârţiitul slab al roţilor de şaretă. Samir auzi un chicot foarte slab, dar ştiu că este Julie.

Rita fugi la uşă şi trase zăvorul. El rămase fără grai când văzu perechea intrând în salon, pe Julie, radioasă, cu părul înrourat de stropi de ploaie scânteietori, şi, împreună cu ea, un bărbat înalt, o splendoare de bărbat, cu păr de culoarea castanei coapte şi

ochi albaştri, strălucitori.

Julie a fost cea care îl abordă. Îi spuse numele celui cu care venise, dar Samir nu–l reţinu, căci nu putea să–şi ia ochii de la bărbatul care tocmai sosise. Tenul acestuia era palid, altminteri fără cusur. Iar trăsăturile perfect modelate.

Dar spiritul care sălăşluia în el depăşea aceste însuşiri.

Omul respira forţă, dar dădea dovadă de o prudenţă care aproape te înfiora.

— Am vrut numai… să trec să te văd, zise el către Julie, fără măcar să–i arunce o privire. Să mă încredinţez că nu ai probleme. Îţi port grija…

Vocea lui era din ce în ce mai stinsă.

— Ah, ştiu cine sunteţi! Spuse pe neaşteptate Ramses, cu un accent britanic ireproşabil. Sunteţi prietenul lui Lawrence, nu–i aşa? Vă numiţi Samir.

— Ne cunoaştem? Întrebă Samir. Nu–mi amintesc…

Privirile lui Samir alunecară cu precauţie peste figura de care acum îl despărţea o distanţă din ce în ce mai mică şi, deodată, rămase stupefiat în faţa mâinii întinse, a inelului cu rubin şi a inelului cu efigia lui Ramses cel Mare. Se părea că încăperea devenise cu totul ireală, că vocile care–i vorbeau nu mai transmiteau niciun mesaj logic, că nu mai exista necesitatea de a răspunde.

Inelul pe care el, Samir, îl văzuse prin feşile mumiei! Nu era niciun dubiu. Nu putea să facă o asemenea greşeală. Şi care anume dintre spusele lui Julie putea prezenta interes acum? Vorbe rostite într–un mod atât de manierat, dar toate minciuni, iar această fiinţă îl privea la rândul ei, ştiind prea bine că acesta recunoscuse inelul, ştiind prea bine că vorbele nu contau.

— Sper că Henry n–a alergat la dumneavoastră cu tâmpenia aceea a lui.

Da, acesta era mesajul.

Dar nu era deloc tâmpenie. Treptat, îşi îndreptă atenţia spre ea, neputând să nu constate că era teafără şi nevătămată.

Apoi închise ochii şi când îi deschise din nou, se uită nu la inel, ci la faţa regelui, la ochii de un albastru calm care înţelegeau totul.

Când Samir i se adresă din nou lui Julie, vocea fu un murmur ciudat:

— Tatăl tău n–ar fi suportat să te ştie neprotejată. Tatăl tău ar fi vrut ca eu să vin…

— Ah, dar Samir, prieten al lui Lawrence, zise celălalt, acum n–o paşte niciun pericol pe Julie Stratford. Eu o iubesc pe această femeie şi o voi apăra de toate relele, încheie el, dând–o brusc pe egipteana veche, cu un accent pe care Samir nu–l auzise niciodată.

Toate acestea sunau uluitor. Făcu un pas înapoi. Julie vorbea din nou. Din nou, el nu asculta. Se dusese la poliţa şemineului şi se sprijinea de ea, ca şi când i–ar fi fost frică să nu cadă.

— Desigur, prietene, cunoşti limba veche a faraonilor, zise bărbatul înalt, cu ochi albaştri. Dumneata eşti egiptean, nu–i aşa? Toată viaţa ai studiat această limbă. Poţi să citeşti în egipteană la fel ca în latină şi în greacă.

Ce voce modelată cu grijă! Încerca să împrăştie orice teamă. Era vocea curtenitoare a unui om educat. Ce şi–ar mai fi putut dori Samir?

— Da, domnule, aveţi dreptate. Dar n–am auzit–o niciodată vorbită cu voce tare, iar accentul a fost totdeauna un mister. Dar trebuie să–mi spuneţi, zise Samir, forţându–se să–l privească pe interlocutor drept în faţă. Dumneavoastră sunteţi egiptolog, mi s–a spus… Credeţi că blestemul de pe mormânt a fost acela care l–a ucis pe bunul meu prieten Lawrence sau a fost vorba de o moarte naturală, aşa cum am presupus noi?

Bărbatul părea să–şi cântărească răspunsul; şi mai încolo, la câţiva paşi în umbră, Julie Stratford, palidă şi cu privirile abătute, căuta cât de cât să facă abstracţie de amândoi.

— Blestemele sunt cuvinte, prietene, zise bărbatul. Prin ele poţi să–i alungi pe ignoranţi şi pe băgăcioşi. E nevoie de otravă sau de vreo altă armă barbară ca să curmi viaţa unui om.

— Otravă! Spuse în şoaptă Samir.

— Samir, este foarte târziu, zise Julie, cu voce răguşită, aspră. Nu trebuie să mai vorbim despre toate astea, iar o să mă apuce plânsul şi îmi va fi ruşine. Despre aceste lucruri trebuie să vorbim numai când vrem cu adevărat să le clarificăm, spuse şi înainta spre el, prinzându–l cu amândouă mâinile. Să vii în altă seară, când o să putem sta de vorbă împreună.

— Da, Julie Stratford este foarte obosită. Julie Stratford este o mare profesoară. Îţi urez noapte bună, prietene! Dumneata îmi eşti prieten, nu–i aşa? Sunt, probabil, multe lucruri pe care ni le putem spune unul altuia. Deocamdată, te asigur că o voi apăra pe Julie Stratford de orice sau de oricine ar dori să–i facă rău.

Samir se îndreptă spre uşă:

— Dacă aveţi nevoie de mine, spuse el, întorcându–se, trimiteţi–mi vorbă.

Îşi puse jacheta, îşi scoase cartea de vizită, contemplând–o îndelung, foarte deconcertat pentru un moment. Apoi i–o dădu lui Ramses. În timp ce egipteanul o luă, Samir urmări cu atenţie inelul sclipind în lumină.

— Sunt în biroul meu de la British Museum, până seara foarte târziu. După ce pleacă toată lumea, mă plimb pe coridoare. Vino la uşa laterală şi o să mă găseşti!

Dar de ce spunea el aceste lucruri? Ce mesaj voia să transmită? Îl cuprinse brusc părerea de rău că misterioasa creatură nu mai vorbea în vechea limbă; nu putea înţelege amestecul straniu de supărare şi de bucurie pe care–l încerca;

Întunericul ciudat care cuprindea lumea şi lumina acut percepută cu care se însoţea acel întuneric.

Samir se întoarse brusc şi plecă, coborând în grabă treptele de granit şi trecând pe lângă paznicii în uniformă, fără să le arunce nici măcar o privire. Traversă în pas rapid străzile reci şi umede. Nu dădea atenţie taxiurilor care se opreau în dreptul lui. Singura lui dorinţă era să fie singur. Imaginea inelului îi stăruia în faţa ochilor, auzise acele vechi cuvinte egiptene, rostite, în sfârşit, cu voce tare, ocazie pe care nu o mai avusese niciodată. Îi venea să plângă. Primise revelaţia unui miracol, care însă, într–un fel, ameninţa lucrurile miraculoase în mijlocul cărora el trăia.

— Lawrence, călăuzeşte–mă! Zise el în şoaptă.

Julie închise uşa şi trase zăvorul. Se întoarse spre Ramses. Auzea paşii Ritei la etaj. Era numai cu el, conversaţia lor neputând în niciun chip să ajungă la urechile Ritei.

— Sper că nu ai de gând să–i încredinţezi secretul tău!

Zise ea.

A

— Răul s–a produs, spuse el pe un ton calm. Ştie adevărul.

Iar Henry, vărul tău, o să–l spună şi altora. Şi alţii, de asemenea, vor ajunge să creadă.

— Nu, este imposibil. Ai văzut şi tu ce s–a întâmplat cu poliţia. Samir ştie pentru că a văzut inelul; l–a recunoscut.

Întrucât a ajuns să–l vadă, a ajuns să creadă. Alţii n–o vor face. Oricum…

— Oricum?

— Tu ai vrut ca el să ştie. De aceea i te–ai adresat pe nume.

I–ai spus cine eşti.

— Aşa am făcut?

— Da. Cred că aşa.

El chibzui asupra acestui lucru. Nu găsea ideea prea agreabilă. Dar era adevărat, ea ar fi putut jura că aşa era.

— Acum sunt doi care cred, mai târziu pot fi trei… zise el, ca şi când ea ar fi fost de vină.

— Ei nu pot dovedi nimic. Tu exişti, da, şi inelul există.

Dar, de fapt, e greu să se stabilească o legătură între tine şi trecut! Nu înţelegi aceste timpuri dacă–ţi închipui că este uşor ca oamenii să creadă că o persoană a înviat din morţi. Aceasta este epoca ştiinţei, nu a religiei.

El îşi adună gândurile. Îşi înclină capul, îşi încrucişă braţele şi începu să se plimbe înainte şi înapoi pe covor.

Apoi se opri.

— Oh, scumpa mea, dacă ai înţelege! Zise el.

Nu era alarmat, ci, dimpotrivă, în vocea lui era multă căldură. Şi se părea că accentul este englezesc, autentic.

— Timp de o mie de ani am ascuns acest adevăr, spuse el. Chiar şi de aceia pe care–i iubeam şi slujeam. Nu s–a ştiut niciodată de unde am venit, cât am trăit sau ce s–a întâmplat cu mine. Acum am nimerit, din întâmplare, în vremea ta şi, din pricina mea, într–o lună numărul muritorilor care află acest adevăr este mai mare decât a fost vreodată de–a lungul secolelor care s–au scurs de la domnia lui Ramses asupra Egiptului.

— Înţeleg, zise ea, dar ea vedea lucrurile altfel. *Tu ai scris întreaga poveste în suluri*. *Le–ai lăsat acolo*. *Şi asta din cauză că nu ai mai putut păstra secretul*. Tu nu înţelegi aceste timpuri. Minunile nu mai sunt crezute nici măcar de aceia cărora li se întâmplă.

— Ce lucruri stranii spui!

— De le–aş trâmbiţa de pe acoperişurile caselor, tot nu ar da nimeni crezare acestor lucruri. Elixirul tău este în siguranţă. Cu sau fără aceste otrăvuri.

Păru că un şoc dureros îl traversă din cap până în picioare.

Ea îl sesiză. Îl percepu. Îşi regretă vorbele. Ce nebunie să crezi că acest om misterios este omnipotent, că zâmbetul lui prompt nu ascunde o slăbiciune tot atât de mare cât şi forţa lui. Era dezorientată. Aşteptă. Apoi zâmbetul lui îi veni din nou în ajutor:

— Ce putem face decât să aşteptăm şi să vedem, Julie Stratford?

El oftă. Îşi scoase redingota şi, lăsând–o singură, se duse în camera egipteană. Privi cu atenţie la sicriul său, apoi la şirul de borcănaşe. Aprinse cu grijă lampa electrică, aşa cum văzuse că făcea Julie, apoi examină îndelung numeroasele şiruri de cărţi care acopereau, până la tavan, peretele din spatele mesei de lucru a lui Lawrence.

— Cu siguranţă, simţi nevoia să dormi. Hai să te conduc în camera tatei.

— Nu, scumpa mea, eu nu dorm decât atunci când vreau să mă despart de viaţă pentru un timp.

— Vrei să spui că… zile întregi nu simţi câtuşi de puţin nevoia să dormi?!

— Aşa este, spuse el, în timp ce faţa i se lumină de un zâmbet. Am să–ţi spun şi un alt secret grozav. Nu numai că am nevoie de mâncarea sau băutura pe care o consum, ci, pur şi simplu, nu pot trăi fără ea. Aşa ceva e o desfătare pentru trupul meu.

Râse cu blândeţe de uimirea ei.

— Dar ceea ce îmi face cu adevărat trebuinţă acum este să citesc unele cărţi de–ale tatălui tău, dacă o să–mi dai voie.

— Desigur; nu trebuie să–mi ceri voie pentru asta, spuse ea. Ia ce–ţi trebuie şi ce vrei! Când simţi nevoia, du–te în camera lui. Îmbracă–te cu haina lui! Vreau să te simţi bine din toate punctele de vedere. Începe să vorbesc în felul în care vorbeşti tu, încheie ea după un scurt acces de râs.

Se uitară unul la celălalt. Numai câţiva paşi erau între ei, iar ea se bucura că există această mică distanţă între ei.

— Acum, te las singur, zise ea, dar, imediat, el o prinse de mână, reducând distanţa dintre ei, o strânse în braţe şi o sărută din nou, apoi, aproape cu brutalitate, îi dădu drumul.

— Julie este regină pe propriul ei domeniu, spuse el, scuzându–se oarecum.

— Hai să ne amintim de cuvintele tale spuse lui Samir:

„Dar, deocamdată, o voi apăra pe Julie Stratford de orice şi de oricine ar dori să–i facă rău.”

— N–am minţit. Şi aş vrea să stau întins lângă tine, ca să te protejez mai bine.

Ea râse uşor. Mai bine să scape acum, cât încă mai este posibil din punct de vedere moral şi fizic.

— Oh, dar mai este ceva, spuse ea.

Se duse într–un colţ al încăperii, să deschidă gramofonul.

Răsuci manivela, uitându–se la colecţia de discuri. *Aida* de

Verdi. Exact ce trebuia.

Iar pe coperta albumului, nimic care să–l contrarieze. Julie puse discul negru, fragil şi greu, pe suportul turnant din catifea. Aşeză braţul, apoi se întoarse să vadă cum va reacţiona Ramses în momentul în care va începe marşul triumfal din operă, un cor îndepărtat, discret, de voci plăcute.

— Oooh, magic! Maşina face muzică!

— O învârteşti şi cântă. Iar eu am să dorm aşa cum fac femeile muritoare, deşi viaţa reală a ajuns să fie tot ceea ce am visat vreodată.

Privind înapoi, prinse imaginea lui Ramses care, cu braţele încrucişate şi cu capul plecat, se legăna în ritmul muzicii. El făcea un fel de acompaniament, cântându–i foarte discret, în şoaptă. Simplă vedere a cămăşii albe, întinse pe spatele său lat şi pe braţele puternice îi dădea fiori lui Julie.

Întrucât era trecut de miezul nopţii, Elliott închise carnetul de însemnări. Petrecuse toată seara citind şi recitind traducerile lui Lawrence şi reexaminând vechile şi aridele lui biografii despre faraonul numit Ramses cel Mare şi regina cunoscută sub numele de Cleopatra. Nu exista nimic în aceste tomuri de istorie care să infirme afirmaţiile din povestea absurdă a mumiei.

Un om care fusese suveran al Egiptului timp de şaizeci de ani ar fi putut foarte bine să fie nemuritor. Iar domnia Cleopatrei a VI–a fusese, din toate punctele de vedere, absolut remarcabilă.

Dar ceea ce îl intriga pe el mai mult decât orice în acel moment era un paragraf pe care Lawrence îl scrisese în latină şi egipteană. Erau chiar ultimele lui însemnări. Pentru Elliott nu era nicio problemă să citească aceste texte. El însuşi îşi ţinuse jurnalul în limba latină când fusese la Oxford; şi studiase egipteana ani de zile împreună cu Lawrence, apoi de unul singur.

Aceasta nu era o traducere după materialul din sulurile lui Ramses. Paragraful conţinea mai degrabă comentariile personale ale lui Lawrence pe marginea celor citite de el:

Pretinde că a luat elixirul o dată şi numai o dată. O

Altă administrare n–a mai fost necesară. A preparat poţi unea pentru Cleopatra, dar şi–a dat seama că era riscant să o arunce. Nu–i surâdea ideea de a o îngurgita, de teama unor urmări nedorite. Ce–ar fi ca toate substanţele chimice din acest mormânt să fie testate cum se cuvine? Ce–ar fi ca vreo substanţă dintre acestea să aibă ca efect întinerirea corpului omenesc şi să poată prelungi viaţa cu mulţi ani de zile?

Cele două rânduri în egipteană erau incoerente. Spuneau ceva despre magie, secrete, despre ingrediente naturale care să producă efecte cu totul noi.

Aşadar, acestea erau lucrurile în care crezuse Lawrence, mai mult sau mai puţin. Şi îşi dăduse silinţa să le ascundă în limbi antice. Acum, la drept vorbind, ce credea Elliott în legătură cu această situaţie? În special în lumina poveştii lui Henry cu privire la revenirea la viaţă a mumiei?

Îi trecu din nou prin minte ideea că era eroul unei isprăvi spectaculoase; că, mai ales, credinţa este un cuvânt pe care rar îl cercetăm cu temeinicie. De pildă, el „crezuse" toată viaţa în învăţătura propovăduită de Biserica Angliei. Dar, deocamdată, nu prea se aştepta ca, după moarte, să intre în cerul creştin şi, în mod sigur, nici în iadul creştin. N–ar fi pariat nicio para chioară pe existenţa vreunuia din cele două.

Un lucru era foarte sigur. Dacă ar fi văzut, realmente, creatura ieşind din sicriu, aşa cum pretindea Henry că a văzut–o, nu s–ar fi comportat ca Henry. Un om fără imaginaţie, asta era

Henry. Poate că lipsa de imaginaţie fusese totdeauna un defect capital. Îi veni în minte că Henry era un om care nu sesiza *implicaţiile* lucrurilor.

Spre deosebire de Henry, Elliott era departe de a fugi de acest mister, care pentru el devenise chiar o obsesie. Păcat că nu zăbovise mai mult în casa Stratford, că nu fusese puţin mai inteligent. Ar fi putut examina acele borcane din alabastru; ar fi putut lua unul dintre suluri. Rita, biata de ea, i–ar fi dat toate explicaţiile.

Îi părea rău că nu încercase.

Îi părea, de asemenea, rău că Alex, fiul său, suferă. Pentru că, deocamdată, acesta era singurul aspect neplăcut al acestui interesant mister.

Alex o sunase pe Julie toată ziua. Era în alertă din cauza oaspetelui din apartamentul lui Julie, oaspete pe care el doar îl zărise prin uşa serei: un uriaş, da, un bărbat foarte înalt, oricum, cu ochi albaştri. Un tip foarte… chipeş, dar, cu siguranţă, prea bătrân ca s–o curteze pe Julie!

Apoi, la opt seara, se primise un telefon de la unul dintre acei aşa–zişi prieteni care socotesc de datoria lor să pună în circulaţie zvonuri. Julie fusese văzută dansând, la hotelul Victoria, cu un străin elegant şi impunător. Alex şi Julie nu erau logodiţi? Alex, de data aceasta, fierbea de ciudă. Deşi o sunase încontinuu toată după–amiaza, nu reuşise să o găsească, în cele din urmă, îl

implorase pe tatăl său să intervină. Nu putea Elliott să dea de capătul acestei afaceri?

Da. Elliott avea să dea de capătul acestei afaceri. De fapt, el se simţea, în mod curios, însufleţit de toată această tărăşenie. Se simţea aproape tânăr, visând cu ochii deschişi la Ramses cel Mare şi la elixirul sau, ascuns printre otrăvuri.

Se ridică din fotoliul confortabil de lângă sobă, neţinând cont de obişnuitele–i dureri de picioare, şi se duse la masa de lucru, ca să scrie o scrisoare:

Dragă Julie,

Mi–a parvenit ştirea că ai în vizită un oaspete, un prieten de–al tatălui tău, cred. Mi–ar face mare plăcere să–l cunosc pe acest domn. Poate că aş fi în măsură să te ajut

’ cu ceva în timpul cât dânsul mai rămâne la tine. Desigur, n–aş vrea să ratez o asemenea ocazie.

Îngăduie–mi să te invit la noi mâine seară, pentru un dineu în familie…

În câteva minute, scrisoarea fu gata. O băgă într–un plic, îl sigilă şi îl duse în salonul din faţă, unde îl depuse pe o tavă de argint, ca Walter, omul său, să–l predea a doua zi dimineaţă.

Apoi făcu o mică pauză. Desigur, Elliott făcuse ceea ce–l rugase Alex. Dar el ştia că nu pentru Alex face lucrurile acestea. Şi mai ştia că, dacă ar avea loc un astfel de dineu, Alex ar putea să se simtă jignit chiar mai mult decât până în prezent. Pe de altă parte, cu cât mai devreme înţelegea Alex… Elliott se opri. La drept vorbind, nu ştia ce anume trebuia să înţeleagă Alex. Ştia numai că misterul din faţa ochilor săi, îl punea pe el însuşi pe jar.

Elliott se deplasă cu greu până la cuierul din spatele scării, îşi luă pelerina şi ieşi pe uşa laterală în stradă. Acolo erau parcate patru automobile.

Lancia Theta cu demaror electric era singura pe care o condusese vreodată. Dar de un an de zile nu mai încercase această plăcere extraordinară.

Era încântat de ocazia ce o avea de a se descurca cu maşina singur–singurel, fără să trebuiască să consulte vreun servitor, vreun tehnician, vreun valet sau şofer. Ce plăcere că s–a ajuns până acolo, încât o invenţie atât de complexă te readuce la simplitatea vieţii.

Cel mai greu era să se aşeze pe scaunul din faţă, dar trecu de hopul acesta. Apoi apăsă pe pedala acceleraţiei, îi administra benzină şi iată–l din nou stăpân pe motor, alergând liber, ca în

tinereţe, spre Mayfair.

Lăsându–l singur pe Ramses, Julie urcă scările în grabă şi intră la ea în cameră, închizând uşa. Pentru un moment se rezemă de uşă, închizând ochii. O auzea pe Rita trebăluind prin cameră. Ajungea până la ea mireasma cerii din care erau făcute lumânările pe care Rita le aprindea mereu lângă patul ei. Era vorba de o mică sensibilitate romantică pe care Julie o dobândise în copilărie – înainte de a avea lumină electrică – când mirosul lămpilor cu gaz îi producea în permanenţă unele neajunsuri.

Acum nu se gândea decât la cele întâmplate, care o acaparau în aşa măsură, încât nu mai rămânea loc pentru adevărata reflecţie sau evaluare. Acel simţământ apăsător al unei aventuri atotdevoratoare era singura reacţie pe care raţiunea ei o identifica în ea însăşi. Fără a pune, desigur, la socoteală atracţia fizică pentru Ramses, o atracţie irezistibilă…

Nu, nu numai fizică. Julie se îndrăgostise lulea.

Când deschise ochii, văzu portretul lui Alex pe masa ei de toaletă. Şi Rita, în semiîntuneric, care tocmai îi întindea cămaşa de noapte peste cuvertura de dantelă. Apoi, treptat, Julie constată că sunt flori în toate ungherele.

Buchete de flori în vaze pe masa de toaletă, pe noptiere, pe masa de lucru din colţ.

— De la viconte, domnişoară, spuse Rita. Toate aceste buchete. Eu nu ştiu, domnişoară, ce urmăreşte vicontele cu toate aceste… drăgălăşenii ciudate. Nici nu ştiu ce să zic, domnişoară…

— Desigur, nu ştii, zise Julie, dar, Rita, să nu ştie nici vântul, nici pământul, ne–am înţeles?

— Cine o să mă creadă pe mine, domnişoară? Zise Rita.

Dar eu nu înţeleg lucrurile astea, domnişoară. Cum s–a ascuns domnul în cutia aceea? De ce mănâncă el toată mâncarea aceea?

Pentru un moment, Julie nu putu răspunde. La ce Dumnezeu se gândea Rita?

— Rita, n–ai de ce să te neliniştești, spuse ea cu convingere, luând–o de mână. Crede–mă când îţi spun că este un om bun şi că există o explicaţie pentru tot!

Rita privea deconcertată la Julie. Deodată, ochii ei mici şi albaştri se deschiseră larg.

— Dar, domnişoară Julie! Zise ea şoptit. Dacă el este om bun, de ce a trebuit să se furişeze în Londra în felul acesta? Şi cum de

nu s–a înăbuşit sub toate feşile alea?

Preţ de o clipă, Julie rămase pe gânduri.

— Rita, tatăl meu ştia despre asta, zise ea pe un ton sobru.

El a fost de acord cu acest plan.

„Oare, într–adevăr, o să nimerim în focul iadului pentru că spunem minciuni? Se întrebă Julie în gând. În special minciuni care pe alţii îi calmează imediat?”

— Aş putea chiar să adaug că omul acesta a avut o misiune foarte importantă aici. Şi numai câţiva oameni din guvern ştiu asta.

— Ohhhh…! Exclamă Rita, rămânând cu gura căscată.

— Fireşte, câţiva oameni foarte importanţi de la Stratford

Shipping ştiu şi ei, dar tu să nu sufli o vorbă. În special lui

Henry sau unchiului Randolph, sau lordului Rutherford, sau oricărei alte persoane… înţelegi?

— Foarte bine, domnişoară. Nu ştiam cum stau lucrurile, răspunse Rita, dând din cap.

După ce se închise uşa, Julie începu să râdă, punându–şi mâna la gură, ca o şcolăriţă. Dar adevărul era că lucrurile aveau o logică perfectă. Deoarece ceea ce credea Rita, oricât de nebunesc părea, era plauzibil în raport cu ce se întâmpla în realitate.

Ce se întâmpla în realitate… Julie se aşeză în faţa oglinzii, începu, aproape cu nonşalanţă, să–şi scoată agrafele din păr.

Privirea i se înceţoşa pe măsură ce–şi contempla imaginea în oglindă. Vedea camera ca prin ceaţă; vedea florile; vedea draperiile albe din dantelă ale patului ei – lumea ei, îndepărtată şi, de acum încolo, lipsită de importanţă.

Trecea fără grabă de la o mişcare la alta: îşi perie părul, se ridică, se dezbrăcă, îşi puse cămaşa de noapte, se vârî sub cuverturi. Lumânările încă ardeau. În cameră era o tonalitate luminoasă, plăcută. Florile răspândeau un parfum foarte discret.

Mâine îşi va conduce oaspetele la muzeu, dacă asta va fi dorinţa lui. Poate că se vor urca într–un tren pentru o escapadă până la ţară. Ar putea să meargă şi la Turnul Londrei. Oh, atâtea şi atâtea lucruri…

Şi iată că sosi acea mare şi dorită desprindere de toate gândurile; Julie se vedea alături de el.

Samir şedea la masa de lucru de aproape o oră. Băuse jumătate de sticlă de Pernod, lichiorul lui preferat, pe care–l

descoperise într–o cafenea franceză din Cairo. Însă nu era beat; pusese, pur şi simplu, o surdină agitaţiei interioare care–l cuprinsese îndată ce părăsise casa Stratford. Dar, de câte ori încerca să se gândească efectiv la ceea ce se întâmplase, agitaţia îi revenea.

O bătaie în fereastră îl făcu să tresară. Biroul lui era în spatele muzeului. Singura lumină aprinsă în toată clădirea era a lui şi, poate, o mai fi fost vreuna pe undeva, prin interior, acolo unde paznicii de noapte îşi fumau ţigările şi–şi beau cafeaua.

Nu putea vedea figura de afară, dar ştia cine era. Înainte de a doua bătaie la fereastră, era deja în picioare. Ieşi pe coridor, ajunse la uşa care se deschidea spre o alee din spate şi o deschise.

Cine îl aştepta acolo într–o haină stropită de ploaie, într–o cămaşă descheiată la primii nasturi? Ramses cel Mare. Samir păşi în întunericul de–afară. Ploaia aşternuse un luciu pe zidurile de piatră şi pe trotuar. Dar pe acest fundal nimic nu se distingea cu atâta claritate ca acea siluetă înaltă, dominatoare, din faţa lui.

— Cu ce vă pot ajuta, Maiestate? Întrebă Samir. Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să intru înăuntru, cinstite domn, zise Ramses. Dacă o să–mi permiteţi, aş vrea să văd relicvele strămoşilor şi copiilor mei.

La aceste cuvinte, Samir se simţi cuprins de un freamăt plăcut. I se umeziră ochii. N–ar fi putut explica nimănui această senzaţie de fericire compusă din elemente atât de contradictorii.

— Cu plăcere, Maiestate, zise el. Daţi–mi voie să vă fiu ghid. Este un privilegiu pentru mine.

Elliott văzu lumină în biblioteca lui Randolph. Îşi parcă maşina la marginea trotuarului, chiar lângă vechile grajduri.

Coborî din maşină şi reuşi anevoie să urce scările şi să apese pe butonul soneriei. Îl întâmpină chiar Randolph, numai în cămaşă, duhnind a vin.

— Dumnezeule mare, ştii cât e ceasul? Întrebă el.

Se întoarse, poftindu–l pe Elliott să–l urmeze în bibliotecă. Ce încăpere impunătoare, încărcată până la refuz cu toate ornamentele inutile pe care banii le pot cumpăra, inclusiv stampe cu câini şi cu cai, şi hărţi pe care nu se uitase nimeni, niciodată!

— Am să–ţi spun imediat adevărul. Sunt prea obosit pentru orice altceva, zise Randolph. Ai venit într–un moment foarte

potrivit ca să răspunzi la o întrebare foarte importantă.

— Şi care este aceasta? Întrebă Elliott.

Îl urmări cu privirea pe Randolph cum se instalează la monstruoasa masă de lucru din mahon ornamentată masiv.

Erau acolo mormane de hârtii şi registre contabile, grămezi de documente. Şi un uriaş telefon semănând cu o sperietoare, precum şi casete din piele pentru clame, peniţe, hârtie.

— Romanii… zise Randolph, lăsându–se pe spate în scaun şi bându–şi vinul, fără măcar să schiţeze un gest de a–i oferi şi lui Elliott. Ce făceau ei când erau dezonoraţi, Elliott? Se crestau la încheietura mâinii, nu–i aşa? Şi sângerau până mureau în acest mod elegant.

Elliott îşi cercetă amfitrionul. Nu–i scăpară unele particularităţi: ochii roşii, paralizie incipientă a mâinii. Apoi, cu ajutorul bastonului de promenadă, se ridică din nou în picioare. Se duse la masă şi îşi turnă un pahar de vin din carafă. Umplu la loc paharul lui Randolph, apoi se retrase în fotoliul lui.

Randolph urmărea toate acestea, dar părea să nu–i dea niciun fel de importanţă. Se sprijini cu coatele pe masa din faţa lui şi, holbându–se la grămada de hârtii, îşi trecu degetele zbârcite prin părul cărunt.

— Dacă nu mă–nşală memoria, spuse Elliott, Brutus a căzut în sabia lui, Mare Antoniu a încercat acelaşi truc mai târziu şi nu i–a reuşit figura. Atunci s–a căţărat pe o funie în dormitorul Cleopatrei. Şi acolo a reuşit, oarecum, să se sinucidă din nou sau, mai bine zis, să moară definitiv. Ea a ales otrava unui şarpe. Dar să răspund la întrebarea ta: romanii se crestau din când în când la încheietura mâinii, e adevărat. Dar dă–mi voie să–ţi spun că nicio sumă de bani nu face cât o viaţă de om. Şi nu trebuie să te mai gândeşti la asta.

Randolph zâmbi. Elliott gustă vinul. Foarte bun. Cei din familia Stratford totdeauna au băut vin bun. Zi după zi, au băut vinuri pe care le păstrau pentru ocazii deosebite.

— Aşa este? Întrebă Randolph. Nicio sumă de bani. Şi de unde o să fac rost de suma de bani de care am nevoie, ca să o fac pe nepoata mea să nu–şi dea seama cât de perfid sunt?

Contele dădu negativ din cap:

— Dacă îţi iei viaţa, ea va afla, fără îndoială, totul.

— Da, iar eu nu voi mai fi, ca să răspund la întrebările ei.

— Dar asta nu valorează cât anii pe care–i mai ai de trăit.

Vorbeşti prostii…

— Oare? Ea nu se mărită cu Alex. Ştii lucrul ăsta. Şi companiei Stratford Shipping nu i–ar întoarce spatele chiar dacă ar vrea. Mai am doar un pas până la dezastrul final.

— Oh, nu…

— De ce nu?

— Aşteaptă câteva zile să vezi dacă nu am dreptate. Nepoata ta şi–a găsit o distracţie nouă. Oaspetele ei de la Cairo, domnul Reginald Ramsey. Alex este supărat pe chestia asta, dar, desigur, o să–şi revină. Şi este foarte probabil că acest Reginald Ramsey să o despartă pe Julie de Stratford Shipping, precum şi de fiul meu. Iar problemele tale s–ar putea să–şi găsească o soluţie foarte simplă. S–ar putea să vă ierte totul.

— L–am văzut pe tipul acela! Zise Randolph. L–am văzut azi–dimineaţă, când Henry a făcut scena aceea caraghioasă.

Doar nu vrei să–mi spui…

— Am o bănuială. Julie şi acest bărbat…

— Henry ar trebui să stea în casa aceea!

— Lasa asta! Ceea ce spui nu are nicio importanţă.

— Deci, eşti optimist în această privinţă. Mă aşteptam să fii mai contrariat decât mine.

— N–are importanţă.

— De când?

— De când am început să gândesc, să gândesc cu adevărat, la ce înseamnă viaţa noastră. Pe toţi ne aşteaptă bătrâneţea şi moartea. Şi nu suntem în stare să privim în faţă acest adevăr simplu, de aceea căutăm tot timpul distracţii.

— Dumnezeule, Doamne, Elliott! Doar nu vorbeşti cu Lawrence, vorbeşti cu Randolph. Îmi pare rău că nu pot să–ţi împărtăşesc această perspectivă măreaţă. Deocamdată, mi–aş vinde şi sufletul pentru o sută de mii de lire. Şi la fel ar face o mulţime de alţi oameni.

— Eu n–aş face–o, zise Elliott. Şi nu am o sută de mii de lire, nici n–o să am vreodată. Dacă le–aş avea, ţi le–aş da ţie.

— Mi le–ai da?

— Da, cred că da. Dar hai să abordăm alt aspect. Julie probabil că nu doreşte să fie chestionată în legătură cu domnul Ramsey, prietenul ei. Ar putea să aibă nevoie de ceva timp în care să fie singură, de ceva independenţă reală. Iar tu s–ar putea să preiei totul în mâinile tale, din nou.

— Vorbeşti serios?

— Da, iar acum mă duc acasă. Sunt obosit, Randolph. Să nu te

crestezi la încheietura mâinii. Bea tot ce pofteşti, dar să nu te gândeşti la un lucru atât de îngrozitor. Vino mâine seară la mine să luăm masa împreună! I–am invitat şi pe

Julie şi pe acest bărbat misterios. Să nu cumva să nu vii.

Iar după ce se termină chestia asta, poate vedem mai clar cum stau lucrurile. S–ar putea să obţii tot ce doreşti.

Iar eu s–ar putea să am soluţia misterului. Pot conta pe tine mâine seară?

— Dineu, mâine seară? Întrebă Randolph. Ai venit aici la ora unu noaptea ca să–mi faci invitaţia asta?

Elliott râse. Puse jos paharul şi se ridică în picioare:

— Nu, zise el. Am venit să–ţi salvez viaţa… Crede–mă, nu merită pentru o sută de mii de lire. Să trăieşti şi nimic mai mult… Să nu te doară nimic… Dar de ce încerc să–ţi explic?

— Da, nu te deranja.

— Noapte bună, prietene. Nu uita. Mâine seară. Voi deschide eu uşa. Acum, ca un om cumsecade, du–te şi te culcă!

Samir, cu o lanternă în mână, îl condusese rapid pe Ramses prin toată expoziţia. Orice ar fi simţit faraonul, nu făcu niciun comentariu. Studie pe rând fiecare obiect mare – mumie, sarcofag, statuie – trecând în grabă peste mulţimea de mici relicve care umpleau nenumărate cutii.

Paşii lor răsunau pe pardoseala de piatră. Paznicul solitar, obişnuit de multă vreme cu hoinărelile nocturne ale lui Samir, îi lăsase singuri.

— Adevăratele comori sunt în Egipt, zise Samir. Trupurile faraonilor. Aceasta este doar o mică parte din ceea ce a supravieţuit jafului şi timpului.

Ramses se oprise. Examina sarcofagul unei mumii din vremea Ptolemeilor, una dintre acele creaţii hibride care constau dintr–un sarcofag egiptean având pe el un chip grecesc pictat în manieră realistă mai degrabă decât masca stilizată din primele secole. Era sarcofagul unei femei.

— Egipt, şopti Ramses. Dintr–o dată, nu mai pot vedea prezentul din cauza trecutului. Nu pot îmbrăţişa această epocă până nu–mi voi lua adio pentru totdeauna de la acei ani.

Samir tremura în întuneric. Teama luă din nou locul melancoliei. Această întâmplare nefirească, despre care el ştia acum că este adevărată, îi întreţinea o stare de adâncă teroare mocnită. Nu putea fi nicio eroare la mijloc.

Faraonul se întoarse cu spatele la încăperile egiptene.

— Condu–mă afară, prietene! Zise el. M–am rătăcit în labirintul acesta. Nu–mi place ideea de muzeu.

Samir păşi grăbit alături de el, raza de lumină căzând pe pardoseală chiar în faţa lor.

— Maiestate, dacă doriţi să plecaţi în Egipt, plecaţi acuma.

Acesta este sfatul meu, deşi ştiu că nu mi l–aţi cerut. Luaţi–o pe Julie Stratford dacă doriţi. Dar părăsiţi Anglia.

— De ce spui asta?

— Autorităţile sunt informate că s–au furat monede din colecţie! Ele vor să recupereze mumia lui Ramses cel Mare.

Circulă multe vorbe şi bănuieli în privinţa asta.

Samir citi ameninţarea pe faţa lui Ramses:

— Blestematul de Henry Stratford, spuse el şoptit, grăbind puţin pasul. Şi–a otrăvit unchiul care era un erudit şi un înţelept. Carne din carnea lui şi sânge din sângele lui. Şi i–a furat omului o monedă în timp ce acesta agoniza.

Samir se opri. Şocul acesta era mai mult decât putea suporta. Avu, instantaneu, revelaţia adevărului. Când văzuse trupul prietenului său, îşi dăduse seama că se întâmplase ceva îngrozitor. Nu fusese o moarte naturală. Dar crezuse că Henry Stratford este un laş. Încet, îşi reveni din emoţie şi privi silueta înaltă, din umbră, aflată lângă el:

— Aţi încercat să–mi spuneţi asta aseară devreme, şopti

Samir. N–am vrut să cred.

— L–am văzut, dragul meu servitor, zise regele. Cu propriii mei ochi. La fel cum te–am văzut pe dumneata apropiindu–te de trupul lui Lawrence şi începând să plângi. Aceste lucruri se amestecau cu cele pe care le visam cu ochii deschişi; dar mi le amintesc foarte clar.

— Ah, dar lucrul acesta nu poate să rămână nerăzbunat!

Samir tremura. Ramses îi puse o mână pe umăr. Îşi continuară drumul fără grabă:

— Henry Stratford îmi cunoaşte secretul, zise Ramses.

Povestea pe care a relatat–o este adevărată. Când a încercat, cu aceleaşi mijloace, să–i curme viaţa verişoarei lui, eu am ieşit din sicriu ca să împiedic fărădelegea. Oh, dacă aş fi avut întreaga mea forţă, aş fi terminat cu el, acolo şi atunci. L–aş fi îmbălsămat eu însumi, l–aş fi înfăşurat şi l–aş fi pus în sarcofagul pictat, ca toată lumea să–l ia drept Ramses.

Pe faţa lui Samir se ivi un zâmbet amar.

— O răsplată dreaptă, spuse el cu jumătate de voce. Simţi

lacrimile pe obraz, dar nimic din senzaţia aceea de uşurare pe care lacrimile trebuie s–o aducă. Şi ce o să faceţi acum, Maiestate?

— Îl omor, bineînţeles. De dragul lui Julie. Şi pentru siguranţa mea. Altă posibilitate nu există.

— Aşteptaţi ocazia?

— Aştept dezlegarea. Julie Stratford are conştiinţa delicată a unei femei neobişnuite cu vărsarea de sânge. Îşi iubeşte unchiul, îi repugnă violenţa. Iar eu îi înţeleg raţionamentul, dar mă enervez. Şi mă înfurii. Vreau ca acest Henry să nu ne mai ameninţe.

— Cu mine cum rămâne? Acum şi eu vă cunosc secretul, Maiestate. Vreţi să mă ucideţi, ca să protejaţi acest secret?

Ramses se opri imediat:

— Eu nu pretind bunăvoinţă din partea celor pe care am de gând să–i lovesc. Dar spune–mi… Pe onoarea ta, cine mai cunoaşte adevărul?

— Lordul Rutherford, tatăl tânărului care o curtează pe Julie…

— Ah, cel care se numeşte Alex, cu privire blândă.

— Da, Maiestate. Tatăl lui este un om de care trebuie ţinut cont. El are o bănuială. Mai important este că s–ar putea să fie mai convins chiar şi decât tânăra Stratford.

— Cunoaşterea acestui secret este otravă! La fel de mortală ca şi otrăvurile din mormântul meu. Mai întâi, va fi fascinaţie, apoi lăcomie şi, în sfârşit, disperare.

Ajunseră la uşa laterală. Ploaia continua să cadă. Samir o vedea prin geamul gros, deşi nu o auzea.

— Spune–mi de ce această cunoaştere nu este otravă pentru tine? Întrebă Ramses.

— Eu nu doresc să trăiesc veşnic, Maiestate.

Tăcere.

— Ştiu. Văd asta. Dar, în adâncul sufletului meu, nu înţeleg.

— Este straniu, Maiestate, că trebuie să vă dau explicaţii dumneavoastră care, probabil, ştiţi lucruri pe care eu nu le voi şti niciodată.

— Îţi voi fi recunoscător pentru această explicaţie.

— Şi aşa îmi este destul de greu să trăiesc atât cât îmi este dat. Mi–am pierdut prietenul. Mă tem pentru fiica lui. Mă tem pentru dumneavoastră. Mă tem să dobândesc cunoştinţe pe care să nu le pot pune în slujba unei cauze morale.

Din nou interveni o pauză.

— Eşti un om înţelept, spuse Ramses. Dar nu te teme pentru Julie. Am s–o apăr chiar şi de mine însumi.

— Ascultaţi–mi sfatul şi plecaţi de aici! Circulă zvonuri teribile. Iar sarcofagul este gol, va fi descoperit şi acest lucru. Dar, dacă dumneavoastră plecaţi, toate zvonurile vor dispărea. Toate trebuie să dispară… Raţiunea nu–ţi poate dicta altceva.

— Da. Voi pleca. Trebuie să revăd Egiptul. Trebuie să văd oraşul modern Alexandria, cu palatele şi străzile pe care le cunosc. Trebuie să revăd Egiptul numai ca să ştiu că am făcut–o şi pe asta, şi să mă adaptez lumii moderne. Dar când anume, aceasta este întrebarea.

— Veţi avea nevoie de documente, ca să călătoriţi, Maiestate. În această epocă, toţi oamenii au astfel de acte de identitate. Eu pot să vă fac rost de acele documente.

— Spune–mi unde îl pot găsi pe Henry Stratford, zise Ramses după un moment de chibzuinţă.

— Nu ştiu, Maiestate. Aş putea să–l omor eu însumi, dacă aş şti. Locuieşte cu tatăl lui când are chef. Întreţine şi o amantă. Insist să părăsiţi Anglia acum şi să lăsaţi răzbunarea să se producă atunci când îi va veni momentul. Lăsaţi–mă să vă procur documentele de care aveţi nevoie!

Ramses dădu afirmativ din cap, dar nu a aprobat. El recunoştea, pur şi simplu, că sfatul respectiv era bine intenţionat.

Samir ştia acest lucru.

— Cum să–ţi răsplătesc loialitatea, Samir? Întrebă el. Ce vrei să–mi ceri?

— Să fiu aproape de dumneavoastră, Maiestate. Să vă cunosc. Să vă aud din când în când, fie şi într–o foarte mică măsură, vorbele înţelepte. Dumneavoastră aţi făcut să pălească toate enigmele pe care ţineam să le dezleg. Acum, dumneavoastră sunteţi misterul. Dar, de fapt, eu nu cer nimic altceva decât ca, pentru propria dumneavoastră siguranţă, să plecaţi.

Şi s–o protejaţi şi pe Julie Stratford.

Ramses zâmbi aprobator.

— Fă–mi rost de documentele de călătorie, zise el.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o strălucitoare monedă de aur pe care Samir o recunoscu imediat. Nu avea nevoie să studieze detaliile de ştanţare.

— Nu, Maiestate, nu pot. Aceasta nu mai este o monedă.

Este mai mult…

— Foloseşte–o, prietene. Sunt multe, mult mai multe acolo de unde provine asta. În Egipt, am bogăţii ascunse pe care nici eu nu le mai pot măsura.

Samir luă moneda, deşi nu–i era clar cum avea s–o folosească.

— Pot să procur ceea ce vă trebuie.

— Şi pentru tine. De ce e nevoie ca să poţi călători cu noi?

Samir simţi cum i se accelerează pulsul. Privi cu ochii măriţi de curiozitate faţa faraonului, numai parţial dezvăluită de lumina cenuşie ce se strecura prin uşa întredeschisă.

— Da, Maiestate, dacă aceasta vă e dorinţa. Vă voi însoţi bucuros.

Ramses răspunse printr–un mic semn de încuviinţare politicoasă; Samir deschise uşa imediat; Ramses îi făcu o mică plecăciune şi ieşi tăcut în ploaie.

Samir rămase pironit locului o bună bucată de timp, simţind stropii reci ai ploii de afară, fără să se mişte însă. Apoi închise şi încuie uşa. Străbătu coridoarele întunecate ale muzeului până ajunse la foaierul din faţă.

Acolo, de ani de zile, se înălţa şi îi întâmpina pe vizitatorii muzeului o mare statuie a lui Ramses cel Mare.

Aceasta nu–i smulsese faraonului decât un zâmbet scurt.

Dar Samir îi consacrase un plus de atenţie, conştient că atitudinea sa era una de veneraţie tăcută.

Inspectorul Trent şedea cufundat în gânduri la masa sa de lucru de la Scotland Yard. Ceasul arăta două şi ceva. Sergentul Galton plecase de mult acasă. El însuşi se simţea obosit.

Nu putea însă să nu se gândească la toate aspectele acestui caz straniu, care acum se contura ca un omor.

Nu se împăcase niciodată cu obligaţia de a examina cadavre. Totuşi, se dusese la morgă pentru a vedea corpul lui

Tommy Sharipes, şi aceasta dintr–un motiv foarte important, în buzunarul lui Sharples se găsise o monedă grecească rară, o monedă identică cu „monedele Cleopatrei” din colecţia

Stratford. Se găsise şi o mică agendă personală, în care erau trecute numele şi adresele lui Henry Stratford.

Acesta ieşise în fugă de dimineaţă din casa din Mayfair a verişoarei sale, strigând că o mumie îşi părăsise sarcofagul.

Da… Asta da enigmă…

Faptul că Henry Stratford poseda o monedă rară, cu efigia Cleopatrei, n–ar fi surprins pe nimeni. El încercase cu doar două zile în urmă, să vândă o asemenea monedă, lucrul acesta era

acum aproape cert. Dar de ce ar fi încercat să–şi plătească datoriile cu o asemenea piesă valoroasă de aur şi de ce n–a furat–o hoţul care l–a omorât pe Sharples?

Să sune la British Museum în legătură cu moneda va fi primul lucru pe care–l va face Trent de dimineaţă. Adică, după ce–l va ridica pe Stratford din pat şi–l va interoga cu privire la uciderea lui Sharples.

Dar toată povestea era lipsită de logică. Şi apoi, era chestiunea omorului însuşi. Cu siguranţă, nu–l săvârşise

Henry Stratford. Un gentleman ca el putea să–şi amâne creditorii luni de zile. În afară de aceasta, nu era el soiul acela care să înfigă cuţitul în pieptul unui om, cel puţin aşa gândea Trent.

Dar nu era nici soiul acela care să fugă ţipând din casa verişoarei sale cum că o mumie încercase să–l strângă de gât.

Mai era ceva. Un lucru tulburător. Maniera în care reacţionase domnişoara Stratford când îi spusese povestea de om nebun a verişorului ei. Ea păruse nu atât şocată, cât cuprinsă de o indignare glacială. Într–adevăr, povestea în sine n–o surprinsese câtuşi de puţin. Mai era apoi acel domn ciudat, pe care ea îl găzduia, şi felul în care Julie Stratford se uitase la el. Tânăra femeie ascundea ceva, asta era clar. Poate că era bine să treacă pe acolo, să arunce o privire şi să stea de vorbă cu paznicul. În definitiv, n–avea de gând să doarmă în noaptea aceasta.

PRIMELE ORE după miezul nopţii. În vestibulul casei aristocratice a lui Julie, Ramses observă cum se mişcă cele două limbi frumos ornamentate pe cadranul ceasului cu pendulă. În sfârşit, limba mare se opri la numărul roman doisprezece, iar limba mică la patru, şi ceasul îşi începu cântarea sa profundă, melodioasă.

Numere romane… Oriunde privea, dădea de ele; pe stâlpi, pe paginile cărţilor; pe faţadele clădirilor. De fapt, arta, limba, spiritul Romei traversau toată această cultură, ancorând–o puternic în trecut. Chiar şi conceptul de justiţie, cu influenţa lui atât de puternică asupra lui Julie Stratford, venea nu de la barbarii care au impus, cândva, acestor ţinuturi ideile lor primitive despre legea revelată şi răzbunarea tribală, ci de la tribunalele şi judecătorii Romei, unde domnise raţiunea.

Marile bănci ale cămătarilor erau concepute asemenea templelor romane. Mari statui de marmură ale unor figuri în îmbrăcăminte romană populau locurile publice. Casele curios de dizgraţioase, care aglomerau această stradă, aveau mici coloane

şi chiar peristiluri romane în spatele uşilor.

Făcu stânga–mprejur şi reveni în biblioteca lui Lawrence Stratford, aşezându–se din nou în confortabilul fotoliu din piele. Pentru propria lui plăcere, fixase, în toate ungherele încăperii, lumânări aprinse, aşa că avea acum chiar luminozitatea la care ţinea atât de mult. Dimineaţa, mica servitoare avea să se ia, desigur, cu mâinile de cap când avea să vadă picături de ceară peste tot, dar ce să–i faci?! Fără îndoială că le va curăţa.

Îi plăcea această cameră a lui Lawrence Stratford – cărţile şi masa lui de lucru. Gramofonul tatălui lui Julie cânta „Beethoven", un amestec de mici instrumente de suflat scoţând sunete ascuţite ce aminteau, în mod straniu, de un cor de pisici.

Ce curios că pusese stăpânire pe atâtea dintre lucrurile acestui englez cu părul alb care–i forţase uşa mormântului!

Să porţi toată ziua îmbrăcămintea oficială, rigidă şi greoaie a lui Lawrence Stratford… Şi acum, încă o dată, comod şi nestingherit, în „pijamalele" de mătase şi în halatul de satin al lui Lawrence Stratford… Partea cea mai ciudată a garderobei moderne erau pantofii de piele ai răposatului. Cu siguranţă, picioarele oamenilor nu erau destinate să poarte astfel de încălţări. Era mai mult decât necesarul de material de protecţie pentru un ostaş în toiul luptei. Totuşi, chiar şi cei săraci băgau piciorul în aceste mici instrumente de tortură. Unii erau destul de norocoşi să aibă găuri în piele, transformându–le astfel într–un fel de sandale care lăsau piciorul „să respire".

Ramses râse de el însuşi. După toate câte văzuse azi, gândul lui era la pantofi. Picioarele nu–l mai dureau. Deci, de ce să nu uite această neplăcere?

La el, durerea nu ţinea niciodată foarte mult, nici plăcerea. De exemplu, fuma acum delicioasele ţigări de foi ale lui Lawrence Stratford, trăgând, discret, fum în piept, ceea ce îi provoca ameţeală. Dar aceasta dispărea imediat. La fel se întâmpla şi când bea coniac, experienţă pe care o trăise astfel dintotdeauna. Simţea starea de beţie numai pentru o clipă, când lua prima înghiţitură şi când căldura delicioasă a băuturii încă îi stăruia în piept.

Trupul său pur şi simplu refuza să se supună consecinţelor acestor lucruri. Totuşi, avea simţul gustului, mirosului şi pipăitului. Iar muzica aceea stranie, ieşind unduitoare din gramofon, îi procura atâta plăcere, încât simţea că n–ar fi fost exclus să–l fi podidit plânsul.

Erau atâtea lucruri de care să te bucuri! Atâtea de studiat!

După ce se întorsese de la muzeu, trecuse rapid prin cinci sau şase cărţi din biblioteca lui Lawrence Stratford. Aflase astfel câte ceva despre discuţiile complexe şi amuzante privind revoluţia industrială. Se ocupase puţin de ideile lui Karl Marx, care, pe cât îşi dădea seama, erau prostii şi nimic altceva. Un om bogat, se pare, să scrie despre nişte oameni săraci a căror mentalitate nu o cunoştea. Examinase de mai multe ori globul pământesc, memorând numele ţărilor şi al continentelor.

Rusia îi părea acum o ţară interesantă. Iar această Americă – cel mai mare mister.

Apoi îl citise pe mincinosul de Plutarh! Cum de a îndrăznit ticălosul să spună despre Cleopatra că a încercat să–l seducă pe Octavian, ultimul ei cuceritor… Ce idee monstruoasă! Era ceva în scrierea lui Plutarh care–i amintea de nişte bătrâni stând la palavre pe nişte bănci în pieţele publice. Niciun credit nu trebuie acordat istoriei.

Dar ajunge! De ce să ne gândim la aceste lucruri?! Căzu brusc într–o stare de confuzie. Ce–l tulbura, ce–i inspira teamă?

Nu erau de vină minunile pe care, începând de dimineaţă, le descoperise în această lume a secolului al douăzecilea; nici engleza de rând, aspră, pe care şi–o însuşise până la prânz; nici şirul de secole care trecuseră de când închisese el ochii. Ceea ce îl tulbura era întrebarea cu privire la secretul permanentei restaurări a trupului său; răni care se cicatrizau, paralizii care se vindecau, imunitate parţială sau chiar totală la băutură.

Era tulburat deoarece pentru prima oară în lunga sa existenţă începea să se întrebe dacă nu cumva inima şi mintea sa se supuneau vreunui sistem de reînnoire incontrolabilă. Se scutura de răul mental cu aceeaşi uşurinţă cu care se scutura de cel fizic?

Nu era posibil… Dar, dacă nu era aşa, atunci de ce mica deplasare la British Museum nu–l făcuse să ţipe de durere?

Apatic şi tăcut, se plimbase printre mumii, sarcofage şi manuscrise furate de la toate dinastiile Egiptului, chiar din vremea în care el se retrăsese din Alexandria la ultimul său mormânt, la poalele colinelor egiptene. Totuşi, Samir fusese cel care suferise, frumosul Samir cu pielea lui aurie, cu ochii negri, aşa cum fuseseră odată ai lui Ramses. Imenşii ochi egipteni, aceiaşi după secole fără număr. Samir, copilul lui.

Nu s–ar fi putut spune că amintirile nu erau vii. Erau.

Parcă ieri privea la cei care scoteau din mausoleu sicriul Cleopatrei, ca să–l ducă la cimitirul roman de pe malul mării. Dacă voia, le putea oferi simţurilor sale o nouă ocazie de a percepe mireasma acelei mări. Auzea plânsetele mulţimii în jurul lui. Prin pielea subţire a sandalelor simţea pietrele.

Ea ceruse să fie înmormântată lângă Mare Antoniu şi dorinţa îi fusese respectată. Înfăşurat în pelerina sa aspră, el se aflase în mulţime, ascultând bocetele mulţimii întristate. „A murit marea noastră regină!”

Decesul Cleopatrei îl afectase foarte mult. Aşadar, de ce nu plângea acum? Şedea în această cameră concentrat asupra bustului de marmură al reginei şi puţin lipsea ca să cunoască efectiv durerea.

— Cleopatra, şopti el.

Vesel, şi–o imagină nu ca pe femeia pe patul de moarte, ci ca pe fetişcana care–l trezise cândva: „Ridică–te, Ramses cel Mare! O regină a Egiptului te cheamă. Scoală–te din somnul tău adânc şi fii sfetnicul meu în aceste timpuri de restrişte!”

Nu, nu simţea nici bucurie, nici durere. Însemna aceasta că elixirul puternic, care tot timpul îi rămăsese activ în vene, îi tocise capacitatea de a suferi? Sau era altceva, ceva pe care îl bănuia de multă vreme: faptul că în somn putea *percepe* trecerea timpului? Oricum, chiar în acea stare de inconştienţă, călătorea departe de lucrurile care–l răniseră; iar visele lui nu erau decât un indiciu al raţionamentului care se consuma în întuneric şi tăcere. Fără panică, înainte ca lumina soarelui să–i atingă trupul, luase cunoştinţă de trecerea a sute de ani.

Poate că, pur şi simplu, era atât de şocat de tot ce văzuse în secolul al douăzecilea, încât amintirile nu–şi redobândiseră deplina lor forţă emoţională. Durerea reveni pe neaşteptate.

Se pomeni în situaţia de a nu–şi putea stăpâni plânsul. Era la un pas de nebunie; incapabil să îmbrăţişeze toată frumuseţea pe care o vedea.

Fusese un moment, în muzeul de ceară, da, când văzuse acea efigie vulgară a Cleopatrei şi pe caraghiosul, inexpresivul de Antoniu de lângă ea, când simţise ceva vecin cu panica. Revenind afară, pe străzile zgomotoase, tumultuoase, ale Londrei, se mai liniştise. Glasul Cleopatrei îi răsunase în memorie: „Ramses, Antoniu moare! Dă–i elixirul! Ramses!”

Părea o voce de undeva, din afara lui, pe care nu o putea reduce la tăcere. Îl deranja faptul că era înfăţişată într–un mod

atât de grosolan. Inima îi bătuse ca acele ciocane pneumatice care sfărâmau caldarâmul Londrei. Dar aceasta nu era durere.

Ce conta că statuia de ceară era o copie atât de palidă a frumuseţii ei? În definitiv, statuile lui nu–i semănau deloc. El îşi petrecuse o parte din timp sub soarele arzător, stând la taifas cu lucrătorii care făcuseră acele statui! Nimeni nu se aştepta ca arta publică să aibă prea multe în comun cu modelul în carne şi oase. Aceasta până în momentul în care romanii începuseră să–şi umple grădinile cu propriile lor busturi făcute în manieră realistă.

Cleopatra nu era de origine romană, era pe jumătate grecoaică şi pe jumătate egipteancă. Şi îngrozitor era faptul că pentru aceste popoare moderne ale secolului al douăzecilea

Cleopatra reprezenta ceva cu totul negativ. Ea devenise un simbol al desfrâului, când, de fapt, era înzestrată cu o mulţime de talente uimitoare. O pedepsiseră pentru un singur cusur, ignorând tot ce era lăudabil la ea.

Da, asta era ceea ce–l şocase la muzeul de ceară. Lucrarea respectivă amintea de ea, dar nu de ceea ce fusese ea. Tabloul unei dezmăţate stând lungită pe o sofa de mătase.

Linişte. Inima îi bătea din nou înfundat. El ascultă. Auzea tic–tacul ceasului.

În faţa lui se afla o tavă cu prăjituri îmbietoare. Avea la dispoziţie coniac şi portocale şi pere pe o farfurie de porţelan.

Trebuia să mănânce şi să bea, pentru că asta îl calma întotdeauna, purtându–se ca un înfometat, când, de fapt, nu era.

Şi nu voia să aibă din nou dureri, nu–i aşa'? Totuşi, era înspăimântat pentru că nu voia să–şi piardă vasta experienţă în materie de trăire umană. O asemenea pierdere ar fi echivalat cu moartea!

Privi încă o dată la faţa ei frumoasă redată în marmură, o

Cleopatră mai veridică decât oroarea aceea din ceară. Ceva din adâncul sufletului ameninţa calmul ciudat al spiritului său.

Vedea imaginea fără înţeles. Îşi duse mâinile la cap şi oftă.

Fireşte, dacă şi–ar imagina–o pe Julie Stratford în patul de la etajul de deasupra lui, mintea şi inima lui s–ar afla în acel moment, la unison. Luând o prăjitură lipicioasă şi dulce, râse discret. O devoră. Ar fi devorat–o şi pe Julie

Stratford. Ah, femeia asta, femeia asta splendidă; această imagine a fragilităţii, această regină a timpurilor moderne, care n–avea nevoie să domnească peste vreo ţară ca să facă dovadă atributelor regalităţii. Ce minune de inteligenţă şi ce surprinzător exemplu de energie! Dar era mai bine să nu zăbovească asupra

acestor lucruri, căci, altminteri, s–ar duce sus şi i–ar sparge uşa…

Închipuiţi–vă: să dea buzna în dormitorul ei… Biata servitoare se trezeşte şi începe să ţipe de la mansardă. Şi ce dacă?!

Iar Julie Stratford se ridică în alcovul dantelat, la care el trăsese cu ochiul mai devreme din vestibul. O îmbrăţişează, smulgându–i rochia subţire, mângâindu–i coapsele calde şi posedând–o înainte ca ea să protesteze.

„Nu! Nu poţi face aşa ceva! Fă asta şi ţi–ai distrus sursa dorinţelor! Julie Stratford merită să fii umil şi răbdător.” îşi dăduse seama de aceasta încă de când se aflase în starea aceea stranie de amorţeală şi semitrezie şi o observase cum umblă prin această bibliotecă, cum îi vorbeşte lui, aflat în sicriu, fără a bănui că el ar putea să o audă.

Trupul, sufletul, voinţa făceau din Julie Stratford un adevărat mister.

Luă încă o înghiţitură din sticla cu coniac. Delicios. Trase încă o dată cu sete din trabuc. Luă cuţitul şi tăie o portocală, savurând miezul dulce, felie cu felie.

Trabucul umplea camera cu un parfum mai fin decât orice aromă vegetală. Tutun turcesc, îi spusese Julie. Atunci nu ştiuse ce înseamnă aceasta, dar acum ştia. Răsfoind o cărticică intitulată *Istoria lumii*, aflase totul despre turci şi despre cuceririle lor. Într–adevăr, cu asemenea lucruri trebuia să înceapă, cu cărticelele în care găsea da’te generale şi sinteze:

„într–un secol şi jumătate toată Europa căzuse sub stăpânirea hoardelor barbare”. Distincţiile fine aveau să vină mai târziu, pe măsură ce avea să cerceteze bogatul fond de materiale tipărite în toate limbile. Era suficient să se gândească la acest aspect ca să–i vină să zâmbească.

Gramofonul se opri. Se ridică şi alese un alt disc. Acesta avea curiosul titlu de „Numai o pasăre într–o colivie de aur”.

Dintr–un anumit motiv, asta îl făcea să se gândească din nou la Julie şi să dorească să o acopere cu sărutări. Aşează discul pe suportul turnant şi învârti de mâner. O voce delicată de femeie începu să cânte tremurat. Râse. Îşi mai turnă un pahar de coniac, începând să se unduiască în ritmul muzicii, un ritm lent, fără să–şi mişte picioarele.

Dar era timpul să lucreze ceva. În spaţiul de dincolo de ferestre, întunericul îşi pierdea din consistenţă. Se anunţa lumina timidă a zorilor. Auzea, în ciuda vuietului înfundat al ambianţei

citadine, cântecul îndepărtat al păsărilor.

Intră în bucătăria rece şi întunecoasă a casei, găsi un obiect frumos, care, în limbajul acestui secol, se numea

„pahar”, şi îl umplu cu apă de la miraculosul robinet din aramă.

Apoi se reîntoarse în bibliotecă şi studie şirul lung de borcănele din alabastru de lângă oglindă. Niciunul nu era ciobit. Nicio fisură nicăieri. Nu lipsea nimic. Îl aşteptau acolo micul său arzător şi flacoanele goale. Nu–i trebuia altceva decât un pic de ulei. Sau una dintre aceste lumânări, redusă la un muc de mărime convenabilă.

Cu un gest cam neglijent, îşi împinse sulurile într–o parte şi aşeză micul arzător în poziţie corespunzătoare. Îi dădu drumul lumânării înăuntru şi aprinse flacăra.

Studie borcănelele din nou. Mâna alese înainte ca mintea să comande. Studiind pulberea albă, pisată, constată că mâna făcuse alegerea corectă.

„Oh, dacă Henry Stratford şi–ar fi băgat lingura în acest vas în loc de celălalt! Ce şoc puternic ar fi avut. Unchiul lui, furios ca un leu, i–ar fi tăiat capul.”

Deodată, îi veni ideea că otrăvurile, care i–ar fi putut speria pe oamenii din vremea lui, nu puteau fi un factor de descurajare pentru savanţii acestei epoci. Unei persoane cu un dram de încredere nu i–ar fi greu să ia toate aceste vase de aici şi să administreze conţinutul, încet–încet unor cobai, până ar descoperi elixirul. Ar fi destul de simplu.

Fireşte, în împrejurările de–acum, numai Samir Ibrahaim şi Julie Stratford ştiau despre elixir. Iar ei nu vor divulga nimănui secretul. Dar, parţial, Lawrence Stratford bătuse toba, iar carnetul lui de însemnări – Ramses nu reuşise să–l găsească – zăcea pe undeva, aşa că oricine putea să–l citească.

Apoi, desigur, mai erau sulurile.

Oricum, această situaţie nu putea continua la infinit. Trebuia să poarte elixirul asupra sa. Şi, desigur, exista totdeauna posibilitatea ca preparatul să–şi piardă eficacitatea. Aproape două mii de ani rămăsese pulberea în vas.

În acest timp, vinul s–ar fi prefăcut în oţet sau în vreun lichid absolut imposibil de băut. Făina s–ar fi prefăcut în ceva la fel de comestibil ca nisipul.

Mâna îi tremura acum, când turna granulele în vasul de metal al arzătorului. Scutură borcănelul, ca să fie sigur că n–a mai

rămas niciun bob în interiorul lui. Apoi, cu degetul, amestecă pe–ndelete conţinutul vasului şi adăugă o cantitate generoasă de apă din pahar.

Aprinse din nou lumânarea. Întrucât amestecul începea să bolborosească, adună flacoanele de sticlă şi le aranjă: pe cele care fuseseră la vedere le puse pe masă, iar pe alte două, care rămăseseră ascunse sau uitate, le puse într–o cutie de abanos.

Patru flacoane mari cu capacul de argint.

Schimbarea se efectua în câteva secunde. Ingredientele neprelucrate, deja foarte puternice luate separat, se transformară într–un lichid efervescent, de culoare vag fosforescentă.

Ce presimţiri negre trezea acest lichid; ai fi zis că te–ar arde pe cerul gurii dacă l–ar fi băut. Dar nu făcea un asemenea rău.

Nu–i făcuse nici lui când, fără să stea pe gânduri, dăduse pe gât, cu secole în urmă, o cupă plină, gata să sufere, ca să dobândească nemurirea! Nu avusese niciun fel de durere. Zâmbi.

Niciun fel de durere…

Ridică vasul cu grijă. Umplu toate cele patru recipiente din sticlă cu elixir aburind. Apoi aşteptă până ce vasul se răci şi–l linse până îl făcu să lucească de curăţenie, pentru că acesta era singurul lucru înţelept de făcut. Puse capac flacoanelor.

Luă lumânarea şi, pentru a le sigila, le cerui de jur–împrejur.

Pe toate, mai puţin pe unul dintre ele.

Pe trei dintre ele le puse în buzunarul hainei sale. Pe al patrulea, cel pe care nu–l sigilase, îl luă cu el în seră. Stătu acolo în întuneric, cu flaconul în mână, privind ferigile şi plantele agăţătoare care umpleau încăperea.

Pereţii din sticlă îşi pierdeau opacitatea. Încă îşi putea vedea clar imaginea reflectată, o siluetă înaltă într–un halat rubiniu. Deveneau vizibile şi obiectele palide ale lumii exterioare.

Se apropie de cea mai la îndemână ferigă în glastră; o plantă cu frunze mari, graţioase, de un verde închis. Turnă un pic de elixir în solul jilav. Apoi se întoarse spre *bougainvillea*, o plantă care avea doar câteva flori roşii, şi acelea pierdute prin frunzişul întunecat. Turnă câţiva stropi de elixir şi în această glastră.

Se iscă un freamăt uşor; un uşor pârâit. A folosi mai mult elixir ar fi fost o nebunie. Totuşi, trecu pe la toate glastrele, turnând la fiecare doar câteva picături. Până la urmă, rămase doar cu o jumătate de flacon. Şi făcuse destul rău, nu–i aşa?

Peste câteva momente avea să afle dacă vrăjitoria mai funcţionează sau nu. Privi la plafonul de sticlă. Apăreau primele

pete de culoare ale zorilor. Zeul Ra trimitea primele raze calde.

Frunzele ferigilor fremătau, se alungeau; mlădiţe fragede izbucneau. *Bougainvillea* se înfoia şi tremura pe spalier; era o erupţie de cârcei minusculi pe aracii de metal;

Mici flori se deschideau pe neaşteptate, roşii ca sângele rănilor, întreaga încăpere de sticlă era animată de ritmul accelerat al creşterii. El închise ochii, trăgând cu urechea la rumoarea aceea. Un fior adânc, de origine nelămurită, îl străbătu din cap până–n picioare.

Cum a putut să creadă că elixirul îşi pierduse eficacitatea?

Era la fel de puternic cum fusese întotdeauna. O înghiţitură puternică îl făcuse nemuritor pe regele egiptean. De ce crezuse că substanţa însăşi, odată creată, va fi mai puţin nemuritoare decât el?

Îşi puse flaconul în buzunar. Descuie uşa din spate şi ieşi în stradă, în atmosfera umed–cenuşie a zorilor.

Pe Henry îl durea capul atât de tare, încât nici măcar nu–i vedea clar pe cei doi detectivi. Când îl treziră, tocmai visa povestea aceea cu mumia. Scăldat în sudoarea rece a spaimei, îşi luase pistolul, îl armase, îl strecurase în buzunar şi fugise la uşă. Acum, dacă aveau de gând să–l percheziţioneze…

— Toată lumea îl cunoştea pe Tommy Sharples! Zise el într–un acces de furie menită să–i mascheze teama. Toată lumea îi datora bani. Pentru asta mă treziţi cu noaptea în cap?

Se holba prosteşte la individul pe nume Galton, care–i flutura moneda aceea blestemată a Cleopatrei. Cum naiba a putut să fie atât de prost? Să plece şi să lase moneda aceea în buzunarul lui Sharples. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu–şi propusese să–l înjunghie pe Sharples! Cum putea să–i atribuie cineva asemenea gânduri!

— Aţi mai văzut–o, domnule?

„Fii calm! Nu există nici cea mai mică dovadă împotriva ta. Exprimă–ţi indignarea, aşa cum ai făcut întotdeauna.”

— Da, este din colecţia unchiului meu. Colecţia Ramses.

Cum a ajuns la dumneavoastră? Trebuia să fie sub cheie.

— Întrebarea e, zise cel numit Trent, cum a ajuns asta la domnul Sharples? Şi de ce o avea asupra lui în momentul în care a fost omorât?

Henry îşi trecu nervos mâinile prin păr. Măcar de–ar înceta durerea.

Numai de–ar putea să se scuze pentru un minut, să bea un

pahar de tărie şi să aibă un răgaz de gândire.

— Reginald Ramsey! Zise el, privindu–l pe Trent drept în ochi. Acesta este numele individului, nu–i aşa? Acel egiptolog… Tipul care stă cu verişoara mea. Dumnezeule mare, ce se întâmplă în casa aceea!

— Domnul Ramsey?

— L–aţi interogat, nu–i aşa? De unde a venit omul ăla?

Faţa lui se coloră în timp ce poliţiştii îl fixau tăcuţi.

— Să vă fac eu treaba? De unde a venit neisprăvitul? Şi ce face el cu toată comoara aceea din casa verişoarei mele?

Plimbarea lui Ramses dură o oră. Dimineaţa era rece şi posomorâtă. Caselor mari, falnice din Mayfair li se substituiau locuinţele sordide ale sărăcimii. Hoinărea pe străzi înguste, nepavate, asemănătoare ulicioarelor dintr–un oraş vechi, Ierihon sau Roma. Aici erau urme de căruţe şi miros iute de bălegar umed.

Din când în când, câte un biet trecător îl privea ca pe o curiozitate. Cu siguranţă, n–ar fi trebuit să se îmbrace cu haina lungă de satin. Dar acest lucru n–avea importanţă. El era din nou Ramses Rătăcitorul. Ramses cel Blestemat, doar în trecere prin această epocă… Elixirul îşi păstra încă eficacitatea. Dar pentru această substanţă, ştiinţa epocii contemporane nu era mai pregătită decât ştiinţa oricărei alte epoci.

Să vezi această suferinţă, aceşti cerşetori dormind pe stradă.

Să te întâmpine duhoarea acelei case, ca şi când uşa era o gură care, gâfâind disperată după aer curat, împroşca vomă.

Un cerşetor se apropie de el.

— Daţi–mi şi mie şase penny, domnule, n–am mâncat de două zile. Vă rog, domnule!

Ramses trecu mai departe, cu papucii lui uzi şi murdari din cauza băltoacelor prin care călcase.

Iată o tânără femeie; priveşte la ea, la pieptul ei zguduit de tuse.

— Vreţi să vă distraţi, domnule? Am un locşor foarte plăcut, domnule!

Oh, da, avea nevoie de serviciile ei, avea o foarte mare nevoie, pentru că, brusc, se trezise bărbăţia în el. Iar febra îi dădea femeii un plus de vino–ncoace; plină de graţie îşi bombă pieptul mic, căznindu–se să zâmbească, în ciuda durerii pe care o încerca.

— Nu acum, frumoasa mea, şopti el.

Se părea că strada, dacă aceea era stradă, îl dusese într–o zonă lăsată în paragină. Clădiri arse mirosind a fum, cu ferestre fără draperii sau geam.

Chiar aici, săracii sălăşluiau în firide şi pe pragurile caselor.

Un copil plângea în disperare. Cântecul înfometaţilor.

Ramses îşi continuă plimbarea. Auzea în jurul lui oraşul trezindu–se la viaţă; nu vocile omeneşti; pe acelea le auzise tot timpul. Maşinile erau acelea care se trezeau acum, pe măsură ce cerul evolua de la plumburiu la luminos, devenind aproape argintiu. De undeva, de foarte departe, auzea fluierul răguşit al trenului. Se opri. Simţea vibraţia surdă a marelui monstru de fier propagându–se prin solul umed. Ce ritm înşelător avea acel tren, acele roţi lunecând pe linia ferată!

Deodată, un zgomot strident îl umplu de panică. Se întoarse la timp ca să vadă un automobil decapotabil venind spre el, cu un tânăr săltând pe scaunul înalt. Se trase înapoi, lovindu–se de zidul de piatră din spatele său, în timp ce vehiculul huruia şi hurduca peste şanţurile cu noroi.

Era zguduit, supărat. Unul dintre rarele momente în care se simţise neputincios, expus.

Uimit, îşi dădu seama că se uita la un porumbel cenuşiu, mort în mijlocul străzii. Una dintre acele păsări cenuşii, grase, pe care le întâlnea peste tot în Londra, păsări care–şi fac cuib pe sub cornişele şi pe acoperişurile caselor: aceasta fusese lovită de automobil; roţile îi zdrobiseră o aripă.

Vântul o mişca uşor, lăsând falsa impresie că pasărea era încă vie.

Deodată, o amintire, una dintre cele mai vechi şi mai vii, îl luă prin surprindere, smulgându–l, fără milă, din contextul prezentului şi plasându–l direct în alt timp şi loc.

Stătea în peştera unei preotese hitite. În veşmintele lui de războinic, cu mâna pe mânerul săbiei de bronz, privea la cercurile pe care le descriau porumbeii albi în lumina soarelui, sub acoperişul înalt de zăbrele.

— Sunt nemuritori? O întrebase el în primitiva şi guturala limbă hitită.

Ea râsese ca o nebună:

— Ei mănâncă, dar n–au nevoie să mănânce. Beau, dar n–au nevoie să bea. Soarele este cel care le dă vlagă. Ia–le lumina şi vor adormi, dar ei nu vor muri, mărite rege!

El se uitase lung la chipul ei, atât de bătrân, brăzdat de riduri

adânci. Hohotul de râs îl înfuriase.

— Unde este elixirul? Întrebase.

— Crezi că e mare lucru?

Ce–i mai luceau ochii când se apropiase, dojenitoare, de el.

— Ce s–ar întâmpla dacă toată lumea ar fi plină de cei care n–ar putea muri? Continuă ea. Şi copiii lor? Şi copiii copiilor lor? Această peşteră ascunde un secret oribil, să ştii. *Secretul sfârşitului lumii*, *să ştii*!

El îşi scosese sabia.

— Dă–mi–l! Răcnise el.

Ea nu se speriase, ci numai zâmbise.

— Dacă te ucide, egipteanul meu nesăbuit? Încă n–a fost băut de fiinţă omenească. Nici de bărbat, nici de femeie, nici de copil.

Dar el deja văzuse altarul, văzuse cupa cu lichidul alb.

Văzuse, în spatele cupei, tăbliţa acoperită cu cuneiforme.

Se apropiase de altar. Citise cuvintele. Oare, aceasta să fie formula elixirului vieţii? Să fie, oare, alcătuit din ingredientele obişnuite pe care şi el ar fi putut să le adune de pe câmpuri şi de pe malurile râurilor din ţara sa de baştină? Pe jumătate convins, şi le fixase în memorie, fără să–i treacă prin cap că nu le va mai putea uita niciodată.

Şi lichidul, o, zei nemuritori, priviţi–l! Cu amândouă mâinile ridicase cupa şi o băuse până la fund. Undeva, departe, îi auzise hohotele nestăpânite de râs, care se reverberau prin încăperile nesfârşite ale peşterii.

Apoi se întorsese, ştergându–şi buzele cu dosul palmei;

Se transfigurase: ochi dilataţi din cauza şocului ce i se propagă prin tot corpul; faţa congestionată, o crispare generală, ca şi când se afla cu carul pe câmpul de luptă, pe punctul de a ridica sabia şi de a da semnalul începerii bătăliei. Preoteasa se dăduse un pas înapoi. Surpriză: părul lui se înfoia şi se ondula, de parcă era în bătaia unei brize jucăuşe; părul grizonat dispărea, lăsând loc unui păr castaniu închis; ochii lui negri se decolorau, tinzând către albastrul safirului. Fenomenală transformare, pe care avea s–o verifice mai târziu în faţa oglinzii.

— Ei bine, o să vedem, nu–i aşa? Strigase el, acum când simţea furnicături în tot corpul, iar inima îi bătea cu furie.

Ah, ce uşor şi ce puternic se simţea! Ar fi putut să zboare.

— Trăiesc sau sunt pe moarte, preoteaso?

Uluit, privea lung la străzile Londrei. De parcă totul s–ar fi petrecut numai cu câteva ore înainte! Preţ de un moment încă mai auzea fâlfâitul acelor aripi, lovindu–se de zăbrele.

Şapte sute de ani separau acel moment de noaptea în care intrase în mormânt pentru primul lui somn de lungă durată. Şi două mii de ani de când fusese trezit, numai pentru a intra din nou în mormânt pentru câţiva ani.

Şi acum, iată Londra; suntem în secolul al douăzecilea.

Deodată, Ramses începu să tremure violent. Din nou, vântul umed, încărcat de funingine, răscolea penele porumbelului cenuşiu care zăcea mort în mijlocul străzii. Făcu câţiva paşi prin noroi şi se lăsă pe vine lângă pasăre, ridicând–o în căuşul palmelor. Ah, fiinţă plăpândă! Atât de plină de viaţă adineaori, iar acum un gunoi şi atâta tot, deşi puful alb îi mai flutura pe pieptul ei cald, cât degetarul.

Oh, ce rău îi făcea vântul rece! Ce tare îi sfâşia inima vederea acelei fiinţe moarte!

Ţinând–o în mâna dreaptă, cu stânga scoase din buzunar flaconul pe jumătate plin cu elixir. Cu un bobârnac, dădu capacul la o parte şi turnă lichidul fosforescent peste ea, turnându–i picătură cu picătură în ciocul deschis.

În mai puţin de o secundă pasărea începu să dea semne de viaţă. Ochişorii ei rotunzi se deschiseră. Se căznea acum să–şi găsească un echilibru, bătând violent din aripi. Ramses o lăsă în voia ei. Pasărea o ţâşni în sus, descriind cercuri în zbor, sub cerul plumburiu.

O urmări până ieşi din câmpul lui vizual. Pasărea devenise nemuritoare… Menită să zboare de–a pururi…

Îi reveni altă amintire, tăcută şi insidioasă, ca un răufăcător. Mausoleul… Sălile de marmură, coloanele şi figura disperată a Cleopatrei, alergând pe lângă el în timp ce el se depărta tot mai mult şi din ce în ce mai repede de corpul neînsufleţit al lui Mare Antoniu întins pe patul aurit…

— Tu poţi să–l readuci la viaţă! Strigase ea cu o voce ascuţită. Ştii că poţi asta. Nu–i prea târziu. Ramses! Dă–ne elixir amândurora, lui Mare Antoniu şi mie! Ramses, nu mă refuza!

Unghiile ei lungi îl zgâriaseră pe braţ.

Furios, se întorsese, îi dăduse o palmă, o îmbrâncise. Luată prin surprindere, ea căzuse, apoi se încovrigase, suspinând.

Ce firavă era, aproape descompusă la faţă, cu cearcăne negre sub ochi…

Pasărea se rotea pe deasupra acoperişurilor londoneze.

Soarele strălucea mai puternic, cu tulburătoarea lui lumină albă, de dincolo de norii vălătuciţi.

Privirea i se înceţoşă; inima bătea să–i spargă pieptul.

Plângea, plângea amarnic. Voi, zei, de ce l–aţi făcut să creadă că nu va veni momentul durerii?

Se trezise după secole de amorţire voluptuoasă; acum, acea amorţire îl părăsea, iar fierbinţeala dragostei şi a durerii avea să–i cuprindă încă o dată întreaga fiinţă. Dar acesta era numai primul gust al suferinţei, şi ce mare fericire era să fii din nou viu, cu inima şi cu sufletul?

Privi lung la flaconul pe care–l ţinea în mână. Era tentat să–l sfărâme şi să lase conţinutul să i se scurgă printre degete pe strada aceasta urâtă şi desfundată. Să ducă celelalte flacoane undeva, departe de Londra, unde, cu siguranţă, iarba creşte înaltă şi unde numai florile sălbatice i–ar fi martori;

Acolo să toarne tot lichidul pe câmp.

Dar la ce bun aceste fantezii găunoase? *Ştia cum să–l prepare*. Memorase acele cuvinte de pe tăbliţă. Nu putea să distrugă ceea ce i se gravase în minte pentru eternitate.

Cu mâinile înfundate în buzunare şi cu gulerul ridicat contra vântului tăios, Samir coborî din taxi şi străbătu, pe jos, restul de cincizeci de metri până la destinaţie. Ajungând la casa din colţ, urcă treptele de piatră şi bătu la uşa scorojită.

O femeie, îmbrăcată numai cu lucruri din lână neagră, întredeschide uşa, apoi îl pofti înăuntru. Cu paşi uşori, intră într–o cameră încărcată cu mobilă, unde doi egipteni şedeau fumând şi citind ziarele de dimineaţă. În jurul lor, rafturile şi mesele erau acoperite cu lucruri de provenienţă egipteană. Pe o latură a mesei erau întinse un papirus şi o lupă.

Privirile lui Samir zăboviră îndelung asupra papirusului.

Nimic important. Studie o mumie lungă, galbenă, cu feşile încă foarte bine păstrate, aruncate la întâmplare, se părea, pe un raft din apropiere.

— Ah, Samir, să nu–ţi faci probleme, zise cel mai înalt din cei doi, al cărui nume era Abdel. Afară de falsuri, nimic altceva pe piaţă. Opera lui Zaki, după cum ştii. Cu excepţia acelui individ…

Bărbatul arătă spre mumie.

— Este destul de autentică, dar nu face să te ocupi de ea, continuă el.

Cu toate acestea, Samir examina cu mai multă atenţie mumia.

— Resturile unei colecţii particulare, zise Abdel. Sunt sub nivelul tău.

Samir încuviinţă din cap, apoi se întoarse din nou spre Abdel.

— Am auzit, într–adevăr, că au ieşit la iveală nişte monede rare din vremea Cleopatrei, spuse Abdel, cu ton glumeţ. Ah, dacă aş putea să pun şi eu mâna pe una!

— Am nevoie de un paşaport, Abdel, zise Samir. Documente de identitate. Am urgent nevoie de ele.

Abdel nu răspunse imediat. Privea cu interes cum Samir îşi pipăia buzunarul.

— Şi bani. Am nevoie şi de bani…

Samir îi arătă moneda strălucitoare cu chipul Cleopatrei.

Înainte de a se ridica de pe scaun, Abdel întinse mâna spre monedă. În timp ce el o examina, Samir îl privea cu o faţă inexpresivă.

— Discreţie, prietene, zise Samir. Viteză şi discreţie. Hai să discutăm detaliile…

Oscar se întorsese. „Asta ar putea fi o problemă acum, gândi Julie, dar numai dacă Rita spune vreo prostie.” Nu era mai puţin adevărat că Oscar nu o asculta niciodată pe

Rita. O credea proastă.

Coborând scările, Julie dădu peste majordomul care tocmai închidea uşa din faţă. Avea în braţe un buchet de trandafiri pe care–l dădu lui Julie împreună cu o scrisoare.

— Abia au sosit, domnişoară, spuse el.

— Da, ştiu.

Constată, uşurată, că atenţia venea din partea lui Elliott, nu de la Alex, şi citi în grabă scrisoarea. În timpul acesta,

Oscar stătu lângă ea.

— Sună–l pe contele de Rutherford, Oscar. Spune–i că nu pot să merg diseară şi că am să–l sun mai târziu, ca să–i explic.

El tocmai voia să plece când ea scoase un trandafir din buchet.

— Pune–i în sufragerie, Oscar, zise ea, adulmecând parfumul florilor, pipăind petalele catifelate.

Cum avea să procedeze cu Alex? Cu siguranţă, era prea devreme ca să întreprindă ceva, dar fiecare zi care trecea nu făcea decât să complice lucrurile.

Ramses… Unde era el? Aceasta era, într–adevăr, problema cea mai importantă. Uşa de la camera tatălui ei era deschisă, patul neatins.

Se grăbi prin vestibul spre seră. Chiar înainte de a ajunge la uşă, văzu splendida *bougainvillea* încărcată cu flori roşii.

Şi când te gândeşti că ieri nici nu observase aceste flori minunate. Iar ferigile, ce splendide erau! Şi crinii care se deschiseseră de timpuriu în glastrele lor răspândite în toată camera…

— Ce miracol, zise ea.

Se uită în jur şi–l văzu pe Ramses aşezat pe un scaun din răchită, privind–o. Era deja pus la patru ace pentru ziua plină de aventuri ce urma. De data aceasta, nu mai făcuse nicio greşeală. Ce îmbujorat şi frumos arăta în abundenta lumină solară; părul mai plin, mai bogat, ochii lui albaştri, mari, încărcaţi de o sumbră melancolie în timp ce zăboveau asupra ei, adică, înainte ca el să se fi înseninat complet şi să o fi întâmpinat cu acel zâmbet irezistibil.

Pentru un moment, ea avu o tresărire de spaimă. El părea gata să izbucnească în plâns. Se ridică de pe scaun şi, venind lângă ea, îi atinse uşor faţa cu degetele:

— Ce miracol eşti *tu*! Îi zise el.

Se lăsă tăcerea între ei. Ea voia să se ridice pe vârfuri şi să–l cuprindă cu braţele pe după gât. Abia îndrăznea să–l privească, simţindu–i apropierea, apoi întinse mâna şi–l mângâie pe faţă.

Trebuia să bată în retragere, ştia asta. Dar el o surprinse.

Bătu el în retragere şi, apoi, sărutând–o aproape părinteşte pe frunte, zise:

— Vreau să plec în Egipt, Julie. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă duc în Egipt. Lasă–mă să fac asta acum.

Câtă resemnare şi câtă grabă în cuvintele lui! Toată bunătatea de care dăduse dovadă în ziua anterioară se amesteca acum cu tristeţea. Ochii lui păreau mai întunecaţi şi mai mari.

Iar ea intuise exact: el era pe punctul de a izbucni în plâns, trimiţându–i fiori de teamă în suflet.

Doamne, cât de mare putea fi capacitatea lui de a suferi!

— Desigur, zise ea. Vom pleca în Egipt, tu şi cu mine…

— Ah, asta era şi speranţa mea, spuse el. Julie, această epocă nu voi putea să o consider a mea niciodată dacă nu voi avea ocazia să–mi iau la revedere de la Egipt, pentru că

Egiptul este trecutul meu.

— Înţeleg.

— Eu vreau viitorul! Zise el, vocea ajungându–i o şoaptă.

Vreau…

Aici se opri, în vizibila imposibilitate de a continua. Enervat, se depărtă de Julie. Băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn de

monede de aur.

— Putem cumpăra un vapor cu astea, Julie, un vapor cu care să traversăm marea?

— Lasă totul în seama mea. Zise ea. O să mergem. Acum, stai jos şi mănâncă micul dejun. Ştiu cât îţi este de foame. Nu trebuie să–mi spui.

El râse fără să vrea.

— Iar eu am să mă ocup de problemă imediat.

Julie se duse în bucătărie. Oscar tocmai pregătea platoul cu micul dejun. Mirosea plăcut a cafea, a scorţişoară şi a franzeluţe proaspăt coapte.

— Oscar, telefonează–i imediat lui Thomas Cook. Vreau două locuri rezervate până la Alexandria pentru domnul Ramsey şi pentru mine. Vezi dacă poţi aranja asta numaidecât. Vom pleca astăzi, dacă e posibil. Dar grăbeşte–te şi lasă în seama mea ce e de făcut pe–aici!

El era uimit:

— Dar, domnişoară Julie, cum e cu…

— Fă asta, Oscar! Dă de urgenţă telefoanele respective!

Grăbeşte–te! Nu e timp de pierdut!

După ce duse tava încărcată, reveni în lumina soarelui, minunându–se încă o dată în faţa florilor deosebit de frumoase. Orhideele purpurii şi margaretele galbene erau la fel de frumoase şi unele, şi celelalte.

— Da, uită–te la ele, şopti ea. Şi când te gândeşti că înainte aproape nici nu le observam. Toate au înflorit. Oh, ce frumuseţe…

El stătea lângă uşa din spate, urmărind–o cu aceeaşi expresie în care se întâlneau tristeţea cu frumuseţea:

— Da, sunt foarte frumoase, zise el.

În CASĂ era mare agitaţie. Rita aproape că–şi ieşise din minţi la gândul că pleacă în Egipt. Oscar, rămânând să aibă grijă de casă, îi ajută pe taximetrişti să care geamantanele pe scări.

Randolph şi Alex se certau de mama focului cu Julie, spunându–i să nu facă această excursie.

Enigmaticul domn Reginald Ramsey şedea în seră, la masa de răchită, devorând o cantitate enormă de alimente, pe care le ajuta să alunece pe gât bând pahar după pahar. În tot acest timp, citea ziarele, câte două deodată, dacă Elliott nu se înşela cumva. Şi, din când în când, lua câte o carte din mormanul de pe jos şi o răsfoia în mare viteză, ca şi când ar fi căutat un articol

teribil de important, şi, îndată ce–l găsea, o lăsa, nepăsător, să cadă cu zgomot pe duşumea.

Elliott se aşezase în fotoliul lui Lawrence, în camera egipteană, şi observa, în tăcere, toate aceste mişcări, aruncând privirea, din când în când, în salon, la Julie şi apoi la domnul

Ramsey, care, în mod cert, ştia că este observat, dar nu părea să se sinchisească.

Un alt observator tăcut şi solitar era Samir Ibrahaim, care stătea tocmai în fundul serei, pierdut oarecum în luxurianta vegetaţie primăvăratică, privind, pe lângă indiferentul domn

Ramsey, la camerele întunecate din faţă.

Julie îi dăduse telefon lui Elliott în urmă cu trei ore. Acesta trecuse imediat la acţiune. Şi, mai mult sau mai puţin, ştia ce urma să se întâmple acum, când mica dramă din salon se juca până la capăt.

— Dar, pur şi simplu, nu poţi pleca în Egipt cu un om despre care nu ştii nimic, spuse Randolph, încercând să–şi reprime vehemenţa vocii. Nu poţi pleca într–o asemenea călătorie fără un însoţitor potrivit.

— Julie, nu–ţi voi permite asta! Zise Alex, palid de exasperare. Nu–ţi voi permite să faci chestia asta de una singură!

— Acum, încetaţi, şi unul, şi celălalt, răspunse Julie. Sunt o femeie matură. Plec. Pot să–mi port de grijă singură. Afară de asta, o voi avea pe Rita lângă mine tot timpul. Şi pe Samir, prietenul cel mai apropiat al tatei. N–aş fi putut avea un protector mai bun decât Samir.

— Julie, niciunul din ei nu este un companion potrivit, şi tu ştii asta. E scandalos ce faci.

— Unchiule Randolph, vaporul pleacă la ora patru. Trebuie să plecăm acum. Să trecem la probleme de afaceri, da? Am pregătit o procură, aşa că ai mână liberă în administrarea companiei Stratford Shipping.

Tăcere. „Astfel, în cele din urmă, ajungem la esenţa chestiunii”, gândi Elliott, cu sânge–rece. Auzi cum Randolph îşi drege glasul.

— Da, cred că este necesar, draga mea, răspunse el anemic.

Alex încercă să intervină, dar Julie îl puse la punct într–un mod politicos. Mai erau şi alte documente pe care Randolph dorea să le semneze? Ar putea să i le trimită imediat la Alexandria. Ea le va semna şi i le va trimite înapoi.

Satisfăcut că Julie va pleca potrivit orarului, Elliott se ridică şi intră cu dezinvoltură în seră.

Ramsey continua să înfulece cantităţi supraomeneşti de alimente, netulburat. Luă unul dintre cele trei trabucuri aprinse şi trase din el, apoi reveni la budincă, la friptură şi la pâinea cu unt.

În faţă avea o istorie a Egiptului modern. Cartea era deschisă la capitolul intitulat „Masacrul mamelucilor”. Omul părea să fie grăbit, căci, într–adevăr, răsfoia cartea în mare viteză.

Brusc, Elliott îşi dădu seama că era înconjurat de frunziş.

Aproape tresări văzând dimensiunea ferigii de lângă el, iar uriaşa *bougainvillea* în floare îi atingea umerii şi bloca parţial uşa. Dumnezeule, ce se întâmplase aici?! Crini; oriunde îşi întorcea privirea, margarete pe care nu le mai cuprindeau glastrele… Iar iedera cotropise haotic întregul acoperiş.

Ascunzându–şi uimirea, deşi nu era sigur de cine anume încerca să o ascundă, pentru că Ramsey şi Samir nu erau atenţi la el, Elliott rupse una dintre zorelele albastre cu alb care înfloreau chiar deasupra capului său.

Se uită lung la floarea care imita perfect forma trompetei.

Câtă prospeţime! Apoi ridică încet capul ca să întâlnească privirea lui Ramsey.

Samir se trezi şi el brusc din starea–i aparentă de meditaţie.

— Lord Rutherford, permiteţi–mi…

Apoi se opri, ca şi când nu ştia ce să spună.

Ramsey se ridică în picioare, ştergându–şi grijuliu degetele cu şervetul.

Cu un aer distrat, contele îşi băgă floarea în buzunar, apoi întinse mâna.

— Reginald Ramsey, zise el, e o mare plăcere! Eu sunt un vechi prieten al familiei Stratford. Am şi o oarecare tangenţă cu egiptologia. Fiul meu, Alex, este cel care urmează să se însoare cu Julie. Poate ştiţi asta…

Omul nu ştia. Sau nu înţelegea. O uşoară roşeaţă i se răspândi în obraji:

— Se însoară cu Julie? Zise el cu jumătate de voce. E un om norocos fiul dumneavoastră, continuă el, impunându–şi masca bunei dispoziţii.

Contele trecu în revistă masa încărcată cu bucate, fiindcă nu se putea abţine, precum şi bolta de flori care aproape acoperea soarele. Privi placid la bărbatul din faţa lui, care era, cu siguranţă, unul dintre bărbaţii cei mai chipeşi pe care îi întâlnise vreodată. Deosebit de frumos, dacă stăteai să te gândeşti mai

bine… Tipul cu ochi mari, albaştri, izvor de tandreţe, care pun femeile pe jar. La care se adăuga zâmbetul spontan, creând o combinaţie aproape fatală.

Dar liniştea devenea apăsătoare.

— Ah, jurnalul, spuse Elliott, scotocindu–se prin haină.

Samir îl recunoscu imediat, era clar.

— Acest jurnal, spuse Elliott, îi aparţine lui Lawrence. Conţine informaţii preţioase despre mormântul lui Ramses. Însemnările pe papirusurile lăsate de faraon, se pare. L–am găsit noaptea trecută. Trebuie să–l pun la locul lui.

O umbră de răceală se aşternu brusc pe faţa lui Ramsey.

Elliott se întoarse, sprijinindu–se în baston, şi, cu mare greutate, făcu câţiva paşi spre biroul lui Lawrence.

Ramsey îl urmă.

— Pentru durerea de la încheieturi, întrebă Ramsey, n–aveţi un medicament… modern? Există un vechi leac egiptean:

Coajă de salcie. Trebuie fiartă.

— Da, răspunse Elliott, întâlnind din nou ochii aceia obsedanţi. În epoca şi la data la care ne aflăm noi îi spunem aspirină, nu–i aşa?

Elliott zâmbi. Totul decurgea infinit mai bine decât anticipase. Spera să nu roşească precum Ramsey.

— Unde aţi fost în toţi aceşti ani, de n–aţi auzit de aspirină, stimate domn? Noi o producem pe cale sintetică, şi, desigur, vă este cunoscut acest cuvânt.

Calmul lui Ramsey era perfect, deşi făcuse ochii un pic mai mici, ca şi când ar fi vrut să–i dea contelui de înţeles că–l evaluează.

— Eu nu sunt om de ştiinţă, lord Rutherford, răspunse el.

Sunt un observator, un filosof. Deci, îi spuneţi aspirină. Îmi face plăcere să aflu acest lucru. Poate că am petrecut prea mult din timpul meu pe meleaguri îndepărtate.

Ramsey ridică din sprâncene aproape în joacă.

— Desigur, egiptenii antici aveau leacuri mai puternice decât coajă de salcie, nu–i aşa? Insistă Elliott, privind la şirul de borcănele din alabastru de pe masa din mijlocul camerei. Leacuri puternice – elixiruri, ca să zic aşa – care ar putea vindeca afecţiuni mai grave decât durerea mea de oase.

— Leacurile mai puternice au preţul lor, îi răspunse Ramses cu calm. Sau, mai degrabă, pericolele lor. Dar ce om neobişnuit sunteţi dumneavoastră, lord Rutherford! Cu siguranţă, nu credeţi ce aţi citit în jurnalul prietenului dumneavoastră, Lawrence.

— Oh, ba da, cred. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, nici eu nu sunt om de ştiinţă. Poate că amândoi suntem filosofi. Iar eu îmi imaginez că am şi ceva stofă de poet, deoarece multe dintre peregrinările mele le fac numai în vis.

Un moment, cei doi bărbaţi se priviră în tăcere.

— Poet, repetă Ramsey, măsurându–l cu o privire aproape aspră de sus şi până jos. Vă înţeleg. Dar dumneavoastră chiar că spuneţi lucruri neobişnuite.

Elliott încerca să–şi păstreze calmul. Simţea transpiraţia curgându–i pe sub cămaşă. Faţa bărbatului era surprinzător de deschisă şi aproape îmbietoare.

— Aş vrea să vă cunosc, se confesă Elliott brusc. Aş… aş vrea să… să învăţ de la dumneavoastră.

Avu un moment de ezitare. Ochii albaştri îl fixau din nou în tăcere.

— Poate la Cairo sau la Alexandria o să aveţi timp ca să stăm de vorbă. Poate ne vom cunoaşte mai bine chiar la bordul vasului.

— Mergeţi în Egipt? Întrebă Ramsey, lăsându–şi capul într–o parte.

— Da.

Trecu cu eleganţă pe lângă Ramsey şi intră în salon. Acolo rămase în picioare lângă Julie, care tocmai semnase o altă procură şi i–o înmână unchiului ei.

— Da, zise Elliott, întorcându–se din nou spre Ramsey şi vorbind destul de tare ca să audă ceilalţi. Amândoi mergem,

Alex şi cu mine. Am rezervat locuri pe acelaşi vapor, îndată ce m–a sunat Julie. Nici prin cap nu ne–ar trece s–o lăsăm să plece singură, nu–i aşa, Alex?

— Elliott, ţi–am spus că nu! Zise Julie.

— Tată, n–am înţeles…

— Da, draga mea, zise Elliott către Julie, dar nu puteam să–l iau pe un drept răspuns. În plus, aceasta ar putea fi ultima oară când văd Egiptul. Iar Alex n–a fost niciodată acolo.

Cu siguranţă că n–o să ne refuzi plăcerea. Există vreun motiv care ne–ar împiedica să mergem cu toţii?

— Da, aş vrea să–l văd şi eu, zise Alex, destul de derutat încă.

— Bine, geamantanul tău este făcut şi se află pe drumul care trebuie, zise Elliott. Hai, să ne grăbim, ca să nu pierdem – ca să zic aşa – barca!

Julie, cuprinsă de o furie tăcută, se uita lung la el.

Ramsey râse uşor în spatele lui Elliott.

— Deci plecăm cu toţii în Egipt, zise el, pentru că găsea foarte interesant acest lucru. O să stăm de vorbă la bordul vasului, lord Rutherford, aşa cum aţi spus.

După ce–şi vârî procura în buzunarul hainei, Randolph înălţă capul:

— Da, asta rezolvă totul, nu–i aşa? Îţi urez călătorie plăcută, draga mea! Zise el, sărutându–şi afectuos nepoata pe obraz.

Din nou visul, dar Henry nu se putea trezi… Se răsuci în patul lui Daisy, îşi înfundă capul în pernă de dantelă aspră, îmbibată cu parfumul ei.

— Doar un vis, murmură el. Trebuie să înceteze!

Dar vedea mumia venind spre el, cu fâşiile lungi de pânză neagră atârnându–i de picioarele pe care şi le târa. Simţea degetele strângându–l de beregată.

Încercă să ţipe, dar nu putu. Se sufocă, mirosul giulgiului infect îi luă respiraţia.

Se răsuci în pat, luptându–se cu cuverturile şi începând brusc să–şi agite pumnul, dar îşi simţi degetele încleştate.

Când deschise ochii, văzu faţa tatălui său.

— Oh, Doamne, murmură el, căzând din nou pe pernă.

Pentru o clipă visul îl încătuşa din nou, dar tresări şi iarăşi privi lung la tatăl său care stătea aplecat deasupra patului.

— Tată, mormăi el. Ce faci aici?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Dă–te jos din pat şi îmbracă–te! Geamantanul te aşteaptă jos, împreună cu un taxi, ca să te ducă la gara fluvială. Pleci în Egipt.

— Pe naiba!

Ce era asta, o altă fază a coşmarului lui?

Tatăl său îşi scoase pălăria şi se aşeză pe scaunul de lângă pat. Henry dădu să–şi ia ţigara şi chibriturile, dar tatăl său îl plesni peste mână, aruncându–i–le cât colo.

— Fir–ar a naibii de treabă, murmură Henry.

— Acum, ascultă ce–ţi spun. Verişoara ta Julie şi misteriosul ei prieten egiptean pleacă azi după–amiază la Alexandria, iar Elliott şi Alex îi însoţesc. O să fii şi tu pe acel vapor, înţelegi? Tu eşti vărul lui Julie, şi, de aceea, singurul însoţitor potrivit. Să ai grijă ca lucrurile să rămână neschimbate, să nu intervină nimic ce ar putea să împiedice eventuala căsătorie a lui Julie cu Alex Savarell! Şi să ai grijă… Să ai grijă ca acest bărbat, oricine ar fi el, să nu–i facă vreun rău singurului copil al fratelui meu!

— Bărbatul acela! Eşti nebun dacă–ţi închipui că eu…

— Iar tu o să fii dezmoştenit şi fără niciun ban, dacă nu faci ce–ţi spun eu! Îi zise Randolph, coborând tonul şi aplecându–se în faţă. Vorbesc serios, Henry. De când eşti pe lume, ţi–am dat tot ce ai vrut. Dar, dacă acum nu mă asculţi şi nu duci lucrurile până la capăt, am să te exclud din conducerea companiei Stratford Shipping. Am să–ţi suspend salariul şi venitul personal. Aşa că te urci pe vapor. Şi să fii cu ochii pe verişoara ta, ca nu cumva să fugă cu acel egiptean revoltător de frumos! Şi ţine–mă la curent cu tot ce se întâmplă!

Randolph scoase un plic alb, subţire din buzunarul de la piept şi îl puse pe noptieră. În el era un teanc gros de bancnote, observă Henry. Tatăl său se ridică să plece.

— Şi să nu–mi telegrafiezi că rămâi lefter. Evită jocurile de noroc şi dansatoarele din buric. Aştept o scrisoare sau o telegramă până la sfirşitul săptămânii.

Hancock era scandalizat la culme.

— A plecat în Egipt! Mormăi el în telefon. Dar întreaga colecţie este încă în casa aceea! Cum a putut să facă aşa ceva?

Îl reduse la tăcere pe funcţionarul care încerca să–i spună ceva. Apoi trânti receptorul negru în furcă.

— Domnule, ziariştii sunt din nou aici, se interesează de mumie.

— Oh, fir–ar să fie de mumie! Femeia aceea a plecat şi a lăsat comoara încuiată în salonul ei, ca şi când ar fi vorba de o colecţie de păpuşi.

Elliott stătea în picioare alături de Julie şi Ramsey, privind peste parapetul înalt, în timp ce Alex, la baza scărilor, îşi săruta mama.

— Nu mă aflu aici pe post de cloşcă, îi zise Elliott lui Julie.

Alex îşi îmbrăţişă mama încă o dată, apoi se grăbi să urce la bord.

— Nu vreau decât să–ţi fiu aproape, în caz că ai nevoie de mine. Hai, nu fi aşa de abătută!

Doamne, el nu glumea. Îl durea s–o vadă tristă.

— Dar Henry, pentru ce Dumnezeu vine şi el? Nu–l vreau pe Henry cu noi.

Acesta sosise la bord numai cu câteva clipe mai înainte, fără să salute, arătând la fel de palid şi surmenat şi, în general, nefericit, ca şi cu o zi înainte.

— Da, ştiu, spuse Elliott, oftând. Dar, draga mea, el îţi este

ruda cea mai apropiată şi…

— Scuteşte–mă de asta, Elliott! Ştii că–l iubesc pe Alex, că–l iubesc dintotdeauna. Dar s–ar putea ca eu să nu fiu pentru el partida cea mai bună. Am fost tot timpul sinceră în privinţa acestui lucru.

— Ştiu, Julie, crede–mă, ştiu. Am ştiut mereu. Dar prietenul tău… zise el, arătând spre silueta îndepărtată a lui Ramsey, care privea cu vădită curiozitate la toată forfota din port.

Cum să nu fim îngrijoraţi? Ce puteam face?

Ea nu putu să–i reziste. Aşa se întâmplase mereu. Într–o noapte, cu câteva luni în urmă, când ea băuse prea multă şampanie şi dansase, într–adevăr, prea mult, îi spusese lui

Elliott că era mai îndrăgostită de el decât de Alex. Dacă el,

Elliott, ar fi fost liber şi i–ar fi cerut mâna, ar fi fost un fapt împlinit. Desigur, Alex crezuse că ea glumeşte. Dar în ochii ei fusese un licăr ciudat care pe Elliott îl flatase din cale afară. El constată acum o replică palidă a aceluiaşi interes.

Şi ce mincinos era… Ce mincinos era el chiar şi în acel moment…

— Foarte bine, Elliott, zise ea şi îl sărută pe obraz, ceea ce lui nu–i displăcu. Nu vreau să–l jignesc pe Alex, murmură ea.

— Da, dragă, zise el. Desigur…

Sirena vaporului slobozi o fluierătură stridentă. Era ultimul apel prin care pasagerii erau poftiţi să se îmbarce.

Aceştia se împrăştiară prin cabine, iar persoanele care veniseră să–şi ia rămas–bun se scurgeau în şuvoi neîntrerupt pe ţărm.

Deodată, Ramsey se apropie de ei cu mersul lui apăsat.

O învârti pe Julie, ca şi când nu şi–ar fi dat seama de superioritatea lui fizică. Fata rămase perplexă.

— Fii atentă, Julie, ce vibraţii! Trebuie să văd aceste motoare!

Faţa ei se destinse brusc. Era ca şi când nerăbdarea lui ar fi fost molipsitoare.

— Desigur, trebuie să le vezi. Elliott, scuză–mă. Trebuie să–l duc pe Ramse.. Vreau să zic pe domnul Ramsey… în sala motoarelor, dacă se poate aranja chestia asta.

— Lasă–mă pe mine, zise Elliott, într–un mod menit să fie agreabil, făcând semn unui tânăr ofiţer într–o uniformă strălucitor de albă, care tocmai apăruse pe punte.

În momentul în care Elliott intră în micul salon dintre cabinele lor, Alex deja despacheta. Două mari geamantane erau deschise.

Walter umbla de colo–colo cu braţele pline de haine.

— Da, e plăcut, nu–i aşa'? Zise Elliott, privind la mica sofa, la scăunele şi la şi mai mica intrare.

În privinţa pregătirilor necesare, intraseră în criză de timp, dar, în cele din urmă, intervenise Edith care se îngrijise personal de tot ce le trebuia.

— Arăţi obosit, tată. Să–ţi comand un ceai.

Contele, răsuflând uşurat, se trânti în micul fotoliu aurit.

Cuvântul ceai suna destul de frumos. Dar ce era mireasma aceea? Existau flori în acea cameră? El nu vedea niciuna.

Numai şampania, în scânteietoarea ei frapieră cu gheaţă, iar pe tava de argint, paharele gata de utilizare…

Apoi, îşi aduse aminte de ceva: zoreaua pe care şi–o îndesase în buzunar. Floarea încă mai emană un parfum stins.

— Da, un ceai ar fi bine venit, Alex, dar nu e nicio grabă, murmură el.

Scotocindu–se în buzunar, dădu peste floricica mototolită, o scoase afară şi şi–o duse la nas.

Într–adevăr, mirosea foarte plăcut. Apoi îşi aduse aminte de sera aceea, cu explozia–i fantastică de frunze şi flori. Avea în faţă zoreaua. Sub ochii lui, floarea se învioră, petalele deveniră netede şi lucioase ca de ceară. Se deschise complet şi, în câteva secunde, redeveni o floare perfectă.

Alex vorbea, dar Elliott nu–l auzea. Acesta încremenise, privind prosteşte floarea. Apoi o mototoli din nou, strivind–o în palmă.

Fără grabă, îşi ridică privirea ca să constate că Alex tocmai punea receptorul în furcă.

— În cincisprezece minute vine ceaiul, zise Alex. Ce e cu tine, tată? Tată, eşti alb ca…

— Nimic. Nu. Nu–i nimic. Acum vreau să mă odihnesc.

Cheamă–mă când vine ceaiul.

Se ridică în picioare, cu floarea strânsă în pumn.

Se rezemă de uşa cabinei pe care tocmai o închisese. Pe spate îi şiroia transpiraţia. Îşi desfăcu pumnul. Din nou, planta zdrobită şi strivită redeveni o floare perfectă, cu petalele alb–albastre lungindu–se văzând cu ochii.

I se părea că de o veşnicie se uita la ea. Sub ochii lui, frunzuliţa verde se răsuci la bază. Apoi se pomeni uitându–se în oglindă. Era grizonatul, parţial handicapatul conte de Rutherford, încă frumos la cincizeci şi cinci de ani, deşi, pentru el, fiecare pas pe care–l făcea era un chin. Dădu drumul bastonului,

nebăgându–l în seamă când căzu pe podea, şi cu mâna stângă îşi mângâie părul cărunt.

Se auzi chemat de Alex. Ceaiul deja sosise. Îşi scoase, cu grijă, portofelul şi, între despărţiturile de piele ale acestuia, dădu drumul florii pe care, între timp, o strivise din nou. Apoi, se aplecă cu grijă şi–şi ridică bastonul.

Uluit, privea lung la fiul său, care–i turna ceaiul.

— Ştii, tată, zise Alex, încep să cred că, până la urmă, lucrurile se vor lămuri. L–am observat bine pe Ramsey. E un tip foarte prezentabil, dar este prea mare diferenţa de vârstă dintre ei, nu găseşti?

Oh, dar era nostim de tot, acest mare palat metalic, plutitor, cu magazine la bord, cu o mare sală pentru banchete şi un ring de dans, unde aveau să cânte mai târziu muzicanţi!

Iar reşedinţa lui… Nu, că faraon nu avusese niciodată o reşedinţă atât de splendidă la bordul vreunei nave angajate în traversarea mării. Râse aproape prosteşte când îi văzu pe însoţitorii de bord terminând de despachetat până şi ultimele haine ale lui Lawrence Stratford.

Samir închise uşa după plecarea lor, apoi se întoarse şi scoase din haină o mulţime de bancnote.

— Astea o să vă acopere nevoile o lungă perioadă de timp,

Maiestate, numai să nu le arătaţi pe toate în acelaşi timp.

— Da, credinciosul meu servitor. Asta o ştiu încă din copilărie, când mă strecuram în afara palatului.

Izbucni din nou într–un hohot de râs. Nu se putea stăpâni.

Vasul avea o bibliotecă şi un mic cinematograf şi, apoi, toate minunile de sub punte. Iar amabilii, eleganţii membri ai echipajului – toţi aveau maniere de oameni de lume – îi spuseseră că se putea deplasa oriunde dorea.

— Moneda dumneavoastră valora mult mai mult, Maiestate, dar eu nu prea am avut timp de târguială.

— După cum se spune în această epocă şi la această dată,

Samir, nu–ţi bate capul cu chestia asta. Şi să ştii că l–ai evaluat corect pe lordul Rutherford. El crede. De fapt, aş spune chiar că ştie.

— Dar Henry Stratford este cel care prezintă pericol. O

Cădere de pe punte în largul mării ar fi un act de justiţie?

— N–ar fi înţelept. Acest lucru i–ar distruge lui Julie pacea sufletească. Cu cât aflu mai multe despre epoca aceasta, cu atât mai mult îi înţeleg complexităţile, conceptele de justiţie, care

sunt foarte complicate. Ele sunt de origine romană, dar sunt mult dezvoltate. Vom urmări îndeaproape comportarea domnului Henry

Stratford. Când o să–i devină insuportabilă verişoara, atunci, poate, moartea lui va fi răul cel mai mic, iar tu nu trebuie să te preocupi de latura aceasta a chestiunii. O s–o rezolv singur…

— Da, Maiestate. Dar, dacă pentru un motiv oarecare nu mai vreţi să faceţi treaba asta, voi fi mai mult decât fericit să–l omor eu însumi.

Ramses râse discret. Ce mult îi plăcea omul acesta: atât de abil, dar cinstit, domol şi foarte inteligent.

— Poate că–l omorâm împreună, Samir, zise el. Dar orice se va întâmpla, acum mi–e o foame de lup. Când o să luăm prânzul acela bogat pe feţe de masă trandafirii, printre marii palmieri sădiţi în ghivece?

— Foarte curând, Maiestate, şi vă rog să fiţi… atent.

— Samir, nu te nelinişti, zise Ramses, luându–l de mână.

Am deja instrucţiuni de la regina Julie. Trebuie să mănânc numai o bucată de peşte, un copan de pasăre, o bucată de carne şi nu toate în acelaşi timp.

Acum fu rândul lui Samir să râdă discret.

— Mai eşti trist? Îl întrebă Ramses.

— Nu, Maiestate. Sunt foarte fericit. Să nu vă lăsaţi niciodată înşelat de expresia sumbră a feţei mele. Am văzut multe la viaţa mea. După ce Henry Stratford va fi lichidat, n–o să vă mai cer nimic.

Ramses încuviinţă din cap. Cu acest om, secretul lui era asigurat pe vecie. Ştia lucrul acesta, deşi nu putea înţelege pe deplin natura acestei înţelepciuni şi resemnări. N–o înţelesese în vremea cât fusese fiinţă muritoare. N–o înţelegea nici acum.

ERA O SOMPTUOASĂ sufragerie de clasa întâi, deja suprapopulată de domni cu cravate şi fracuri albe şi de doamne în rochii cu decolteu adânc. Când Julie intră şi se aşeză pe scaun, Alex se ridică s–o ajute. Henry şi Elliott, deja aşezaţi vizavi, se ridicară şi ei. Înclinând capul către Elliott, Julie simţi că–i era imposibil să–l onoreze cu o privire şi pe vărul ei.

Se întoarse spre Alex şi–i acoperi mâna cu a ei. Din păcate, nu putea să nu–l audă pe Henry care continua să–şi verse necazul la urechea lui Elliott. Spunea despre Alex că este un prost că n–a putut s–o facă pe Julie să renunţe la această excursie.

Alex, privind fix în farfuria din faţa lui, părea oarecum dezorientat. Era acesta momentul şi locul adevărului? Julie îşi

dădea seama că trebuia să fie sinceră din capul locului, căci, altminteri, lucrurile n–ar putea decât să evolueze în defavoarea lui Alex, iar ea trebuia să aibă grijă să nu se întâmple aşa ceva.

— Alex, zise ea pe un ton coborât, s–ar putea ca eu să rămân în Egipt. Nici eu nu ştiu ce voi face. Ştii, dragul meu, uneori, îmi zic că ai nevoie de cineva la fel de bun ca tine.

Cuvintele ei nu erau o surpriză pentru el. Se gândi numai o clipă înainte de a–i răspunde:

— Dar cum aş putea găsi o fiinţă mai bună decât tine? Am să te urmez până în junglele Sudanului, dacă aceasta este ţinta pe care vrei s–o atingi.

— Nu ştii ce vorbeşti.

El se aplecă în faţă. Timbrul vocii îi scăzuse până la cel al şoaptei celei mai intime.

— Te iubesc, Julie. În viaţa mea, toate lucrurile vin de la sine.

Dar nu şi în privinţa ta, iar tu eşti mai preţioasă pentru mine decât tot restul la un loc. Julie, sunt hotărât să lupt pentru tine, dacă asta este ceea ce trebuie să fac.

Cum să–i spună, ca să nu–l jignească? El îşi ridică brusc privirile. Ramses şi Samir erau de faţă.

Preţ de o clipă, ea amuţi. Ramses era un vis în cămaşa albă, apretată. Şi în fracul frumos croit al tatălui ei. În timp ce lua loc pe scaun, fiecare gest al lui părea mai elegant şi mai distins decât cele ale englezilor din jurul lui. Într–adevăr, strălucea prin vigoare şi sănătate. Zâmbetul îi lumina faţa.

Apoi se întâmplă ceva. El se uita lung la umerii goi ai lui

Julie, la decolteul rochiei. Se uita lung, mai ales, la umbra îngustă dintre sânii ei pe jumătate goi. Iar Alex, scandalizat, dar supunându–se politeţii care te constrânge, se uita lung la

Ramses. Şi Samir, luând loc în stânga contelui, era în mod vădit alarmat.

Ea trebuia să facă ceva. Neluându–şi ochii de la ea, ca şi când ar fi văzut pentru prima oară o femeie, Ramses se aşeză pe scaun, la stânga ei.

Cu rapiditate, ea îi despături şerveţelul, murmurând:

— Aici, pe genunchii tăi. Şi nu te mai uita aşa la mine. Este o rochie de bal foarte decentă!

Apoi se întoarse spre Samir care şedea vizavi.

— Samir, sunt foarte bucuroasă că ai putut să vii cu noi!

— Da, şi iată–ne şi pe noi, spuse Elliott imediat, întrerupând liniştea. Suntem cu toţii la masă, exact aşa cum am plănuit. Este

o minune. Se pare că, până la urmă, a ieşit aşa cum am vrut eu.

— Aşa este.

Julie râse. Simţi brusc o uşurare la gândul că Elliott era acolo. El ştia să depăşească momentele penibile; făcea asta în mod instinctiv. De fapt, el, probabil, nu se putea abţine.

Printre altele, acest farmec deosebit era cel care–l făcea să fie mereu solicitat.

Ea nu îndrăznea să se uite direct la Henry, dar îşi dădea seama că acesta era cuprins de o nelinişte incontrolabilă. Deja se apucase să bea. Avea paharul pe jumătate gol.

Ospătarii aduseseră vinul de Xeres şi supa. Ramses întinsese deja mâna spre pâine. Luă aproape o felie întreagă şi o mâncă imediat.

— Spune–mi, domnule Ramsey, continuă Elliott, ce impresie ţi–a făcut Londra? N–ai stat foarte mult la noi.

De ce naiba zâmbea Ramses?

— Este un oraş irezistibil, răspunse el cu entuziasm şi spontaneitate. Un amestec curios de bogăţie debordantă şi de inexplicabilă sărăcie. Nu înţeleg cum atâtea maşini pot să producă atât de mult pentru atât de puţini şi atât de puţin pentru atât de mulţi…

— Domnule, dumneata pui în discuţie întreaga revoluţie industrială, zise Alex, râzând nervos, ceea ce pentru el era, în mod sigur, un simptom de indispoziţie. Să nu–mi spui că eşti marxist. Destul de rar se întâmplă să avem radicali în cercul nostru.

— Ce marxist? Eu sunt egiptean, zise Ramses.

— Desigur, eşti egiptean, domnule Ramsey, zise Elliott pe un ton agreabil. Dumneata nu eşti marxist. Ar fi culmea ridicolului. L–ai cunoscut pe Lawrence al nostru la Cairo?

— Lawrence al nostru… Pentru scurtă vreme, l–am cunoscut.

Ramses se uita lung la Henry. Julie îşi ridică repede lingura de supă şi, dându–i un ghiont uşor cu cotul, îi arătă cum se mănâncă supa. El nu catadicsi să se uite la ea. Îşi luă pâinea, o înmuie în supă şi începu s–o mănânce, fixându–l din nou pe Henry.

— Moartea lui Lawrence a fost ca o lovitură de măciucă pentru mine, cum sunt sigur că a fost pentru toată lumea, zise el, înmuind o altă bucată enormă de pâine. Marxistul este un fel de filosof? Îmi aduc bine aminte de Karl Marx. L–am descoperit în biblioteca lui Lawrence. Un prost.

Henry nu se atinsese de supă. Luă o altă înghiţitură serioasă

de whisky scoţian şi îi făcu semn ospătarului.

— E un lucru lipsit de importanţă, zise Julie pe un ton repezit.

— Da, moartea lui Lawrence a fost un şoc teribil, zise

Elliott cu sobrietate. Eram convins că o va mai duce zece ani buni. Poate douăzeci…

Ramses îşi înmuie în supă o altă bucată enormă de pâine.

Iar Henry, ascunzându–şi panica, se holba la el, preocupat să nu–şi încrucişeze privirile cu ale lui. Toată lumea, mai mult sau mai puţin discret, nu–l slăbea din ochi pe Ramses, care tocmai ştergea, cu o altă bucată de pâine, ultimele rămăşiţe de supă. Apoi dădu peste cap paharul cu vin, după care îşi şterse buzele cu şerveţelul şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Mai vreau mâncare, murmură el. Mai este ceva?

— Da, dar mănâncă şi tu mai încet, îi şopti Julie.

— Dumneata ai fost un prieten adevărat al lui Lawrence?

Îl întrebă Ramses pe Elliott.

— Absolut, zise Elliott.

— Da, într–adevăr, dacă ar fi printre noi, ne–ar vorbi despre iubita lui mumie, zise Alex, însoţindu–şi cuvintele cu acelaşi râs nervos. De fapt, de ce faci această excursie, Julie? De ce să te întorci în Egipt când mumia se afla la Londra, aşteptând să fie examinată? Ştii, nu prea înţeleg…

— Colecţia a deschis mai multe căi de cercetare, zise Julie.

Vrem să mergem la Alexandria şi apoi, poate, la Cairo…

— Da, desigur, spuse Elliott, care urmărea cu atenţie reacţia lui Ramses în momentul în care ospătarul îi punea în faţă peştele, o mică porţie într–un sos de culoare crem. Cleopatra, continuă el, pe care misteriosul dumitale Ramses al II–lea pretindea că a iubit–o şi a pierdut–o… Asta s–a întâmplat în Alexandria, nu–i aşa?

Julie nu se aşteptase la această remarcă. Nici Ramses, care lăsase pâinea şi, cu o faţă inexpresivă, privea lung la conte. Sub pielea netedă a obrajilor îi apărură acele jucăuşe puncte de culoare.

— Da, într–adevăr, există şi acest aspect, interveni Julie.

Vrem să mergem la Luxor şi la Abu Simbel. Sper că aveţi cu toţii condiţia fizică necesară pentru o călătorie grea. Desigur, dacă nu vreţi să continuaţi…

— Abu Simbel, zise Alex. Nu este acela locul unde se află colosalele statui ale lui Ramses al II–lea?

Ramses rupse cu degetele o jumătate de peşte şi o mânca.

Apoi trecu la cealaltă jumătate. Pe faţa lui Elliott apăruse un

zâmbet straniu, dar Ramses nu–l vedea. Se uita din nou lung la Henry. Julie era pe punctul de a ţipa.

— La ora actuală, statuile acestui faraon sunt pretutindeni, zise Elliott, urmărindu–l pe Ramses cum înfuleca sosul cu pâine. A lăsat mai multe monumente închinate sieşi decât oricare alt faraon.

— Ah, asta aşa e… Ştiam, zise Alex. A fost cel mai egocentric personaj din istoria egipteană. Mi–aduc aminte din şcoală.

— Egocentric! Zise Ramses, strâmbându–se. Nişte pâine! Se adresă el ospătarului, apoi lui Alex: Ce este un egocentric, dacă nu te superi?

— Aspirină, marxism, egocentrism, zise Elliott. Acestea toate sunt noutăţi pentru dumneata, domnule Ramsey?

Starea de agitaţie a lui Henry era în creştere. Băuse al doilea pahar de whisky scoţian şi acum şedea lipit de spătarul scaunului, nefăcând altceva decât să observe cum mânca

Ramses cu mâna.

— Oh, ştiţi, zise Alex cu voioşie. Tipul era un mare fanfaron. Şi–a ridicat monumente peste tot. Se lăuda la nesfârşit cu victoriile, nevestele şi fiii lui! Aşa că asta e mumia, şi până acum nu mi–am dat seama.

— Despre ce naiba vorbeşti? Interveni intempestiv Julie.

— Există în istorie vreun alt rege egiptean care să fi obţinut atâtea victorii, zise pătimaş Ramses, care să fi oferit plăcere atâtor neveste şi să fi procreat atâţia fii? Şi, cu siguranţă, înţelegeţi că, ridicând atâtea statui, faraonul le dădea oamenilor săi exact ceea ce–şi doreau.

— Da, acesta este un punct de vedere nou! Spuse Alex sarcastic, lăsând din mână cuţitul şi furculiţa. Doar nu vreţi să spuneţi că sclavilor le făcea mare plăcere să fie mânaţi cu biciul sub soarele torid, ca să construiască toate acele temple şi statui colosale?

— Sclavi mânaţi cu biciul sub soarele torid? Ce vorbeşti, domnule?! Aşa ceva nu s–a întâmplat! Zise Ramses, întorcându–se spre Julie.

— Alex, asta este numai o teorie despre modul în care s–au construit monumentele, zise ea. Nimeni nu ştie cu adevărat…

— Ba da, eu ştiu, zise Ramses.

— Fiecare îşi are teoria lui! Reveni Julie, ridicând uşor tonul şi încruntându–se la Ramses.

— Păi, pentru numele lui Dumnezeu, zise Alex, omul şi–a ridicat statui enorme de la un capăt la altul al Egiptului.

Dumneavoastră nu puteţi susţine că oamenii n–ar fi fost mult mai fericiţi să–şi îngrijească straturile de flori…

— Tinere, dumneata eşti un tip foarte straniu! Zise Ramses.

Ce ştii despre oamenii Egiptului? Sclavi, vorbeşti de sclavi când mahalalele voastre sunt pline de copii înfometaţi. Oamenii voiau monumente. Ei se mândreau cu templele lor. Când se revărsa Nilul, nu se putea lucra la câmp; monumentele au devenit pasiunea naţiunii. Munca nu era obligatorie. Nu trebuia să fie. Faraonul era un zeu şi trebuia să facă ceea ce poporul lui aştepta de la el.

— Cu siguranţă, dumneata ai o viziune cam sentimentală, zise Elliott, dar se vedea că era fascinat.

Henry se făcuse ca varul. Încremenise. Noul său pahar cu whisky stătea neatins.

— Câtuşi de puţin, replică Ramses. Egiptenii erau mândri de Ramses cel Mare. El i–a alungat pe duşmani; i–a învins pe hitiţi; a menţinut pacea în Egiptul Superior şi în cel Inferior timp de şaizeci şi patru de ani, cât a durat domnia lui! Ce alt faraon a mai dăruit atâtea decenii de linişte ţării marelui fluviu?!

Ştiţi ce s–a întâmplat după aceea, nu–i aşa?

— Reginald, zis Julie cu jumătate de voce, este acest lucru atât de important?

— Păi, evident că este important pentru prietenul tatălui tău, zise Elliott. Eu cred că vechii regi erau tirani până în măduva oaselor. Cred că supuşii care refuzau să lucreze la acele monumente absurde erau omorâţi în bătaie. Piramidele, de exemplu…

— Dumneata nu eşti atât de prost, lord Rutherford, zise

Ramses. Dumneata… cum se zice… vrei să mă întărâţi. Englezii au fost mânaţi cu biciul ca să ridice catedralele Saint Paul sau

Westminster? Turnul Londrei a fost făcut de sclavi?

— Nimeni nu poate să răspundă la aceste întrebări, zise

Samir cu blândeţe. Poate încercăm să…

— E mult adevăr în ceea ce spui dumneata, zise Elliott, ignorându–l pe Samir. Dar, cu privire la Ramses, trebuie să recunoşti că a fost un conducător lipsit de orice urmă de modestie.

Obeliscurile care proslăvesc înfăptuirile lui sunt ridicole…

— Domnule, vă rog, zise Samir.

— Nici vorbă de aşa ceva, zise Ramses. Acesta era stilul

epocii, felul în care oamenii voiau să–şi vadă reprezentat conducătorul. Dumneata nu înţelegi? Poporul conducea. Ca poporul să fie mare, conducătorul trebuia să fie mare! Conducătorul era sclavul oamenilor când era vorba de dorinţele, de nevoile, de bunăstarea lor.

— Oh, desigur, nu vreţi să spuneţi că individul a fost un martir! Îl ironiză Alex.

Niciodată nu–l văzuse Julie atât de agresiv.

— Poate că unui spirit modern îi este cu neputinţă să înţeleagă spiritul omului antic, admise Elliott. Mă întreb dacă şi contrariul este adevărat. Dacă un om al Antichităţii, readus la viaţă în era noastră, ne–ar putea înţelege valorile.

— Voi nu sunteţi atât de greu de înţeles, zise Ramses. Aţi învăţat să vă exprimaţi atât de bine, încât nimic nu mai poate să rămână învăluit în mister. Ziarele şi cărţile spun totul. În plus, nu vă deosebiţi chiar aşa de mult de strămoşii voştri din Antichitate. Aveţi nevoie de dragoste, de confort, de justiţie. Lucruri de care avea nevoie şi ţăranul egiptean când se ducea să–şi are ogorul. De ele au nevoie şi lucrătorii Londrei. Şi ca întotdeauna, bogaţii se tem pentru averile lor. Iar lăcomia, ca întotdeauna, duce la crime oribile.

După acest discurs, îşi pironi ochii, necruţător, asupra lui

Henry, care acum îl privea, înmărmurit, în albul ochilor. Julie se uită disperată la Samir.

— Păi, dumneavoastră vorbiţi de această eră, ca şi când n–aţi avea nicio legătură cu ea! Zise Alex.

— Deci, dumneata vrei să spui, reluă Elliott, că noi nu suntem nici mai buni, nici mai răi decât vechii egipteni.

Henry puse mâna pe pahar şi–l dădu instantaneu peste cap.

Apoi îşi turnă vin şi–l bău şi pe acesta. Faţa lui albă era lac de transpiraţie. Buza de jos îi tremura. Arăta ca un om grav bolnav.

— Nu, altceva am spus eu, zise Ramses cu un aer meditativ.

Voi sunteţi mai buni. În o mie de privinţe mai buni. Şi totuşi sunteţi încă umani. Încă nu aţi găsit toate răspunsurile. Electricitatea, telefoanele, sunt lucruri minunate, dar cei săraci umblă nemâncaţi. Unii oameni ucid pentru ceea ce nu pot dobândi prin propria lor muncă. Cum să împărţi magia, bogăţia, secretele, aceasta continuă să fie o problemă.

— Ah, aţi zis–o! Marxism, nu v–am spus eu? Zise Alex. Păi, la Oxford ni se spunea că Ramses al II–lea a fost un tiran odios.

— Linişteşte–te, Alex, zise Elliott, tăindu–i vorba şi întorcându–

se spre Ramses. De ce vă preocupă atât de mult chestiunile acestea legate de lăcomie şi putere?

— Oxford? Ce e aia Oxford? Întrebă Ramses, fulgerându–l cu privirea pe Alex.

Apoi se uită din nou lung la Henry, iar acesta, cu scaun cu tot, se trase brusc înapoi. Părea să se cramponeze de masă ca pentru a se menţine drept. Ospătarii, între timp, luaseră peştele şi puneau pe masă friptura de pui cu cartofi. Cineva îi mai turnă un pahar pe care el îl goli dintr–o înghiţitură.

— Ai să te îmbolnăveşti, îi zise Elliott, cu jumătate de voce.

— Un moment, zise Alex. N–aţi auzit *niciodată* de Oxford?!

— Nu, ce este? Întrebă Ramses.

— Oxford, egocentrism, aspirină, marxism, zise Elliott. Eşti cu capul în nori, domnule Ramsey!

— Da, precum statuia aceea colosală, zâmbi Ramses.

— Dar dumneavoastră sunteţi, totuşi, un marxist, zise Alex.

— Alex, domnul Ramsey nu este marxist! Zise Julie, incapabilă să–şi mai stăpânească supărarea. Şi, din câte mi–amintesc, materia ta favorită la Oxford era sportul, nu–i aşa? Canotajul şi fotbalul. Tu n–ai studiat niciodată istoria Egiptului sau marxismul, am dreptate sau greşesc?

— Da, dragă. Nu ştiu nimic despre Egiptul antic, recunoscu el, lăsând–o mai moale. Dar există acea poezie, domnule

Ramsey, acea poezie despre Ramses cel Mare, a lui Shelley.

Aţi auzit de ea, nu–i aşa? Să ştiţi că un nenorocit de profesor, un babalâc, m–a pus s–o învăţ pe de rost.

— Poate că trebuie să revenim la problema călătoriei, zise

Samir. Va fi foarte cald la Luxor. Poate că veţi dori să mergeţi numai până la…

— Da, şi la motivele călătoriei, zise Elliott. Cercetaţi ceea ce pretinde „mumia”?

— Despre ce e vorba? Întrebă Julie cu voce stinsă. Nu înţeleg ce vrei să spui cu asta…

— Ba ştii! Mi–ai spus chiar tu, răspunse Elliott. Şi mai este caietul de însemnări al tatălui tău, caiet pe care l–am citit, la solicitarea ta. Mumia pretinde a fi nemuritoare… A trăit iubind–o pe Cleopatra.

Ramses se uita în farfurie. Cu o mână de maestru, desprinse o bucată de pui şi, din două îmbucături rapide şi delicate, dădu gata jumătate din ea.

— Muzeul va trebui să examineze acele texte, zise Samir.

Este prea devreme pentru a se trage concluzii.

— Iar muzeul nu obiectează împotriva faptului că ai lăsat colecţia încuiată în Mayfair? Întrebă Elliott.

— Sincer să fiu, zise Alex, toată povestea aceasta mi se pare culmea absurdului. Baliverne romantice. O fiinţă nemuritoare, trăind timp de o mie de ani şi apoi îndrăgostindu–se, la modul tragic, de Cleopatra. Cleopatra!

— Scuză–mă, spuse Ramses, după care devoră restul de pui şi–şi şterse din nou degetele. La faimosul Oxford se spun lucruri abjecte şi despre Cleopatra.

Alex râse din toată inima:

— Nu trebuie să mergeţi la Oxford ca să auziţi lucruri abjecte despre Cleopatra. Păi, ea a fost prostituata lumii antice, o risipitoare, o seducătoare şi o femeie isterică.

— Alex, nu vreau să mai aud nimic despre această poveste de şcoală primară! Zise Julie.

— Ai multe păreri, tinere, zise Ramses, zâmbind glacial. Ce pasiune ai acum? Ce te preocupă?

Urmă un răstimp de tăcere. Julie nu putea să nu observe expresia ciudată de pe faţa lui Elliott.

— Ei bine, zise Alex. Dacă dumneavoastră aţi fi fost nemuritor, un nemuritor care a fost cândva un mare rege, v–aţi fi îndrăgostit de o femeie cum a fost Cleopatra?

— Răspunde la întrebare, Alex, zise Julie. Ce pasiune ai?

Nu este istoria, nici egiptologia, nici politica. Ce–ar fi să spui ce te pasionează, ce te face să doreşti a te trezi dimineaţa?

Ea simţea că i se urcă sângele la cap.

— Da, m–aş fi îndrăgostit de Cleopatra, răspunse Ramses.

Ea ar fi putut vrăji şi un zeu. Citeşte printre rânduri din Plutarh al dumitale. Acolo este adevărul.

— Şi care este adevărul? Întreba Elliott.

— Că avea o minte strălucitoare; că avea un talent extraordinar la limbi străine şi la politică. A fost curtată de cei mai mari oameni ai epocii. Sufletul ei era suflet de regină în adevărata accepţie a cuvântului. De ce credeţi că Shakespeare al vostru a scris despre ea’? De ce copiii voştri de şcoală îi cunosc numele’?

— Oh, lăsaţi… Era de origine divină? Întrebă Alex. Sunteţi mult mai interesant când discutaţi teoria marxistă.

— Cum adică?

— Alex, se răsti Julie. O să uiţi ce e acela un marxist dacă ai să primeşti una peste faţă.

— Dumneata trebuie să înţelegi, domnul meu, îi zise Samir lui Alex. Noi, egiptenii, ne luăm istoria destul de în serios. Cleopatra a fost, din toate punctele de vedere, o regină formidabilă.

— Da, bine zis, interveni Ramses. Iar acum Egiptul s–ar putea folosi de o Cleopatră ca să scape de dominaţia britanică. Ea le–ar da papucii soldaţilor voştri, fiţi siguri de asta.

— Ah, iată un revoluţionar. Şi cum e cu Canalul de Suez?

Crezi că pentru asta ea ar spune „nu, mulţumesc”? Ştiţi foarte bine ce este Canalul de Suez, nu–i aşa? Într–adevăr, finanţarea britanică a fost aceea care a săvârşit acel mic miracol, prietene, sper că înţelegeţi.

— Oh, da, acel mic şanţ pe care l–aţi săpat între Marea Roşie şi Mediterană. Aţi biciuit sclavii sub soarele torid ca să sape şanţul? Spuneţi–mi, vă rog…

— Nimerită întrebare, dragă prietene, nimerită întrebare.

Adevărul e că habar n–am.

Alex îşi puse furculiţa pe masă şi se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbind către Henry.

— A fost cea mai obositoare masă.

Henry îl fixa cu aceiaşi ochi sticloşi, inexpresivi, cu care privea toate celelalte lucruri.

— Spune–mi, domnule Ramsey, zise Elliott, părerea dumitale personală, dacă vrei. Mumia asta este cu adevărat Ramses cel Mare? Un nemuritor care a trăit până în vremea Cleopatrei?

Alex râse încet. Îi aruncă o nouă privire lui Henry şi, de data aceasta, în mod evident, rămase uluit de halul în care se afla fiul lui Randolph. Era pe punctul să spună ceva, când

Ramses continuă:

— *Dumneata* ce crezi, lord Rutherford? Doar ai citit însemnările prietenului dumitale Lawrence. Există un om nemuritor în racla aceea din Mayfair, acasă la Julie?

— Nu, nu există, răspunse Elliott, zâmbind.

Julie privea fix la farfurie. Apoi, treptat, îşi ridică ochii spre Samir.

— Bineînţeles că nu! Interveni Alex. Şi este timpul să se spună acest lucru. Când îl vor duce la muzeu şi–l vor scoate din feşi, vor constata că a fost un scrib cu o imaginaţie aprinsă.

— Iartă–mă, zise Julie, dar mi–e lehamite de toate astea.

Vom fi în Egipt destul de curând, printre mumii şi morminte.

La ce bun să continuăm discuţia?

— Scuză–mă, dragă, zise Elliott, ridicând furculiţa şi luând un copănel de pui. Îmi place foarte mult conversaţia noastră, domnule Ramsey. Viziunea dumitale asupra Egiptului antic o găsesc absolut captivantă.

— Oare? Era actuală este ultima mea pasiune, lord Rutherford. Englezii ca dumneata mă incită. Şi, după cum spuneai, ai fost bun prieten cu Lawrence, nu–i aşa?

Julie observase schimbarea din Henry mai înainte ca ea să fi constatat că Ramses îl sfredelea cu privirile. Vărul ei se fâţâia pe scaun, ridica mâna cu paharul gol, apoi îl privea de parcă nu ştia ce întrebuinţare să–i dea, după care, cu o căutătură la fel de prostească, îl fixă pe ospătarul care i–l luă din faţă şi îi dădu altul plin.

Elliott nu dădu niciun semn că ar fi observat toate acestea.

— Aveam divergenţele mele cu Lawrence, răspunse el, dar, da, am fost foarte buni prieteni. Şi ne–am înţeles fără dificultate asupra unui lucru. Speram amândoi într–o apropiată şi fericită căsătorie a copiilor noştri.

Julie înmărmurise.

— Elliott, te rog!

— Dar nu e nevoie ca eu şi dumneata să discutăm asta, zise repede Elliott.

Vădit lucru, mojicia nu–i stătea în caracter.

— Sunt alte lucruri pe care aş vrea să le discut cu dumneata. De unde vii şi cine eşti în realitate? Toate acele întrebări, aceleaşi, de fapt, pe care mi le pun şi mie când mă uit în oglindă.

Ramses râse, dar se vedea că era supărat. Julie simţea asta.

— Probabil că o să găseşti răspunsurile mele scurte şi dezamăgitoare. În ce priveşte căsătoria lui Julie cu fiul dumitale, Lawrence credea că asta depinde numai de Julie. Un moment. Cum s–a exprimat el?

Ramses îşi întoarse privirile din nou spre Henry.

— Engleza este ceva destul de nou pentru mine, dar am memorie excepţională. Ah, da. „Căsătoria lui Julie poate să aştepte mult şi bine.” Dragă Henry, n–au fost astea cuvintele lui?

Buzele lui Henry se mişcară tăcute, dar nu ieşi decât un mormăit slab. Alex, privind la Ramses, se făcuse ca racul la faţă, se simţea jignit. Julie trebuia să facă ceva pentru depăşirea acestui moment penibil, dar ce anume?

— Da, dumneavoastră păreţi să fi fost, într–adevăr, prieten

apropiat cu tatăl lui Julie, zise Alex, aproape cu tristeţe. Probabil, mai apropiat decât ne–am închipuit noi. Au mai fost şi alte lucruri pe care Lawrence vi le–a spus înainte de a muri?

Bietul, bietul Alex! Dar toate acestea îl vizau pe Henry, şi ceva mai târziu, lucrurile aveau să explodeze.

— Da, zise Ramses.

Julie îi apucă mâna şi i–o strânse, dar el nu răspunse acestui gest.

— Da, că el credea că nepotul său este un ticălos.

Din nou îl sfredeli cu privirea pe Henry.

— Am dreptate? „Tu, ticălosule.” Nu au fost acestea ultimele lui cuvinte?

Henry se ridică de pe scaun, răsturnându–l. Se trase înapoi, clătinându–se, în timp ce scaunul căzea cu un zgomot înfundat pe parchetul acoperit cu covor. Cu gura căscată, emiţând un sunet, jumătate sughiţ, jumătate geamăt, privi lung la Ramses.

— Doamne sfinte, zise Alex. Domnule Ramsey, mergeţi prea departe.

— Oare? Întrebă Ramses, nepierzându–l din ochi pe Henry.

— Henry, eşti beat, omule, zise Alex. Să te ajut să te duci în cabina ta.

— Te rog, nu face asta, spuse în şoaptă Julie.

Elliott îi studia pe amândoi. Nu făcuse decât să–şi ridice privirea spre Henry, care se întorsese acum şi, cu chiu, cu vai, se îndrepta spre uşa din faţă.

Alex, înroşindu–se la faţă, rămase cu privirea pironită în farfurie.

— Domnule Ramsey, cred că este ceva ce trebuie să înţelegeţi, zise Alex.

— Ce anume, tinere?

— Tatăl lui Julie vorbea pe şleau cu cei pe care–i iubea. Apoi, dându–şi seama de un lucru, continuă: Dar… dumneavoastră nu eraţi acolo când a murit, nu–i aşa? Cred că doar Henry a fost cu el. Singur.

Elliot tăcea.

— Domnule, asta tinde să fie o excursie foarte interesantă, spuse Alex neconvingător. Trebuie să mărturisesc…

— Tinde să fie un dezastru! Zise Julie, care nu mai putea suporta situaţia. Uite, ascultaţi ce vă spun… Voi, toţi… Nu mai vreau discuţii despre căsătorie; nici despre tatăl meu. M–am săturat până peste cap de amândouă subiectele.

Se ridică în picioare şi continuă:

— Să mă iertaţi, dar acum vă părăsesc. Voi fi în cabina mea, în caz că aveţi nevoie de mine.

Apoi îi aruncă o privire lui Ramses:

— Gata cu discuţia pe aceste teme, e limpede?

Îşi luă mica poşetă de seară şi porni încet prin sufragerie, ignorând privirile curioase ale unora.

— Oh, este groaznic, îl auzi pe Alex zicând în urma ei. Îmi pare atât de rău, scumpo, cu adevărat! Lucrurile au cam scăpat de sub control, zise el, de data aceasta păşind alături de ea.

— Vreau să merg în camera mea, ţi–am explicat, îi zise ea, grăbind pasul.

Era un coşmar. Te vei trezi înapoi la Londra, teafăr, şi nimic din toate acestea nu se vor fi întâmplat. Ai făcut ce trebuia să faci. Individul este un monstru şi trebuie distrus.

Henry stătea la barr, aşteptând whiskyul scoţian de care părea că nu se mai satură. Apoi îşi ridică privirea şi o văzu… pe creatură aceea, care nu era fiinţă umană, stând în pragul uşii.

— Ignoră–l, mormăi cu jumătate de voce.

Se întoarse şi, precipitându–se prin micul coridor aşternut cu covoare, ajunse pe punte. Trânti uşa în urma lui;

Creatura venea după el. Henry se întoarse cu faţa în bătaia vântului şi puţin lipsi să cadă pe îngustele trepte de metal.

Creatura era la numai câţiva metri de el, fixându–l cu ochii aceia mari, albaştri şi sticloşi. Henry urcă în fugă scările. În timp ce alerga de colo până colo pe puntea pustie, vântul îi sufla împotrivă.

Unde să se ducă? Cum să scape? Cu un brânci, deschise o altă uşă care dădea într–un mic coridor. Nu desluşea numele pe uşile lustruite ale cabinelor. Privi în urmă; creatura intrase în coridor; tropăia după el.

— Lua–te–ar naiba!

Vocea îi era asemenea unui scâncet. Încă o dată pe punte…

De data aceasta, vântul era umed, aşa cum este înainte de ploaie.

Nu vedea încotro merge. Preţ de o clipă se ţinu de parapet, privind în jos, la apa cenuşie a mării în fierbere.

Nu! Pleacă de lângă parapet! Continuă să alerge până dădu de o altă uşă şi se ascunse din nou. Simţea vibraţia paşilor imediat în urma lui, auzea respiraţia creaturii. Pistolul lui, unde naiba era pistolul lui?

Întorcându–se, se scotoci în buzunar. Creatura îl înşfăcase. Dumnezeule! Îşi simţea mâna în strânsoarea unei mâini mari şi calde. Pistolul îi fu smuls dintre degete. Gemând, se izbi de perete. Creatura îl ţinea zdravăn de rever, scrutându–i faţa. O lumină cenuşie se strecura prin hublou, luminând creatura la intervale neregulate.

— Un pistol, aşa se zice, nu? Îl întrebă creatura. Am citit despre asta când, probabil, ar fi trebuit să citesc despre

Oxford, egocentrism, aspirină şi marxism. Trimite cu mare viteză un mic proiectil de metal, rezultat al unei combustii interne ce are loc în interiorul armei. Foarte interesant, dar inutil când ai de–a face cu mine. Şi, dacă ai trage, oamenii ar veni şi te–ar întreba de ce ai făcut–o.

— Ştiu ce eşti! Ştiu de unde ai venit.

— Oh, desigur! Atunci îţi dai seama că şi eu ştiu cine eşti. Şi de ce eşti în stare! Şi n–am nici cea mai mică reţinere să te bag jos, în cuptoarele cu cărbuni ale acestui vapor splendid, o dată cu combustibilul care ne mână acum peste apele reci ale Atlanticului.

Trupul lui Henry se încordă la maximum. Lupta din răsputeri, dar nu reuşea să scape din mâna care–l strângea de umăr, sfărmându–i puţin câte puţin oasele.

— Ascultă–mă, prostule!

Creatura veni mai aproape. Henry îi simţea respiraţia.

— Fă–i un rău lui Julie, şi te voi omorî! Fă–o pe Julie să plângă, şi te voi omorî! *Supăr–o* pe Julie, şi te voi omorî! Dacă mai eşti încă în viaţă, asta este pentru că nu vreau să–i tulbur liniştea sufletească. La asta nu mai este nimic de adăugat.

Ţine minte ce–ţi spun!

Mâna care–l strângea se descleştă. Fu cât pe ce să se prăbuşească pe podea, reuşind doar în ultimul moment să evite căderea. Scrâşni din dinţi, închizând ochii în momentul în care simţi ceva cald şi lipicios în pantaloni şi–i veni la nas mirosul propriei lui murdării. Îl apucase pântecăraia.

Creatura stătea în picioare, cu faţa învăluită în umbră, şi studia pistolul în lumina înceţoşată ce venea prin hublou. Apoi băgă pistolul în buzunar, se întoarse pe călcâie şi îl lăsă singur.

Simţi că i se face greaţă; vedea negru înaintea ochilor.

Când se trezi, era ghemuit în colţul coridorului. Se părea că nu trecuse nimeni pe–acolo. Tremurând, buimăcit, se ridică în picioare, croindu–şi drum spre cabina lui. Odată ajuns acolo, se

aplecă pe mica toaletă, vomând tot ce mâncase. Numai atunci îşi trase hainele murdare de pe el.

Intrând în cabină, Ramses o găsi pe Julie plângând. Ea o trimisese pe Rita să mănânce cu ceilalţi servitori de la bordul vasului. El nici măcar nu bătuse la uşă. O deschise, pur şi simplu, şi se strecură înăuntru. Ea nu voi să se uite la el. Îşi tampona ochii cu batista, dar nu se putu opri din plâns.

— Scuză–mă, regina mea! Buna mea regină… Crede–mă, îmi pare rău!

Când îşi ridică ochii spre el, îi văzu tristeţea pe faţă. Stătea neajutorat în faţa ei, lumina din spate tivindu–i părul castaniu cu o aură franjurată.

— Lasă lucrurile aşa cum sunt, Ramses! Zise ea disperată. Nu pot suporta ideea că el a făcut aşa ceva. Las–o baltă, te rog!

Nu–mi doresc decât să fim împreună în Egipt.

Se aşeză pe divan, lângă ea, dominând–o cu statura lui, şi o întoarse încet spre el, iar, de data aceasta, când o sărută, ea se lăsă moale în braţele lui, o îmbrăţişă, iar ea se simţi pătrunsă de căldura aceea neobişnuită emanată de el. Julie îl sărută pe obraji, acolo unde pielea era foarte netedă, apoi pe ochii închişi. Îi simţea mâinile strângându–i umerii goi şi îşi dădea seama că o dezbracă de rochie şi îi dezveleşte sânii.

Julie se retrase, ruşinată. Ea îl încurajase şi voise asta.

— Nu vreau să se întâmple aşa ceva, zise ea, izbucnind din nou în plâns.

Fără să se uite la el, îşi trase mânecile de satin spre umeri.

Când, în cele din urmă, îşi încrucişară privirile, ea nu văzu decât expresia răbdării şi acel început de zâmbet, atenuat acum de aceeaşi tristeţe ca mai înainte.

Întinse mâna spre ea, iar ea deveni rigidă. Dar el doar îi aranjă mânecile rochiei şi îi potrivi colierul de perle la gât.

Apoi îi sărută mâna.

— Hai să ieşim pe punte, zise el cu voce joasă, moale, sărutând–o cu drag pe umăr. Vântul este răcoros şi proaspăt. În saloane cânta muzica. Putem dansa împreună după muzică? Ah, palatul acesta plutitor este un paradis. Vino cu mine, regina mea.

— Dar Alex, zise ea. Dacă Alex…

El îi sărută gâtul, apoi din nou mâna. Îi întoarse mâna cu palma în sus şi–şi lipi buzele de palma ei. Căldura i se propaga din nou prin tot corpul. A rămâne în cabină ar fi fost o nebunie. Doar dacă ceda… Dar nu… Nu putea îngădui să se întâmple acel lucru până ce nu va fi cu adevărat dorinţa cea mai arzătoare a

sufletului ei.

Putea să–şi piardă sufletul; acesta era marele pericol.

Era vorba din nou despre senzaţia obscură că lumea ei se prăbuşeşte.

— Hai să mergem, atunci! Zise ea fără vlagă.

Ajutând–o să se ridice în picioare, îi luă batista şi–i şterse ochii, ca unui copil. Apoi luă capa de blană albă de pe braţul fotoliului şi i–o puse pe umeri.

Se plimbară împreună pe puntea bătută de vânt, apoi pe coridor şi prin marele salon de bal, acea încăpere cu geamuri colorate şi lemn aurit, tapetată cu mătase şi înviorată de palmierii în vase mari.

— Oooh, Julie, muzica asta… Mă subjugă, oftă el, privind orchestra.

Era tot un vals de Strauss, numai că, de data aceasta, erau mai mulţi muzicanţi, iar sunetul era mai înalt şi mai plin, inundând marea încăpere. Nici urmă de Alex, slavă Domnului! Ea se întoarse spre el şi se lăsă luată de mână.

Cu o mişcare largă, el începu să valseze cu ea, cu faţa numai zâmbet, părând că toate celelalte nu mai contau. Nu mai exista niciun Alex; niciun Henry; nu mai era adevărat că tatăl ei avusese un sfârşit groaznic ce se cerea răzbunat.

Nu mai exista decât acest moment în care dansa cu el, descriind alte şi alte cercuri, sub lumina delicată şi irizată a candelabrelor. Muzica se revărsa în valuri; ceilalţi dansatori păreau periculos de aproape; dar paşii lui Ramses erau perfecţi, în ciuda faptului că aveau o deschidere mare şi erau apăsaţi.

Nu era suficient că era un mister? Se gândea ea cu disperare.

Nu era suficient că se deconspirase? Trebuia să fie irezistibil?

Trebuia să se îndrăgostească la nebunie de el?

De departe, din umbrele adânci ale barului lambrisat în tonuri întunecate, Elliott îi observă cum dansează. Erau acum la al treilea vals, iar Julie râdea, în timp ce Ramsey o conducea năvalnic şi impetuos, măturându–i din calea lui pe toţi ceilalţi dansatori.

Nimeni nu părea să le ia în nume de rău acest lucru.

Lumea este înţelegătoare cu cei îndrăgostiţi.

Terminându–şi porţia de whisky, Elliott se ridică să plece.

Ajungând la uşa lui Henry, bătu o dată şi apoi o deschise.

Acesta, înfăşurat într–un halat verde, care–i acoperea picioarele goale şi păroase, şedea ghemuit pe mica sofa. Părea că tremură, ca şi când i–ar fi fost teribil de frig.

Elliott se îngrozi subit de intensitatea propriei sale mânii.

Răguşise. Vocea lui căpătase un timbru străin:

— Ce a văzut regele nostru egiptean? Întrebă el. Ce s–a întâmplat în acel moment când a murit Lawrence?

Henry încercă să–i întoarcă spatele, pradă unei crize nervoase, de parcă ar fi putut să–şi facă drum cu unghiile prin perete. Elliott îl făcu să se răsucească la loc.

— Uită–te la mine, ticălosule! Răspunde–mi la întrebare!

Ce s–a întâmplat în mormântul acela?

— Am încercat să obţin ceea ce doreai! Murmură Henry.

Ochii îi erau duşi în fundul capului. La gât avea o vânătaie mare: Am… încercat să–l conving că e bine s–o sfătuiască pe

Julie să se mărite cu Alex…

— Nu mă minţi! Zise Elliott, apucând cu stânga bastonul de argint, gata să–l ridice, gata să–l îndoaie pe spinarea lui Henry.

— Nu ştiu ce s–a întâmplat, se dezvinovăţi Henry. Nu ştiu ce a văzut! Stătea înfăşat în drăcia aia de raclă. Ce naiba ar fi putut să vadă?! Unchiul Lawrence se certa cu mine. Nu era în apele lui. Căldura… Nu ştiu ce s–a întâmplat… Deodată, l–am văzut întins pe jos.

Henry se prăbuşi în faţă, cu coatele pe genunchi, cu capul în mâini.

— N–am vrut să–i fac niciun rău, spuse el, oftând. Oh,

Doamne, n–am vrut să–i fac niciun rău! Am făcut ceea ce trebuia să fac.

Spunând acestea, îşi lăsă capul în jos şi–şi înfipse degetele în părul negru.

Elliott îl privea încruntat. Dacă acesta i–ar fi fost fiu, viaţa n–ar mai avea niciun rost. Iar dacă fiinţa aceasta jalnică minţea… Dar nu ştia. Pur şi simplu, nu era sigur de asta.

— În regulă, murmură el. Mi–ai spus totul?

— Da, zise Henry. Dumnezeule, trebuie să plec de pe vaporul ăsta! Trebuie să scap de aici!

— Dar ce are cu tine? De ce a încercat să te omoare şi de ce caută să te umilească?

Urmă un moment de tăcere. Tot ce auzea Elliott erau gemetele intermitente şi disperate ale lui Henry. Apoi faţa lui palidă şi slabă îşi recăpăta culoarea, cu ochii negri şi afundaţi implorându–l:

— L–am văzut înviind, zise Henry. Afară de Julie, sunt singurul care ştie cu adevărat ce este cu el. Tu ţi–ai dat seama, dar eu

sunt cel care l–a văzut. Vrea să mă omoare!

Henry se opri, ca şi când s–ar fi temut să nu–şi piardă cu totul stăpânirea de sine. Privind la covor, îi jucau ochii în cap:

— Am să–ţi mai spun ceva, zise el, trântindu–se din nou pe sofa. Creatura aceea este nefiresc de puternică. Poate omorî un om cu mâinile goale. De ce nu m–a omorât de la prima încercare, nu ştiu. Dar s–ar putea să reuşească dacă ar mai încerca.

Contele nu răspunse.

Se întoarse şi părăsi cabina, ieşind pe punte. Cerul se boltea negru deasupra oceanului, iar stelele, ca de obicei în nopţile fără nori, erau minunat de clare.

Rămase un lung răstimp rezemat de parapet, apoi îşi scoase o ţigară de foi şi o aprinse. Încerca să găsească o explicaţie celor întâmplate.

Samir Ibrahaim ştia că individul acesta este nemuritor. Îl însoţea în călătorie. Julie ştia. Ea se îndrăgostise lulea. Iar acum, realmente obsedat de acest mister, îl lăsase pe Ramses să–şi dea seama că şi el ştia.

Acum, Ramsey nutrea o mare afecţiune pentru Samir

Ibrahaim. Nutrea ceva şi pentru Julie Stratford, deşi, încă nu–i era clar ce era acel ceva. Dar ce simţea Ramsey pentru Elliott?

Poate că se va întoarce împotriva lui, aşa cum făcuse cu

Henry, „cu unicul martor”.

Dar asta n–avea niciun sens. Sau dacă totuşi însemna ceva, nu–l speria pe Elliott, ci numai îl fascina. Întreaga poveste a lui Henry continua să–l intrige şi să–l provoace. Henry era un mincinos convingător. Dar nu–i spusese tot adevărul.

Elliott îşi dădea seama că n–are nimic de făcut decât să aştepte. Şi să facă tot ceea ce–i stătea în putere pentru a–l proteja pe Alex, pe bietul şi vulnerabilul său Alex, care, la masă, eşuase atât de lamentabil în a–şi ascunde propria durere. Trebuia să–l ajute să depăşească acest moment, să–i explice fiului său că avea s–o piardă pe cea pe care o iubea din copilărie, deoarece nu mai exista niciun dubiu în acest sens.

Dar, vai, cât de mult îl fascina totul! Ce tainic şi ce acaparator era sentimentul pe care–l încerca! Adevărul era că, indiferent de rezultatul final, el trăia, datorită acestui mister, o a doua tinereţe. Trăia cele mai frumoase momente din viaţa lui.

Mergând înapoi pe firul amintirilor fericite ale vieţii lui, constata că existase o singură perioadă, când simplul fapt de a trăi fusese ceva miraculos şi straniu. Era la Oxford atunci şi avea

numai douăzeci de ani şi se îndrăgostise de Lawrence
Stratford, iar Lawrence se îndrăgostise de el.
Gândul la Lawrence distrugea acum totul. Era ca şi când vântul tăios al mării îi îngheţa inima. Ceva se întâmplase în acel mormânt, ceva ce Henry nu îndrăznea să mărturisească. Iar
Ramses ştia asta. Şi indiferent ce s–ar mai fi întâmplat, în această mică, dar periculoasă aventură, Elliott era hotărât să nu se lase până nu descoperă adevărul.
Nu TRECUSERĂ patru zile de la începutul călătoriei, când Elliott îşi dădu seama că Julie nu va mai mânca împreună cu ceilalţi pasageri; că, din acel moment, toate mesele îi vor fi servite în cabina ei şi că, probabil, Ramsey îi va ţine companie.
Henry se făcuse şi el nevăzut. Posomorât şi beat, rămânea în camera lui douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, rar îmbrăcând altceva decât o pereche de pantaloni, o cămaşă şi un veston de casă. Totuşi, asta nu–l împiedica să joace cu destulă regularitate cărţi cu membrii echipajului, care nu doreau să fie descoperiţi făcând asemenea meciuri cu un pasager de la clasa întâi. Potrivit bârfei, Henry câştiga o mulţime de bani. Dar aşa funcţionase întotdeauna bârfa despre
Henry. Mai devreme sau mai târziu, avea să piardă, probabil, tot ce adunase; acesta fusese încă de la început ritmul decăderii sale.
Elliott vedea, de asemenea, că Julie îşi dădea toată silinţa să fie amabilă cu Alex. Fie ploaie, fie vânt, ea şi el îşi făceau pe punte plimbarea de după–amiază. După cină, dansau din când în când în salonul de baluri. Ramsey era totdeauna prezent, observator de o seninătate surprinzătoare, gata în orice moment să intre în joc ca partener al lui
Julie. Era clar că ajunseseră la înţelegerea ca Julie să nu–l neglijeze pe Alex.
În scurtele excursii pe ţărm, de la care Elliott se vedea exclus din pricina propriei sale condiţii fizice, Samir, Ramsey şi Alex erau totdeauna împreună. De fiecare dată, Alex se întorcea vag dezgustat. Nu–i plăcea foarte mult compania unor străini; Julie şi Samir se amuzau copios, iar Ramsey deborda de entuziasm pentru lucrurile pe care le vedea, mai ales când avea ocazia să descopere un cinematograf sau o librărie cu cărţi în limba engleză.
Elliott aprecia amabilitatea lui Julie faţă de Alex. În definitiv, acest vapor nu era un loc menit a–l face pe Alex să înţeleagă adevărul complet. Evident, Julie îşi dădea seama de acest lucru.

Pe de altă parte, poate că Alex deja pricepea că pierduse prima bătălie majoră a vieţii lui; adevărul era că

Alex era o persoană prea simpatică şi prea agreabilă ca să–şi exteriorizeze simţămintele. Probabil că nici el nu se cunoştea pe sine însuşi, socotea Elliott.

Pentru Elliott, adevărata miză a călătoriei era ocazia de a–l cunoaşte pe Ramsey, de a–l urmări de la o oarecare distanţă şi de a afla despre el lucruri pe care alţii nu păreau a le observa. Îl ajuta imens faptul că Ramsey era o fiinţă incredibil de sociabilă.

Ramsey, Elliott, Samir şi Alex jucau biliard împreună, cu ora, timp în care Ramsey diserta despre tot felul de subiecte şi punea tot felul de întrebări.

Îl interesa, cu deosebire, ştiinţa modernă, iar Elliott se pomenea perorând ore întregi despre teoriile asupra celulei, sistemului circulator, germenilor şi altor cauze de boală. Iar vaccinarea îl fascina pe Ramsey.

Aproape în fiecare noapte Ramsey era în bibliotecă, aplecat asupra lui Darwin şi Malthus sau asupra unor mici lucrări de popularizare despre electricitate, telegraf, automobil şi astronomie.

Arta modernă prezenta un interes mai mult decât trecător.

Pointiliştii şi impresioniştii îl incitau la culme, iar romanele ruseşti – Tolstoi şi Dostoievski, de curând traduşi în engleză – îl vrăjeau. Vădit lucru, viteza cu care citea şi asimila ţinea de domeniul magiei.

Cam după şase zile de navigat, Ramsey făcu rost de o maşină de scris. Cu permisiunea căpitanului, o împrumutase de la biroul navei şi bătea ore în şir liste cu ceea ce–şi propunea să facă. La unele dintre acestea, Elliott, trecând prin cabina lui Ramses, reuşise să tragă cu coada ochiului. Era vorba de notaţii destul de banale, ca de exemplu: „Să vizitez muzeul Prado din Madrid; să zbor cu avionul cât mai curând”.

Elliott, în sfârşit, descoperise ceva. Omul acesta nu dormea niciodată. Nu avea nevoie. La orice oră din noapte îl găsea făcând ceva undeva. Dacă nu era la cinematograf sau în bibliotecă – sau dacă nu era în camera lui, bătând la maşina de scris – atunci era cu echipajul în cabina hărţilor sau în cabina–radio. Nici două zile nu trecuseră de la îmbarcare, că Ramsey îi ştia pe nume pe toţi membrii echipajului, precum şi pe majoritatea personalului. Capacitatea lui de a atrage oamenii în aproape orice acţiune nu putea fi trecută cu vederea.

Într–o dimineaţă foarte posomorâtă, Elliott intră în sala de bal, ca să vadă câţiva muzicanţi cântând de zor pentru Ramsey, care dansa de unul singur un dans legănat şi primitiv, asemănător în multe privinţe cu cel al grecilor de azi, când se strâng în tavernele lor de pe litoral. Figura dansatorului singuratic, cu cămaşa albă, cu mâneci lungi, descheiată, îl tulbură pe Elliott. Era un lucru urât să spionezi pe cineva care punea atâta sinceritate în ceea ce făcea. Elliott părăsi locul, ieşind pe punte, să fumeze în linişte.

Faptul că Ramsey era atât de uşor abordabil era o mare surpriză. Dar partea cea mai ciudată a întregii comedii era simpatia tot mai pronunţată a lui Elliott faţă de această fiinţă misterioasă.

De fapt, dacă ar zăbovi asupra acestui aspect, ar încerca o durere reală. Se ducea de multe ori cu gândul înapoi la cuvintele pripite pe care le spusese înainte de plecare: „Vreau să vă cunosc”. Cât adevăr grăise! Ce chinuitoare erau toate acestea;

Ce amestec de satisfacţie şi uimire.

Şi apoi, delirul; teama… „Aici este ceva mai presus de imaginaţie!” Elliott nu dorea să fie exclus din această aventură.

Şi ce neobişnuit că fiul său, Alex, îl găsea pe Ramsey doar original şi „nostim”, câtuşi de puţin misterios în înţelesul clasic al cuvântului. Dar atunci ce găsea Alex misterios?

El legase prietenii de tipul acelora pe care le legase cu zeci de alţi pasageri. Se distra, se părea, aşa cum o făcuse întotdeauna, indiferent ce se întâmpla. „Şi asta va fi salvarea lui, îşi zicea Elliott în gând. Faptul că nu e prea profund.”

Cât despre Samir, acesta era tăcut din fire; nu vorbea niciodată mult, oricâte trăsnete şi fulgere s–ar fi iscat între Elliott şi

Ramsey. Devenise un prea supus servitor, lucrul acesta se vedea cu ochiul liber. Se agita numai când Elliott îl forţa pe Ramsey să–şi exprime părerile pe teme de istorie. La fel ca şi Julie.

— Explică–mi ce vrei să spui, întreba Elliott, când Ramsey afirmase că latina a făcut posibil un întreg mod nou de gândire. Cu siguranţă, ideile au venit primele şi apoi limba, ca să le exprime.

— Nu, nu este adevărat. În Italia, unde s–a născut, această limbă a făcut posibilă evoluţia ideilor care, altminteri, ar fi fost imposibilă. Aceeaşi bună corelare între limbă şi idei a existat şi în

cazul grecilor, fără îndoială. Dar eu am să vă spun o ciudăţenie despre Italia. Şi anume: acolo s–a dezvoltat cultura, deoarece climatul este atât de plăcut. Este nevoie de o schimbare radicală a vremii în timpul anului ca civilizaţia să progreseze. Priviţi la oamenii junglelor şi ai nordului extrem, foarte limitaţi, pentru că acolo climatul este acelaşi tot timpul anului…

Julie întrerupea aproape invariabil aceste discuţii, ceea ce pe Elliott îl punea la grea încercare.

Julie şi Samir încercau, de asemenea, un sentiment de jenă când Ramsey izbucnea în declaraţii patetice, ca de pildă:, Julie, trebuie să isprăvim cu trecutul cât mai repede cu putinţă. Sunt atâtea de descoperit. Razele X, Julie, tu ştii ce–s astea? Şi să mergem cu avionul la Polul Nord.”

Aceste remarce îi amuzau copios pe ceilalţi. De fapt, uiţi pasageri, vrăjiţi şi seduşi în bloc, păreau să vadă în

Ramsey nu atât o fiinţă superinteligentă, cât una uşor retardată. Din cale–afară de rafinaţi, nebănuind niciodată motivul din spatele exclamaţiilor lui ciudate, ei înşişi îl tratau cu tandreţe şi indulgenţă, nefolosindu–se niciodată de informaţiile pe care el li le–ar fi împărtăşit în momentul în care ar fi fost solicitat.

Nu la fel proceda Elliott, care–l storcea fără milă.

— Bătălie veche. Cum arăta ea în realitate? Vreau să spun că noi am văzut marile basoreliefuri pe templul lui Ramses al III–lea…

— Ah, da, acela a fost un bărbat strălucit, un omonim de toată lauda…

— Ce aţi spus?

— Un omonim de toată lauda al lui Ramses al II–lea, asta–i tot, continuă.

— Dar lupta cu adevărat faraonul însuşi?

— Oh, da, desigur. Mergea călare în fruntea trupelor sale;

Era un simbol în acţiune. Într–o bătălie, faraonul însuşi putea zdrobi cu măciuca două sute de ţeste; putea să–şi taie drum de–a curmezişul câmpului de luptă, dând în aceeaşi manieră lovitura de graţie muribunzilor şi răniţilor. Când se retrăgea în cortul său, mâinile îi erau pline de sânge până la coate. Dar nu uitaţi că de la el toţi aşteptau asemenea fapte. Dacă se întâmpla să cadă faraonul… ei bine, bătălia era încheiată.

Tăcere. Ramsey continuă:

— Nu vreţi să ştiţi de lucrurile acestea, nu–i aşa? Şi totuşi războiul modern este groaznic. Războiul recent din

Africa; oameni spulberaţi cu ajutorul prafului de puşcă. Şi războiul civil din Statele Unite, ce oroare! Lucrurile se schimbă şi nu se schimbă...

— Exact. Dumneata însuţi ai putea face aşa ceva? Să dobori ţeste una după alta?

Ramsey zâmbi:

— Sunteţi un om curajos, nu–i aşa, lord Elliott, conte de Rutherford? Da, aş putea face asta. Şi dumneavoastră aţi fi putut, dacă aţi fi fost acolo şi dacă aţi fi fost faraon; aţi fi putut face asta.

Vaporul îşi continuă drumul, brăzdând apele cenuşii ale mării. Coasta Africii se desluşea vag prin ceaţa depărtării.

Reuniunea era pe sfârşite.

Fusese o altă noapte perfectă. Alex se retrăsese devreme, iar Julie rămăsese să danseze ore în şir cu Ramses. Ea băuse cam prea mult vin.

Şi acum, când stăteau în faţa cabinei ei, în micul coridor cu tavanul jos, Julie simţea, ca întotdeauna, tentaţia şi disperarea că nu trebuie să cedeze.

Fuse luată prin surprindere când Ramses o făcu să se răsucească pe loc, o strânse la pieptul său şi o sărută mai brutal decât de obicei. Era o grabă dureroasă în gestul acela. Julie se trezi că–i opune rezistenţă, apoi fu gata să izbucnească în plâns, ridicând mâna ca să–şi lovească partenerul. Totuşi, n–o făcu.

— De ce încerci să mă forţezi? Întrebă ea.

Privirea din ochii lui o sperie.

— Mi–e foame, zise el, lepădând orice aparenţă de amabilitate, mi–e foame de tine, de toate câte există. De mâncare şi de băutură, de soare şi de viaţă însăşi. Dar, mai ales, de tine. Simt o durere în mine! Începe să mă obosească situaţia asta.

— Dumnezeule! Murmură ea, ridicându–şi cu discreţie mâinile pentru a–şi acoperi faţa.

De ce–i rezista? Deocamdată, nici ea nu ştia.

— Este efectul pe care–l produce în vinele mele acel elixir, zise el. Nu am nevoie de nimic, şi totuşi nimic nu mă satisface.

Numai dragostea, poate. Aşa că aştept. Aştept să mă iubeşti.

Dacă asta este ceea ce trebuie, încheie el cu o voce din ce în ce mai calmă.

Ea avu un acces de râs. Ce limpede era toată povestea aceasta!

— Ah, dar cu toată înţelepciunea ta, inversezi lucrurile, zise

ea. Ceea ce trebuie este ca tu să mă iubeşti *pe mine*.

El se făcu alb la faţă. Apoi încet aprobă din cap. Părea a fi în mare pană de cuvinte. Ea nu putea să–şi dea seama la ce se gândea el cu adevărat.

Deschise repede uşa, intră înăuntru şi se aşeză singură pe sofa. Îşi acoperi faţa cu palmele. Ce pueril sunase tot acest dialog! Şi totuşi, era adevărat, era cumplit de adevărat. Julie începu să plângă pe înfundate, sperând că Rita n–o s–o audă.

— În douăzeci şi patru de ore, îi spusese comandantul, vom intra în portul Alexandria.

Se sprijinea acum de parapetul punţii şi scruta ceaţa densă care acoperea complet apa.

Era ora patru. Nici chiar contele de Rutherford nu era prin preajmă. Samir dormea dus când Ramses trecuse ultima dată prin cabinele lor. Aşa că se afla singur pe punte.

Se complăcea în această situaţie. Îi plăcea duduitul surd al motoarelor, care străbătea carcasa groasă de oţel. Îi plăcea puterea pură a navei. Ce paradox! Omul secolului al XX–lea, cu toate invenţiile sale, rămâne aceeaşi fiinţă dintotdeauna. Şi asta în vreme ce invenţiile lui generează invenţii.

Scoase o ţigară de foi – una dintre acelea slabe pe care i le dăduse contele de Rutherford – şi, făcându–şi mâna căuş în jurul chibritului, o aprinse tacticos. Nu vedea fumul care se mistuia în atmosferă, dar trabucul avea un gust nemaipomenit, închise ochii şi savură briza proaspătă, lăsându–se furat de gândul la Julie Stratford, acum, când era straşnic baricadată în micul ei dormitor.

Dar imaginea lui Julie Stratford se estompă. Cleopatra era cea pe care o vedea. „în douăzeci şi patru de ore vom fi în Alexandria.”

Vedea sala de întruniri din palatul de odinioară, lunga masă de marmură, şi pe tânăra regină – tânără cum era Julie

Stratford acum – întreţinându–se cu ambasadorii şi sfetnicii ei.

El privea dintr–o anticameră. Lipsise vreme îndelungată, hoinărind departe, spre miazănoapte şi spre răsărit, prin regate de care habar n–avusese în secolele anterioare. Întorcându–se cu o noapte în urmă, se dusese direct în dormitorul ei.

Făcuseră dragoste toată noaptea; ferestrele fuseseră deschise spre mare; arseseră de dorinţă unul după celălalt; pentru că, deşi avusese o sută de femei în lunile anterioare, el o iubea numai pe Cleopatra. Făcuseră dragoste atât de înfocat, încât la urmă,

aproape o rănise. Totuşi, ea îl invitase să continue, îmbrăţişându–l strâns, unindu–şi iarăşi şi iarăşi trupul cu al lui.

Audienţa se terminase. O urmărea în timp ce–şi concedia curtenii. O vedea cum se ridică de pe scaun şi vine spre el – o femeie înaltă, cu un corp splendid şi un gât frumos, bine pus în valoare, cu păr negru, ondulat, strâns în coc la spate, după moda romană.

Faţa ei avea o expresie vag sfidătoare, accentuată de o ridicare orgolioasă a bărbiei. Aceasta dădea o impresie imediată de putere, adică de ceva neapărat necesar pentru temperarea unei puteri de seducţie înnăscute.

Numai după ce trăgea perdeaua, se întorcea efectiv spre el şi îi zâmbea, cu ochii ei negri, frumoşi şi dogoritori.

Avusese o perioadă în viaţa lui când fiinţele cu ochi negri erau tot ceea ce cunoştea în materie de femei; era singurul cu ochi albaştri, pentru că băuse elixirul. Apoi călătorise în ţări îndepărtate, ţări despre care egiptenii nu ştiau nimic, şi întâlnise acolo bărbaţi şi femei, toţi muritori, cu ochi albaştri şi verzi. Şi oricât de uimitoare ar fi fost aceste lucruri, ochii căprui erau pentru el adevăraţii ochi, cei pe care putea să–i înţeleagă imediat.

Ochii lui Julie Stratford erau ca; mura, mari, calmi şi plini de afecţiune, şi gata să răspundă la avansuri, aşa cum fuseseră ochii Cleopatrei în ziua în care aceasta îl îmbrăţişase.

— Acum, care sunt lecţiile mele pentru această după–amiază?

Întrebase ea în greacă, singura limbă în care îşi vorbeau.

Ceva în căutătura ei amintea de lunga noapte de intimitate.

— Simplu, zisese el. Deghizează–te şi hai să ne plimbăm printre oameni! Să vezi ceea ce nicio regină nu poate să vadă.

Asta este ceea ce vreau de la tine.

Alexandria… Cum va fi ea mâine? Fusese o cetate grecească cu străzi pietruite şi ziduri văruite, cu negustori care vindeau întregului mapamond – un port plin de ţesători, bijutieri, sticlari, producători de papirusuri. Lucrau într–o mie de ateliere, deasupra aglomeraţiei portuare.

Se plimbaseră împreună prin bazar, amândoi în pelerinele diforme pe care le purtau toţi bărbaţii şi toate femeile care nu doreau să fie recunoscuţi. Doi călători prin timp. El îi vorbise despre atâtea lucruri: despre peregrinările lui la miazănoapte, în Galia, despre lunga călătorie până în India. Călărise elefanţi şi văzuse cu propriii ochi marele tigru. Apoi se întorsese la

Atena, ca să–i asculte pe filosofi.

Şi ce aflase? Că Iulius Cezar, generalul roman, va cuceri lumea; va ocupa Egiptul, dacă nu–l va opri Cleopatra.

Care fuseseră gândurile ei în ziua aceea? Îl lăsase să sporovăie, fără ca ea să–şi însuşească toate sfaturile disperate pe care i le dădea? Ce văzuse la oamenii obişnuiţi din jurul ei?

Femei şi copii muncind din greu în spălătorii şi ţesătorii?

Văzuse venind corăbieri din toate colţurile lumii şi căutând bordelurile?

Merseseră la marea universitate, să–i asculte pe profesori sub porticuri.

În cele din urmă, se opriseră într–o piaţă murdară. Cleopatra băuse din fântâna comună, din ciutura legată de frânghie.

— Are acelaşi gust, spusese ea, zâmbind jucăuş.

Îşi amintea atât de clar ciutura cufundată în apa rece şi adâncă şi sunetul multiplicat în ecouri de către pereţii din piatră, zgomotul de ciocane care venea de la docuri şi, la capătul străzii înguste, în dreapta lui, priveliştea catargelor, o pădure fără frunze.

— La drept vorbind, ce vrei de la mine, Ramses? Întrebase ea.

— Să fii o regină a Egiptului bună şi înţeleaptă, ţi–am spus.

Ea îl luase de mână, silindu–l s–o privească.

— Tu vrei mai mult decât atât. Mă pregăteşti pentru ceva mult mai important.

— Nu, zisese el, dar aceasta fusese o minciună, prima minciună pe care i–o spusese vreodată. Durerea din sufletul lui era acută, aproape insuportabilă. „Sunt singur, iubita mea.

Singurătatea mea este mai mult decât poate îndura un muritor.” Dar ei nu–i spusese asta.

Se mulţumise să stea acolo în picioare, ştiind că, nemuritor cum era, nu putea trăi fără ea.

Ce se întâmplase după aceea? O altă seară de dragoste, cu marea la câţiva paşi, trecând încet de la azuriu la argintiu şi, în cele din urmă, la culoarea neagră, sub o lună plină şi grea. În jurul lor mobilele aurite, lămpile suspendate şi mireasma de uleiuri scumpe, iar, undeva, într–un alcov destul de depărtat, un tânăr cântând la harfă un cântec trist, cu cuvinte egiptene vechi pe care băiatul însuşi nu le înţelegea, dar pe care Ramses le înţelegea perfect.

Amintire în interiorul amintirii. Palatul lui de la Teba pe vremea când trăise ca fiinţă muritoare, temătoare de moarte şi

temătoare de umilire. Când avusese un harem de o sută de neveste menite să–i satisfacă plăcerile şi când acest privilegiu părea o povară.

— Ai avut mulţi iubiţi de când am plecat? O întrebase pe Cleopatra.

— Oh, mulţi bărbaţi, răspunsese ea cu o voce joasă care era aproape tot atât de dură ca şi cea a unui bărbat, în ciuda timbrului feminin. Dar niciunul dintre ei nu mi–a fost amant.

Amanţii aveau să vină. Iulius Cezar avea să vină; apoi cel care o îndepărtase de lucrurile învăţate de la Ramses.

— Pentru Egipt, avea ea obiceiul să strige.

Dar nu era pentru Egipt. Atunci Egiptul era Cleopatra. Iar Cleopatra trăia pentru Antoniu.

Se lumină. Ceaţa de deasupra mării se subţiase. Acum se putea vedea suprafaţa scânteietoare a apei mării. Sus de tot, soarele palid îşi croia drum prin negură. Imediat simţi asupra lui efectul astrului zilei. Se simţi străbătut de un neaşteptat flux de energie.

Ţigara de foi se stinsese de mult. O aruncă în gol şi, scoţându–şi tabachera de aur, luă alta.

În spatele lui, se auziră paşi pe puntea de oţel.

— Numai câteva ore, Maiestate.

I se oferi un chibrit, ca să–şi aprindă ţigara de foi.

— Da, credinciosul meu slujitor, zise el, trăgând fumul în piept. Ne despărţim de acest vapor, ca de un vis. Ce vom face la lumina zilei, cu aceştia doi care îmi cunosc secretul, tânăra lichea şi vârstnicul filosof care, cu bagajul lui de cunoştinţe, ar putea să constituie ameninţarea cea mai gravă?

— Sunt filosofii atât de periculoşi, Maiestate?

— Lordul Rutherford crede cu tărie în cele nevăzute,

Samir. Şi nu este un fricos. El caută secretul nemuririi. Îşi dă seama în ce ar consta acesta, de fapt, Samir.

Niciun răspuns. Doar aceeaşi expresie distantă şi melancolică.

— Îţi mai spun un secret, prietene, continuă el. Omul a ajuns să–mi placă la nebunie.

— Am văzut, Maiestate.

— E un om interesant, zise Ramses. Spre surprinderea lui, îşi auzi vocea frângându–se. Îi era greu să continue, dar în cele din urmă, zise: îmi place să stau de vorbă cu el.

Hencock şedea la pupitrul său din biroul muzeului şi privea spre inspectorul Trent de la poliţie.

— Aşadar, după câte văd, n–avem de ales. Ne trebuie o aprobare judecătorească ca să intrăm în casă şi să examinăm colecţia. Fireşte, dacă totul este în ordine şi dacă nu lipsesc monede…

— Domnule, cu cele două pe care le avem acum nu ne rămâne decât să sperăm…

PARTEA A DOUA

HOTELUL GRAND COLONIAL era o construcţie complicată, vopsită în roz, cu arcade maure, duşumele din mozaic, mobilă lăcuită şi fotolii din răchită, marile sale verande dând spre plaja aurie şi spre albastrul nesfârşit al

Mediteranei.

Americani şi europeni bogaţi, în costume de vară veşnic albe, suprapopulau holul şi saloanele imense. O orchestră cânta muzică vieneză într–unul din barurile deschise. În altul, un tânăr pianist american cânta muzică de jaz. Lifturile din alamă bogat ornamentate, care circulau pe o verticală paralelă cu axul scării în spirală, păreau a nu se opri niciodată.

Cu siguranţă, dacă această staţiune climaterică ar fi fost amplasată în oricare alt loc, i–ar fi fost dragă lui Ramsey. Dar

Elliott constată, chiar din primul moment al sosirii lor, că

Alexandria era un adevărat şoc pentru egiptean.

Vitalitatea lui părea a fi intrat imediat în declin. Fu tăcut la micul dejun şi se scuză că se duce la plimbare.

Iar în seara aceea, la cină, când venise vorba despre plecarea intempestivă a lui Henry la Cairo, lui Ramsey aproape că–i sărise ţandăra.

— Julie Stratford este o femeie matură, zise el, aruncându–i o privire. Este absurd să crezi că are nevoie de compania unui beţivan, a unui depravat. Nu suntem noi toţi gentlemani?

— Presupun că da, răspunse Alex cu sprinteneală firească. Cu toate acestea, el este vărul ei, iar dorinţa unchiului ei a fost să…

— Unchiul ei nu–şi cunoaşte fiul! Afirmă Ramsey.

Julie întrerupse brusc discuţia:

— Îmi pare bine că Henry a plecat. O să–l întâlnim destul de curând la Cairo. Iar Henry, la Cairo, va fi, ca de obicei, o pacoste. Henry în Valea Regilor ar fi intolerabil.

— Foarte adevărat, oftă Elliott. Julie, acum eu sunt păzitorul tău. Oficial.

— Elliott, excursia este mult prea grea pentru tine. Şi tu ar trebui să mergi la Cairo şi să ne aştepţi acolo.

Alex era pe punctul de a protesta când Elliott îi făcu semn să tacă.

— Acum, problema asta este în afara oricărei discuţii, scumpo, şi tu o ştii. În plus, vreau să revăd Luxorul şi Abu Simbel, poate pentru ultima oară.

Julie se uita la Elliott, îngândurată. Ştia că el spune adevărul în

ambele privinţe. Nu putea s–o lase să călătorească singură cu Ramsey, oricât şi–ar fi dorit ea acest lucru. Iar el voia, într–adevăr, să revadă acele monumente. Dar îşi dădea şi ea seama că el avea propriile priorităţi.

Oricum, acordul ei era mai mult decât suficient pentru Elliott.

— Când mergem la vaporul cu aburi de pe Nil? De cât timp ai nevoie în acest oraş, amice? Îl întrebă el pe Ramsey.

— Nu de foarte mult, zise Ramsey cu tristeţe. Sper să văd puţinele şi preţioasele urme rămase din epoca romană.

Ramsey, după ce devoră trei feluri de mâncare, fără să atingă vreodată un cuţit sau o furculiţă, se ridică să plece înainte ca ceilalţi să fi terminat.

Până în după–amiaza următoare, devenise clar că el se afla într–o stare proastă. Nu spuse mai nimic la dejun;

Refuză să joace biliard şi ieşi din nou la plimbare. În curând, deveni evident că se plimba la orice oră din zi sau din noapte şi că, deocamdată, o lăsase pe Julie cu totul în seama lui Alex. Se părea că nici chiar Samir nu se mai bucura de încrederea lui.

Era un om singur în mijlocul unei bătălii.

Elliott observă toate aceste lucruri şi apoi luă o decizie.

I’rin Walter, omul său, angajă un tânăr, un pierde–vară de la hotel, care nu făcea altceva decât să mătură încontinuu templele acoperite cu covor roşu, ca să–l urmărească pe Ramsey. Elliott îşi asuma un mare risc. Şi încerca un sentiment de ruşine, dar această obsesie îl consumă.

Şedea cu orele într–un confortabil fotoliu din hol, citind ziare englezeşti şi urmărind toate sosirile şi plecările. Şi apoi, din când în când, obişnuia să primească informaţii de la tânărul egiptean, care vorbea o engleză acceptabilă.

Ramsey făcea plimbări. Ramsey petrecea ore întregi contemplând marea. Ramsey explora câmpurile vaste de dincolo de oraş. Ramsey şedea în cafenele europene, cu privirile în gol, bând cantităţi uriaşe de cafea dulce, egipteană. Ramsey se dusese şi la un bordel, iar acolo îl uimise pe proprietar – un bătrân unsuros – cu performanţa lui de a le avea pe toate femeile stabilimentului de la răsăritul până la apusul soarelui.

Asta însemna douăsprezece partide amoroase. Bătrânul codoş nu văzuse niciodată aşa ceva.

Elliott zâmbea, zicându–şi în gând că Ramsey se culcă cu ele în acelaşi mod în care îşi satisface oricare alt apetit. Şi aceasta însemna, cu siguranţă, că Julie nu–l acceptase în sanctuarul ei

interior. Sau o făcuse?

Alei înguste, vechiul cartier al oraşului, îl numeau ei. Dar acesta n–avea decât vreo câteva sute de ani, şi nimeni nu ştia că aici se aflase marea bibliotecă. Că acolo, pe colină, existase universitatea unde profesorii ţinuseră prelegeri în faţa a sute şi sute de persoane.

Academia lumii antice în acest oraş; iar acum acesta devenise o staţiune pe litoral. Iar acel hotel se ridica acum chiar pe locul unde fusese palatul ei; unde el o îmbrăţişase şi o rugase să–şi înfrângă pasiunea nebunească pentru Mare Antoniu.

— Omul îţi va înşela aşteptările, nu înţelegi? Susţinuse el.

Dacă Iulius Cezar nu ar fi fost asasinat, tu ai fi fost împărăteasa Romei. Dar acest om n–o să–ţi ofere niciodată acest lucru.

El este slab, corupt; îi lipseşte curajul.

Atunci, pentru prima dată, îi citise în ochi sălbaticul instinct de autoapărare. Ea îl iubea pe Mare Antoniu. N–o interesa altceva! Egipt, Roma, ce conta? Când încetase să mai fie regină şi devenise o muritoare de rând? Nu ştia. Ştia numai că se alegea praful de toate marile lui visuri şi planuri.

— Ce te interesează pe tine Egiptul? Întrebase ea. Ca eu să fiu împărăteasă a Romei? Nu asta vrei de la mine. Vrei să beau elixirul tău magic, care pretinzi că mă va face nemuritoare cum eşti tu. Iar cât priveşte viaţa mea de femeie muritoare, la naiba cu ea! Vrei să–mi distrugi viaţa şi dragostea mea de femeie muritoare, recunoaşte asta! Dar să ştii că nu pot să mor pentru tine!

— Nu ştii ce vorbeşti!

„Ah, opreşte vocile trecutului! Ascultă numai valurile mării care se sparg de plajă de jos! Mergi acolo unde a fost vechiul cimitir roman, unde au aşezat–o ca să se odihnească lângă Mare Antoniu!”

Vedea procesiunea cu ochii minţii. Auzea plânsetele. Şi ce era mai rău, o revedea pe ea în acele ultime ore.

— Pleacă de aici cu făgăduielile tale. Antoniu mă cheamă din mormânt. Vreau să fiu cu el.

Acum, orice urmă a ei se ştersese, în afară de ceea ce rămăsese în sufletul lui. Şi ceea ce rămăsese în legendă. Auzea din nou mulţimile care blocau străzile înguste şi umpleau panta acoperită de iarbă, ca să–i vadă sicriul aşezat în mormântul de marmură.

— Regina noastră a murit liberă.

— L–a păcălit pe Octavian.

— N–a fost sclavă Romei.

„Ah, dar ar fi putut să ajungă nemuritoare!”

Catacombele. Singurul loc în care nu se aventurase. De ce o invitase pe Julie să vină cu el? Cât de slab devenise dacă avea nevoie de ea acolo… Şi când te gândeşti că el nu–i spusese nimic!

Ramses citea pe faţa ei îngrijorarea. Ce frumos arăta în rochia ei lungă de culoarea paiului şi împodobită cu dantelă!

La început, toate aceste femei moderne i se păruseră absurd de împopoţonate, dar acum înţelegea puterea de seducţie a îmbrăcămintei lor – mânecile bogate subţiindu–se spre manşetele strânse pe încheietura mâinii, corsajele minuscule şi fustele înfoiate. De la o vreme, începuse a se obişnui cu ceea ce pentru el era o noutate vestimentară.

Deodată, îl cuprinse regretul că se aflau acolo. Că nu erau

În Anglia sau departe, în America.

Dar catacombele… Trebuia să vadă catacombele înainte de a părăsi aceste locuri. Şi astfel, împreună cu ceilalţi turişti, se plimbară, trăgând cu urechea la vocea monotonă a ghidului, care vorbea despre ascunzătoarea de aici a creştinilor, despre vechile ritualuri ce se practicau în aceste încăperi săpate în stâncă.

— Tu ai mai fost pe aici, şopti Julie. Trebuie să fie foarte interesant pentru tine.

— Da, răspunse el cu jumătate de voce, ţinând–o strâns de mână.

Oh, numai de–ar părăsi Egiptul o dată pentru totdeauna.

Care era motivul suferinţei lui?

La un moment dat, grupul de turişti flecari şi nedisciplinaţi se opri. Ramses, cuprins de nelinişte, îşi îndreptă ochii spre perete. Se vedea micul coridor. Ceilalţi îşi continuară drumul, îndemnaţi să nu se depărteze de ghid, dar el o luă pe

Julie de mână şi, când celelalte voci nu se mai auziră, aprinse torţa electrică şi intră în pasaj.

Era acelaşi? Nu putea spune. Îşi amintea numai ce se întâmplase.

Acelaşi miros de piatră umedă… Litere latineşti pe perete.

Apoi ajunseră într–o încăpere mare.

— Priveşte! Zise ea. Uite o fereastră acolo, sus, tăiată în

stâncă, ce ciudat! Şi cârlige în perete, le vezi?

I se părea că vocea ei venea de undeva, de departe. El voia să răspundă, dar lucrul acesta nu fu posibil.

Privea lung în întunecime, spre marea piatră dreptunghiulară, pe care i–o indica, în acel moment Julie. Ea spunea ceva despre un altar.

Nu, nu un altar. Un pat. Un pat în care stătuse lungit timp de trei sute de ani, până când cineva deschisese portalul acela de sus. Lanţurile vechi trăseseră oblonul greu din lemn, lăsând cale liberă razelor solare cu împunsăturile lor calde asupra pleoapelor lui Ramses.

Auzi vocea feciorelnică a Cleopatrei:

— Voi, zei, este adevărat! Este viu!

Vaietul ei trezind ecouri în spaţiul dintre pereţi. Soarele îl inundă cu şuvoaie de lumină.

— Ramses, ridică–te! Strigase ea. Te cheamă regina Egiptului.

Un fior îi străbătuse mădularele; simţise cum, dintr–o dată, i se încreţeşte pielea şi i se zburleşte părul. Pe jumătate adormit, avusese puterea să se ridice în capul oaselor şi o văzuse pe tânăra femeie stând acolo în picioare; îi atrăsese atenţia părul ei negru, revărsat peste umeri. Şi bătrânul preot, tremurând, murmurând în barbă, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune, prosternându–se…

— Ramses cel Mare, spusese ea. O regină a Egiptului are nevoie de sfatul tău.

Fasciculele de raze blânde, pline de colb, venind din lumea secolului al douăzecilea. Zgomotul automobilelor pe bulevardele oraşului modern. Alexandria…

— Ramses!

Se întoarse spre Julie Stratford, care–l cerceta cu privirea.

— Frumoasa mea, şopti el, îmbrăţişând–o drăgăstos.

Nu pasiune, ci iubire. Da, iubire.

— Frumoasa mea Julie, şopti el.

Amândoi luară o gustare în holul hotelului. Întregul ritual îl făcea să râdă. Fusese o masă cu chifle de orz, ouă, sandvişuri cu castraveţi, dar nu era nici dejunul, nici cina.

Dar de ce să se plângă?! Ramses putea să mănânce de trei ori mai mult decât oricare dintre ceilalţi şi tot i se făcea foame până la masă.

Se bucura că era singur cu Julie. Că Alex, Samir şi Elliott nu erau de faţă.

Privea îndelung la parada de pălării cu pene şi umbrele multicolore. Şi la splendidele automobile decapotabile, oprind la intrarea laterală, în paralel cu şirul de trăsuri deschise.

Aceştia nu mai semănau cu oamenii epocii sale. Amestecul rasial era altul. Ea îi spusese că se va convinge că la fel stau lucrurile şi la greci, când vor merge acolo. Oh, să mergi în atâtea locuri… Simţea, oare, vreo satisfacţie?

— Eşti atât de îngăduitoare cu mine, zise el, zâmbind. Nu–mi ceri să–ţi explic nimic.

Ea arăta minunat; avea o rochie înflorată din mătase, în culori pale; manşete din dantelă şi acei minusculi butoni–perle care începeau să–i placă. Slavă Domnului că nu purtase din prima noapte pe mare o rochie decoltată! Vederea acelui trup îl scotea cu totul din minţi.

— O să–mi spui când vei vrea, zise ea. Ceea ce nu pot suporta este să te văd suferind.

— Totul este aşa cum ai spus, murmură el.

Ramses bău tot ceaiul, o băutură pe care nu prea o agrea.

Nu era prea grozavă.

— Toate au dispărut fără urmă. Mausoleul, biblioteca, farul.

Tot ceea ce construiseră Alexandru sau Cleopatra. Spune–mi, cum de mai există piramidele de la Giza? Cum de mai există templul meu de la Luxor?

— Vrei să le vezi? Întrebă ea, întinzându–se peste măsuţă şi luându–l de mână. Eşti gata să pleci de aici?

— Da, este timpul să mergem, nu–i aşa? Şi apoi, după ce vedem toate acestea, putem părăsi ţara. Tu şi eu… Adică, dacă vrei să rămâi cu mine.

Ce ochi căprui frumoşi, cu tivul bogat al genelor! Şi ce dulce părea gura ei când zâmbea! Ce bine că nu ştie! Contele tocmai ieşise din lift, împreună cu fiul său cel bleg şi cu Samir.

— Voi merge cu tine până la marginea pământului, şopti ea.

El îi susţinu privirea pentru un lung răstimp. Ştia ea ce spunea’? Nu. Dar el ştia ce spunea ea? Că îl iubea, da, ştia. Dar cealaltă mare întrebare nu fusese pusă niciodată…

Aproape toată după–amiaza îşi continuaseră călătoria în amonte pe Nil, sub un soare care–şi îndrepta toate razele de foc asupra tendelor dungate de pe micul, dar elegantul vapor cu aburi. Combinaţia dintre portofelul lui Julie şi talentul de a comanda al lui Elliott le asigurase tot luxul imaginabil.

Cabinele micii ambarcaţiuni erau la fel de frumoase ca şi cele ale pachebotului cu care traversaseră marea. Salonul şi

sufrageria erau mai mult decât confortabile. Bucătarul era european; servitorii, cu excepţia, bineînţeles, a lui Walter şi a Ritei, erau egipteni.

Dar luxul cel mai mare consta în faptul că ambarcaţiunea era la dispoziţia lor exclusivă. N–o împărţeau cu nimeni, iar ei deveniseră, spre marea surprindere a lui Julie, un foarte simpatic grup de călători. Adică, din momentul în care nu–l mai avuseseră pe Henry în preajmă. Şi pentru aceasta, ea nu putea fi mai mulţumită.

Henry fugise ca un laş îndată ce debarcaseră la Alexandria.

Şi ce poveste absurdă că, vezi Doamne, pregăteşte terenul pentru ei la Cairo! Cei de la Hotelul Shepheard aveau să rezolve toate lucrurile la Cairo. Trimiseseră acolo o telegramă înainte de a porni spre sud, către Abu Simbel. Nu ştiau cât o să dureze croaziera; dar Shepheard, vechea gazdă a englezilor călători prin aceste locuri, îi aştepta.

După informaţiile lor, sezonul operei era în ajunul inaugurării. Să procure portarul locuri la lojă pentru toţi? Julie îşi dăduse acordul, deşi nu–şi putea imagina cum se va sfârşi excursia.

Ştia numai că Ramses era în vervă, că–i plăcea plimbarea pe Nil. Că, stând pe punte, privise ore în şir palmierii şi deşertul auriu de pe ambele maluri ale latei şi lucioasei fâşii de apă galbenă.

Pentru Julie era clar că aceştia erau aceiaşi palmieri graţioşi, ca nişte evantaie, pictaţi pe pereţii vechilor morminte egiptene. Sau că ţăranii bruneţi scoteau apă din fluviu cu aceleaşi mijloace primitive pe care le foloseau cu patru mii de ani în urmă. Pentru ea era clar că multele ambarcaţiuni băştinaşe care treceau pe lângă ei se schimbaseră foarte puţin faţă de cele din epoca lui Ramses cel Mare. Iar vântul şi soarele nu se schimbaseră deloc…

Dar era ceva ce ea trebuia să facă şi care nu mai suferea amânare. Şedea fericită în salon, privind cu nonşalanţă la

Samir şi Elliott care jucau şah. Apoi, când Alex se ridică de la jocul de pasienţă şi ieşi singur pe punte, ea se ţinu după el.

Era aproape seară; briza era răcoroasă pentru prima oară, iar cerul se colora încet într–o nuanţă profundă de albastru ce părea aproape violet.

— Eşti un scump, zise ea. Şi nu vreau să te jignesc, totuşi nu vreau să mă mărit cu tine.

— Ştiu, zise el. Ştiu de multă vreme. Dar continuu să mă prefac că nu este aşa. Exact aşa cum am făcut mereu.

— Alex, nu…

— Nu, scumpo, nu–mi mai da sfaturi! Lasă–mă să–mi rezolv problemele aşa cum ştiu eu! În definitiv, este privilegiul unei femei să–şi schimbe părerea, nu–i aşa? Şi tu poţi să ţi–o schimbi, şi, când o vei face, eu am să aştept. Nu, nu mai spune nimic! Eşti liberă. Totdeauna ai fost liberă, serios îţi spun.

Julie respiră prelung. O durere adâncă i se propagă prin tot corpul. O simţea în piept, în stomac. Îi venea să plângă, dar aici nu era locul potrivit. Îl sărută repede pe obraz şi apoi părăsi puntea, îndreptându–se spre cabină.

Slavă Domnului că Rita era plecată! Julie se trânti pe patul mic şi plânse încet cu faţa–n pernă. Apoi, epuizată, căzu într–o toropeală, ultima ei preocupare fiind ca el să nu afle niciodată că nu l–a iubit. Ca el să ţină minte mereu că a fost cucerită de un altul, de un adversar. Putea înţelege asta, nu şi faptul că nu l–a iubit.

Afară era întuneric când deschise ochii. Rita aprinsese o mică lampă de pe punte. Julie îşi dădu seama că Ramses era în cameră şi că o privea.

Nu era deloc supărată şi, cu siguranţă, nu se temea deloc.

Şi apoi, deodată, îşi dădu seama că încă visează. Numai după aceea se trezi pe deplin şi găsi camera luminată şi goală.

Oh, de–ar fi fost el acolo. Trupul ei tânjea după el. N–o mai interesa nici trecutul, nici viitorul. Numai el îi stârnea interesul şi, desigur, el ştia acest lucru.

Intrând în sufragerie, îl găsi la taclale cu ceilalţi. Masa era încărcată cu mâncăruri exotice.

— Ar fi trebuit să te trezim, draga mea, dar nu ştiam dacă facem bine, zise Elliott, ridicându–se imediat ca să–i ofere un scaun.

— Ah, aceste mâncăruri indigene sunt de–a dreptul delicioase, zise Ramses, mişcându–şi degetele, ca de obicei, cu mare delicateţe şi precauţie, şi gustând cu plăcere chebap şi alte mâncăruri condimentate, toate cu denumiri necunoscute lui Julie.

— Un moment, zise Alex. Vreţi să spuneţi că, până acum, n–aţi mâncat aşa ceva?

— Păi, nu, în aiuritul acela de hotel roz am mâncat carne şi cartofi, dacă nu mă–nşală memoria, zise Ramses. Iar asta este o mâncare foarte fină, acest pui cu scorţişoară.

— Un moment, zise Alex. Nu sunteţi egiptean ca origine?

— Alex, te rog. Cred că domnului Ramsey îi place să păstreze secretul asupra naţionalităţii sale, zise Julie.

Ramses râse, după care goli un pahar mare de vin.

— Este adevărat, trebuie s–o mărturisesc. Dar, dacă vrei să ştii, sunt… egiptean, da.

— Şi unde Dumnezeu…?

— Alex, te rog, zise Julie.

Alex ridică din umeri.

— Ce enigmatic sunteţi, domnule Ramsey!

— Ah, dar nu te superi, nu–i aşa, Alexander?

— Dacă îmi mai spuneţi o dată aşa, vă provoc la duel, zise Alex.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic, zise Elliott, atingând uşor mâna fiului său.

Dar Alex nu era supărat. Şi, cu siguranţă, nu se simţea ofensat. O sorbea din priviri pe Julie, care era de partea cealaltă a mesei. Îi zâmbi tainic şi cu tristeţe, lucru pentru care ea ştia că–i va fi mereu recunoscătoare.

Era o amiază toridă la Luxor. De–abia târziu, după–amiaza, ieşiră pe ţărm pentru o lungă plimbare prin imensul ansamblu de temple. Julie îşi dădu seama că Ramses n–avea nevoie de singurătate. El umbla printre coloane, ridicând privirile din când în când, rămânând însă de cele mai multe ori dus pe gânduri.

Elliott ţinuse să fie prezent şi în această parte a excursiei, oricât de greu îi venea. Alex rămânea în urmă, ca să–i ofere sprijin tatălui său. Iar Samir mergea şi el aproape de conte. Păreau a discuta probleme complicate.

— Tristeţea te–a mai lăsat, nu–i aşa? Întrebă Julie.

— Când mă uit la tine, n–o mai simt deloc, îi răspunse Ramses. Julie este şi în Egipt frumoasa care era la Londra.

— Toate acestea erau deja ruine când le–ai văzut ultima oară?

— Da, erau acoperite cu un strat de nisip atât de gros, încât nu se vedeau decât vârfurile coloanelor. Aleea sfincşilor era îngropată cu totul. Trecuseră o mie de ani de când umblasem ca muritor prin aceste locuri; eram un nebun care credea că lumea civilizată se reduce la regatul Egiptului şi că, dincolo de acesta, nu mai este nimic important.

Zicând acestea, se opri, întorcându–se spre ea şi sărutând–o repede pe frunte. Apoi, aruncă o privire vinovată spre grupul care venea din spate. Nu, nu vinovată, ci plină de resentimente.

Julie îl luă de mână, după care îşi continuă plimbarea.

— Într–o zi, am să–ţi spun toată povestea, zise el. Am să–ţi spun atâtea, încât o să oboseşti ascultându–mă. Am să–ţi spun

cum ne îmbrăcam şi cum conversam; cum mâncam şi cum dansam; şi cum arătau aceste temple şi palate când zidurile erau încă proaspăt vopsite; cum ieşeam în zori şi la amiază, şi la apusul soarelui ca să–l întâlnim pe zeu, eu spunând rugăciunile pe care le aştepta poporul. Dar, hai, e timpul să traversăm fluviul şi să mergem la templul lui Ramses al III–lea. Doresc atât de mult să–l văd…

Ramses îi făcu semn unuia dintre egiptenii cu turban din apropiere. Dorea o trăsură, să–i ducă la debarcader. Julie era bucuroasă să scape, pentru câteva clipe, de ceilalţi.

Dar, după ce traversară fluviul şi ajunseră la imensul templu fără acoperiş, cu curtea presărată de stâlpi, Ramses fu cuprins de o muţenie ciudată. Privea marile basoreliefuri care–l arătau pe regele războinic luptându–se.

— Acesta a fost primul meu elev, zise el. Cel asupra căruia m–am oprit după sute de ani de peregrinări. Mă întorsesem acasă, în Egipt, ca să mor, dar nimic nu putea să–mi ia viaţa.

Atunci m–am gândit ce–aş putea face. Să merg la casa regală, să devin paznic, profesor. El mă asculta, el, tizul meu, ruda mea îndepărtată. Când îi vorbeam despre istorie, despre ţări îndepărtate, era foarte atent.

— N–a vrut şi elixir? Întrebă Julie.

Stăteau singuri printre ruinele marii săli, înconjuraţi de stâlpi sculptaţi. Vântul deşertului, rece acum, răscolea părul lui Julie.

Ramses o prinse cu mâinile pe după umeri.

— Nu i–am spus niciodată că fusesem fiinţă muritoare, zise el. Înţelegi, n–am spus niciodată nici unuia dintre ei.

Ştiam din ultimii ani ai vieţii mele de muritor ce efecte putea avea secretul. Văzusem cum acesta făcuse din fiul meu,

Meneptah, un trădător. Fireşte, nu i–a reuşit încercarea de a mă întemniţa şi de a–mi smulge secretul. I–am dat regatul, apoi am părăsit Egiptul pentru câteva secole. Ştiam ce ar putea face această dezvăluire. De–abia câteva secole mai târziu i–am împărtăşit Cleopatrei taina.

Ramses se opri. Era clar că nu voia să continue. Durerea pe care o resimţise la Alexandria revenise. Lumina din priviri i se stinsese. Făcură în tăcere drumul înapoi la trăsură.

— Julie, să plecăm repede în această călătorie. Mâine în Valea Regilor şi apoi cu vaporul din nou către sud…

Plecaseră în zori, ca să nu–i ardă soarele de mai târziu.

Julie îl luă de braţ pe Elliott. Ramses vorbea din nou, cu vervă,

incitat de orice întrebare pe care i–o punea Elliott.

Mergeau agale pe cărare, coborând printre morminte profanate, unde era deja mare afluenţă de turişti şi fotografi. Şi de negustori ambulanţi, în soioasele lor *gellebiyya*, oferind fleacuri şi imitaţii la preţuri fantastice.

Julie suferea deja din cauza căldurii. Frumoasa ei pălărie de paie nu–i era de mare ajutor. Trebuia să se oprească, să răsufle. Mirosul de bălegar şi urină de cămilă aproape o sufoca.

Un negustor ambulant trecu pe lângă ea, iar Julie, privind în jos, văzu o mână înnegrită, întinsă spre ea, cu degetele chircite ca picioarele de păianjen.

Ţipă înainte de a se putea stăpâni.

— Pleacă de–aici! Spuse Alex cu asprime. Băştinaşii ăştia sunt insuportabili.

— Mână de mumie! Strigă negustorul. Mână de mumie foarte veche!

— Sunt sigur, exclamă Eliott, râzând. Probabil e de la vreun atelier de mumii din Cairo.

Dar Ramses privea la negustor şi la mâna aceea, împietrit. Negustorul înlemnise pe loc; pe faţă i se citea groaza.

Ramses înşfăcă mâna aceea stafidită, iar negustorul îi dădu drumul, căzând în genunchi şi părăsind, apoi, în patru labe, cărarea.

— Ce naiba? Zise Alex. Cu siguranţă nu doreşti lucrul acela.

Ramses se uită lung la mână, la feşile zdrenţuite care încă mai atârnau de ea.

Julie nu pricepea ce se întâmplase cu el. Se simţea ofensat de sacrilegiu? Sau acel lucru îl fascină? Un gând îi trecu prin minte: mumia din sicriu în biblioteca tatălui ei... în ipostaza aceasta se aflase această fiinţă vie pe care o iubea. Părea că trecuse un secol de atunci.

Elliott urmărea acestea cu o atenţie încordată.

— Ce se întâmplă, Maiestate? Întrebă Samir cu jumătate de voce.

Auzise Elliott întrebarea?

Ramses scoase câteva monede şi le aruncă pe nisip pentru negustor. Omul le adună şi o şterse în mare grabă. Apoi

Ramses îşi scoase batista, acoperi mâna cu grijă şi îi dădu drumul în buzunar.

— Ce spuneai dumneata? Îl întrebă politicos Elliott, reluând discuţia, ca şi când nu se întâmplase nimic. Cred că spuneai că

trăsătura dominantă a epocii noastre este schimbarea.

— Da, răspunse Ramses, oftând.

Părea că vede valea într–o perspectivă cu totul nouă. Se uita lung la uşile da'te de perete ale mormintelor, la câinii tolăniţi în soarele dimineţii.

— Iar tema dominantă a epocilor antice era că lucrurile ar fi trebuit să rămână în veci neschimbate, continuă Elliott.

Julie sesiză schimbările subtile de pe faţa lui Ramses, umbră vagă a disperării; totuşi, pe măsură ce înaintau pe cărare, el îi răspundea tot mai amabil lui Elliott.

— Da, niciun fel de noţiune a progresului. Dar nici noţiunea timpului nu era prea clară. O dată cu naşterea fiecărui rege începea o nouă numărătoare a anilor. Dumneata ştii lucrul acesta, desigur. Nimeni nu socotea timpul în secole. Eu nu sunt convins că egipteanul simplu avea idee despre… secole.

Abu Simbel. Ajunseseră, în sfârşit, la cel mai mare dintre templele lui Ramses. Excursia pe ţărm fusese scurtă din cauza căldurii, dar acum vântul de noapte sufla rece peste deşert.

Julie şi Ramses coborâră, pe furiş, pe scara de frânghie, într–o bărcuţă. Ea îşi strânse şalul pe umeri. Luna părea că atârna periculos de aproape de luciul apei.

Cu ajutorul unui băştinaş solitar, urcară pe cămilele care–i aşteptau şi se îndreptară spre marele templu, unde se aflau statuile cele mai impunătoare ale lui Ramses cel Mare.

Era o experienţă palpitantă să călăreşti acest animal nărăvaş, înfricoşător. Julie râdea în bătaia vântului. Nu îndrăznea să privească terenul căruia îi simţea toate neregularităţile. Se bucură totuşi când se opriră, iar Ramses sări jos şi o ajută să coboare.

Şedeau singuri, ea şi Ramses, sub cerul spuzit cu stele, în timp ce vântul deşertului gemea aproape imperceptibil. Departe se vedea cortul iluminat al micii tabere care–i aştepta. Se zărea lanterna luminând prin pânza translucidă şi micul foc de tabără dansând în vânt, dispărând pentru o clipă, apoi reapărând într–o explozie galbenă–strălucitoare.

Intrară în templu, trecură pe lângă statuia uriaşă a faraonului–zeu. Dacă ar fi fost lacrimi în ochii lui Ramses, vântul le–ar fi şters; dar oftatul i–l auzi. Când se lipi de el, îi simţi tremurul uşor al mâinii calde.

Mână–n mână, îşi continuară drumul, privirile lui trecând peste

marile statui.

— Unde te–ai dus la sfârşitul domniei? Îl întrebă ea în şoaptă.

I–ai dat tronul lui Meneptah şi apoi ai plecat…

— În toată lumea. Cât de departe mi–a permis curajul. Cât de departe putea permite curajul muritorului de rând. Am văzut marile păduri ale Britanniei de atunci. Oamenii purtau piei de animale şi se ascundeau în copaci, de unde îşi trimiteau săgeţile de lemn. Am fost în Extremul Orient; am descoperit oraşe care, între timp, au dispărut. Tocmai începusem să înţeleg că elixirul acţiona asupra creierului aşa cum acţiona şi asupra mădularelor mele. Limbile străine le–am putut învăţa în câteva zile. Am putut… cum să spun… să mă adaptez. Dar, în mod inevitabil, s–a produs… confuzia.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea.

Se opriseră. Stăteau în picioare pe nisipul bătătorit. Lumina blândă a cerului înstelat îi scălda faţa în timp ce o privea.

— Nu mai eram Ramses. Nu mai eram rege. Nu mai aparţineam nici unei naţiuni.

— Înţeleg.

— Îmi ziceam că totul este să colind prin lumea largă. Ce altceva îmi trebuia decât să călătoresc, să cunosc? Dar n–a fost aşa. A trebuit să mă întorc în Egipt.

— Acesta a fost momentul în care ai vrut să mori.

— M–am dus la faraonul Ramses al III–lea şi i–am spus că sunt trimis să–i fiu apărător. Adică, după ce am aflat că nu mă poate omorî nicio otravă. Nici chiar focul nu putea să mă omoare. Să–mi provoace dureri, da, dincolo de limita suportabilului, dar să mă omoare, nu… Sunt nemuritor. O singură înghiţitură de elixir mi–a fost suficientă. Nemuritor!

— Oh, ce licoare cumplită, oftă ea.

Erau lucruri pe care Julie încă nu le înţelegea, şi totuşi nu îndrăznea să–l întrebe. Aştepta răbdătoare ca el să i le explice.

— Au fost mulţi alţii după bravul meu Ramses al III–lea.

Mari regine şi regi. Apăream când aveam chef. În vremea aceea, eram o legendă – fantoma umană care vorbea numai cu suveranii Egiptului. Apariţia mea era considerată o mare fericire. Fireşte, aveam viaţa mea secretă. Hoinăream pe străzile Tebei ca om obişnuit, căutând tovarăşi de petrecere, femei, bând în taverne.

— Dar nimeni nu te cunoştea, nu–ţi ştia secretul? Întrebă ea. Nu ştiu cum ai putut suporta această situaţie.

— Păi, n–am mai putut s–o suport, zise el deprimat, şi, în cele

din urmă, am scris asta pe sulurile de papirus pe care tatăl tău le–a găsit în biroul meu secret. Dar, în acea epocă timpurie, eram mai curajos. Şi am fost iubit, Julie. Trebuie să înţelegi asta.

Ramses făcu o pauză, ca şi când ar fi ascultat vântul.

— Eram adorat, continuă el. Era ca şi când *aş fi murit* şi aş fi devenit exact ceea ce susţineam că sunt. Apărător al casei regale. Protector al suveranului şi pedeapsă pentru cei răi.

Credincios nu regelui, ci regatului.

— Nici zeii nu vor să rămână singuri?

Ramses pufni.

— Tu ştii răspunsul. Dar nu–ţi imaginezi întreaga putere a licorii care m–a făcut ceea ce sunt. Nici eu nu înţeleg totul.

Oh, nebunia acelor primi ani, când făceam experienţe cu elixirul, ca un vraci! Exclamă el şi o umbră de amărăciune se aşternu pe faţa lui. Să înţelegem această lume, acesta este rostul nostru, nu–i aşa? Dar până şi lucrurile simple ne derutează.

— Da, n–am nimic de zis la asta, şopti ea.

— În momentele cele mai grele, îmi puneam speranţele într–o schimbare. Am înţeles asta, deşi nimeni din jurul meu n–a înţeles–o. *O să treacă şi asta* – ştii vechea axiomă.

Dar, până la urmă, mi s–a făcut aşa o… lehamite. Am obosit atât de tare!

Când se întoarseră şi se îndreptară spre ieşirea templului, o luă pe după umeri, strângând–o încet la pieptul lui. Vântul se potolise. Ramses o apăra de frig. Ea îşi ferea ochii, din când în când, de pulberea fină de nisip din atmosferă. El vorbea calm, încet, în timp ce–şi amintea:

— Grecii pătrunseseră în ţara noastră. Alexandru, întemeietorul de cetăţi, făcătorul de noi zei. Singurul lucru ce mi–l doream era somnul care seamănă cu noaptea grea. Totuşi, mă temeam, aşa cum, probabil, orice muritor se teme.

— Ştiu, şopti ea, simţindu–se traversată de un fior.

— Până la urmă, am făcut târgul laşităţii. M–am hotărât să intru în mormânt, în întuneric, ceea ce ştiam că însemna o slăbire treptată şi apoi în somnul adânc din care nu mai puteam să mă trezesc. Dar preoţii care slujeau la casa regală ştiau unde mă aflam şi că lumina soarelui putea să mă readucă la viaţă. Ei transmiteau secretul către fiecare nou suveran al Egiptului, cu avertismentul că, dacă voi fi trezit, acest lucru să se facă pentru binele Egiptului. Şi vai de cel care ar fi avut nesăbuinţa să mă trezească numai pentru a–şi satisface curiozitatea sau cu rea intenţie. S–ar fi expus răzbunării mele.

Ieşiră pe uşile templului şi se opriră, ca Ramses să măsoare, cu privirea, figurile colosale aşezate acolo. Sus, deasupra, faţa regelui era scăldată în lumină selenară.

— Mai erai conştient de ceva în timp ce dormeai?

— Nu ştiu. Această întrebare mi–o pun şi eu! Din când în când, eram pe punctul de a mă trezi, de asta sunt sigur. Şi visam, oh, ce mai visam! Dar tot ce–mi ajungea la cunoştinţă îmi ajungea ca prin vis. Nicio urgenţă, nicio panică. Şi, ştii, nu mă puteam trezi. N–aveam putere să trag de lanţul care făcea ca marele oblon de lemn cetluit cu fier să lase să pătrundă soarele. Poate că ştiam ce se întâmplase în lumea de–afară. Cu siguranţă, nu m–ar surprinde să aflu mai târziu acest lucru. Devenisem o legendă – Ramses Blestematul;

Ramses Nemuritorul, care dormea în mormânt aşteptând să fie trezit de o regină sau de un rege viteaz al Egiptului. Nu cred că ei mai luau în serios chestiunea aceasta, nu, pentru nimic în lume. Până când…

— A venit ea.

— A fost ultima regină care a domnit asupra Egiptului. Singura căreia i–am spus tot adevărul.

— Dar, Ramses, este adevărat că a refuzat elixirul?

El făcu o pauză, de parcă nu voia să răspundă.

— În felul ei, a refuzat, zise el apoi. Ştii, până la urmă, nici nu înţelegea ce–i acela elixir. Mai târziu m–a rugat să i–l dau lui Mare Antoniu.

— Înţeleg. Mă mir că nu m–am gândit la asta.

— Mare Antoniu a fost un om care şi–a distrus atât propria viaţă, cât şi pe a ei. Dar ea nu ştia ce–mi cerea. Nu înţelegea. Nu–şi dădea seama ce ar fi însemnat un asemenea lucru – un rege şi o regină ambiţioasă cu o asemenea putere.

Şi formula… Ei ar fi vrut şi formula. N–ar fi vrut Antoniu armate nemuritoare?

— Doamne Dumnezeule! Şopti ea.

Ramses tăcu deodată şi se îndepărtă câţiva paşi. Ajunseseră la o oarecare distanţă de templu, dar el se întoarse ca să mai privească o dată uriaşele figuri.

— De ce ai scris povestea pe sulurile acelea? Întrebă ea, neputându–se abţine.

— Laşitate, iubirea mea. Laşitate şi visul că vreun om va veni şi va da peste mine şi peste povestea mea stranie şi–mi va lua de pe umeri povara tainei! Am dat greş, iubirea mea…

Vigoarea mi s–a dus. Aşa am alunecat pe panta visurilor şi am lăsat povestea acolo… ca o ofrandă destinului. Nu m–au mai ţinut puterile.

Ea se apropie de el şi–l îmbrăţişă. El nu se uita la ea. Privea încă la statuile acelea în timp ce ochii i se umezeau de lacrimi.

— Poate că visam că, într–o zi, mă voi trezi faţă–n faţă cu o lume nouă. Cu fiinţe noi şi înţelepte. Poate că visam la cineva care… să ridice mănuşa.

Preţ de o clipă vocea i se frânse, după care continuă:

— Iar eu n–aş mai fi peregrinul singuratic. Ramses Blestematul ar redeveni Ramses Nemuritorul.

Arăta de parcă fusese surprins de propriile lui cuvinte. Îşi coborî privirile asupra ei şi, prinzând–o bine pe după umeri, o ridică, sărutând–o.

Ea se lăsă cu totul în voia lui. Se simţea luată în stăpânire de braţele lui. Ţinând–o strâns la piept, Ramses o duse către cort, acolo unde pâlpâia lumina unui foc. Stelele păreau să cadă peste îndepărtatele coline întunecate. Deşertul era o mare liniştită ce înconjura refugiul acesta cald care–i aştepta.

Aici se simţea miros de tămâie şi de lumânări de ceară.

O aşeză pe perne de mătase, pe o cuvertură înfloratã, în tonuri închise. Flăcările jucăuşe ale lumânărilor o făcură să–şi închidă ochii. Mătasea aşternută sub ea emana parfum. Ramses făcuse un budoar pentru ea, pentru el, pentru acel moment.

— Te iubesc, Julie Stratford, îi şopti el la ureche. Regina mea, englezoaica mea… Frumuseţea mea nepieritoare…

Sărutările lui o paralizau. Stătea întinsă pe spate, cu ochii închişi, lăsându–l să–i descheie bluza de dantelă strânsă pe corp, să–i tragă fermoarul de la fustă. Savurând deliciile acestui abandon, îl lăsă să–i smulgă furoul şi sutienul, să–i dea jos chiloţii de dantelă. Stătea întinsă, goală, urmărindu–l cum îngenunchează deasupra ei şi se dezbracă de ce avea pe el.

Arăta ca un rege, cu pieptul lucind în lumină; cu sexul tare, gata pentru ea. Apoi simţi dulcea povară a corpului lui lăsându–se peste ea, strivind–o. În ochii ei mijiseră lacrimile, lacrimi de uşurare. Gemu abia perceptibil.

— Forţează uşa! Îl îndemnă ea. Uşa virginităţii! Deschide–o, sunt a ta pentru totdeauna.

El rupse sigiliul. Durere… O durere ca o vagă arsură ce se dizolvă imediat într–o pasiune cotropitoare. Julie îl săruta în disperare, simţea pe limbă sarea gâtului, feţei, umerilor lui

transpiraţi. El intră puternic în trupul ei, o dată şi încă o dată, iar ea îşi arcui spinarea, ridicându–se, făcând mişcări de întâmpinare.

La primul orgasm, Julie ţipă de parcă ar fi nimerit în ghearele morţii. Auzi un geamăt profund ridicându–se din gâtlejul lui când ejaculă. Dar acesta era numai începutul.

Elliott urmărise şalupa îndepărtându–se. Prin binoclu, vedea lumina minusculă a taberei, undeva, departe, peste dunele joase, înghesuite. Vedea silueta măruntă a servitorului şi cămilele.

Apoi, părăsind în grabă puntea, neîndrăznind să–şi folosească bastonul de teama zgomotului pe care ar fi putut să–l facă, se opinti în uşa cabinei lui Ramses.

Era descuiată. Păşi în cabina întunecoasă.

„Ah, individul ăsta a făcut din mine un hoţ şi un ticălos”, îşi zise el în gând. Dar nu renunţă. Nu ştia cât timp va avea pentru operaţiunea aceea. În condiţiile în care n–avea altă lumină decât cea a lunii pătrunzând prin hublou, exploră garderoba plină de haine atârnate într–o ordine perfectă, sertarele înţesate cu cămăşi şi alte asemenea lucruri; geamantanul nu conţinea nimic. Nicio formulă secretă în această încăpere. Dacă n–o fi fost bine ascunsă.

În cele din urmă, renunţă. Stătea în picioare, aplecat asupra mesei, cercetând îndelung cărţile de biologie lăsate deschise.

Apoi, văzu ceva negru şi urât şi se înspăimântă. Dar nu era decât mâna mumiei, chircită pe foaia de sugativă.

Ce nebunie, ce ruşine din partea lui! Totuşi, continuă să se uite lung la drăcia aceea, cu inima bătând să–i spargă pieptul, apoi simţi durerea arzătoare care urma întotdeauna după asemenea şocuri: amorţirea braţului. Stătea absolut nemişcat, respirând foarte încet.

În cele din urmă, ieşi, închizând uşa în urma lui.

Un ticălos şi un hoţ... Asemenea epitete îşi atribuia în gând.

Şi, ajutându–se de bastonul de argint, porni încet spre salon.

Zorile stăteau să se reversse. Renunţaseră la căldura cortului cu câteva ore în urmă şi veniseră aici, la templul pustiu, înfăşuraţi doar în cearşafurile de mătase. Făcuseră dragoste pe nisip, nici ei nu mai ştiau de câte ori. Apoi, noapte fiind,

Ramses se lungise jos, privind către stele, către statuia regelui care construise acest lăcaş.

Stăteau tăcuţi. Numai căldura trupului gol, lipit de–al ei, în

timp ce o legăna cu braţul stâng. Numai cearşaful alunecos, înfăşurat strâns în jurul ei.

Încă puţin şi răsărea soarele. Elliott moţăia pe scaun. Auzea cum se apropie bărcuţa; clipocitul apei; hârşiit de frânghii; îndrăgostiţii se întorceau la bord. Se auzeau paşi repezi, furişaţi, pe punte. Linişte din nou.

Când deschise ochii, fiul său era la câţiva paşi, în semiîntuneric. Nepieptănat, ca şi când nu s–ar fi dezbrăcat să se ducă la culcare, nebărbierit. Îl urmărea pe fiul său cum îşi ia o ţigară din cutia de fildeş de pe masă şi o aprinde.

Apoi fu rândul lui Alex să–i observe prezenţa. Pentru un moment, niciunul, nici celălalt nu scoase un cuvânt, ca puţin după aceea pe faţa lui Alex să apară obişnuitul lui zâmbet simpatic.

— Ei bine, zise el încet. N–ar strica să ne întoarcem la Cairo, la un pic de civilizaţie.

— Eşti un băiat bun, fiule, zise blând Elliott.

Ea îşi dădea seama că deja toţi ştiau. Stătea întinsă lângă Ramses, sub păturile calde ale patului ei, în timp ce vaporaşul îi ducea din nou spre nord, către Cairo.

Totuşi, nu se afişau. El o vizita numai când nu era nimeni prin preajmă. Nu făcea paradă de afecţiune. Însă, singuri, profitau de libertatea pe care şi–o însuşiseră; făceau dragoste până în zori, hârjonindu–se, luptându–se, împreunându–se pe întuneric în timp ce nava îi ducea tot mai departe.

Ar fi însemnat să exagereze dacă şi–ar fi dorit mai mult.

Totuşi, îşi dorea. Dorea să se debaraseze de cei pe care–i iubea, numai de Ramses, nu; dorea să–i fie mireasă sau să fie printre cei care nu întrebau nimic. Când ajunseră la Cairo, ştia că luase o hotărâre. Nu voia să mai vadă Anglia multă vreme, afară de cazul în care Ramses ar fi dorit asta.

Ora patru. Ramses stătea în picioare lângă pat. Aşa cum dormea, ea era de o frumuseţe rară, cu minunatul păr castaniu ca o umbră pe perna albă. O acoperi, cu grijă, să nu răcească. Scoase chimirul din grămada de haine şi, asigurându–se că cele patru fiole sunt bine înfăşurate, se încinse din nou peste mijloc, se strânse cu catarama şi apoi se îmbrăcă repede.

Nu era nimeni pe punte. Lumina încă ardea în salon.

Aruncând priviri iscoditoare printre storurile de lemn, îl văzu pe Elliott aproape adormit în fotoliul de piele, cu o carte deschisă pe genunchi, având lângă el un pahar de vin roşu pe jumătate plin.

Nu era nimeni prin preajmă.

Intră în camera lui, încuie uşa şi trase storurile. Apoi se duse la masă, aprinse lampa cu abajur verde, se aşeză pe scaunul de lemn şi începu să studieze mâna de mumie pe care o avea în faţă. Zăbovi asupra degetelor aproape complet chircite, asupra unghiilor îngălbenite, ca nişte frânturi de fildeş.

Avea el puterea să facă ceea ce intenţiona să facă? În epocile trecute, nu făcuse destule experienţe teribile? Dar trebuia să ştie… Trebuia să ştie cât de puternic era elixirul. Ar fi fost indicat dacă ar fi aşteptat să aibă laboratoare, echipament; dacă ar fi aşteptat până va fi stăpânit tainele chimiei, până ce va fi apucat să–i asculte pe doctorii în medicină.

Dar voia să ştie acum. Ideea îi venise în minte, ca o lumină malefică, în Valea Regilor, când văzuse mâna, mâna aceea stafidită, zbârcită. Era autentică. Ştia despre ce este vorba. Îşi dăduse seama de acest lucru îndată ce examinase protuberanţa osoasă de la încheietura secţionată a mâinii, după ce văzuse carnea neagră lipită de os.

Avea aceeaşi vârstă ca şi el.

Împinse cărţile de biologie într–o parte. Plasă obiectul direct sub lampă şi desfăcu pe îndelete pânza. În momentul acela văzu, foarte neclar, pecetea îmbălsămătorului – cuvintele în egipteană care atestau că individul era dintr–o dinastie anterioară epocii lui Ramses. Ah, biet suflet răposat, care crezuse în zei şi în ţesătorii de giulgiuri din pânză.

„Să nu faci asta!” Totuşi, băgă mâna pe sub cămaşă până la chimir, scoase flaconul pe jumătate plin şi–l destupă, fără măcar să–şi dea seama ce face.

Turnă elixirul peste mâna înnegrită. Turnă în palmă şi peste degetele înţepenite.

Niciun efect.

Era mulţumit? Sau dezamăgit? Deocamdată, nu ştia. Se uită stăruitor la fereastră, unde zorile se strecurau printre storuri, schiţând mici jocuri de lumină. Poate că, fără soare, nu se producea primul efect. Deşi lucrurile nu stătuseră aşa atunci când el se aflase în criptă cu preoteasa. Simţise acea alchimie puternică înainte ca razele soarelui să–l fi atins. Desigur, ele îi dăduseră o forţă incomensurabilă. Iar fără ele s–ar fi cufundat într–un somn de câteva zile. Iniţial însă nu avusese nevoie de soare.

Da, slavă zeilor că elixirul nu acţiona asupra unui răposat din

antichitate! Slavă zeilor că oribila licoare avea limite!

Scoase o ţigară de foi şi o aprinse, amuzându–se cu rotocoalele de fum. Îşi turnă un pic de coniac în pahar şi–l dădu peste cap.

Încetul cu încetul, camera se lumină în jurul lui. Voia să se strecoare din nou lângă Julie şi să rămână acolo. Dar ştia că nu putea face asta ziua. Adevărul era că îi plăcea destul de mult de tânărul Savarell ca să nu–l jignească intenţionat. Şi pe

Elliott, desigur, nu voia să–l supere în niciun fel. Foarte puţin mai lipsea ca să lege o prietenie adevărată cu Elliott.

Când auzi primii paşi ai celorlalţi pe punte, astupă flaconul şi–l vârî înapoi la cingătoare. Se ridică să–şi schimbe hainele. Apoi, deodată, un zgomot îl făcu să tresară.

Cabina era acum scăldată în albăstruia lumină matinală.

Pentru un moment, nu îndrăzni să se uite în jur. Apoi auzi din nou acel zgomot. Cineva *zgâria* ceva.

Simţea cum îi zvâcneşte sângele în tâmple. Apoi făcu o piruetă şi deschise ochii mari la ciudăţenia de pe masă. Mâna era vie! Mâna se mişca. Şedea cu palma în sus, pipăind, îndoindu–se, legănându–se pe masă şi, în cele din urmă, se răsuci ca un ditamai scarabeul pe cele cinci picioare şi începu să zgârie foaia de sugativă.

Ramses, îngrozit, se dădu înapoi. Ciudăţenia se mişca pe masă, înaintând pe dibuite, zbătându–se, apoi depăşi brusc marginea şi–i căzu la picioare, izbindu–se de duşumea.

O rugăciune în egipteana arhaică se desprinse de pe buzele lui. „Zei ai lumii subpământene, iertaţi–mi blasfemia!” Cuprins de un tremur violent, se hotărî s–o ridice de jos, dar nu reuşea să–şi materializeze intenţia.

Cercetă camera cu privirea, ca un nebun. Mâncarea, tava cu mâncare, îl aştepta tot acolo. Trebuia să fie pe undeva un instrument de tăiat. Îl găsi repede şi, apucându–l cu nădejde, străpunse mâna–fantomă şi o presă pe masă, degetele–i încovoindu–se de parcă ar fi vrut să prindă chiar tăişul.

Apăsând–o cu putere cu mâna stângă, o împunse cu cuţitul o dată şi încă o dată, în cele din urmă tăind în bucăţi şi bucăţele oasele şi carnea stafidită. Ţâşnea sânge, sânge viu.

Dar bucăţile încă se mişcau. În lumina sporită, băteau în trandafiriu, culoarea cărnii sănătoase.

Se năpusti în micuţa cameră de baie, de unde reveni cu un prosop în care strânse toate fragmentele sângerânde. Apoi,

înfăşurându–le în el, le pisă cu mânerul cuţitului şi cu suportul masiv al lămpii căreia îi smulsese şnurul. Încă simţea mişcare în amestecul sângerând.

Stătea în picioare şi plângea. „Oh, Ramses, nebunule! Mai ai vreo limită în nebunia ta?” Apoi ridică legăturica, fără să dea atenţie căldurii pe care o simţea prin pânză, ieşi pe punte şi o scuturâ deasupra fluviului întunecat.

Într–o clipă, bucăţelele sângerânde dispărură. Stătea acolo în picioare, leoarcă de transpiraţie, cu prosopul ud de sânge atârnându–i în mâna stângă, ca apoi să–l arunce în valuri. Precum şi cuţitul. După care se rezemă de perete, privind în depărtare la malul acoperit cu nisip auriu şi la colinele de la orizont, încă palid–violete în lumina dimineţii.

Secolele pieriră. Auzea bocete în palat. Îl auzea pe majordom ţipând înainte să deschidă uşile de la sala tronului.

— Hrana îi omoară, maiestate. Uite–i cum icnesc, cum o vomită! Vomă cu sânge, Maiestate!

— Strângeţi totul, daţi foc! Strigase el. Toţi copacii, toate grăunţele! Aruncaţi–le în fluviu!

Nebunie! Dezastru!

Dar, în definitiv, el nu fusese decât omul epocii lui. Ce ştiuseră magicienii despre celule, despre microscoape, şi despre adevărata medicină?

Încă mai auzea acele ţipete. Erau urletele a sute de oameni, care ieşeau poticnindu–se din case, care veneau în piaţa publică din faţa palatului.

— Se prăpădesc, Maiestate. Carnea este cauza. Este otrăvită.

— Omorâţi restul de animale!

— Dar, Maiestate...

— Tăiaţi–le în bucăţi, auziţi? Aruncaţi–le în fluviu!

Ramses privea acum spre adâncimile fluviului. Undeva, departe, în amonte, frânturile şi fărâmele mâinii erau încă vii.

Undeva adânc, în mâl şi noroi, grăuntele trăia. Frânturile şi fărâmele acelor animale străvechi trăiau!

„Vă spun că acesta este un secret îngrozitor, un secret care ar putea însemna sfârşitul lumii.”

Se întoarse în cabina sa şi, zăvorând uşa, se trânti pe scaunul de la masă şi plânse.

Se făcuse amiază când Ramses ieşi pe punte; Julie era pe scaunul ei favorit şi citea o carte de istorie antică, o poveste atât de plină de minciuni şi omisiuni, încât lui îi provoca râsul.

Ea notă o întrebare pe marginea paginii, pe care, desigur, i–o va pune lui şi la care el îi va răspunde.

— Ah, te–ai trezit, în sfârşit, zise ea.

Apoi, văzându–i expresia feţei, îl întrebă:

— Ce s–a întâmplat?

— M–am săturat de locurile astea. Vreau să văd piramidele, muzeul, ceea ce trebuie văzut… Şi apoi vreau să plecăm de aici.

— Da, înţeleg, spuse ea şi îi făcu semn să se aşeze lângă ea.

Şi eu vreau să plec, zise, sărutându–l repede şi dulce pe gură.

— Ah, mai vreau o dată, zise el. Nici nu ştii cât mă linişteşte!

Ea îl sărută de două ori, împreunându–şi mâinile pe după ceafa lui.

— La Cairo n–o să rămânem decât câteva zile, promit.

— Câteva zile?! N–am putea lua o maşină, ca să vedem aceste lucruri sau, şi mai bine, să luăm trenul spre litoral şi să terminăm cu excursia?

Julie era abătută şi oftă.

— Ramses, zise ea. Trebuie să mă ierţi. Alex doreşte foarte mult să vadă opera din Cairo. La fel şi Elliott. Eu, mai mult sau mai puţin, le–am promis că am să…

El mormăi ceva.

— Şi ştii că vreau să–mi iau adio de la ei acolo. Deoarece n–am de gând să mă întorc acasă, în Anglia. Deci, am nevoie de acest timp. Eşti de acord? Întrebă ea, studiindu–i faţa.

— Desigur, zise el. Opera… E ceva nou? Ceva ce trebuie să văd şi eu, poate…

— Da! Spuse ea. Păi, este o poveste egipteană. Dar a fost scrisă de un italian acum cincizeci de ani, special pentru Opera Britanică din Cairo. Cred că o să–ţi placă.

— Multe instrumente.

— Da, zise ea, râzând. Şi multe voci!

— Foarte bine. Cedez, zise el, aplecându–se înainte, sărutându–i obrazul şi gâtul. Şi apoi vei fi a mea, frumoasa mea, numai a mea?

— Da, îţi jur, şopti ea.

În noaptea aceea, când el refuza să meargă din nou pe litoral la Luxor, contele îl întrebă dacă excursia în Egipt fusese reuşită, dacă găsise ceea ce căutase.

— Cred că da, zise el, de–abia ridicându–şi capul din cartea cu hărţi. Cred că am găsit viitorul…

ACEASTA FUSESE o casă din epoca mamelucilor, un fel de mic palat, şi lui Henry îi plăcea destul de mult, deşi nu–i era prea clar cine fuseseră mamelucii. Ştia doar că, într–o vreme, stăpâniseră Egiptul.

Mă rog, din partea lui, n–aveau decât să–l fi stăpânit. Dar, deocamdată, se distra, şi încă de câteva zile bune, iar în această căsuţă, înţesată cu lucruri exotice, orientale şi cu foarte confortabile mobile vechi, stil victorian, avea aproape tot ce–şi dorea.

Malenka îl hrănea cu delicioase mâncăruri condimentate după care, din cine ştie ce motiv, jinduia atunci când se simţea rău din cauza băuturii. Asemenea mâncăruri îl ispiteau chiar şi când era foarte beat şi când toate celelalte i se păreau insipide.

Ea îl menţinea tot timpul beat, ducându–i toate câştigurile la British Cairo, de unde se întorcea cu gin, whisky şi coniac.

Câştigurile lui fuseseră bune zece zile la rând, timp în care făcuse ca jocul de cărţi să nu se oprească de la amiază până noaptea târziu. Era aşa de uşor să–i păcăleşti pe aceşti americani care credeau că toţi englezii sunt nişte blegi! Pe francez trebuia să–l urmărească; era genul: o lichea şi un meschin. Dar nu înşela şi–şi plătea datoriile până la ultimul ban, deşi Henry nu–şi imagina de unde îşi procură banii un asemenea om dubios.

Noaptea, el şi Malenka făceau dragoste în marele pat victorian, pat care ei îi plăcea; credea că acel pat e ceva nemaipomenit de rafinat, cu tăblia de mahon şi cu metrii lui pătraţi de plasă contra ţânţarilor. El o lăsa cu micile ei visuri. Deocamdată, o iubea. Nu–i păsa dacă n–o mai revedea niciodată pe Daisy Banker. De fapt, mai mult sau mai puţin, se hotărâse să nu se mai întoarcă în Anglia.

Îndată ce va sosi Julie şi escorta ei, el va pleca în America. I se năzărise chiar că tatăl lui ar putea să îmbrăţişeze acea idee, să–i fixeze un venit, cu condiţia să rămână acolo, la New York sau chiar în California.

San Francisco – acesta era oraşul care exercita o atracţie asupra lui... Fusese reconstruit aproape complet după cutremur. Avea senzaţia că ar putea să–i meargă bine acolo, departe de tot ceea ce ajunsese să–i producă repulsie în Anglia. Dacă ar putea s–o ia cu el şi pe Malenka, n–ar fi fost un lucru rău.

Iar acolo, în California, cine s–ar fi sinchisit de faptul că tenul ei este mai închis decât al lui?

Tenul ei. Îi plăcea tenul Malenkăi. Fata asta caldă mirosea a tutun. De câteva ori se aventurase din căsuţa asta plină de

catrafuse şi se dusese s–o vadă dansând la clubul european. Îi plăcuse. Cine ştie? Poate că ea ar ajunge o celebritate în California, având, bineînţeles, asigurată îndrumarea lui. Asta ar putea aduce ceva bani şi, între maghernița asta prăpădită şi America, care femeie n–ar alege–o pe cea de–a doua? Ea învăţa deja engleza cu ajutorul gramofonului şi a unor discuri pe care singură şi le cumpărase în cartierul britanic.

Lui îi venea să râdă când o auzea repetând expresiile stupide: „Doriţi zahăr? Doriţi frişcă?” Vorbea destul de bine, nimic de zis… Şi–şi administra bine banii, lucrul acesta era evident. Altminteri, n–ar fi reuşit să ţină casa aceea, după ce fratele ei vitreg i–o lăsase în grijă.

Problema era că pe tatăl său trebuia să–l abordeze cu multă precauţie. Acesta era motivul pentru care încă nu părăsise oraşul Cairo. Deoarece tatăl său trebuia să creadă că

Încă era cu Julie, că avea grijă de ea şi toate celelalte aiureli.

Cu câteva zile în urmă, îi trimisese o telegramă tatălui prin care–i cerea alţi bani şi prin care mai avea şi neghiobia să–i spună că Julie se simţea foarte bine. Dar, cu siguranţă, nu trebuia s–o însoţească înapoi la Londra. Pretenţia aceasta era absurdă. El trebuia să se ocupe de altceva.

Fireşte, nu era nicio grabă să plece din acel loc. Era a unsprezecea zi şi jocul continua să se desfăşoare în toată splendoarea lui.

Trecuse ceva timp de când nu mai ieşise din casă decât, fireşte, pentru a–şi lua micul dejun în curte. Îi plăcea bazinul cu apă. Îi plăcea să fie complet izolat de lume. Îi plăcea heleşteul şi chiar papagalul gălăgios al Malenkăi. Acea pasăre africană cenuşie – cea mai urâtă din câte văzuse – nu era cu totul neinteresantă.

Întregul peisaj avea o notă de preaplin şi prospeţime, care–l incinta. Noaptea târziu, se trezea, de regulă, cu o senzaţie aprigă de sete, îşi lua sticla şi se aşeza în camera din faţă, în mijlocul pernelor brodate, şi asculta înregistrările din *Aida*. Privea printre gene şi toate culorile din jurul lui se estompau.

În felul acesta voia să–şi trăiască viaţa. Jocul de cărţi, băutura, izolarea totală. Şi o femeie caldă, voluptuoasă, care să se dezbrace în pielea goală atunci când el pocnea din degete.

O punea să umble prin casă în diferite costume. Îi plăcea să–i contemple pielea întinsă şi lucioasă a pântecelui şi sânii proeminenţi care împungeau satinul roşu–aprins. Îi plăceau cerceii mari, ieftini, pe care–i purta, precum şi părul ei fin; oh,

foarte fin, îi plăcea să i–l vadă alunecând pe spate în aşa fel, încât putea s–o apuce de–o şuviţă şi s–o tragă încet spre el.

Ah, era femeia perfectă pentru el! Ea îi cosea cămăşile şi–i călca hainele şi avea grijă să nu–i lipsească niciodată tutunul.

Atunci când o rugă, îi aducea reviste şi ziare.

Dar nici aceste lucruri nu–l mai interesau. Lumea exterioară nu mai exista pentru el. Existau numai visurile legate de San Francisco.

Acesta era motivul pentru care se supărase când i se adusese telegrama la uşă. N–ar fi trebuit să lase adresa aceasta la

Shepheard. Dar atunci nu avusese de ales. Cum altminteri ar fi putut primi banii trimişi de taică–său sau celelalte telegrame pe care i le trimisese taică–său? Important era să nu–l înfurie pe bătrân înainte de a se fi încheiat un fel de târg.

Cu o mutră rece, respingătoare, francezul aştepta în timp ce Henry rupea plicul galben, ca să constate că mesajul nu era de la tatăl lui. Bineînţeles, venea de la Elliott.

— Drace! Ăştia vin încoace, şopti el, dându–i plicul Malenkăi. Calcă–mi costumul! Trebuie să mă întorc la hotel.

— Nu poţi pleca acum, zise francezul.

Neamţul trase prelung din ţigara lui puturoasă. Ăsta era chiar mai tâmpit decât francezul.

— Cine a spus că vreau să plec?! Întrebă Henry, ridicând miza.

Apoi le lua banii amândurora.

Se va duce mai târziu la Shepheard să le reţină camere.

Dar, el nu va dormi acolo. Ei nu ar trebui să aibă pretenţia asta.

— Pentru mine este suficient, zise neamţul, dezvelindu–şi dinţii îngălbeniţi.

Francezul obişnuia să stea acolo pe puţin până la zece sau unsprezece.

Cairo. Aici fusese deşert în epoca lui Ramses, deşi undeva la sud, se afla Saqqara, unde venise odată în pelerinaj, ca să se roage la piramida primului rege al Egiptului. Şi, bineînţeles, vizitase piramidele marilor strămoşi.

Acum, aceasta era o metropolă, mai mare chiar decât

Alexandria. Şi toată lumea găsea că acest cartier britanic semăna cu o parte din Londra, numai că aici era prea cald.

Străzi pavate, arbori tunşi uniform… Automobile din belşug, motoarele şi claxoanele lor speriind cămilele, catârii, băştinaşii, Hotelul Shepheard – alt palat „tropical” cu holuri largi, pline cu

obiecte de artizanat, vag egiptene, aruncate printre mobile englezeşti, era asaltat de acei turişti bogaţi pe care–i întâlnise peste tot.

Un mare afiş pentru un spectacol de operă se găsea în faţa celor două lifturi metalice. *Aida*. Şi un tablou atât de vulgar, de grosier, arătând doi egipteni antici îmbrăţişaţi printre palmieri şi piramide. Iar în prim–plan, într–o piaţă, imaginea unei perechi de dansatori din epoca modernă.

„BALUL OPEREI – NOAPTEA PREMIEREI

HOTELUL SHEPHEARD”

Ei bine, deci asta era ceea ce voia Julie. Trebuia să admită că dorea să vadă un teatru mare şi să audă o orchestră simfonică. Oh, atâtea lucruri de văzut! Auzise o discuţie despre film.

Dar trebuia să suporte cu stoicism aceste ultime zile pe meleagurile natale. Exista o bibliotecă bună pe aici, spusese

Elliott. El s–ar încărca cu studii şi manuale de ştiinţă, apoi s–ar furişa noaptea până la Sfinx, ca să stea de vorbă cu duhurile strămoşilor săi.

Nu că ar fi crezut că ele sunt cu adevărat acolo. Nu… Nu credea. Nici în vremurile antice nu crezuse cu adevărat în zei, poate fiindcă toată lumea îl considera pe el ca fiind un zeu.

Câtă energie risipise el cu ritualurile! Ştiuse că nu era zeu.

Şi–ar fi permis un zeu ca, după ce a băut elixirul, să–şi ia sabia de bronz şi, cu o lovitură puternică, s–o doboare pe preoteasă? Dar parcă nu el făcuse acel lucru. Oh, nu, dacă viaţa nu–l învăţase multe, măcar sensul cruzimii îl învăţase.

Ceea ce adora acum era spiritul ştiinţei moderne. Visă un laborator într–un loc sigur şi izolat, unde să poată descompune elixirul în elemente chimice. Ingredientele le ştia. Mai ştia că, în aceste vremuri le putea găsi tot atât de uşor ca şi cu secole în urmă. Văzuse chiar peştele care i–ar fi trebuit în pieţele de la Luxor şi broaştele potrivite ţopăind în bălţile Nilului.

Plantele creşteau sălbatice tot pe lângă acele bălţi.

„Ah, când te gândeşti că o asemenea acţiune chimică îşi avea originea în astfel de lucruri simple. Dar cine le–ar fi combinat dacă nu vreun magician antic, aruncând lucruri într–o oală, asemenea unei babe care face tocană?”

Dar laboratorul mai avea de aşteptat. El şi Julie trebuia să călătorească mai întâi. Şi înainte de aceasta, ea trebuia să–şi facă dureroasele vizite de adio. Când se gândea la cuvintele cu care ea îşi lua rămas–bun de la lumea ei bogată şi frumoasă,

Ramses simţea că–l străbate un fior de gheaţă. Dar oricare ar

fi fost temerile lui, o dorea prea mult pentru a întreprinde ceva.

Şi apoi, era Henry, cel care, de la întoarcerea lor, nu îndrăznise să–şi arate faţa – Henry care făcuse în vechiul Cairo un tripou dintr–un local cu dansuri din buric.

Băieţii de la hotel fuseseră foarte darnici cu acele informaţii. Se părea că tânărul domn Stratford îi plătise foarte puţin ca să păstreze secretul despre excesele lui.

Dar ce să facă Ramses cu aceste informaţii dacă Julie nu–l lăsa să acţioneze? Cu siguranţă, nu putea să–l lase să mai trăiască după plecarea lor. Dar cum să facă în aşa fel, încât

Julie să nu sufere deloc?

Elliott stătea în pat, cu spatele la tăblia de lemn ornată.

Plasa contra ţânţarilor îl apăra şi din stânga, şi din dreapta. Era o plăcere să te instalezi într–un apartament la Shepheard.

Durerea din şold era aproape insuportabilă. Lungile plimbări la Luxor şi Abu Simbel îl epuizaseră complet. Avea o uşoară congestie pulmonară, iar câteva zile inima lui avusese un ritm cam accelerat.

Îl urmărea cu privirea pe Henry, în costumul lui de pânză mototolit, care măsura cu pasul micul covor tunisian din dormitorul Colonial cu mobilă victoriană, greoaie şi demodată, cu scoarţe egiptene pe pereţi. Garnitura era completată de inevitabilele scaune împletite.

Henry avea acum aeml omului care bea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru: tenul ca de ceară, punctat de roşeaţă, mâinile ţepene ca ale celor care beau whisky cu nemiluita.

La drept vorbind, paharul lui era gol, iar Elliott n–avea nici cea mai mică intenţie să–i spună lui Walter să i–l umple la loc. Antipatia lui Elliott faţă de Henry atinsese punctul culminant. Vorbirea lui mormăită, semicoerentă îi inspira lui

Elliott o repulsie fără margini.

— … Nu văd absolut niciun motiv pentru care să fac voiajul de întoarcere împreună cu ea, este perfect capabilă să–şi poarte de grijă. Şi nici aici, la Shepheard, n–am de gând să rămân…

— De ce îmi spui toate lucrurile astea? Întrebă Elliott.

Scrie–i tatălui tău!

— Într–adevăr, trebuie să–i scriu. Numai că te–aş ruga să nu–i spui că am rămas aici, la Cairo, în timp ce voi aţi făcut voiajul ăla neinspirat în sud. Te–aş ruga să mă sprijini.

— Pentru ce?

— Deoarece ştiu ce pui la cale.

Dintr–o dată, Henry se întoarse brusc pe călcâie, clipind din

ochi, ca un actor beat.

— Ştiu de ce ai venit aici, şi asta n–are nicio legătură cu Julie! Ştii că acea creatură este un monstru. Ţi–ai dat seama de asta în timpul călătoriei cu vaporul. Ştii că povestea cu sculatul lui din sicriu este adevărată…

— Eşti de o prostie fenomenală!

— Ce vrei să spui?! Zise Henry, aplecându–se în faţă, ca pentru a–l intimida pe Elliott.

— Ai văzut un nemuritor sculându–se din mormânt, prostănacule… De ce fugi de el cu coada între picioare?

— Tu eşti prost, Elliott! E ceva supranatural. E ceva… monstruos. Şi dacă o să încerce să se apropie de mine, am să spun tot ce ştiu. Despre el şi despre tine.

— Ţi–ai pierdut memoria, nu numai mintea. Ai spus deja.

Ai fost timp de douăzeci şi patru de ore bufonul Londrei, probabil singura acţiune reală la activul tău.

— Crezi că eşti tare isteţ, aristocrat mincinos şi dezgustător, îndrăzneşti să–ţi dai aere cu mine… Ai uitat de micul nostru weekend la Paris?

Ridicând paharul şi constatând că este gol, Henry râse strâmb:

— Ţi–ai pus titlul la bătaie pentru o proprietate în America.

Pui la bătaie titlul fiului tău pentru banii lui Stratford. Iar acum alergi după licoarea aia blestemată. Iei în serios ideea asta nebunească, stupidă, a elixirului.

— Şi tu nu?

— Sigur că nu!

— Atunci, cum îţi explici ceea ce ai văzut?

Henry făcu o pauză, în timp ce ochii îi sticleau din nou în maniera aceea febrilă, prefăcută.

— E o şmecherie în asta. Nici pomeneală de elemente chimice care să–i facă pe oameni să trăiască veşnic… E o tâmpenie.

Elliott râse în barbă:

— Poate că totul s–a realizat cu ajutorul oglinzilor.

— Ce?

— Faptul că mumia a ieşit din sicriu şi a încercat să te strângă de gât, zise Elliott.

Dispreţul din ochii lui Henry se transformă în ură:

— Poate ar trebui să–i spun verişoarei mele că o spionezi, că umbli după elixir. Poate ar trebui să–i spun acest lucru.

— Ea ştie. La fel şi el.

Pus într–o situaţie fără ieşire, Henry privi resemnat în paharul

gol.

— Pleacă de–aici! Îi zise Elliott. Du–te unde vrei!

— Dacă te contactează tata, lasă–mi un mesaj la recepţie.

— Oh, nu trebuie să ştiu că locuieşti la dansatoarea aceea, la Malenka? Toată lumea ştie acest lucru. În momentul de faţă, ăsta este scandalul: Henry în vechiul Cairo cu jocul de cărţi şi cu dansatoarea lui…

Henry pufni batjocoritor.

Elliott privi spre ferestre. Totul era scăldat în lumina blândă a unei zile însorite. Nu–şi întoarse privirea până nu auzi uşa închizându–se. Aşteptă câteva clipe, apoi ridică receptorul şi ceru recepţia.

— Aveţi adresa lui Henry Stratford?

— Ne–a rugat să n–o dăm, domnule.

— Ei bine, sunt contele de Rutherford şi un prieten al familiei. Vă rog totuşi să mi–o daţi…

O memoră rapid, îi mulţumi funcţionarului şi puse receptorul în furcă. Cunoştea strada aceea aflată în Cairo, în oraşul vechi. Era la numai câţiva paşi de Babilon, clubul de noapte francez unde lucra dansatoarea Malenka. El şi Lawrence obişnuiau să vină şi să discute ore întregi la club, pe vremea când acolo dădeau reprezentaţii nişte tineri dansatori.

Elliott îşi repetă în gând promisiunea: indiferent ce se–ntâmplase, nu se va despărţi de Ramses până nu va scoate de la el toate amănuntele în legătură cu ceea ce se întâmplase efectiv cu Lawrence în acel mormânt.

Nimic nu–l va abate de la aceasta, nici teama, nici speranţele legate de elixir. Trebuia să ştie ce făcuse Henry, dacă făcuse ceva.

Uşa se deschise fără zgomot. Nu putea fi decât omul sau, Walter, singurul care intra fără să bată la uşă.

— Drăguţe camere, stăpâne?

Era prea grijuliu. Auzise cearta. Îşi făcea de lucru, ştergând noptiera, potrivind abajurul lămpii.

— Oh, da, sunt excelente, Walter… într–adevăr… Dar unde–i fiul meu?

— Jos, stăpâne, şi pot să vă spun un mic secret?

Walter se aplecă asupra patului şi–şi duse mâna la gură, ca şi când ar fi fost în mijlocul unei mulţimi, nu într–un mare dormitor gol.

— A cunoscut o fată drăguţă, la parter, o americancă. Se

numeşte Barrington, stăpâne. Provine dintr–o familie bogată din New York. Taică–său are acţiuni la căile ferate.

Elliott zâmbi:

— Dar de unde ştii deja toate astea?

Walter râse şi curăţă scrumiera de ţigara de foi care se stinsese nefolosită, deoarece îi făcea atât de rău lui Elliott, încât nu putea s–o fumeze.

— Rita mi–a spus, stăpâne. L–a văzut la nicio oră după intrarea noastră în hotel. El este acum cu domnişoara Barrington într–o plimbare prin parcul hotelului.

— Păi, ar fi interesant, Walter, zise Elliott, dând din cap, dacă dragul nostru Alex s–ar însura cu o americancă bogată.

— Da, stăpâne, cu siguranţă că ar fi interesant. În ce–l priveşte pe celălalt, doriţi aceleaşi măsuri ca mai înainte? Întrebă Walter după ce–şi luă, din nou, un aer foarte confidenţial.

Cineva care să–l *urmărească*?

El se gândea la Ramses, desigur. Se referea la cazul ruşinos al băiatului pe care Elliott îl angajase în Alexandria.

— Dacă poţi s–o faci fără tevatură, zise Elliott. Trebuie supravegheat zi şi noapte; să mi se raporteze unde merge şi ce face.

Elliott îi dădu lui Walter un teanc de bancnote pe care acesta le vârî în buzunar, apoi ieşi, închizând uşa în urma lui.

Încercă să respire adânc, dar durerea din piept nu–l lăsa;

Cu foarte mare precauţie, inhala mici înghiţituri de aer una după alta. Privi fix la perdelele albe care se umflau din cauza vântului la ferestrele deschise. Percepea larma şi agitaţia cartierului britanic din Cairo. Se gândi la zădărnicia efortului de a–l urma pe Ramses, în speranţa că va descoperi ceva, orice, despre elixir.

Absurd, într–adevăr… Era ca într–un roman de capă şi spadă care nu făcea altceva decât să alimenteze obsesia lui

Elliott. La acea oră nu mai exista nicio îndoială cu privire la identitatea lui Ramses; şi, dacă avea un elixir, îl purta, fără îndoială, cu el.

Lui Elliott îi era ruşine. Dar asta era o chestiune măruntă.

Problema mai importantă era misterul care îi rămânea interzis cu desăvârşire. Dorea foarte mult să–l recheme pe Walter, să–i spună că toată acţiunea era o prostie. Dar, în colţul cel mai secret al forului său interior, întreţinea ideea de a mai încerca o dată să scotocească prin camera lui Ramses; iar băiatul care–l

urmărea pe Ramses ar putea să–i dea câteva informaţii cu privire la obiceiurile acestuia.

Ceva trebuia să facă, într–adevăr, altceva decât să se gândească la durerea din piept şi la cea din şold. Închidea ochii şi revedea statuile colosale de la Abu Simbel. Deodată, i se păru că aceasta era ultima mare aventură a vieţii lui şi îşi dădu seama că nu regreta nimic, că, în sine, toată această frământare fusese pentru el un dar nepreţuit.

„Şi cine ştie, îşi zise el, râzând uşor. Poate că Alex va găsi o americancă bogată."

Ah, era frumoasă, iar lui îi plăceau atât de mult vocea şi luminozitatea divină a ochilor ei, pentru că de aici venea puterea ei de atracţie; îi mai plăcea felul în care–l împingea uşor cu degetul atunci când râdea. Şi ce nume drăguţ avea: domnişoara Charlotte Whitney Barrington!

— Apoi ne gândeam să mergem la Londra, dar se spune că, în acest anotimp, este teribil de frig acolo, şi atât de posomorât, cu tot cu Turnul Londrei, unde i–au tăiat capul lui Anne Boleyn.

— Oh, n–o să fie aşa dacă îţi voi fi eu ghid! Zise el.

— Ei bine, când pleci acasă? Stai pentru operă, nu–i aşa?

Se pare că aici nimeni nu vorbeşte despre altceva. Este foarte nostim, nu–i aşa, să faci atâta drum până în Egipt, ca să vezi o operă.

— Dar este *Aida*, draga mea!

— Ştiu, ştiu…

— Şi noi mergem. De fapt, totul este aranjat. O să fii şi tu acolo, desigur. Ah, dar cum facem cu balul de după spectacol?

„Ce zâmbet adorabil!"

— Păi, n–am ştiut că va fi şi un bal. N–am vrut, crede–mă, să merg cu mămica şi cu tăticu şi…

— Atunci, poate mergi cu mine.

„Oh, ce dinţi albi, frumoşi!"

— Oh, lord Rutherford, mi–ar plăcea la nebunie!

— Te rog să–mi spui Alex, domnişoară Barrington. Lordul Rutherford este tatăl meu.

— Dar tu eşti viconte, zise ea cu o extraordinară francheţe americană şi cu acelaşi zâmbet insinuant. Asta este ceea ce mi s–a spus.

— Da, bănuiesc că este adevărat. Vicontele Summerfield, într–adevăr…

— Ce *este* un viconte? Întrebă ea.

Avea nişte ochi tare frumoşi şi felul în care râdea când se uita la el era foarte plăcut. Alex încetă brusc să mai fie supărat pe Henry pentru că se retrăsese în bârlog cu dansatoarea aceea, Malenka. Era mai bine ca Henry să nu se fi arătat pe acolo, beat şi alergând după jocul de cărţi, să nu fi circulat prin încăperile publice ale hotelului.

„Oh, ce va gândi Julie despre domnişoara Barrington?

Ei bine, ştia ce gândeşte el!”

Amiază. În sufragerie. Ramses se lăsa pe spate, râzând.

— Acum, insist să faci asta. Ia furculiţa şi cuţitul! Zise Julie.

Încearcă puţin.

— Julie, nu e vorba că nu pot să fac lucrul ăsta! Probabil nu o fac pentru că mi se pare o barbarie nemaipomenită să–ţi bagi mâncarea în gură cu instrumente de argint!

— Necazul cu tine este că ştii cât de splendid arăţi şi cât de fermecător eşti pentru toată lumea.

— Mi–am însuşit o oarecare delicateţe de–a lungul secolelor, zise el, luând furculiţa, apucând, în mod premeditat, mânerul cu pumnul.

— Opreşte–te! Zise ea foarte încet.

Râzând, Ramses puse furculiţa pe masă şi luă o bucăţică de pui, folosindu–se din nou de degete. Julie îl apucă de mână.

— Ramses, mănâncă, te rog, corect!

— Iubirea mea, zise el, mănânc aşa cum mâncau Adam şi Eva, Osiris şi Isis, Moise, Aristotel şi Alexandru.

Julie izbucni în râs. El îi fură la repezeală un sărut, apoi se întunecă la faţă:

— Ce facem cu vărul tău? Întrebă el în şoaptă.

Întrebarea o luă complet pe nepregătite:

— Trebuie să vorbim despre el?

— Trebuie să–l lăsăm aici, la Cairo? Să lăsăm nerăzbunată asasinarea tatălui tău?

Ochii ei se umeziră de lacrimi. Mânioasă, îşi căută în geantă batista. De la întoarcerea lor, nu–l mai văzuse pe Henry şi nici nu voia să–l mai vadă. În scrisoarea către Randolph nu–l menţionase. Mai mult decât orice, gândul la unchiul ei o făcea să plângă acum.

— Lasă–mi mie povara asta! Îi şopti Ramses. Mie nu–mi va fi greu s–o duc. Să se facă dreptate!

Julie îşi puse mâna pe buzele lui.

— De ajuns, spuse ea. Nu acum.

El privea dincolo, peste umărul ei. Oftă discret şi–i strânse mâna.

— Grupul nostru este aici, se pare, zise el. Să nu–l facem pe Elliott să aştepte.

Alex se aplecă brusc ca să o sărute pe obraz. Cât de pudic era! Julie se şterse repede la nas şi se întoarse în aşa fel, încât el să nu–i vadă culoarea feţei.

— Deci, suntem gata? Întrebă Alex. Avem un ghid al nostru cu care ne întâlnim peste cincisprezece minute la muzeu.

Oh, şi să nu uit, la operă totul a fost aranjat. Avem locuri în lojă şi, desigur, bilete la balul de după aceea. Ramsey, prietene, dacă îmi dai voie să–ţi spun aşa, n–o să–ţi fac concurenţă diseară pentru a obţine atenţia lui Julie.

Julie aprobă din cap.

— Eşti îndrăgostit deja, zise ea aproape în şoaptă, permiţându–i lui Alex s–o ajute să se ridice în picioare. De o anume domnişoară Barrington.

— Te rog, scumpo, spune–mi totuşi ce părere ai! Va veni şi ea cu noi la muzeu.

— Să ne grăbim, zise Ramses. Tatăl tău nu se simte bine.

Mă surprinde că nu rămâne la hotel.

— Dumnezeule, ştii ce înseamnă muzeul din Cairo? Întrebă Alex. Este locul cel mai murdar, cel mai plin de praf pe care l–am…

— Alex, te rog, noi mergem să vedem cea mai mare colecţie de comori egiptene din câte există.

— Ultimul supliciu, zise Ramses, luând–o de braţ pe Julie.

Toţi regii sunt într–o încăpere? Nu aşa ziceai?

— Pe cuvântul meu, aş fi zis că ai mai fost pe acolo, zise

Alex. Eşti aşa de enigmatic, prietene…

— Lasă–te păgubaş, şopti Ramses.

Dar Alex de–abia îl auzi. O rugă în şoaptă pe Julie să–i spună părerea ei sinceră despre domnişoara Barrington.

Domnişoara Barrington era blondă cu obraji trandafirii care şedea în hol cu Elliott şi Samir. Era, într–adevăr, o femeie drăguţă, nimic de zis.

— De parcă, zise Julie, ai avea nevoie de aprobarea mea!

— Sssst, uite–o acolo! Cu tata se înţelege de minune.

— Alex, este nemaipomenit de frumoasă!

Trecură prin spaţioasele sali prăfuite de la primul etaj, ascultând explicaţiile ghidului, care vorbea repede, împleticit, cu accent egiptean. Erau acolo comori din belşug, era evident.

Toată prada din morminte, lucruri la care nici nu visase în epoca lui… Iar acolo erau expuse în văzul tuturor, sub sticla murdară şi lumina slabă, ferite totuşi de degradare, de trecerea vremii.

Contemplă statuia fericitului scrib, mica figură şezând turceşte cu papirusul în poală, privind cu ardoare către cer. Ar fi trebuit să–l emoţioneze până la lacrimi pe Ramses. Dar tot ce simţea era vaga bucurie că venise acolo, lucru pe care oricum trebuia să–l facă. Şi acum urma să plece.

În sfârşit, urcară treptele scării celei mari. Sala regilor, supliciul de care se temea. Îl simţea pe Samir lângă el.

— De ce nu ne abţinem de la această plăcere macabră, Maiestate? Este oribil.

— Nu, Samir, lasă–mă să îndur totul până la sfârşit!

Fu cât pe ce să izbucnească în râs când înţelese despre ce era vorba: o mare încăpere cu cutii de sticlă asemenea cutiilor din magazinele universale, unde mărfurile sunt expuse la adăpost de mâinile iscoditoare.

Cu toate acestea, vederea cadavrelor hidoase, înnegrite îi provocă o stare depresivă. Părea că de–abia îl mai aude pe ghid, şi totuşi cuvintele le percepea clar:

— Mumia lui Ramses cel Blestemat, aflată în Anglia, este o descoperire deocamdată controversată. Foarte controversată.

Acesta este adevăratul Ramses al II–lea, chiar în faţa dumneavoastră, cunoscut sub numele de Ramses cel Mare.

Venind mai aproape, privi atent la mortăciunea oribilă care–i purta numele.

— … Ramses al II–lea, cel mai mare dintre toţi faraonii Egiptului.

În timp ce studia membrele uscate, expresia feţei îi era aproape zâmbitoare, apoi întregul adevăr îl izbi, ca apăsarea unui obiect fizic, în piept; se gândea la faptul că, dacă n–ar fi intrat în peştera aceea cu zgripţuroaica aceea de preoteasă, acum ar fi zăcut în această cutie. El sau ce–ar fi rămas din el.

Iar toată lumea de atunci s–a dus; n–a mai rămas decât amintirea acelor ani. Se gândea că ar fi putut să moară, fără să ştie atâtea lucruri; fără măcar să–şi dea seama că…

Zgomot. Julie spuse ceva, dar el n–o auzi. Lui Ramses îi vâjâia capul. Deodată, îi apăru în faţa ochilor imaginea cadavrelor groaznice, semănând cu lucruri calcinate într–un cuptor. Văzu geamurile prăfuite; văzu turiştii înghesuindu–se încoace şi–ncolo.

Auzi vocea Cleopatrei… „Când l–ai lăsat să moară, m–ai lăsat şi pe mine să mor! Vreau să fiu cu el acum. Ia de aici licoarea, nu beau aşa ceva!”

Unde se duceau din nou? Spusese Samir că era timpul să plece? Îşi ridică puţin ochii de la înfiorătoarea faţă scofâlcită şi–l surprinse pe Elliott în timp ce–l măsura cu privirea cea mai stranie. Ce însemna asta, faptul că–l înţelegea?

„Oh, dar cum poţi să înţelegi? Eu însumi de–abia înţeleg.”

— Să mergem, Maiestate.

Se lăsă luat de braţ de Samir şi condus spre uşă. Se părea că domnişoara Barrington râdea de ceva ce–i şoptise Alex la ureche. Iar rumoarea turiştilor francezi de prin preajmă era absolut insuportabilă. Vorbeau într–o limbă care–ţi zgâria urechile.

Ramses se întoarse, pironindu–şi din nou ochii asupra cutiilor de sticlă. „Da, părăseşte acest loc! De ce străbatem coridorul până în fundul clădirii? Cu siguranţă, am văzut totul;

Visurile şi fervoarea unei naţiuni se întâlnesc aici; un mausoleu mare şi prăfuit unde râd fetişcanele, şi pe bună dreptate.”

Ghidul se oprise la capătul coridorului. Ce urma acum?

Un alt trup într–o cutie. Şi cum să–l vezi în semiîntuneric?

Doar şuviţe subţiri de lumină mohorâtă pătrundeau prin fereastra murdară de deasupra.

— Această femeie necunoscută… un curios exemplu de conservare naturală.

— Nu putem fuma, nu–i aşa? Îi şopti el lui Samir.

— Nu, Maiestate, dar putem s–o ştergem englezeşte, de bună seamă. Pe ceilalţi îi putem aştepta afară, dacă doriţi…

— … combinat pentru a mumifica pe cale naturală trupul acestei femei necunoscute.

— Să mergem! Zise Ramses, punându–şi mâna pe umărul lui Samir.

Dar, mai întâi, trebuia să–i spună lui Julie ca să nu intre în panică. Păşi mai în faţă şi o trase uşor de mânecă, privind în timpul acesta la trupul din cutie.

Ramses rămase împietrit.

— … deşi majoritatea feşilor au fost smulse de multă vreme – în căutare de obiecte preţioase, fără îndoială – trupul femeii s–a conservat perfect în mâlul deltei, aidoma trupurilor găsite în mlaştinile din nord…

Părul în bucle, gâtul lung şi delicat, umerii uşor aduşi! Şi faţa, mai ales faţa! Pentru un moment nu–şi crezu ochilor!

Vocea îi răsună în cap:

— … femeie necunoscută… perioada ptolemeică… greco–romană. Dar priviţi profilul egiptean. Tiparul fin al buzelor…

Râsul ascuţit al domnişoarei Barrington îi zgârie timpanul.

Cu chiu cu vai, mai făcu câţiva paşi înainte, atingând uşor braţul domnişoarei Barrington. Alex îi spuse ceva, strigându–l brutal pe nume. Ghidul privea fix înainte.

Ramses privea în jos prin sticla cutiei. *Faţa ei*! Era *ea* – cu linţoliul moale imprimat în carnea ei, cu mâinile goale uşor curbate, desculţă, cu feşile jucându–i în jurul gleznelor. Toate negre, negre ca mâlul de deltă care o înconjurase, o conservase, o solidificase!

— Ramses, ce ai?

— Nu vă simţiţi bine?

I se vorbea din toate părţile; făcuseră cerc în jurul lui. Deodată, cineva îl trase deoparte. Se răsuci furios:

— Nu, lăsaţi–mă în pace!

Auzi zgomot de sticlă spartă lângă el. Se declanşă o alarmă ce răsuna ca ţipătul unei femei speriate.

Priveşte ochii ei închişi! Ea era! N–avea nevoie nici de inele, nici de podoabe, nici de alte lucruri, ca s–o recunoască. Ea era.

Veniseră deja paznicii înarmaţi. Julie le ceru scuze. Domnişoarei Barrington îi era frică. Alex încerca să–l facă să asculte.

— Nu te pot asculta acum! Nu te aud. Ea este! Femeia necunoscută…

Ea, ultima regină a Egiptului.

Dintr–o smucitură, se eliberă de mâna de pe umărul lui.

Se aplecă peste geamul prăfuit. Voia să–l spargă. Picioarele ei: nişte oase şi atâta tot! Degetele mâinii drepte se uscaseră într–atât, încât rămăsese numai scheletul… Dar faţa, faţa aceea frumoasă… Cleopatra lui.

În cele din urmă, se lăsase condus afară. Julie îi pusese întrebări. El nu răspunsese. Ea plăti pentru vitrina spartă – o mică expoziţie de bijuterii, răvăşită. Ramses voise să spună că–i pare rău.

Nu–şi amintea de nimic altceva decât de faţa şi de întreaga ei înfăţişare – un lucru scos din pământul negru şi aşezat pe lemnul lustruit al vitrinei. Şi părul, părul ei des şi cârlionţat; da, întreaga figură aproape lucea în lumina crepusculară.

Julie îi vorbea. Luminile erau mângâietoare în camera de la hotelul Shepheard. Ramses voia să răspundă, dar nu putea.

Atunci se trezi cealaltă amintire; acel moment straniu când intrase în starea aceea de confuzie şi incertitudine şi se văzuse urmărit de expresia tristă a unor ochi căprui, ochii lui Elliott.

Oscar se grăbea după domnul Hancock şi cei doi indivizi de la poliţie în timp ce aceştia traversau saloanele spre camera egipteană. Oh, n–ar fi trebuit să le permită să intre în casă! Poliţiştii n–aveau niciun drept să pătrundă în casă. Iar acum mergeau drept spre mumie.

— Dar domnişoara Julie o să se supere foarte tare, domnule!

Asta este casa ei, domnule! Iar dumneata n–ai voie să te atingi de asta, domnule, da, este descoperirea domnului Lawrence!

Hancock zăbovi asupra cutiei cu cele cinci monede de aur cu chipul Cleopatrei.

— Dar monedele ar fi putut fi furate la Cairo, domnule, înainte de înregistrarea colecţiei.

— Da, desigur, ai absolută dreptate, zise Hancock.

Se întoarse şi privi încruntat la raclă.

Julie îi turna vin în pahar. Ramses se mulţumi doar să–l privească.

— Nu vrei să încerci să–mi explici? Întrebă ea în şoaptă. Ai recunoscut–o. O cunoşti. Asta trebuie să fie.

Ramses şedea de ore întregi acolo, în linişte. Soarele după–amiezei târzii ardea prin perdelele transparente. Ventilatorul de deasupra se învârtea încet, monoton, făcând un zgomot înfundat.

Julie nu mai voia să plângă.

— Dar nu poate fi…

Nu. Nu se putea hotărî nici măcar să–i sugereze. Îşi reaminti de femeie; de tiara de aur din părul ei, acum neagră şi lucioasă ca tot ce rămăsese din ea. Nu era posibil să Fie ea…

Ramses se întoarse încet şi o privi. Severi şi strălucitori îi erau ochii albaştri…

— Nu este posibil! Spuse cu voce joasă, răguşită, nu mai tare decât o şoaptă căznită. Nu este posibil! Aţi dezgropat mii de morţi egipteni. Le–aţi jefuit piramidele, mormintele, catacombele. Lucru care nu se face!

— Oh, Doamne!

Pe obrajii lui Julie şiroiau lacrimi.

— Mumii furate, negociate, vândute, zise el. A existat bărbat, femeie sau copil îngropat în această ţară al cărui trup să nu fi fost pângărit, dacă nu expus sau dezmembrat? Nu se face aşa

ceva!

Pentru un moment părea că–şi va pierde cu totul stăpânirea de sine; dar, apoi, se linişti, mulţumindu–se să–i arunce o privire iscoditoare. Ochii i se înceţoşară ca şi când n–ar fi văzut–o pe Julie. Se aşeză din nou pe scăunel.

— Nu trebuie să mai stăm la Cairo dacă asta este voinţa ta…

Încet–încet, Ramses se întoarse din nou ca s–o privească.

Era ca şi când îşi revenea dintr–un şoc, ca şi când nu vorbise cu ea chiar adineauri.

— Nu! Zise el. Nu putem pleca. Nu acum. Nu vreau să plec…

Apoi vocea i se stinse de parcă de–abia în acel moment îşi dădea seama de ceea ce spune. Se ridică şi ieşi agale din cameră, fără măcar să–i mai arunce o privire.

Ea văzu uşa închizându–se; îi auzi paşii în hol; din nou o podidiră lacrimile.

Ce trebuia să facă? Ce l–ar putea consola? Dacă şi–ar folosi toată influenţa, ar putea, oare, aranja ca acel trup de la muzeu să fie scos din circuitul turistic şi să i se aranjeze o înmormântare corespunzătoare? Era imposibil. Ideea ar părea bizară şi prostească. Într–adevăr, sunt expuse nenumărate mumii regale!

Dar chiar dacă ar putea realiza acest lucru, se îndoia că asta ar fi de vreun folos acum. Ceea ce–l şocase fusese simplă vedere a acelei mumii, nu profanarea ei.

Cei doi ofiţeri de poliţie îl priveau nehotărâţi pe omul de la British Museum.

— Trebuie să mergem, domnule! Nu avem mandat în baza căruia să controlăm sicriul mumiei. Noi am venit să verificăm monedele, ceea ce am şi făcut.

— Prostii, zise Hancock! Trebuie să verificăm totul acum, cât avem acest mandat. Noi am venit să verificăm dacă această colecţie este intactă. Înainte de a pleca, vreau să mă asigur că mumia este nevătămată.

— Dar, domnule… interveni Oscar.

— Omule, să nu mai spui un cuvânt. Stăpâna dumitale a plecat în grabă la Cairo, lăsând aici o comoară nepreţuită. N–a avut permisiunea noastră, spuse şi apoi se întoarse către cei doi oameni ai legii. Deschideţi cutia! Zise el pe un ton aspru.

— Să ştiţi, mie nu–mi place asta, domnule, realmente nu–mi place, zise Trent.

Hancock trecu pe lângă el şi săltă capacul, cei doi oameni neputându–l împiedica. Galton încercă să prindă capacul înainte

să atingă duşumeaua. Oscar scoase o exclamaţie slabă.

În interiorul raclei era o mumie chircită, înnegrită.

— Ce naiba se întâmplă aici? Vocifera Hancock.

— La ce anume vă referiţi, domnule? Întrebă Trent.

— Totul se întoarce la muzeu acum.

— Dar, domnule…

— Asta nu este aceeaşi mumie, prostule… Asta e cumpărată de la vreun magazin din Londra! Am văzut–o eu însumi. Mi–a fost oferită spre vânzare. A dracului femeia aceea! A furat lucrul cel mai important descoperit în secolul ăsta!

Trecuse de mult miezul nopţii. Niciun fel de muzică nu mai venea din saloanele publice. Oraşul Cairo dormea.

Elliott se plimba de unul singur prin grădina întunecoasă dintre cele două aripi ale Hotelului Shepheard. Piciorul stâng li amorţea treptat; dar nu dădu nicio atenţie acestei neplăceri.

Din timp în timp, privea în sus, la silueta în mişcare din apartamentul de la etaj, o umbră care mergea înainte şi înapoi în spatele jaluzelelor. Ramsey.

În camera lui Samir era întuneric. La Julie, lumina se stinsese cu o jumătate de oră în urmă. Alex se culcase de mult, preocupat de Ramsey şi complet tulburat la gândul că Julie se îndrăgostise de un nebun.

Silueta se opri în dreptul jaluzelelor. Elliott încremeni în întunericul friguros. Îl urmărea pe Ramsey care scruta cerul şi, poate, imensul păienjeniş de stele de deasupra acoperişurilor.

Apoi silueta dispăru cu totul.

Elliott se întoarse, şontâcăind cu mare greutate spre uşile hotelului. De–abia ajunsese în foaierul slab luminat, de dincolo de recepţie, când îl văzu pe Ramsey coborând treptele scării mari şi îndreptându–se spre uşi. Superbul lui păr castaniu părea neîngrijit.

„Sunt nebun, îşi zise Elliott în gând. Sunt mai nebun decât el.”

Ţinând cu nădejde bastonul, se luă după el. Când ajunse la uşa din faţă, văzu silueta întunecată în faţa lui, traversând în grabă scuarul. Deşi scrâşnea din dinţi de tare ce–l durea piciorul, nu se opri.

În câteva minute, Ramsey ajunse la muzeu. Elliott îl văzu ocolind intrarea principală şi luând–o încet spre aripa dreaptă a clădirii, acolo unde ardea o lumină în spatele unei ferestre zăbrelite.

Lumina galbenă izvora din mica nişă din spate. Paznicul era

prăbuşit în scaun, sforăind fericit. Uşa era deschisă.

Elliott se strecură în muzeu. Trecu repede prin încăperile goale ale parterului, pe lângă zeiţele şi zeii impunători. În cele din urmă, ajunse la scara mare şi, prinzându–se de balustradă, urcă treaptă cu treaptă, căutând să nu se lase cu toată greutatea pe piciorul beteag, încercând să nu facă niciun zgomot în întunericul din ce în ce mai inconsistent.

O lumină posomorâtă umplea coridorul. Fereastra din capătul îndepărtat pălea văzând cu ochii. Ramsey se afla acolo, lângă micuţa vitrină, în care era trupul femeii moarte, în zdrenţe pietrificate, răspândind reflexe de cărbune negru.

Ramsey îşi înclină capul în lumina crepusculară, ca un om la rugăciune.

Părea a şopti ceva în întuneric. Sau poate că plângea.

Profilul îi era perfect conturat, la fel şi mişcarea mâinii în momentul în care se căută în haină şi scoase ceva ce scânteia în semiîntuneric.

Era un flacon din sticlă plin cu lichid luminescent.

„Dumnezeule mare, doar nu vrea să facă asta! Ce este această licoare pe care chiar vrea s–o încerce?” Elliott fu cât pe ce să ţipe. Cât pe ce să se ducă la Ramsey şi să încerce a–i imobiliza mâna. Când Ramsey deschise flaconul, Elliott auzi scrâşnetul slab al capacului metalic, se retrase în celălalt capăt al coridorului şi se ascunse în spatele unei vitrine înalte din sticlă.

Cât de convingătoare era suferinţa acelei siluete îndepărtate, aplecate deasupra cutiei, cu o mână ţinând flaconul deschis, cu cealaltă îndepărtându–şi părul de pe frunte.

Apoi, Ramsey se întoarse, ca pentru a pleca din locul acela, şi străbătu coridorul spre Elliott, fără să–l vadă însă.

Ceva se schimbă în calitatea luminii. Era prima rază de lumină a soarelui, o lucire mată, ca de oţel; un delicat licăr crepuscular aurind toate cutiile şi vitrinele de sticlă ale lungului coridor.

Ramsey se întoarse. Elliott îl auzi oftând. Îi simţea chinul şi frământarea! „Ah, dar asta este nebunie; este de neconceput.”

Neajutorat, îl văzu pe Ramsey apropiindu–se din nou de vitrină şi desfăcându–i capacul de sticlă înrămată în lemn.

Fără zgomot, săltă capacul şi îl dădu la o parte ca pe coperta unei cărţi, ca să poată pipăi făptura moartă. Cât ai clipi din ochi, scoase flaconul din nou şi începu să–l plimbe înainte şi înapoi pe deasupra cadavrului, stropindu–l cu picăturile de lichid alb, lucitor.

— Este în zadar, nu poate să producă niciun efect, zise Elliott pe jumătate în şoaptă.

Se strânse şi mai mult lângă perete, încercând să pătrundă cu privirea prin geamurile încăperii.

Îngrozit şi fascinat, îl urmărea pe Ramsey cum întinde lichidul pe mâinile şi picioarele moartei. Îl vedea aplecându–se afectuos, ca pentru a–i pune la gură flaconul lucitor.

Un şuierat reverberă în întuneric. Lui Elliott îi scăpă un oftat discret. Ramsey se dădu un pas înapoi, lipindu–se de perete.

Flaconul îi căzu din mână şi se rostogoli pe pardoseala de piatră. Un pic de lichid mai lucea în el. Ramsey privea fix obiectul din faţa lui.

Se auzi sunetul unei mişcări în vitrină. Elliott o sesiză.

Auzi un sunet slab, ceva ca o răsuflare. „Doamne Dumnezeule, omule, ce–ai făcut? Pe cine ai trezit la viaţă?”

Lemnul vitrinei plesni cu zgomot, picioarele ca de lemn, subţiri ca nişte fuse, păreau că tremură. Mumia începea să se mişte, revenea la viaţă.

Ramsey se retrase cu spatele pe coridor. Un strigăt înăbuşit i se desprinse de pe buze. În spatele lui şi sub privirile lui Elliott, creatura se ridică în capul oaselor. Vitrina se făcu ţăndări şi se prăbuşi cu un zgomot care reverberă puternic prin tot muzeul. Mumia se ridicase în picioare! Avea capul mare, cu păr zburlit, revărsat ca un fum gros peste umeri. Pielea înnegrită lua tonuri mai deschise, se schimba.

Un geamăt lugubru veni dinspre creatură. Aceasta îşi ridică mâinile scheletice.

Ramsey se trase înapoi, departe de ea. O rugăciune disperată îi scăpă de pe buze, o rugăciune plină de vechile nume egiptene ale zeilor. Elliott îşi acoperi gura cu mâna.

Înaintând, cu picioarele goale zgâriind pietrele cu un zgomot sec ca ronţăitul şoarecilor în pereţi, creatura îşi coborî braţele şi se îndreptă spre Ramsey.

Lumina îi lucea în ochii imenşi, pătrunzători, fără pleoape, părul i se îndesea şi se încreţea pe măsură ce devenea mai lucios şi mai negru şi, revărsându–se peste umerii osoşi, se lungea.

Dar, Dumnezeule bun, ce erau petele albe răspândite pe tot corpul? Erau oasele, oasele de pe care carnea pierise, poate cu secole în urmă! Os gol ieşind la vedere la piciorul stâng, os gol la piciorul drept, oase goale la degetele care se zbăteau să–l ajungă pe Ramsey.

„Nu este întreagă. Ai readus la viaţă o fiinţă care nu este întreagă!”

Lumina sporea la fereastra de deasupra. Primele raze distincte străpungeau atmosfera mohorâtă. În timp ce Ramsey se trăgea înapoi din nou, trecând pe lângă Elliott, aproape împleticindu–se, ca să ajungă la balustrada scării, creatura avansa, grăbind pasul până întâlni lumina soarelui.

Şi iat–o întinzând mâna, ca şi când încerca să prindă razele, respiraţia–i greoaie devenind mai rapidă, mai disperată şi plină de panică.

Carnea zbârcită a mâinilor era acum arămie. Faţa era arămie, devenind mai deschisă la culoare, mai albă, părând din ce în ce mai omenească pe măsură ce era atinsă de soare.

Misterioasa fiinţă se învârtea şi se balansa pe picioare, de parcă ar fi vrut să soarbă lumina. Sângele începea să–i mustească în rănile deschise care dădeau la iveală scheletul.

Elliott închise ochii. Preţ de o clipă aproape că îşi pierdu cunoştinţa. Auzea zgomotul de jos. Se auzi o uşă trântită departe, în spatele clădirii uriaşe.

Deschise ochii şi văzu misterioasa fiinţă apropiindu–se.

Privind peste umăr, îl văzu pe Ramses lipit de balustrada scărilor, cu privirea fixă, într–o vădită stare de spaimă.

„Dumnezeule din ceruri, fă–o cum a fost!” Elliott simţea arsuri în piept, nelipsitele spasme. Durerea îl săgeta în braţul stâng. Strângea cu toată puterea bastonul de argint. Îşi impunea să respire, să rămână în picioare.

Figura scheletică se rotunjea. Acum, carnea ei era de aceeaşi culoare cu cea a lui Elliott; iar părul, o claie ondulată acoperindu–i umerii complet. Şi îmbrăcămintea ei – chiar şi îmbrăcămintea se schimbase, pe unde fusese stropită cu elixir era din nou albă. În timp ce oftă, misterioasa făptură îşi dezvelea dinţii albi. Sânii prindeau contur, iar fâşiile de pânză căzeau de pe silueta feminină, de pe picioarele ce se mişcau cu greutate şi îndârjit înainte.

Privirile ei se opriseră asupra bărbatului din capătul sălii.

Respira sacadat. I se strâmbase gura.

Se auzi un zgomot venind de jos. Sunetul ascuţit al unui fluier… Un om strigând în arabă…

Ramses şovăia. Ei urcau scările. Strigătele lor nu puteau să însemne decât că îl văzuseră.

Alarmat, se întoarse din nou către figura feminină care se

apropia tot mai mult.

Un strigăt răguşit scăpă de pe buzele ei:

— Ramses!

Contele închise ochii. Apoi îi deschise şi privi lung la mâinile scheletice întinse de femeia aflată în trecere pe lângă el.

Se auzi un strigăt: „Stai!” apoi o împuşcătură. Misterioasa fiinţă ţipă şi–şi astupă urechile cu degetele, mai să cadă pe spate. Ramses fusese lovit de glonţ şi se întoarse cu faţa spre cei care urcau scările. Disperat, privi din nou către femeie. O altă salvă de împuşcături! Zgomotul asurzitor răsună în tot coridorul. Ramses căzu cu spatele pe balustrada de marmură.

Femeia tresări, cu mâinile încă acoperindu–şi urechile. Părea să se fi dezechilibrat, mergând şovăitoare printre sarcofagele de piatră de pe partea cealaltă a sălii. Când fluierul ţiui din nou, ea ţipă de spaimă:

— Ramses!

Era răcnetul unui animal rănit.

DIN NOU, Elliott aproape că îşi pierdu cunoştinţa. Din nou, închise ochii şi începu să se zbată pentru a–şi umple plămânii cu aer. Mâna lui stângă, strângând bastonul, era acum complet amorţită.

Auzea zgomotele paznicilor târându–l pe Ramses pe scări în jos. Era clar că Ramses se împotrivea. Dar ceilalţi erau prea mulţi.

Şi femeia?! Dispăruse! Apoi o auzi târându–şi din nou picioarele pe pardoseala de piatră. Elliott privi neliniştit prin geamul de lângă el şi o văzu retrăgându–se spre celălalt capăt al sălii. Suspinând, cu respiraţia încă întretăiată de sughiţuri, ea dispăru printr–o uşă laterală.

De jos nu mai venea niciun zgomot. Evident, Ramses fusese scos din muzeu. Fără îndoială, dintr–o clipă într–alta aveau să vină oameni să facă investigaţii.

Ignorându–şi stoic durerea din piept, Elliott grăbi pasul pe coridor. Ajunse la uşa laterală tocmai în momentul în care femeia se făcea nevăzută la capătul unei scări de serviciu.

Brusc se întoarse, aruncând o privire pe sub vitrine. Acolo, flaconul încă mai lucea în lumină tulbure. Lăsându–se pe un genunchi, reuşi să–l ia şi, astupându–l, îl băgă în buzunar.

Apoi, luptând cu un val de ameţeală, se târî pe scări în jos după femeie, în condiţiile în care piciorul stâng amorţit aproape că nu–l mai asculta. La jumătatea drumului dădu cu ochii de ea: tulburată, uluită, cu mâna ca o gheară ridicată ca pentru a pipăi

în întuneric.

O uşă se deschise pe neaşteptate, lăsând să se strecoare pe coridor o şuviţă de lumină galbenă: apăru o femeie de serviciu, cu părul şi trupul acoperite, după rânduiala islamică, cu o îmbrăcăminte de lână neagră. Avea în mâna dreaptă un pământuf.

În aceeaşi clipă, văzând apropiindu–se figura scheletică, servitoarea scoase un ţipăt ascuţit, scăpând jos pământuful. Fugi înapoi în cameră luminată.

Dinspre femeia rănită se auzi un şuierat, apoi din nou acel mormăit înfricoşător, în timp ce o luă pe urmele servitoarei şi îşi întindea mâinile scheletice, ca şi când ar fi vrut să oprească ţipătul ascuţit.

Elliott se deplasă cât putu de repede. Până să ajungă la uşa camerei luminate, ţipetele încetaseră. În timp ce intra, văzu servitoarea prăbuşită, moartă, pe pardoseală. Părea că avea gâtul rupt, iar carnea de pe obraz sfâşiată. Ochii ei negri şi sticloşi priveau în gol. Iar cealaltă, cu rănile şi zdrenţele ei, păşi peste ea, îndreptându–se spre o oglindă aflată deasupra chiuvetei de la perete.

Suspină din toţi rărunchii văzându–şi chipul reflectat.

Gâfâind, scuturată de frisoane, întinse mâna şi atinse sticla.

Din nou, Elliott fu cât pe ce să se prăbuşească. Priveliştea trupului neînsufleţit şi creatura fantomatică din faţa oglinzii depăşea capacitatea lui de a suporta. Dar îl susţinea o fascinaţie tenace, aşa cum se întâmpla de obicei. Acum trebuia să–şi pună mintea la contribuţie. Ducă–se naibii durerea din piept şi panica aceea care–i producea un fel de greaţă la stomac!

Fără zăbavă, închise uşa de la cameră. Zgomotul o făcu să tresară. Se răsuci pe călcâie, cu mâinile din nou gata de atac. Pentru un moment, fu paralizat de grozăvia a ceea ce vedea acum. Lumina becului din tavan era necruţătoare. Ochii ei ieşeau din orbitele pe jumătate mâncate. Coaste albe îşi făcuseră drum în afară printr–o imensă rană laterală. Jumătate din conturul gurii se ştersese, iar de pe o frântură de claviculă goală picura sânge.

Dumnezeule milostiv, ce mult trebuie să sufere! Biată şi nefericită fiinţă!

Mormăind pe un ton abia perceptibil, ea înaintă spre el.

Ulliott îi vorbi repede în greceşte:

— Prieten, zise el. Îţi sunt prieten şi–ţi ofer adăpost.

Întrucât nu–şi mai amintea antica limbă, continuă în latineşte:

— Să ai încredere în mine. Am să veghez să nu ţi se întâmple

niciun rău.

Fără să–şi ia ochii de la ea nicio secundă, alese, pe pipăite, una dintre cele câteva pelerine negre agăţate de perete. Da, ceea ce voia el era unul dintre acele veşminte diforme, purtate de femeile musulmane în public. Pelerina era suficient de mare, aşa că putea s–o acopere fără dificultate din cap până–n picioare.

Dând dovadă de curaj, se apropie de ea, aruncându–i–o peste cap şi înfăşurându–i–o în jurul umerilor. Ridicându–şi imediat mâinile ca să–l ajute, ea îşi acoperi faţa cu pelerină, lăsând la vedere numai ochii înspăimântaţi.

O scoase pe coridor, închizând uşa în urma lui, ca să ascundă cadavrul. De la etajul de deasupra veneau zgomote şi strigăte. Auzea voci venind dinspre o încăpere de la celălalt capăt al sălii. Zărind uşa de serviciu în dreapta lui, o deschise, conducând–o pe femeie pe alee, unde lumina soarelui se revărsa asupra amândurora.

În câteva clipe, lăsară în urmă clădirea şi intrară în marele şuvoi de musulmani, arabi şi occidentali pe care–i întâlneşti pretutindeni în Cairo, oraşul în care mii de pietoni se mişcă în toate direcţiile, sfidând claxoanele automobilelor şi înaintarea căruţelor trase de catâri.

Femeia se crispă când auzi claxoanele. La vederea unui automobil trecând ca o nălucă pe lângă ea, femeia se dădu înapoi, ţipând printre dinţii încleştaţi. Elliott îi vorbi din nou în latineşte, asigurând–o că va avea grijă de ea, că o să–i găsească un adăpost.

Cât înţelegea din ceea ce–i explica, nici Elliott nu ştia.

Cu o voce scăzută, ea pronunţa echivalentul latinesc al cuvintelor „mâncare şi băutură”. Apoi murmură încă ceva, dar el nu înţelese. Era ceva care sună ca o rugăciune sau ca un blestem.

— Da, îi zise la ureche, cuvintele latineşti venindu–i fără efort acum, când ştia că ea le înţelege. Am să–ţi fac rost de tot ce ai nevoie. Am să–ţi port de grijă. Să ai încredere în mine.

Dar unde ar fi putut s–o ducă? Un singur loc îi veni în minte. Trebuia să ajungă în partea veche a oraşului Cairo. Dar avea el curajul s–o ducă într–un taxi? Văzând o birjă trasă de un cal, îi făcu semn. Femeia urcă de bunăvoie şi se aşeză pe bancheta de piele. Cum să procedeze el acum, când de–abia mai suflă, iar de piciorul stâng aproape că nu se mai putea folosi? Îşi puse bine în scară piciorul drept şi se săltă, ajutându–se de braţul drept. Apoi, mai să leşine, aşa cum i se întâmpla mereu, se prăbuşi lângă

fiinţa ghemuită şi, de–abia mai suflând, îi spuse birjarului unde să–i ducă.

Birja porni ca din puşcă. Birjarul striga la pietoni şi pocnea din bici. Biata făptură de lângă el plângea de–ţi era mai mare mila, trăgându–şi complet vălul peste faţă.

O îmbrăţişa, neţinând seama de osul rece care se făcea simţit prin subţirele veşmânt negru. O ţinea strâns lipită de el şi, redobândindu–şi treptat suflul, îi spuse din nou, în latineşte, că va avea grijă de ea, că–i este prieten.

În timp ce birja părăsea în viteză cartierul britanic, el încerca să gândească. Dar, şocat şi chinuit de durere, nu reuşea să găsească o explicaţie raţională pentru cele al căror martor sau autor fusese.

Văzuse un miracol şi o crimă, iar pentru el miracolul însemna infinit mai mult decât crima. Luă o hotărâre irevocabilă.

Julie era trează numai pe jumătate. Cu siguranţă că îl înţelegea greşit pe funcţionarul britanic care stătea în uşă.

— Arestat? Pentru a fi pătruns prin efracţie în muzeu? Nu cred asta.

— Domnişoară Stratford, a fost rănit, grav. Se pare că sunt unele încurcături.

— Ce încurcături?

Doctorul era furios. Dacă bărbatul era rănit grav, atunci trebuia să stea în spital, nu în fundul puşcăriei.

— Faceţi loc, strigă el la oamenii în uniformă din faţa lui.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai este şi asta, un pluton de execuţie?!

Nu mai puţin de douăzeci de puşti erau îndreptate spre bărbatul înalt, cu ochi albaştri care stătea rezemat de perete.

Cămaşa îi era plină de sânge închegat. Umărul hainei fusese smuls. Sânge închegat peste tot. Cuprins de panică, el privea fix la doctor.

— Să nu vă apropiaţi! Strigă el. Să nu mă examinaţi! Să nu mă atingeţi cu instrumentele medicale! Nu sunt rănit. Vreau să plec de–aici.

— Cinci gloanţe, şopti ofiţerul la urechea doctorului. I–am văzut rănile, pe cuvânt. Nu e posibil să reziste la o asemenea…

— Lasă–mă să te examinez! Încercă doctorul să intervină.

Brusc, Ramses se repezi cu pumnul spre el, aruncând geanta neagră în tavan. Una dintre puşti se descărcă în timp ce îi ataca pe poliţişti, proiectându–i în zid pe câţiva dintre ei.

Doctorul căzu în genunchi. Ochelarii îi căzuseră pe jos.

Simţi tocul unei cizme călcându–l pe mână în timp ce soldaţii năvăleau în sală.

Din nou împuşcături… Strigăte şi înjurături în egipteană.

Unde îi erau ochelarii? Trebuia să–i găsească.

Deodată, cineva sări să–l ajute să se ridice în picioare. Ochelarii se aflau în mâna lui. Şi–i puse la repezeală.

Văzu figura rafinată a unui englez.

— Vă simţiţi bine?

— Ce naiba s–a întâmplat? Unde–i el? L–au împuşcat din nou?

— Omul e vânjos ca un taur. A spart uşa din spate şi a ieşit, pur şi simplu. A fugit.

Slavă Domnului că Alex era cu ea! Nimeni nu–l putea găsi pe Elliott. Samir se dusese la circa de poliţie să afle ceva amănunte. În momentul în care fu poftită împreună cu

Alex în birou, i se luase o piatră de pe inimă văzând că era acolo adjunctul guvernatorului, Miles Winthrop, şi nu guvernatorul însuşi. Miles fusese coleg de şcoală cu Alex.

Julie îl cunoştea de când era mic.

— Miles, aici este o neînţelegere, zise Alex. Asta trebuie să fie.

— Miles, zise ea, crezi că poţi să–i obţii eliberarea?

— Julie, situaţia este mai complicată decât ne–am închipuit.

Înainte de toate, egiptenilor nu le plac cei care pătrund prin forţă în celebrul lor muzeu. Iar acum mai trebuie luate în considerare un furt şi un asasinat.

— Despre ce vorbeşti? Întrebă Julie în şoaptă.

— Miles, Ramsey n–a omorât pe nimeni, zise Alex. E din cale afară de absurd să susţii acest lucru.

— Sper să ai dreptate, Alex. Dar în muzeu a fost găsită o femeie de serviciu moartă, cu gâtul frânt. S–a furat o mumie de la etajul al doilea. Iar prietenul tău a fugit de la închisoare. Acum, spuneţi–mi, de fapt, cât de bine îl cunoaşteţi pe omul ăsta?

După ce traversă în fugă acoperişul, dintr–un salt trecu peste aleea din faţa lui. În câteva secunde, parcurse un alt acoperiş şi, apoi, un altul, după care sări de pe o casă pe alta, peste o alee îngustă.

Numai după aceea se uită înapoi. Urmăritorii săi îi pierduseră urma. Auzea pocnetul foarte îndepărtat, slab, al puştii.

Poate că se împuşcau între ei. Treaba lor.

Sări în stradă şi o luă la fugă. După câţiva metri, strada

devenise o alee. Casele care–l împresurau aveau ferestre înalte, protejate de jaluzele de lemn. Nu mai întâlnea magazine britanice sau firme scrise în engleză. Pe lângă el treceau numai egipteni, în majoritate perechi de femei vârstnice, cu feţele acoperite cu văluri. Acestea îşi întorceau imediat ochii de la cămaşa pătată de sânge şi de la hainele lui rupte.

În cele din urmă, se opri în cadrul unei uşi să–şi tragă răsuflarea, apoi îşi strecură încet mâna pe sub haină. Rana i se vindecase la suprafaţă, dar încă o mai simţea cum zvâcneşte pe dinăuntru. Pipăi cureaua latră unde–şi ţinea banii. Flacoanele erau intacte.

Blestematele de flacoane! De n–ar fi luat niciodată elixirul din ascunzătoarea lui din Londra! Sau dacă măcar ar fi sigilat pulberea într–un vas de argilă şi l–ar fi aruncat în mare!

Ce–ar fi făcut soldaţii cu lichidul dacă ar fi pus mâna pe el? Nu suportă să se gândească la cât de puţin lipsise să se întâmple aşa ceva.

Important acum era să se întoarcă la muzeu! Trebuia s–o găsească! Nu se putea gândi la ceea ce i se întâmplase ei între timp; asta depăşea capacitatea lui de a suporta.

Niciodată în viaţa lui nu i se întâmplase să regrete un lucru atât de mult ca în acel moment. Dar faptul era împlinit! Nu rezistase tentaţiei… Trezise cadavrul acela pe jumătate putrezit.

Trebuia să găsească rezultatul nebuniei lui. Trebuia să afle dacă în acel cadavru exista vreo scânteie de inteligenţă!

Ah, dar pe cine înşela el? „Ea îl strigase pe nume!”

Se întoarse şi grăbi pasul pe alee. Trebuia să se travestească. Dar n–avea timp să se ducă să–l cumpere. Trebuia să facă rost de îmbrăcăminte de oriunde i–ar fi fost mai la îndemână. Rufe, văzuse frânghii cu rufe. Îşi continuă cursa cu sufletul la gură până dădu peste o altă asemenea frânghie, întinsă de–a curmezişul unui gang, la stânga lui.

Îmbrăcăminte de beduin – strai cu mâneci lungi şi acoperământ pentru cap. Le trase imediat de pe frânghie şi, lepădându–şi jacheta, se îmbrăcă, apoi tăie un capăt de frânghie ca să şi–o lege în jurul capului.

Acum arăta ca un arab, excepţie făcând doar ochii albaştri.

Dar ştia unde ar putea găsi o pereche de ochelari negri.

Văzuse la bazar. Iar acesta era pe drumul care ducea înapoi la muzeu. Porni glonţ într–acolo.

Din ziua anterioară, de când se întorsese de la Shepheard,

Henry era aproape mort de beat. Într–un fel, scurta discuţie cu

Elliott avusese un efect ciudat asupra lui: îi tăiase din entuziasm.

Încerca să nu uite că îl detestă pe Elliott şi că el însuşi hotărâse să plece în America, pentru a nu mai da niciodată ochii cu Elliott sau cu alţii ca el.

Întâlnirea îl obseda. Ori de câte ori se trezea la realitate cât de cât, îl revedea pe Elliott cum îl fixează cu privirea plină de un dispreţ absolut. Sesiză o ură glacială în vocea lui Elliott.

Aplicându–i acest tratament, Elliott dovedea mult curaj.

Cu ani în urmă, după o scurtă şi stupidă aventură, lui Henry îi stătuse în putere să–l distrugă pe Elliott, dar n–o făcuse nu pentru alt motiv decât acela că ar fi fost o cruzime din partea lui. Presupusese întotdeauna că Elliott îi poartă recunoştinţă pentru aceasta; că răbdarea şi politeţea lui Elliott sunt o expresie a gratitudinii. Pentru că, de–a lungul anilor, amabilitatea lui

Elliott nu se dezminţise niciodată.

Nu aşa se petrecuseră lucrurile în ziua anterioară. Şi ceea ce era groaznic în toată povestea aceasta era faptul că ura pe care o manifestă Elliott fusese un răspuns la ura pe care Henry o simţea faţă de orice persoană cu care intra în contact. Lucrul acesta îl amărâse pe Henry şi–l înrăise.

De asemenea, îl speriase.

„Trebuie să rup orice legătură cu ei, cu toţi, socotea el. Nu fac decât să mă critice şi să mă judece strâmb, ei care nu valorează nici cât o ceapă degerată.”

După plecarea lor din Cairo, va renunţa la băutură, se va întoarce la hotelul Shepheard şi va dormi câteva zile. Apoi se va învoi cu tatăl său şi va pleca în America, luând cu sine averea foarte modestă pe care o economisise.

Dar, deocamdată, nu intenţiona să–şi restrângă distracţiile. Azi nu va fi joc de cărţi; se va desfăta, fără exces, cu whisky scoţian, mulţumindu–se să moţăie în fotoliul împletit şi să mănânce, dacă şi când va vrea el, mâncarea pe care i–o va pregăti Malenka.

Chiar şi Malenka devenise cam cicălitoare. Tocmai îi gătise un mic desert englezesc şi dorea ca el să vină la masă. O plesnise cu dosul palmei peste fund şi–i spusese să–l lase în pace.

Cu toate acestea, ea continuă cu pregătirile. Auzea fluierăturile ibricului în clocot. Ea aranjase în curte o măsuţă împletită pe care pusese vase de porţelan.

Ei bine, la naiba cu Malenka! El avea trei sticle de whisky scoţian, ceea ce era destul. Poate că, mai târziu, dacă va fi posibil, se va încuia singur pe dinăuntru. Îi surâdea ideea de a

sta singur–singurel acolo. Ideea de a bea, de a fuma şi de a visa.

Şi poate de a asculta ceva la gramofon. Era pe cale chiar de a se obişnui cu acel papagal afurisit.

În timp ce moţăia, papagalul ţipa şi cârâia, şi se mişca înainte şi înapoi, cu capul în jos, cu ghearele prinse de partea de sus a coliviei. Papagalilor cenuşii africani le plăcea să facă lucruri de genul acesta. În realitate, vietatea i se părea a fi un gândac uriaş. Poate că în absenţa Malenkăi o să–l omoare.

Simţi o senzaţie de plutire, de toropeală, fiind aproape la un pas de a visa. Mai luă o sorbitură de whisky, care era atât de bun, şi–şi lăsă capul să alunece într–o parte. Casa lui Julie.

Biblioteca… Creatura aceea la umărul lui… Ţipătul sugrumat în fundul gâtului.

— Doamne!

Sări de pe scaun, scăpând ochelarii pe jos. Numai de s–ar termina odată cu visul acela…

Elliott trebui să se oprească pentru a răsufla. Cei doi ochi bulbucaţi îl fixau prin satinul negru. Păreau să încerce a privi pe furiş în lumina soarelui, dar pleoapele pe jumătate mâncate nu o ajutau. Femeia strânsese mai bine vălul, ca şi când ar fi vrut să nu se lase iscodită de Elliott.

Cu vorbe dulci, şoptite în latineşte, el o rugă să aibă răbdare.

Trăsura nu putuse să tragă foarte aproape de casa la care mergeau. Mai erau numai câţiva paşi până acolo.

Îşi şterse fruntea cu batista. Dar stai! Mâna! Mâna care ţinea vălul negru peste gură… O privi din nou. Se schimba văzând cu ochii sub influenţa soarelui arzător. Rana care scosese la vedere oasele încheieturilor era aproape închisă acum.

Elliott o privi cu atenţie o clipă, apoi cercetă din nou ochii femeii. Da, pleoapele aproape că se întregiseră şi, frumoase şi lungi, genele negre se arcuiau acum în sus, ascunzând urmele ca de lepră ale pielii.

O luă din nou pe după mijloc: ea, vietate plăpândă şi tremurândă, se lipi de el, neputând să–şi reprime un oftat discret.

Brusc, deveni conştient de parfumul pe care–l emana ea, un parfum persistent, desfătător şi foarte agreabil, încorporând miros de praf, de noroi, de fapt, de aluviune cărată de marele fluviu – dar acest iz se simţea foarte vag. Era un parfum puternic, cu nuanţă de mosc. Elliott îi simţea căldura propagându–se prin postavul negru.

Dumnezeule sfinte, ce este această licoare? Ce minuni poate

să facă?

— Hai, hai, draga mea, zise el în engleză. Suntem foarte aproape. Uşa aceea din capăt.

Simţi cum mâna ei îi alunecă pe după mijloc. Cu o mişcare energică, femeia îl săltă puţin, uşurându–i sarcina ce presa asupra piciorului stâng amorţit. Durerea din şoldul stâng se atenua. Chicoti uşurat. De fapt, puţin lipsi să izbucnească într–un adevărat hohot de râs. Dar nu o făcu. Înainta, pur şi simplu, lăsându–se ajutat de ea, până când ajunse la uşă.

Acolo se opri o clipă, apoi bătu cu pumnul drept.

Pasul următor nu–l mai putu face.

Urmă un lung răstimp în care nu auzi nimic. Bătu încă o dată şi încă o dată.

Apoi se auzi zăvorul alunecând şi Henry apăru, privind pe furiş, nebărbierit, îmbrăcat într–un halat de mătase verde.

— Ce naiba vrei?

— Dă–mi voie să intru, zise Elliott, împingând uşa şi conducând–o în cameră pe femeia care–l însoţea.

Disperată, aceasta se înghesui în el şi–şi ascunse faţa.

În semiîntuneric, îşi dădu seama că interiorul era somptuos:

Covoare, mobilă, carafe lucitoare pe un bufet de marmură. În cadrul bolţii, o frumuseţe brunetă în costum de satin ca al dansatoarelor – de bună seamă, Malenka – tocmai pusese pe masă o tavă cu mâncare aburindă. O mulţime de portocali mici împungeau cu crengile lor zidul văruit al grădinii.

— Cine este femeia asta? Îl întrebă Henry.

Continuând să se ţină strâns de ea, Elliott ajunse cu chiu cu vai la scaun. Dar îşi dădu seama că Henry manifestă un interes deosebit pentru picioarele femeii. Văzând oasele goale ieşind prin scobitura de la laba piciorului, o umbră de dezgust se aşternu pe faţa lui Henry. Şi de nedumerire.

— Cine este? De ce ai adus–o aici?

Apoi, zguduit, Henry se trase înapoi, izbindu–se de stâlpul care despărţea pasajul boltit de grădină. Fu cât pe ce să–şi spargă capul.

— Ce s–a întâmplat cu ea? Întrebă el îngrozit.

— Răbdare, o să–ţi spun totul, îi şopti Elliott.

Îl durea atât de tare pieptul, încât aproape că nu mai putea să lege cuvintele. Aşezându–se comod în scaunul împletit, simţi că strânsoarea femeii slăbeşte.

O auzea scoţând un sunet slab. Elliott îşi ridică privirea şi–şi

dădu seama că aceasta văzuse bufetul din cameră, sticlele lucind în lumina ce venea din curte.

Ea se îndreptă spre bufet, gemând. Veşmintele din postav negru îi căzură de pe cap şi de pe umeri, dezvelindu–i complet coastele ce se iveau din găurile foarte largi de pe spinare şi resturile de îmbrăcăminte care cu greu îi ascundeau goliciunea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu intra în panică! Strigă Elliott.

Dar fu prea târziu. Faţa lui Henry se făcu albă, gura i se strâmba şi începu să tremure. În spatele lui, în curte, Malenka dădu drumul unui ţipăt cât o ţinu gura.

Femeia rănită scăpă sticla, cu un vaiet sfâşietor.

Henry îşi scoase mâna din buzunar, făcând să lucească în soare ţeava unui pistol de argint.

— Nu, Henry! Strigă Elliott, încercând zadarnic să se ridice.

Împuşcătura răsună cu aceeaşi intensitate ca salvele din muzeu. Papagalul ciripi strident în colivia lui.

Cu glonţul în piept, femeia ţipa ca din gură de şarpe, mergând de–a–ndăratelea, clătinându–se pe picioare. Apoi, cu un urlet teribil, de durere, se repezi asupra lui Henry.

Ţipetele pe care le scotea Henry nu mai aveau aproape nimic omenesc. I se întunecase mintea complet. Se retrase în curte trăgând întruna focuri de armă. Ţipând de durere, femeia se năpusti asupra lui, zburându–i pistolul cât colo şi luându–l de gât. Se luptară, învârtindu–se ca într–un oribil vals. Henry, disperat, atacând–o cu unghiile, ea, cu degetele ei osoase, ţinându–l cu străşnicie de gât. Masa se răsturnă, vesela de porţelan făcându–se ţăndări. Împiedicându–se de portocali, provocară o adevărată ploaie de frunze minuscule.

Înspăimântată, Malenka se ghemui lângă zid.

— Elliott, ajută–mă! Strigă Henry.

Fusese aruncat pe spate, cu genunchii îndoiţi şi bătând aerul cu mâinile, prinzându–se nebuneşte de părul femeii.

Elliott reuşi, într–un fel, s–ajungă la capătul pasajului boltit.

Dar numai cât să audă oasele trosnind. Se crispă văzând trupul lui Henry înmuindu–se şi prăbuşindu–se fără zgomot, înconjurat de mătase verde, la pământ.

Creatura se clătină pe picioare, gemând şi suspinând, contorsionându–şi din nou gura într–o grimasă, aşa cum făcuse în muzeu. Veşmântul ferfeniţit îi fusese smuls de pe umeri, sfârcurile roz închis ale sânilor i se vedeau prin pânza de în veritabil.

Picături mari de sânge i se scurgeau de pe feşile încă lipite de corp, fâşii de stofă îi căzdeau de pe coapse cu fiecare pas pe care–l făcea. Ochii ei, congestionaţi şi scăldaţi în lacrimi, priveau cu insistenţă la corpul neînsufleţit şi la mâncarea împrăştiată, la ceaiul fierbinte aburind în soare.

Se lăsă, fără grabă, în genunchi şi ridică brioşele, îndesându–şi–le în gură. În patru labe, lipăi ceaiul de pe jos şi îşi supse cu frenezie degetele cu care strânsese gemul. Ronţăi puţin din bucata de şuncă, apoi o înghiţi cu totul.

Fără să scoată absolut niciun cuvânt, Elliott îi urmărea mişcările. Sesiză vag că Malenka vine tiptil spre el şi că, mai apoi, se ascunde în spatele lui. În mod deliberat, răsufla la intervale scurte, ascultând în acelaşi timp la bătaia de ciocan a inimii sale.

Creatura devoră untul; sparse ouăle şi, cu dinţii, le răzui de pe coajă.

În cele din urmă, dispăru şi ultimul strop de mâncare.

Totuşi, ea rămase acolo, în genunchi, contemplându–şi braţele întinse.

Soarele lumina din plin curtea mică, stârnind reflexe în părul ei negru.

Înmărmurit, Elliott continua să urmărească îndeaproape ceea ce se petrecea. Nu putea pricepe ceea ce vedea. Şocul continuu al tuturor întâmplărilor la care fusese martor era prea mare.

Deodată, femeia se răsuci şi se culcă pe pavaj. Se întinse cât era de lungă, cu faţa în jos, plângând ca şi când ar fi fost cu faţa îngropată într–o pernă, zgâriind cu mâna dalele de cărămidă arsă. Apoi se rostogoli în baia de lumină solară, departe de umbra verde, tremurătoare a pomilor.

Preţ de o clipă, privi drept spre cerul dogoritor, apoi păru că–şi dă ochii peste cap. Nu i se vedeau decât semilunele irisului palid.

— Ramses, şopti ea.

O mişcare aproape imperceptibilă îi anima pieptul pe măsură ce respiră. Altminteri, zăcea nemişcată.

Contele se întoarse şi întinse mâna spre Malenka. Sprijinindu–se cu toată greutatea pe ea, reuşi să facă drumul înapoi spre scaun. O simţea tremurând. Se instală, fără un cuvânt, pe pernele înflorate şi–şi rezemă capul de spătarul înalt şi rotund al scaunului împletit din trestie indiană. „Totul este un coşmar”, gândi el. Totuşi, nu era un coşmar. O văzuse pe această femeie înviată din morţi. O văzuse omorându–l pe Henry. Pentru numele

lui Dumnezeu, oare ce trebuia să facă?

Malenka rămase lângă el, apoi se aşeză încet în genunchi.

Ochii i se dilataseră şi se goliseră de orice expresie, gura rămăsese căscată. Privea fix spre grădină.

Muştele roiau pe faţa lui Henry, se năpusteau asupra resturilor de mâncare împrăştiate pe jos.

— Hai, linişteşte–te, n–o să ţi se întâmple nimic rău, şopti Elliott.

Durerea arzătoare din pieptul lui ceda încet. Simţea o căldură vagă în mâna stângă.

— Nu–ţi va face niciun rău. Te asigur. Îşi plimbă limba peste buzele uscate, apoi reuşi, într–un fel, să continue: Este bolnavă, iar eu trebuie să am grijă de ea. N–o să–ţi facă niciun rău, crede–mă.

Sprijinindu–şi fruntea de braţul scaunului, egipteanca se prinse de mâna lui Elliott. După un lung răstimp, începu să–l implore cu o voce de–abia perceptibilă:

— Nu poliţie. Nu englez în casa mea.

— Nu, murmură Elliott. Fără poliţie. Noi nu vrem poliţie.

Voia s–o mângâie pe cap, dar nu reuşea să se mişte.

Privea, trist şi încruntat, la femeia culcată cu faţa în jos, la părul ei negru lucios, răsfirat în lumina soarelui şi la bărbatul mort.

— Am grijă de… şopti femeia. Duc departe pe englez.

Nu poliţie venit.

Elliott nu înţelegea ce spune. Despre ce vorbea? Apoi încetul cu încetul se dumiri.

— Poţi să faci asta’? Întrebă el cu jumătate de gură.

— Da, pot. Vin prieteni. Iau englez.

— Da, este foarte bine.

Elliott oftă, iar durerea din piept i se agravă. Cu mare greutate îşi băgă mâna dreaptă în buzunar şi–şi scoase banii.

Mişcând anevoie degetele de la mâna stângă, alese două bancnote a câte zece lire.

— Pentru tine, zise el, închizând din nou ochii, epuizat de efort.

Simţi cum îi ia banii din mână.

— Dar trebuie să fii atentă. Să nu spui nimănui ce ai văzut.

— Nu spun la nimeni. Am grijă de… Asta este casa mea. Fratele meu dat.

— Da, înţeleg. Voi sta aici doar puţin timp. Îţi promit. Am să iau femeia cu mine. Dar, deocamdată, ai răbdare, şi o să fie bani

mai mulţi, mult mai mulţi, zise el, privind încă o dată la teancul de bancnote.

Mai luă câteva, fără să le numere, şi i le vârî în mână.

Apoi se lăsă iar pe spate şi închise ochii. Auzea paşii ei de pisică pe covor. Apoi îi simţi din nou atingerea mâinii.

Ridicându–şi ochii, o văzu îmbrăcată în negru, în mână cu un alt veşmânt negru, împăturit.

— Tu acoperi, şopti ea, făcând cu ochiul spre curte.

— O acopăr, şopti el, închizând ochii din nou.

— Tu acoperi! Îi auzi el vocea disperată.

La care el zise din nou că o va face. Cu un sentiment de uşurare, Elliott o auzi cum se îndepărtează şi închide uşa care dădea spre stradă.

Îmbrăcat în veşmintele largi specifice beduinilor, Ramses se plimba prin muzeu, prin furnicarul de turişti, scrutând prin ochelarii întunecaţi spaţiul gol din capătul coridorului, unde fusese expusă mumia. Nu mai era niciun semn că ar fi fost vreodată expusă acolo! Nici cioburi de sticlă, nici aşchii de lemn. Iar de flaconul pe care–l scăpase jos, nici urmă.

Unde ar putea fi? Ce i s–a întâmplat? Cuprins de o nelinişte chinuitoare, îşi aminti de soldaţii care–l împresuraseră.

Oare, ea căzuse în mâinile lor?

Îşi continua turul, dând colţul, plimbându–şi ochii peste statui şi sarcofage. Dacă mai trecuse printr–o suferinţă ca aceasta de–a lungul secolelor, acum nu–şi putea aminti. Nu avea dreptul să se plimbe printre aceşti oameni, să respire acelaşi aer.

Nu ştia unde să meargă şi ce să facă. Dacă nu va găsi ceva în viitorul imediat, va înnebuni complet.

Poate că trecuse un sfert de oră, poate mai puţin. S–o acopere, da. Nu, s–o scoată din grădină înainte să vină oamenii.

Era culcată la soare, într–o stare de letargie, murmurând din când în când în somn.

Sprijinindu–se cu nădejde în baston, reuşi să se ridice în picioare. Îşi simţea din nou piciorul stâng, ceea ce însemna că va avea dureri.

Intră în dormitor, unde, lângă peretele din dreapta, trona un pat de modă veche în stil victorian. O plasă albă contra ţânţarilor capta şuvoiul de lumină solară ce pătrundea prin fereastra cu storurile ridicate.

O masă de toaletă se afla imediat în stânga ferestrei. Un şifonier se afla ceva mai departe, în colţul stâng. Uşile lui căptuşite, cu oglinzi, erau deschise, lăsând să se vadă un şir de

jachete şi haine de stofă.

Un mic gramofon cu pâlnie se afla pe masa de toaletă.

Alături era un s'et de discuri într–o cutie de carton, pe care era scris cu litere mari *învăţaţi engleza*. Mai exista un disc cu muzică de dans, o scrumieră, câteva reviste şi o sticlă pe jumătate plină cu whisky scoţian.

Printr–o uşă de vizavi, în dreapta patului, se vedea o adevărată cameră de baie. Cada de cupru; prosoape.

O luă în cealaltă direcţie, intrând pe o uşă într–o altă cameră, aflată pe partea de nord a curţii interioare. Aici, toate storurile erau trase. Aici, îşi ţinea frumoasa brunetă ţipătoarele costume de dans şi bijuteriile ieftine. Un scrin gemea de rochii occidentale pestriţe. Erau acolo pantofi şi umbrele foarte colorate şi câteva pălării imposibile, cu borurile late, toate de tip occidental.

Dar la ce–i foloseau aceste lucruri dacă femeia rănită trebuia să fie ascunsă de privirile curioşilor? Dădu peste obişnuitele veşminte musulmane, împăturite frumos pe fundul scrinului. Astfel, ar putea s–o acopere cu lucruri noi – adică, dacă Malenka i–ar permite, să cumpere aceste haine.

Se opri în uşă să–şi tragă sufletul, privind fix la patul regesc scăldat în lumina soarelui, cu plasa care atârna de un suport circular, foarte asemănător cu o coroană suspendată.

Momentul părea încărcat de vrajă, atemporal. Imagini ale morţii lui Henry îi fulgerau pe dinaintea ochilor. Însă el nu simţea nimic. Nimic, cu excepţia, poate, a unui fior rece de groază care–i tăia chiar pofta de viaţă.

Pofta de viaţă… Avea flaconul în buzunar. Avea câteva picături de lichid preţios!

Nici asta nu avea nicio influenţă asupra lui; nu–l scotea din starea de lâncezeală. Fata moartă în muzeu; Henry mort în curtea interioară. Femeia culcată acolo, la soare!

Nu putea trage nicio concluzie. De ce să–şi bată capul?

Trebuia să dea de Ramses, de asta era sigur. Dar unde era

Ramses? Ce–i făcuseră gloanţele? Era reţinut de oamenii care–l luaseră târâş?

Dar, mai întâi, femeia, trebuia s–o pună la adăpost şi s–o ascundă în aşa fel, ca trupul lui Henry să poată fi ridicat.

Ea ar putea foarte bine să–i atace pe cei care ar veni să–l ia pe Henry. Numai simpla ei vedere ar putea să le facă un rău chiar mai mare.

Ieşind cu greu în curtea interioară, încercă să–şi limpezească

gândurile. El şi Ramses nu erau duşmani. Acum erau aliaţi. Şi poate… Apoi nu mai avu putere pentru asemenea visuri şi ambiţii, ci numai pentru ceea ce trebuia făcut în acel moment.

Făcu câţiva paşi prudenţi spre femeia adormită pe dalele curţii interioare.

Soarele amiezii dogorea, şi brusc, începu să se teamă pentru ea. O privi, ferindu–şi ochii de soare pentru că, în mod sigur, nu putea să vadă ceea ce credea că vede.

Ea gemea şi se agita; suferea – dar cea care zăcea era o femeie de o mare şi neobişnuită frumuseţe!

Un fragment mare de os alb se zărea prin părul ei negru ca pana corbului, adevărat, iar la falcă i se vedea o fărâmă de cartilagiu. Într–adevăr, mâna dreaptă mai avea două degete care erau numai oase, cu zgârciurile de la încheieturi mustind de sânge. Rana din piept încă nu se vindecase, se căsca acolo, dând la iveală un fragment alb de coastă, învelit cu o membrană subţire, plină de vinişoare roşii.

Faţa îşi redobândise conturul pe deplin omenesc! O culoare vie urca în obrajii frumos modelaţi. Gura era roşiatică şi frumos conturată. Iar carnea, mai ales, avea o tonalitate măslinie, fermecător de uniformă.

Sânii îi erau durdulii şi tari cu sfârcurile de un trandafiriu închis.

Ce se întâmpla? Elixirul avea nevoie de timp ca să–şi facă efectul?

Se apropie cu timiditate. Căldura era apăsătoare. Începu să i se învârtă capul. Făcând din nou eforturi, ca să nu–şi piardă cunoştinţa, se prinse de stâlpul din spate şi se rezemă de el.

Privirile încă îi erau aţintite asupra femeii care îşi deschidea ochii căprui deschis.

Ea începu să se mişte, ridicându–şi mâna dreaptă şi privind–o din nou ca pe o curiozitate. Cu siguranţă, simţea ce se întâmpla cu ea. De fapt, se părea că rănile o dor. Gâfâind, atinse marginea sângerânda a rănii deschise de la mână.

Dacă înţelegea că, de fapt, se vindeca, nu o arăta.

Îşi lăsă braţul să cadă liber şi închise ochii din nou. Plângea din nou, liniştit.

— Ramses, zise ea, ca şi când ar fi fost pe jumătate adormită.

— Vino cu mine, îi şopti Elliott în latineşte. Hai înăuntru, să te aşezi în pat. Îl privi cu ochi inexpresivi. Soarele încălzeşte şi acolo, zise el.

N–apucă să rostească bine aceste cuvinte, că înţelese totul.

Soarele era acela care o vindeca! Văzuse efectul acestuia asupra mâinii ei, în timp ce cutreierau străzile împreună. Era singura parte expusă, afară de ochi, şi ei pe cale de vindecare.

Soarele fusese acela care–l trezise pe Ramses. Acesta era înţelesul acelui straniu înscris de pe sicriu, că este interzisă pătrunderea soarelui în mormânt.

Dar nu era timp de analiză şi meditaţie pe această temă.

Ea se ridicase în capul oaselor; zdrenţele îi căzuseră, dezgolindu–i complet sânii; faţa, căutându–l din ochi pe Elliott, era frumos dăltuită. Obrajii erau delicat adumbriţi, iar ochii plini

«de o lumină rece.

Ea îi dădu mâna, dar, văzându–şi degetele osoase, şi–o retrase cu un suspin.

— Nu, ai încredere în mine! Zise el în latineşte, ajutând–o să se ridice în picioare.

Apoi o conduse prin căsuţă şi în dormitor. În timpul acesta, ea studie obiectele din jur, iar picioarele ei simţiră cât de moale era covorul persan. Privea la gramofon ca la o minune.

Ce–i sugera, oare, discul negru?

El încercă s–o dirijeze către pat, dar ea nu se urni din loc.

Văzând un ziar, se repezi asupra lui şi, ridicându–l brusc de pe masa de toaletă, privi cu ochii măriţi de uimire la reclama pentru spectacolul de operă, la femeia şi la amantul ei, amândoi cu o pitorească aparenţă egipteană, la desenul celor trei piramide din spatele lor şi la palmierii egipteni în formă de evantaie.

Un acces de plâns o zgudui în timp ce–l studie cu atenţie. Îşi plimbă degetul peste paginile în engleză, apoi ridică privirea spre Elliott. Ochii ei mari luceau şi radiau un strop de nebunie.

— E scris în limba mea, îi zise el în latineşte. Engleza. Aici se face publicitate pentru o dramă muzicală. I se spune operă.

— Vorbeşte în engleză, îi zise ea în latină, cu o voce ascuţită, dar plăcută. Vorbeşte, îţi zic!

Se auzi un zgomot la uşă. Elliott o luă de braţ şi o trase într–o parte, ca să n–o lase la vedere.

— Străini, zise el în engleză şi apoi imediat în latină.

Elliott continuă în acest mod, alternând limbile, traducând pentru ea.

— Stai jos şi te odihneşte. Am să–ţi aduc de mâncare.

Ea îşi înălţă capul, ascultând zgomotele ce veneau din cealaltă cameră. Apoi, zguduită de un spasm violent, îşi duse mâna la

rana din piept. Da, o dureau acele groaznice ulceraţii umede, căci aşa păreau. Dar altceva nu era în regulă cu ea, ceva ce determina bruştele mişcări sacadate şi felul în care fiecare zgomot o făcea să tresară.

O duse în grabă la pat, dând la o parte plasa, şi o îndemnă să se culce pe pernele de dantelă. Pe faţa ei se citea un sentiment de mare uşurare pe măsură ce dădea curs sfatului.

Tremura din nou violent, plimbându–şi acum degetele prin faţa ochilor, în timp ce se întorcea instinctiv spre soare. Cu siguranţă, Elliott trebuia s–o acopere; numai câteva zdrenţe mai rămăseseră agăţate de ea, subţiri ca hârtia; dar ea avea nevoie de soare.

Ridică storurile de vizavi lăsând toată căldura să intre înăuntru.

Apoi se duse în grabă să închidă uşa la salon şi privi atent prin fereastra ce dădea în curte.

Malenka tocmai deschidea poarta grădinii. Intraseră doi oameni cu un covor făcut sul pe care–l desfăşurară pe dalele de piatră. Ridicară trupul lui Henry şi–l înfăşurară în covor.

Pe Elliott îl dezgustă să vadă bălăbănindu–se mădularele greoaie ale mortului. Înghiţi uşor, apoi aştepta să–i treacă presiunea apărută brusc în piept.

Apoi auzi un plânset anemic venind dinspre pat. Se întoarse să vadă ce se întâmpla cu femeia. Nu putea stabili dacă vindecarea continua. Îşi aminti de flaconul din buzunarul hainei.

Pentru un moment şovăi. Cine n–ar fi făcut–o? Dar nu mai rămăseseră decât câteva picături. Nu putea suporta s–o vadă suferind.

Morţile pe care le cauzase ea. Dar se întâmplaseră din greşeală. Era greu să–ţi dai seama cât de mare era chinul ei şi confuzia în care era.

Ea ridică ochii spre el, privindu–l pieziş, ca şi când ar fi deranjat–o lumina. Într–o latinească şoptită, îl întrebă cum se numeşte.

Pentru un moment el nu–i putu răspunde. Simplitatea tonului ei era o dovadă de inteligenţă nativă. Şi tot inteligenţă era ceea ce vedea în ochii ei.

Cu alte cuvinte, nu mai părea nebună sau dezorientată. Era numai o femeie suferindă.

— Iartă–mă, zise el în latineşte. Elliott, lord Rutherford. În ţara mea sunt lord.

Ea îl studia cu multă atenţie. Şedea în capul oaselor şi, aplecându–se apoi spre piciorul patului, luă de–acolo şalul împăturit cu care–şi încinse mijlocul. Lumina soarelui îi juca în părul negru, şi, din nou, el văzu şuviţele creţe alunecându–i pe faţă.

Sprâncenele ei negre aveau un desen frumos; erau înalte şi destul de depărtate. Ochii căprui erau superbi.

— Îmi dai voie să te întreb cum te cheamă? Zise el în latineşte.

— Cleopatra, zise ea, însoţindu–şi răspunsul cu un zâmbet amar. În ţara mea sunt regină.

Tăcerea părea plină de freamăte. Elliott se simţi pătruns de o undă de căldură, cu totul diferită de cea care însoţea celelalte şocuri. Privi stăruitor în ochii ei, incapabil de vreun răspuns. Apoi se pomeni cuprins de o mare veselie, eliberându–i sufletul de orice teamă şi regret.

— Cleopatra, şopti el, uimit, plin de respect.

— Vorbeşte–mi în engleză, lord Rutherford, zise ea în latineşte. Vorbeşte–mi în limba în care–i vorbeai tinerei sclave.

Vorbeşte în limba în care e scris acolo, în carte. Adu–mi de mâncat şi de băut, pentru că sunt înfometată.

— Da, zise el în engleză, încuviinţând din cap. De mâncat şi de băut, o aprobă, repetând în latină.

— Şi trebuie să–mi spui… începu ea, fără să–şi termine vorba.

Avea dureri într–o parte şi, într–un acces de furie, îşi pipăi rana de la cap.

— Spune–mi… încerca ea din nou, ca imediat să privească la el total derutată.

Era limpede că se căznea să–şi amintească; apoi, căzută pradă panicii şi ducându–şi mâinile la cap, închise ochii şi începu să plângă.

— Ai răbdare, am medicamentul, şopti el, lăsându–se încet pe marginea patului şi scoţând flaconul din haină.

Mai rămăseseră numai câteva picături, scânteind nefiresc în soare.

Flaconul nu–i inspira încredere Cleopatrei. Îl urmărea deschizându–l. El ridică flaconul, atingându–i părul foarte uşor cu mâna stângă; dar ea îl opri, arătând spre pleoapele ei.

Se vede că mai avea mici zone cu pielea măcinată. Luă flaconul de la Elliott, turnă două trei picături pe degete şi le întinse pe pleoape.

Văzând efectul substanţei, Elliott făcu ochii mari. Aproape că

auzea fâşiitul, pârâitul slab pe care–l producea fenomenul în desfăşurare.

Acum, într–o pornire disperată, ea luă întregul flacon şi–şi turna lichidul rămas peste rana deschisă de la piept. Îl întinse cu degetele de la mâna stângă, plângând înăbuşit. Apoi se culcă din nou, abia mai respirând, legănându–şi capul pe pernă, apoi liniştindu–se.

Trecuseră câteva minute. Era fascinat de ceea ce vedea.

Dar vindecarea se realizase numai într–o anumită măsură, apoi se oprise. Pleoapele ei erau complet normale, cu tivul negru, neîntrerupt al genelor. Dar rana din piept era la fel de urâtă.

Abia acum devenea conştient că ea era Cleopatra, că

Ramses dăduse din întâmplare peste trupul iubitei sale pierdute. Abia acum înţelegea motivul care–l determinase pe

Ramses să facă ce făcuse. Se întreba uluit ce însemna să ai asemenea putere. El visase nemurirea, dar nu puterea de a o dărui. Iar aceasta nu era puterea numai de a acorda nemurire, ci triumful absolut asupra morţii.

Dar implicaţiile… Acestea îl deconcertau. Această femeie – oare ce se petrecea în mintea ei? Într–adevăr, cum de gândea ea aşa, cum se putea produce acest lucru? Dumnezeule, trebuia să–l găsească pe Ramsey!

— O să am mai mult medicament, zise el în engleză, traducându–şi vorbele imediat în latină. Am să–ţi aduc aici, dar acum trebuie să te odihneşti. Trebuie să stai întinsă la soare, încheie el, arătând spre fereastră.

Folosind amândouă limbile, îi arătă că soarele este cel care ajută medicamentul să–şi facă efectul.

Ea îl privea cu ochii cârpiţi de somn şi repetă expresiile lui englezeşti, imitându–i perfect accentul. Dar ochii ei aveau din nou o lucire sticloasă, rătăcită. Murmură ceva în latineşte despre neputinţa de a–şi aminti, apoi începu să plângă din nou.

Nu putea suporta o asemenea scenă. Dar ce mai putea face? Cât de repede putu, se duse în cealaltă cameră şi aduse o sticlă de lichior, o băutură consistentă şi aromată, pe care ea o luă imediat şi o bău până la fund.

Ochii ei se înceţoşară pentru un moment. Apoi, din nou copleşită de slăbiciune, izbucni într–un hohot de plâns.

Gramofonul… Lui Ramsey îl plăcea muzica. Îl vrăjea.

Elliott examină cele câteva discuri de lângă micul aparat. O mulţime de prostii debitate în limba engleză. A, iată ceea ce–i

trebuia: *Aida*. Caruso cântând în rolul lui Radames.

După ce învârti manivela, puse acul pe disc. La primele acorduri uşoare ale orchestrei, ea se aşeză în capul oaselor, privind îngrozită. Dar Elliott se apropie de ea, atingându–i uşor umărul.

— Operă, *Aida*, zise el, scotocindu–şi memoria în căutarea unor cuvinte latineşti, ca să–i explice că are în faţă o cutie muzicală şi că aceasta funcţionează datorită unor piese îmbinate. Cântecul vine de la un bărbat pentru egipteanca inimii lui.

Ea coborî din pat şi trecu, şovăitoare, pe lângă el. Acum era aproape complet goală, lăsând să se vadă formele ei foarte frumoase, şolduri înguste şi picioare frumos proporţionate. Elliott încercă să nu manifeste curiozitate faţă de ea, faţă de sânii ei. Apropiindu–se încet, el ridică acul gramofonului. Ea începu să ţipe la el. Un val de blesteme în latineşte se revărsă din gura ei.

— Lasă muzica să continue!

— Da, dar vreau să–ţi arăt cum funcţionează, îi spuse el, învârtind din nou de manivela aparatului şi punând acul pe disc.

Numai atunci îi dispăru expresia sălbatică de pe chip.

Începu să se tânguiască în ritm cu muzica, apoi îşi cuprinse capul cu mâinile şi strânse foarte tare din ochi.

Începu să danseze, legănându–se frenetic dintr–o parte în alta. Îl umplea de groază să o privească, dar îşi amintea că mai văzuse acest tip de dans şi înainte. Îl văzuse la copiii cu handicap sever; era reacţia atavică la ritm şi sunet.

Ea nu sesiză momentul când el dispăru ca să–i aducă mâncare.

Ramses cumpără ziarul de la standul britanic şi, agale, îşi continuă plimbarea prin bazarul aglomerat.

„ASASINAT În MUZEU”
O MUMIE A FOST FURATĂ;
O FEMEIE DE SERVICIU A FOST UCISĂ”

Urma subtitlul articolului:
„Un EGIPTEAN MISTERIOS ESTE CĂUTAT PENTRU
O CRIMĂ ÎNFRICOŞĂTOARE”

Citi repede detaliile, apoi mototoli ziarul şi–l aruncă. Cu capul plecat, cu braţele împreunate sub veşmântul arab, continuă să facă turul bazarului. Oare ea o omorâse pe servitoare?

De ce a făcut–o? Şi cum de reuşise să scape?

Desigur, s–ar fi putut ca autorităţile să mintă, ceea ce părea

totuşi improbabil. Nu avuseseră suficient timp pentru punerea la punct a unui asemenea scenariu. Iar ea avusese posibilitatea să scape deoarece gardienii fuseseră ocupaţi să–l captureze pe el.

Încerca să revadă ceea ce văzuse în vestibulul acela întunecat: monstruozitatea oribilă din cutie pe care o înviase. O vedea cum îşi târa picioarele, venind spre el; îi auzea vocea răguşită, aproape hârâită. Vedea expresia suferinţei întipărite pe faţa pe jumătate mâncată!

Ce trebuia să facă el? În dimineaţa aceasta, pentru prima dată de când fusese muritor, îşi aminti de zeii lui. În muzeu, când stătuse aplecat asupra rămăşiţelor ei, îi reveniseră în memorie vechi cântări religioase, vechi cuvinte pe care le pronunţase în faţa norodului şi în templul întunecat, înconjurat de preoţi.

Iar acum, în furnicarul străzii, încins de căldură, se trezea murmurând din nou vechile rugăciuni.

Julie şedea pe mica sofa albă din salonul apartamentului excesiv mobilat al hotelului. Era bucuroasă că Alex o ţinea de mână. Samir stătea liniştit lângă singurul scaun neocupat. Doi funcţionari britanici erau vizavi. Miles Winthrop, stând lângă uşă, cu mâinile la spate, arăta jalnic. Cel mai vârstnic dintre cei doi funcţionari, un bărbat cu numele Peterson, ţinea în mână o telegramă.

— Dar înţelegeţi, domnişoară Stratford, zise, zâmbind condescendent, cu o moarte la Londra şi acum una aici, la Cairo…

— De unde ştiţi că sunt legate una de cealaltă? Întrebă Samir.

Acest bărbat din Londra… Dumneata spui că aranja împrumuturi ilegale!

— A, Tommy Sharples, da, asta era pofesia lui.

— Ei bine, ce legătură ar avea domnul Ramsey cu el? Întrebă Julie.

„Ce bine că par atât de calmă, se gândea ea, când pe dinăuntru simt că înnebunesc.”

— Domnişoară Stratford, moneda cu chipul Cleopatrei găsită în buzunarul mortului leagă între ele aceste asasinate. Cu siguranţă, moneda era din colecţia dumneavoastră. Este identică întru totul cu cele cinci monede catalogate.

— Dar nu este una dintre cele cinci monede. Dumneata mi–ai spus asta.

— Da, dar vedeţi, noi am găsit multe altele, aici la Shepheard.

— Nu vă înţeleg.

— În camera domnului Ramsey.

Tăcere. Samir îşi drese glasul.

— Dumneata i–ai cercetat camera?

Miles fuse cel care răspunse:

— Julie, ştiu că omul acesta îţi este foarte bun prieten şi că întreaga situaţie este penibilă. Dar înţelegi, aceste omoruri sunt fapte extraordinar de grave. Trebuie să ne spui tot ce ne poate ajuta ca să–l prindem pe individ.

— N–a omorât pe nimeni la Londra!

Miles continuă cu un calm exasperant, ca şi când n–ar fi auzit această punere la punct.

— Contele… trebuie să vorbim şi cu contele, dar, deocamdată, nu–l găsim.

El privi la Alex.

— Nu ştiu unde este tata, zise Alex, ridicând din umeri.

— Şi pe Henry Stratford unde îl putem găsi?

Cei doi egipteni mergeau grăbiţi pe străzile înguste ale vechiului oraş Cairo, cu pătura pe umeri, cu cadavrul acela umflat, devenit o povară în căldura amiezii.

Dar merita sudoarea şi timpul învestit, deoarece acel cadavru o să le aducă mari venituri. O dată cu apropierea iernii, turiştii veneau buluc în Egipt. Găsiseră tocmai la timp un cadavru frumos.

În cele din urmă, ajunseră la casa lui Zaki sau „fabrica”, cum îi spuneau în limba lor. Intraseră pe poarta curţii interioare, grăbiţi să pătrundă în prima dintr–o serie de camere slab luminate. Nu dădură nicio atenţie mumiilor sprijinite de zidul de piatră pe lângă care trecuseră sau numeroaselor cadavre negre, stafidite, de pe mesele din cameră.

Aşteptând nerăbdători să vină Zaki, nu aveau decât o singură neplăcere: mirosul greu al chimicalelor.

— Bun cadavru, zise către lucrătorul care amestecă o imensă oală de bitum în mijlocul camerei.

Un strat gros de cărbuni făcea să clocotească oala din care venea acel miros urât.

— Oase bune, nu–i aşa? Întrebă omul.

— A, da, frumoase oase, englezeşti.

Travestiul era reuşit. Mii de asemenea beduini hoinăreau prin Cairo. Era ca şi invizibil, atunci când îşi scotea ochelarii de soare care, uneori, atrăgeau priviri insistente.

Când intră în curtea din spate a hotelului Shepheard, îşi băgă

ochelarii în buzunar, sub veşmântul dungat. Câţiva băieţi tuciurii, egipteni de bună seamă, care spălau un automobil, nu–i aruncară nici măcar o privire în momentul în care trecu pe lângă ei.

Înaintând pe lângă zid, dincolo de pomii fructiferi, se apropie de o uşă mică, obişnuită. Dincolo de ea se afla o scară neacoperită cu covor. Acolo erau mături, perii, o găleată pentru spălat.

Luă mătura şi, fără grabă, urcă scările. Se temea de momentul inevitabil când Julie îl va întreba ce făcuse.

Îi adusese din curte măsuţa din papură împletită şi o tavă cu mâncare din care ea se servea, stând pe marginea patului.

Purta un combinezon subţire, singurul pe care–l găsise în dulapul Malenkăi. El o ajutase să–l îmbrace.

Malenka îi pregătise mâncarea – fructe, pâine, brânză şi vin – dar nu se apropiase de uşa camerei.

Pofta femeii era cumplită şi mânca aproape ca sălbaticii.

Sticlele cu vin le bea de parcă ar fi fost pline cu apă. Deşi stătuse tot timpul la soare, nu se mai constata nicio vindecare, de asta era foarte sigur.

Cât despre Malenka, ea rămăsese, tremurând, în camera din faţă. Lui Elliott nu–i era clar cât timp va putea s–o ţină sub control.

Ieşi din cameră şi porni în căutarea ei. O găsi ghemuită lângă zid, cu braţele împreunate.

— Nu te speria, dragă, îi zise el.

— Bietul meu englez, şopti ea.

— Ştiu, draga mea, ştiu.

Dar tocmai asta nu ştia. Se aşeză din nou pe scaunul cu spătar şi mai scoase câteva bancnote. Îi făcu semn să vină să le ia. Dar ea, cu priviri stinse, tremurând, se mulţumi să se uite lung la el şi să–şi întoarcă faţa la perete.

— Bietul meu englez, zise ea, deja este în cada cu lichid clocotit.

O auzise el aşa cum trebuie?

— Ce cadă? Întrebă el. Ce spui?

— Vor să facă un mare faraon din englezul meu. Din englezul meu frumos. O să–l bage în bitum şi o să facă din el o mumie bună de vândut turiştilor.

Era prea şocat ca să–i răspundă. Rătăcea cu privirea, incapabil să lege două cuvinte.

— Englezul meu frumos, o să–l înfăşoare în pânză; o să facă din el un rege.

El voia să–i spună să se oprească: nu mai suporta s–o audă. Dar nu reuşi; rămase tăcut până când, brusc, sunetul gramofonului îl făcu să tresară – sunetul unei voci piţigăiate vorbind englezeşte răzbătea din cealaltă cameră. Discurile englezeşti. Ea le găsise şi spera că avea să fie mulţumită, lui rămânându–i răgaz pentru a se odihni.

În timpul acesta se auzi un trosnet puternic. Spărsese oglinda.

Atunci, el se ridică şi dădu fuga spre locul cu pricina;

Ea stătea în picioare, legănându–se înainte şi înapoi pe covor. În jurul ei cioburile acoperiseră masa. Gramofonul continua să hârâie.

— Regina, zise el. Bel la Regina Cleopatra.

— Lord Rutherford, striga ea. Ce se întâmplă cu mine? Ce loc e ăsta?

Debită un lung şir de cuvinte într–o limbă stranie, apoi acestea degenerară în ţipete isterice, răguşite, rostogolindu–se în cascadă şi, în cele din urmă, topindu–se într–un geamăt prelung.

Zaki supraveghea operaţiunea, urmărindu–i pe cei care cufundau adânc trupul gol al englezului în lichidul verde, gros, vâscos. Câteodată, el îmbălsăma aceste trupuri; putea să repete în cele mai mici detalii procedeul original. Dar acest lucru nu mai era necesar. Englezii nu mai ţineau aşa de mult ca mumiile să fie desfăşate la reuniunile lor din Londra. Nu era necesar decât să fie bine impregnate cu bitum şi, după aceea, să li se aplice feşile.

Se apropie de cadă; se uită cu atenţie la faţa englezului care plutea în masa de lichid. Trăsături frumoase, asta era adevărat. Asta este ceea ce le plăcea turiştilor – să vadă o faţă adevărată sub pânză. Iar acesta arăta, într–adevăr, foarte bine.

O bătaie uşoară în uşă.

— Nu vreau să văd pe nimeni, zise Julie.

Se aşeză pe sofaua din salonul apartamentului, lângă Samir, care–i fusese alături în momentele ei de disperare.

Nu putea înţelege ce se întâmplase. Nu era nicio îndoială că

Ramses fusese în muzeu, că fusese rănit şi că scăpase. Dar asasinarea servitoarei… Nu putea să creadă că el ar fi făcut aşa ceva.

— Furtul mumiei, asta înţeleg, îi spusese ea lui Samir numai cu câteva clipe în urmă. O cunoştea pe femeia aceea; ştia cine era.

Nu suporta să–i mai vadă trupul profanat, de aceea a încercat s–o mu’te.

— Informaţiile sunt contradictorii, zise Samir. Dacă a fost arestat, atunci cine a luat mumia?

El făcu o pauză în timp ce Rita se duse să vadă cine bătea la uşă.

Julie se întoarse, văzu în treacăt un arab înalt stând în picioare, îmbrăcat în straie foarte largi. Era pe punctul de a pleca, dar sesiză o clipire a ochilor albaştri.

Era Ramses. Trecu nerăbdătoare pe lângă Rita şi închise uşa.

Se aruncă brusc în braţele lui.

Nu mai ştia dacă avusese îndoieli sau temeri. Se lipi de el, îngropându–şi faţa la pieptul lui. Simţea cum buzele lui se ating uşor de fruntea ei şi cum o strângea în braţe din ce în ce mai tare. O sărută cu foc, dar cu tandreţe, pe gură.

Auzi şoapta insistentă a lui Samir:

— Maiestate, sunteţi în pericol. Sunteţi urmărit peste tot.

Ea nu putea să–i dea drumul. În straiele lui pitoreşti, arăta, mai mult decât oricând, ca din altă lume. Dragostea curată, ieşită din comun, pe care o nutrea faţă de el, era atât de intensă, încât friza durerea.

— Ştii ce s–a întâmplat? Întrebă ea în şoaptă. A fost omorâtă o femeie la muzeu, iar ei te urmăresc pe tine.

— Ştiu, scumpa mea, zise el cu blândeţe. Moartea mă urmează. Şi orori mai mari decât ea.

Ea îl măsură din priviri, încercând să pătrundă înţelesul cuvintelor lui. Apoi o podidiră din nou lacrimile, făcând–o să–şi acopere faţa cu mâinile.

Ea şedea pe pat, fixându–l prosteşte. Oare înţelesese când el îi spusese că rochia este foarte frumoasă? Ea imita cuvintele gramofonului într–o engleză perfectă.

— Aş vrea puţin zahăr în cafea. Aş vrea puţină lămâie în ceai.

Apoi căzu din nou în muţenie. Îl lăsă să o încheie la nasturii din perlă; privi amuzată cum el îi leagă cordonul de la fusta trandafirie. Râse răutăcios şi ridică, cu un picior, clinii grei ai fustei.

— Drăguţă, drăguţă, zise ea.

Învăţase cuvintele în limba engleză de la el.

— Rochie drăguţă.

Spunând aceasta, trecu ca o săgeată pe lângă el, luă de pe masa de toaletă o revistă şi se uită la pozele cu femei. Apoi, în

latineşte, îl întrebă:

— Ce loc este acesta?

— Egipt, îi spuse el.

Îi repetase asta de nenumărate ori. Urmă privirea golită de expresie, apoi durerea.

Luă, cu timiditate, peria şi i–o trecu prin păr. Fin şi frumos păr. Un păr atât de negru, încât avea slabe reflexe albăstrui. Suspinând, ea ridică din umeri; îi plăcea ca el să–i perie părul. Râse încet:

— Foarte bine, lord Rutherford, zise ea în engleză.

Îşi arcui spinarea, îşi undui languros trupul, ca o pisică ce se întinde, cu mâinile deosebit de graţioase balansându–le prin aer.

— Beii a Regina Cleopatra, oftă el.

Era înţelept s–o părăsească acum? Putea s–o facă să înţeleagă? Poate, dacă Malenka ar sta afară, în stradă, în faţa uşii zăvorâte, până când s–ar întoarce el…

— Trebuie să plec, Maiestate. Trebuie să fac rost de mai multe medicamente, dacă voi putea.

Ea se răsuci, privindu–l cu ochi goi. Nu ştia despre ce vorbeşte! Era posibil ca ea să nu–şi poată aminti nici măcar ce se întâmplase cu câteva momente mai înainte? Încercă totuşi.

— De la Ramses, zise el.

O scânteie i se aprinse în priviri, apoi o umbră profundă i se aşternu pe faţă. Şopti ceva, dar el nu o auzi.

— Amabil lord Rutherford, zise ea.

Trase mai energic de perie. Părul ei era acum o masă mătăsoasă de şuviţe ondulate.

O lumină stranie îi apăru pe faţă; gura se relaxase; obrajii se îmbujoraseră.

Se răsuci şi–i mângâie faţa. Zise ceva repede în latină, ceva care voia să semnifice că el avea experienţa unui vârstnic şi gura unui tânăr.

Îşi bătu capul cu această caracterizare, încercând să–i pătrundă sensul, în timp ce ea îl privea în ochi. Se părea că propriul lui mod de a percepe lucrurile devenise neclar: preţ de o clipă pentru el ea era această femeie profund mâhnită de care el trebuia să se îngrijească, pentru ca, în clipa următoare, să fie marea Cleopatra, iar şocul puternic al acestei transformări îl tulbura din nou.

Era foarte atrăgătoare, această femeie, seducătoarea lui Cezar. Ea veni mai aproape de el. Se părea că îşi recăpătase

arta de a cuceri. Îl cuprinse pe după gât. Îi mângâie părul cu degetele–i dezmierdătoare.

Îi simţi trupul ei cald. Dumnezeule, era aceeaşi carne care putrezise şi se înnegrise sub geamul acela murdar! Aceeaşi carne, tare şi impenetrabilă ca gudronul…

Dar aceşti ochi, aceşti profunzi ochi căprui, cu punctişoare aurii în pupile, imposibil ca ei să fi revenit la viaţă din întuneric şi mizerie. Întunericul şi mizeria morţii… Buzele lor se suprapuseră instantaneu. Gura i se deschise spre a lui. El se trezi cu limba ei alunecându–i între dinţi.

Brusc, mădularul lui se trezi. Dar asta era o adevărată nebunie… Nu era capabil. Cu inima lui, cu durerea din oase, probabil că nu putea… Ea îl împunse cu sânii. Simţea, prin pânza, bătaia inimii ei alături de a lui. Dantela, nasturii din piele n–o făceau decât să pară cu atât mai seducătoare în răbufnirea ei.

Vederea i se tulbură, îi văzu oasele goale ale degetelor în clipa în care, într–un gest energic, ea întinse mâna să–i dea la o parte părul de pe frunte, sărutul ei deveni mai pasionat, iar limba îi pătrunse adânc în gură.

Cleopatra, amanta lui Cezar, a lui Antoniu şi a lui Ramses cel Blestemat. O îmbrăţişă pe după mijloc. Cleopatra se întoarse la pernele de dantelă şi–l trase peste ea.

El scoase un geamăt răsunător, gura lui muşcând–o pe a ei.

Dumnezeule, s–o poată avea… îi ridică fusta de mătase şi îi băgă mâna între picioare. Păr cald şi umed acolo… Buze umede…

— E bine, lord Rutherford, zise în latineşte.

Şoldurile ei se loveau de–ale lui, de mădularul lui tare gata să se elibereze.

O descheie repede la câţiva nasturi. Câţi ani trecuseră de când făcuse aşa ceva în mare grabă? Dar acum nu mai era vorba de ceea ce urma să se întâmple.

— Ah, atinge–mă, lord Rutherford! Se auzi şoapta ei şuierată. Înfige–ţi pumnalul în sufletul meu!

„Aşa voi muri. Nu din cauza grozăviilor pe care le–am văzut. Ci din cauza acestui lucru, a acestui lucru care este peste puterile mele, dar de la care nu mă pot abţine.” O sărută aproape cu cruzime, în timp ce sexul i se mişca ritmic între coapsele ei jilave. Râsul ei de înger şi demon era debordant.

El închise ochii, împingând în mica fântână cu gura strâmtă.

— Nu puteţi sta aici, Maiestate, zise Samir. Riscul e prea mare.

Intrarea este supravegheată. Cu siguranţă, suntem urmăriţi oriunde ne ducem. Şi, Maiestate, v–au scotocit prin cameră, au găsit monedele antice. N–ar fi exclus să fi găsit…

Şi altceva.

— Nu. Altceva n–aveau ce găsi. Dar trebuie să vorbesc cu voi, cu amândoi.

— Ne–ar trebui un fel de ascunzătoare, zise Julie. Unde să ne putem întâlni.

— Pot să aranjez treaba asta, zise Samir. Dar am nevoie de câteva ore. Puteţi să veniţi la mine, dincolo de Marea Moschee, la ora trei? Am să mă îmbrac ca voi.

— Vin cu voi! Insista Julie. Nimic nu mă poate împiedica de la aceasta.

— Julie, tu nu ştii ce am făcut, îi şopti Ramses.

— Ah, atunci trebuie să–mi spui, zise ea. Samir poate procura aceste straie pentru mine, ca şi pentru el însuşi.

— O, cât te iubesc! Murmură Ramses aproape imperceptibil. Şi am nevoie de tine. Dar spre binele tău, Julie, să nu…

— Orice ar fi, rămân cu tine.

— Maiestate, pleacă acum! Hotelul ăsta este plin de poliţişti. O să vină din nou să ne interogheze. La moschee. La ora trei.

Tare îl mai durea pieptul, dar nu era pe moarte. Şedea prăbuşit pe un scăunel de lângă pat. Avea nevoie de o sticlă cu băutură, care se afla în cealaltă cameră, dar n–avea putere să se ducă s–o ia. Tot ce putea să facă era să–şi încheie încet nasturii la cămaşă.

Se întoarse să o privească din nou, să–i vadă faţa netedă ca ceara, în timp ce dormea. Dar acum îi erau ochii deschişi.

Se ridică în capul oaselor şi–i întinse flaconul.

— Doctoria, zise ea.

— Da, am s–o aduc. Dar tu trebuie să rămâi aici. Înţelegi?

Îi explică mai întâi în latineşte. Aici eşti în siguranţă. Trebuie să rămâi în această cameră.

Se părea că ea nu voia să facă acest lucru.

— Unde o să te duci? Întrebă ea, aruncând o privire în jur;

Se uită la fereastra de lângă pat, deschisă spre soarele pieziş al după–amiezei şi spre un perete văruit. Egipt. Nu cred că ăsta este Egiptul!

— Ba da, ba da, draga mea. Trebuie să încerc să–l găsesc pe Ramses.

Din nou scânteia aceea, apoi tulburarea şi, deodată, panica…

Dar el se ridică; nu mai putea amâna acest lucru. Putea numai să spere şi să se roage ca Ramses să fi scăpat într–un fel de urmăritorii lui. Cu siguranţă, Julie şi Alex mobilizaseră avocaţii potriviţi. Orice s–ar fi întâmplat, el trebuia să încerce să ajungă la hotel.

— Nu lipsesc foarte mult, Maiestate, îi zise. Am să mă întorc cât de curând cu doctoria.

Ea nu părea să aibă încredere în el. Îl privi cu suspiciune când ieşi din cameră. Malenka şedea ghemuită tot în colţul salonului. Tremura şi se holba la el cu ochi goi, stupizi.

— Dragă Malenka, ascultă–mă, zise el, ducându–se să–şi ia bastonul de lângă bufetul de băuturi. Vreau să ieşi cu mine, să încui uşa şi să fii cu ochii în patru.

Fata o fi înţeles? Privirea ei fixă aluneca pe lângă el; el se învârti pe loc şi o văzu pe Cleopatra în uşă: desculţă, cu părul în neorânduială, din nou arătând ca o adevărată sălbăticiune, în rochia englezească de mătase trandafirie. Privea fix la Malenka.

Suspinând şi scâncind, fata se dădu înapoi. Era clar că–i repugna ceva, că se temea de ceva.

— Nu, nu, scumpo. Vino cu mine, zise Elliott. Nu–ţi fie frică, n–o să–ţi facă niciun rău.

Malenka era prea îngrozită ca să mai asculte sau să dea curs vreunei sugestii. Plânsetul ei vrednic de milă devenise mai agitat. Faţa inexpresivă a Cleopatrei se transformă într–o mască a furiei.

Cleopatra veni spre femeia neajutorată, care se holba la oasele goale de la mână şi de la picior.

— Ea nu e decât o servitoare, zise contele, întinzând mâna spre braţul Cleopatrei.

Răsucindu–se brusc, ea îi dădu două palme, trântindu–l pe spate. În cădere, contele se izbi de colivia papagalului. La auzul ţipetelor isterice ale Malenkăi, pasărea începu să cârâie nebuneşte, lovindu–se cu aripile de stinghii.

Elliott încercă să revină la poziţia verticală. Fata trebuia să termine cu ţipetele. Era un dezastru. Cleopatra, mutându–şi privirea de la pasărea care cârâia la femeia care ţipa, părea a fi ea însăşi în pragul isteriei. Făcu un pas înainte spre femeie, apucând–o de gât şi forţând–o să cadă în genunchi, aşa cum făcuse cu Henry numai cu câteva ore în urmă.

— Nu, opreşte–te!

Elliott se aruncă asupra ei. De data aceasta, nu trebuia să se mai întâmple, dar încă o dată simţi lovitura ei puternică

proiectându–l cât colo. Se izbi de perete, mâinile proptindu–i–se de tapet. Apoi se auzi acel zgomot fără nume. Fata murise.

Cleopatra îi frânsese gâtul.

Pasărea încetase să mai cârâie. Scrută cu un ochi rotund şi inexpresiv interiorul camerei. Malenka zăcea cu faţa–n sus pe covor, cu capul sucit într–o parte, într–un unghi imposibil, cu ochii ei căprui închişi pe jumătate.

Cleopatra, în picioare, o ţintea cu privirea. Se vedea că gândurile nu–i dădeau pace.

— Fata e moartă, zise ea în latineşte.

Elliott nu răspunse. Se prinse de marginea bufetului placat cu marmură şi, cu efort, se ridică în picioare. Bătăile din piept nu mai contau. Nimic nu se putea compara cu durerea din sufletul lui.

— De ce ai făcut asta? Murmură el.

O, dar era o nebunie să ceri o asemenea explicaţie de la această fiinţă. De la această femeie al cărei creier era vătămat, fără îndoială, aşa cum trupul îi era vătămat. Deşi era frumoasă.

Era aproape inocent felul în care îl privea fix pe Elliott.

Apoi se uită din nou la femeia moartă.

— Spune–mi, lord Rutherford, cum am ajuns aici?

În timp ce se apropia de el, ochii i se îngustau. Cu o mişcare a mâinilor şi fără efort, îl ajuta să stea drept. Îi ridică bastonul de jos şi i–l puse în mâna stângă.

— De unde am venit, lord Rutherford? Întrebă ea, aplecându–se înainte, cu ochii dilataţi şi plini de spaimă. Lord

Rutherford, am fost moartă?

Nu aşteptă să–i răspundă; ţipa cu intermitenţe. Elliott o îmbrăţişă şi cu mâna îi acoperi gura.

— Ramses te–a adus aici. Ramses! L–ai strigat pe nume.

L–ai văzut.

— Da! Zise ea.

Stătea dreaptă, fără să se agite, mulţumindu–se să–l ţină de mână.

— Ramses era acolo. Şi când… când l–am strigat, a fugit de mine. Că femeia, a fugit de mine! Cu aceeaşi privire în ochi.

— El a vrut să revină la tine, dar alţii l–au împiedicat.

Acum, trebuie să mă duc să–l găsesc. Înţelegi? Trebuie să stai aici. Trebuie să mă aştepţi, îi spuse, în timp ce ea privea lung, părând că nu–l vede. Ramses are doctoria, zise el. Am s–o aduc aici.

— În cât timp?

— În câteva ore, răspunse el. Suntem la jumătatea după–amiezei. Până se întunecă voi fi înapoi.

Ea gemu din nou şi, presându–şi dinţii cu policarul ei strâmb, privi fix spre duşumea. Brusc, arăta ca un copil, un copil luptându–se cu o enigmă de nepătruns.

— Ramses, murmură ea.

În mod clar, nu ştia bine cine era Ramses.

O bătu uşor pe umăr; apoi, cu ajutorul bastonului, se apropie de trupul fetei. Pentru numele lui Dumnezeu, ce era să facă el cu acel trup neînsufleţit? Să–l lase să zacă şi să putrezească pe măsură ce trec orele? Cum să–l îngroape în grădină, când el de–abia se mişca? Închise ochii şi râse amar în sinea lui. Parcă trecuseră o mie de ani de când nu îl văzuse pe fiul său sau pe Julie sau camerele civilizate ale unei clădiri banale, ca hotelul Shepheard. Parcă trecuseră o mie de ani de când începuse a se comporta şi el ca toţi oamenii, iubind ca toţi oamenii; sau de când credea în toate acestea; de când făcea sacrificiile care erau în firea lucrurilor să fie făcute.

— Du–te şi adu doctoria! Îi zise ea.

Se postă între el şi fata moartă. Apoi se aplecă şi o ridică pe Malenka de braţul drept. Fără efort, târî femeia pe covor, pe lângă pasărea cârâitoare, care avea acum buna inspiraţie de a tăcea, şi o aruncă în curte, ca şi când ar fi fost o păpuşă de cârpă. Cadavrul se izbi cu faţa de zidul de vizavi.

— Acum nu mai sta pe gânduri! Du–te la Ramses! Du–te!

— Trei ore, îi zise el, exprimându–se din nou în cele două limbi. Trage zăvorul după mine! Vezi zăvorul?

Ea se întoarse şi se uita la uşă. Încuviinţă din cap.

— Foarte bine, lord Rutherford, zise ea în latineşte. Până se întunecă.

Ea nu trase zăvorul. Aşteptă în prag, cu mâna pe tocul uşii, pândind momentul plecării lui. Lui îi luă ceva timp până se făcu nevăzut.

Iar ea trebuia să plece de–aici! Trebuia să vadă unde se afla! Acesta nu putea fi Egiptul. Nu putea să înţeleagă de ce era aici, de ce–i era atât de foame, de ce nu se putea sătura şi de ce avea această dorinţă vie, mistuitoare de a fi în braţele unui bărbat. L–ar fi oprit cu forţa pe lordul Rutherford dacă n–ar fi trebuit să–l lase să plece în misiunea lui.

Dar ce misiune? Nu–şi aminti imediat. El spunea că vrea să

procure doctoria, dar ce era doctoria? Cum să trăiască ea cu aceste răni cumplite?

Numai cu o clipă în urmă aflase ceva, ceva în legătură cu femeia aceea moartă, acea tânără sclavă care ţipa şi căreia ea îi frânsese gâtul.

A, dar primul lucru pe care–l avea de făcut era să plece de aici înainte ca lordul Rutherford să se întoarcă şi s–o dojenească precum un profesor şi să–i spună să rămână.

Îşi amintea ca prin vis străzile pe care le văzuse mai înainte, pline de monştri bubuitori, făcuţi din metal, pline de fum înecăcios şi zgomot asurzitor. Cine erau oamenii pe care–i văzuse în jurul ei? Femei în rochii ca ale ei…

Fusese îngrozită atunci; îşi simţise trupul ca pe un focar al durerii şi al destrămării. Acum îi era plin de pofte şi obsesii.

Nu trebuia să se teamă. Trebuia să aibă curaj.

Se întoarse în dormitor. Deschise revista *Harper's Weekly* şi privi schiţele cu femei drăguţe, îmbrăcate în rochii stranii care le făceau talia de viespe. Apoi se privi în oglinda din uşa dulapului.

Avea nevoie de ceva de pus pe cap şi de sandale. Da, sandale. Scotoci repede prin dormitor şi le găsi într–un dulap de lemn – sandale din piele încrustată cu aur, numai bune pentru picioarele ei; şi un lucru mare, straniu, cu flori din mătase, un lucru ca acela pe care–l porţi ca să nu te ude ploaia.

Privindu–l, îi veni să râdă. Apoi şi–l puse pe cap şi–şi legă panglicile pe sub bărbie. Acum semăna foarte mult cu femeile din revistă. Numai la mâini nu semăna. Cum să le facă să arate altfel?

Făcu ochii mari la oasele dezvelite ale degetului mare de la mâna dreaptă. Îl acoperea o pojghiţă subţire de piele, ceva ca mătasea, o mătase mai diafană decât cea a rochiei.

Pojghiţa era îmbibată cu sânge, dar era transparentă. Şi simplul fapt că–şi vedea oasele îi produse ameţeli, o zăpăci din nou.

O amintire – cineva stând aplecat asupra ei. Nu, să nu se mai repete povestea asta. Trebuia să–şi înfăşoare mâna în ceva, într–un bandaj. Mâna stângă arăta destul de bine. Se întoarse şi începu să scotocească prin dulapul cu îmbrăcăminte de damă.

Aşa făcu cea mai drăguţă descoperire! Aici erau două mici articole din mătase, bune pentru mâini. Erau albe şi cusute cu perle! Fiecare avea câte cinci degete şi fusese croit ca să îmbrace mâna perfect. Cât ai clipi şi le trase pe mâini;

Acum oasele nu se mai vedeau deloc.

Ah, minunile a ceea ce lordul Rutherford numise „timpuri moderne”! Aceste timpuri ale cutiilor muzicale şi ale „automobilelor”, cum le spunea el, ale lucrurilor pe care ea le văzuse dimineaţă înconjurând–o din toate părţile, ca nişte mari şi agitaţi hipopotami ieşiţi din apele unui râu…

Cum le–ar zice lordul Rutherford acestor lucruri bune să–ţi îmbraci mâinile cu ele?

Ca să nu mai piardă timpul, se duse la masa de toaletă, luă de acolo câteva monede mici şi le puse în buzunarul bine ascuns al fustei grele.

Când deschise uşa din faţă a casei, privirea i se opri asupra trupului neînsufleţit, afară, în curtea interioară, îngrămădit la zid. Era ceva – ce anume? — Trebuia să–l înţeleagă, dar nu putea să–şi dea seama… Ceva…

Văzu din nou silueta vagă, aplecată asupra ei. Auzea din nou acele cuvinte sacre. O limbă despre care ştia că i se adresează ei. *Aceasta a fost limba bunicilor tăi*, *trebuie s–o înveţi*. Da, dar se întâmplase într–o altă epocă. Erau într–o cameră luminoasă, cu marmură italiană, iar el îi fusese profesor. De data aceasta, fusese întuneric şi cald şi ea se zbătuse să se ridice ca din genune, ea, cu membrele ei slabe, cu gura plină de apă de nici nu putea să strige.

— Inima ta bate din nou… Revii la viaţă… încă o dată eşti tânără şi puternică. Acum şi pentru totdeauna.

„Nu, nu mai plânge! Nu te căzni să pătrunzi aceste lucruri, să le înţelegi.” Silueta se îndepărtase; ochi albaştri. Ea cunoscuse acei ochi albaştri. „îndată ce am băut lichidul, s–a produs efectul. Preoteasa mi–a arătat în oglindă… ochi albaştri. A, dar a cui voce a fost?” Acea voce care a spus rugăciunea în întuneric, vechea rugăciune sfântă pentru ca gura mumiei să se deschidă…

Ea îl strigase pe nume! Iar aici, în această căsuţă stranie, lordul Rutherford îi pronunţase şi el numele. Lordul Rutherford pleca…

„Până se întunecă, va fi înapoi…”

N–avea niciun rost. Se uită lung prin pasajul boltit la trupul neînsufleţit. Trebuie să pătrundă în această ţară ciudată. Să–şi aducă aminte că era extrem de uşor să–i omori, să le frângi gâtul, ca pe nişte tulpini fragile.

Se grăbi să iasă, fără să închidă uşa. Casele văruite îi păreau familiare şi ospitaliere. Cunoscuse asemenea oraşe. Poate că

acesta era Egiptul; dar nu, nu era posibil.

Porni în grabă, ţinând strâns de panglici, ca vântul să nu–i zboare ciudatul lucru de pe cap. Ce uşor i se părea să meargă repede. Iar soarele îi făcea impresia că era atât de prietenos cu ea. Soarele... într–o străfulgerare îl văzu revărsându–se printr–un portal înalt într–o peşteră. Se deschisese un oblon de lemn.

Auzi zdrăngănitul lanţului.

Apoi totul pieri, amintirea, dacă o fi fost cu adevărat o amintire. „Trezeşte–te, Ramses!”

Acesta era numele lui. Dar acum puţin îi păsa. Era liberă să hoinărească prin acest oraş; liberă să descopere, să vadă!

MERGÂND PRIN vechiul Cairo, Samir cumpără câteva haine de beduin din primul magazin care vindea asemenea articole. Se furişă într–un restaurant, un loc murdar, plin de francezi scăpătaţi, şi acolo îşi puse pe el costumul larg, menit să–i servească de travesti, şi ascunse celelalte lucruri – cele pe care le cumpărase pentru Julie – la subsuoară, pe sub straie.

Îi plăcea acest costum ţărănesc, larg, care era infinit mai vechi decât hainele şi pălăriile făcute de comandă, purtate de majoritatea egiptenilor. De fapt, era, probabil, cea mai veche modă, încă la mare preţ – îmbrăcămintea lungă şi largă a celor ce cutreierau deşertul. Se simţea liber în acel costum şi ferit de toate privirile.

Pe străzile întortocheate, desfundate ale oraşului arab Cairo, îşi făcu în grabă drum spre casa lui Zaki, vărul său, un om cu care nu–i plăcea să aibă de–a face, dar un om de la care obţinea, mai uşor şi mai eficient ca de la nimeni altul, exact ceea ce–i făcea trebuinţă. Şi cine ştie cât timp avea să se ascundă Ramses în Cairo? Cine ştie cum se vor rezolva aceste cazuri de omor?

Ajungând la atelierul de confecţionat mumii al vărului său – cu siguranţă, unul dintre cele mai neplăcute locuri din întreaga lume – intră pe poarta laterală. Afară, în bătaia cumplitului soare al după–amiezei, un morman de trupuri recent înfăşurate în pânză. Înăuntru, fără îndoială, altele fierbeau în cazan.

Un lucrător săpa un şanţ în care urma să fie puse, pentru câteva zile, aceste noi mumii, ca să se închidă la culoare, în pământul jilav.

Priveliştea îl dezgustă total pe Samir, deşi cunoscuse încă de copil acest mic atelier, deci cu mult înainte de a şti că există mumii adevărate, trupuri ale strămoşilor care aşteaptă să fie studiate, să fie apărate de hoţi şi de răufăcători, să fie păstrate.

— Priveşte lucrurile din alt punct de vedere, îl contrazisese

cândva Zaki. Noi suntem mai buni decât hoţii, care–i vând pe vechii noştri regi bucată cu bucată străinilor. Ceea ce vindem noi nu este sacru. Este fals.

Bunul şi bătrânul Zaki! Samir era pe punctul de a se adresa unuia dintre oamenii prezenţi acolo, un om care, de fapt, era ocupat cu înfăşurarea unui cadavru. Chiar atunci Zaki însuşi ieşi din căsuţa plină de fum.

— Hei, Samir! Mă bucur de fiecare dată când te văd, vere!

Hai şi bea o cafea cu mine, vere!

— Nu acum, Zaki. Am nevoie de ajutorul tău.

— Desigur, n–ai fi aici dacă n–ai avea nevoie de ajutor.

Samir primi reproşul cu un zâmbet umil în colţul buzelor.

— Zaki, am nevoie de un loc sigur, de o căsuţă cu o uşă solidă şi o intrare pe din dos. Secretă. Pentru câteva zile sau, poate, pentru mai multe… Nu ştiu…

Zaki râse îngăduitor, dar cu un aer superior:

— Ah, iată un om cult, unul pe care toată lumea îl respectă, care vine la mine pentru o ascunzătoare!

— Nu mă refuza, Zaki, zise Samir, scoţând un teanc de bancnote de sub haină şi oferindu–l vărului său. O casă sigură. Plătesc!

— În regulă, cunosc un astfel de loc, zise Zaki. Hai înăuntru şi bea o cafea cu mine. Tragi o dată în piept şi te obişnuieşti cu mirosul.

Zaki spunea asta de zeci de ani. Samir nu se obişnuise niciodată cu mirosul. Dar, în acel moment, se vedea nevoit să facă ce–i zicea vărul lui, aşa că îl urmă în „camera de îmbălsămare”, o încăpere mizerabilă, unde, în permanenţă, o cadă plină cu bitum şi alte chimicale fierbeau la foc mic, în aşteptarea îmbăierii unui alt cadavru.

În trecere, Samir văzu în cazan o nouă victimă. I se făcu rău. Întoarse capul în altă parte, dar nu înainte de a fi întrezărit un nefericit cu faţa în jos în masa lichidului şi cu părul negru plutind la suprafaţă.

— Ce zici de o mumie drăguţă, proaspăt confecţionată? Îl tachină Zaki. Direct din Valea Regilor. Spune–mi din ce dinastie să fie şi ţi–o dau ţie. Bărbat, femeie, orice doreşti!

— Ascunzătoarea, vere!

— Da, da. Am libere câteva asemenea case. Mai întâi, să bem cafeaua şi te trimit acolo cu o cheie. Spune–mi ce ştii despre furtul din muzeu! Despre mumia care a fost furată… Era autentică, tu ce crezi?

Elliott intră năucit în holul hotelului Shepheard. Ştia că e nepieptănat, că praful şi nisipul îi intraseră în pantaloni şi chiar în haină. Îl durea piciorul stâng, deşi nu–l mai simţea ca atare. Îl deranja faptul că sub cămaşa şi haina şifonată era lac de transpiraţie. Îşi zicea că trebuia să fi fost mulţumit că se afla acolo – la loc sigur şi depărtat de toate grozăviile la care fusese martor şi la care participase. Dar aceste lucruri i se păreau reale; nu scăpase de atmosfera acelei căsuţe.

Cât durase călătoria din partea veche a oraşului Cairo până la hotel, într–un taxi care–l hurducase pe un traseu insuportabil de aglomerat, se gândise că Malenka murise deoarece el o dusese pe femeie acolo. Pentru Henry nu suferea. Dar Malenka îi varămâne pentru totdeauna pe suflet. Şi ucigaşa, monstruoasa lui regină înviată din morţi… Ce va face cu ea dacă nu–l va găsi pe Ramsey? Se va întoarce împotriva lui?

Ceea ce trebuia făcut acum era să–l găsească pe Samir, deoarece el ştia unde era Ramsey.

Nu era deloc pregătit să–l vadă pe Alex precipitându–se spre el şi îmbrăţişându–l, încercând să nu–l lase să meargă la recepţie.

— Tată, mulţumesc cerului că eşti aici!

— Unde–i Ramsey? Trebuie să–i vorbesc imediat.

— Tată, nu ştii ce s–a întâmplat? E căutat prin toate ungherele oraşului Cairo. Pentru omor, tată, şi aici, şi la Londra. Julie este înnebunită. Nu mai ştim ce să facem. Şi Henry, nu–l găsim pe Henry! Tată, unde ai fost?

— Tu să stai cu Julie, ai grijă de ea, îi zise el. Să mai aştepte americanca ta, domnişoara Barrington!

Elliott încercă să se deplaseze spre recepţie.

— Domnişoara Barrington a plecat, zise Alex, făcând un gest de abandonare a acestui subiect. Întreaga ei familie şi–a schimbat planurile azi–dimineaţă, după ce poliţia a venit să–i chestioneze despre Ramsey şi despre noi.

— Îmi pare rău, murmură el. Dar acum lasă–mă, trebuie să–l găsesc pe Samir.

— Atunci eşti un norocos. Tocmai a venit.

Alex făcu un semn înspre casier. Samir tocmai completase un mandat de plată pentru o sumă de bani pe care acum îi număra şi–i punea deoparte. Avea o bocceluţă la subsuoară şi părea să fie grăbit.

— Fiule, lasă–mă în pace acum! Zise Elliott, grăbindu–se să–i iasă în întâmpinare lui Samir.

Samir ridică privirea tocmai în momentul în care Elliott ajunse

la tejgheaua de marmură. Elliott îl trase deoparte.

— Trebuie să–l întâlnesc! Şopti Elliott. Dacă ştii unde este, trebuie să–l întâlnesc!

— Domnule conte, vă rog.

Samir privi înjur, examinând lent şi, aparent, la întâmplare, întregul hol.

— Autorităţile fac cercetări ca să–i dea de urmă. Oamenii sunt acum cu ochii pe noi.

— Dar dumneata ştii unde este. Sau cum să i se transmită un mesaj. Ştii totul despre el, de la început ai ştiut.

Ochii lui Samir deveniră impenetrabili. Era ca şi când poarta sufletului său s–ar fi închis ferm.

— Transmite–i mesajul ăsta din partea mea.

Samir dădu să plece.

— Spune–i că ea e la mine.

Samir şovăi.

— Cine? Întrebă el în şoaptă. Ce vreţi să spuneţi'?

Elliott îl apuca strâns de braţ.

— El ştie. Şi *ea* ştie cine este ea însăşi! Spune–i că am luat–o de la muzeu. Şi că o ţin într–un loc sigur. Am stat cu ea toată ziua.

— Nu vă înţeleg.

— Dar el o să înţeleagă. Acum, ascultă cu atenţie! Spune–i că soarele a ajutat–o. A vindecat–o, şi acelaşi efect l–a avut…

Şi doctoria din flacon.

Contele scoase flaconul gol şi–l puse în mâna lui Samir, care se încruntă, ca şi când i–ar fi fost frică de acea sticluţă; ca şi când n–ar fi vrut să fie atins de acel obiect şi n–ar fi ştiut ce

Dumnezeu să facă din moment ce atingerea se produsese.

— Ea are nevoie de mai mult! Zise Elliott. Este vătămată, pe dinăuntru şi pe dinafară. E nebună.

Cu coada ochiului, îl văzu venind pe Alex, dar îi făcu semn să aştepte şi se apropie şi mai mult de Samir.

— Spune–i să mă contacteze diseară la şapte. La cafeneaua franceză numită Babilon, în cartierul arab. Voi sta de vorbă numai cu el…

— Dar, aşteptaţi, trebuie să–mi explicaţi…

— Ţi–am spus. El o să înţeleagă. Sub niciun motiv să nu mă contacteze aici. E prea periculos. Nu vreau ca fiul meu să fie amestecat în afacerea asta. La Babilon, la şapte! Şi mai spune–i ceva: ea a ucis de trei ori. Şi o va face din nou…

Elliott îl părăsi brusc pe Samir, întorcându–se spre fiul său şi cerându–i să–l ajute.

— Hai, sprijină–mă să urc scările, zise el. Trebuie să mă odihnesc. Sunt pe punctul de a leşina.

— Dumnezeule mare, tată, ce se întâmplă?

— Asta să–mi spui tu acum. Ce s–a întâmplat de când am plecat? O, şi recepţia… Spune la recepţie că nu vreau să vorbesc cu nimeni! Să nu mă sune în cameră! Să nu dea voie nimănui să urce la mine!

„Numai câţiva paşi în plus”, îşi zise el când se deschiseră uşile liftului. Dacă ar putea să–i facă, pentru a ajunge la un pat curat. Acum avea ameţeli; şi aproape că–i era greaţă. Îi era recunoscător fiului său, care–l ţinea strâns de după umeri şi nu–l lăsa să cadă.

Îndată ce ajunse în cameră, Elliott îşi pierdu complet echilibrul. Dar Walter era de faţă şi, împreună cu Alex, îl ajută să ajungă la pat.

— Vreau să stau în capul oaselor, zise el, posomorât că un invalid bătrân.

— Vă pregătesc, stăpâne, o baie bună, fierbinte, odihnitoare.

— Bine, Walter, dar, întâi, să–mi aduci ceva de băut. Whisky scoţian. Şi să pui sticla lângă pahar.

— Tată, nu te–am văzut niciodată într–o stare ca asta. Am să–l sun pe doctorul hotelului.

— Să nu faci asta! Zise Elliott pe un ton care–l făcu pe

Alex să tresară, ceea ce era foarte bine. Lady Macbeth ar fi avut vreun folos de la un doctor? Nu cred că vreun doctor ar fi ajutat–o…

— Tată, ce sunt vorbele astea?

Vocea lui Alex ajunsese o şoaptă, aşa cum i se întâmpla totdeauna când era, realmente, supărat. În faţa lui, Walter puse paharul în mâna lui Elliott.

Acesta luă o înghiţitură de whisky.

— Ah, ce bun este, oftă el.

În casa aceea îngrozitoare, în casa aceea a morţii şi a nebuniei, exista o duzină de sticle cu băutura preferată a lui Henry, dar el nu se putuse hotărî să se atingă de ele, să bea dintr–un pahar care fusese al lui Henry, sau să ia vreo îmbucătură din mâncarea lui. I–o oferise ei, dar el însuşi nu se putuse hotărî să se atingă nici de mâncarea, nici de băutura

fiului lui Randolph. Acum se delecta cu whisky scoţian. Căldura plăcută pe care băutura i–o trimitea prin tot corpul se deosebea clar de arsură din piept.

— Acum, Alex, ascultă ce–ţi spun, zise el, luând încă o înghiţitură. Trebuie să pleci imediat din Cairo. Trebuie să–ţi faci bagajul acum şi să iei trenul de ora cinci spre Port Said.

Te duc chiar eu la gară.

Cât de lipsit de apărare păru dintr–o dată fiul său. Era doar un băiat, un băiat simpatic. „Acesta este visul meu de nemurire, îşi zise el în gând; iar visul acesta dăinuia dintotdeauna.

Alex al meu, trebuie să plece imediat în Anglia, unde va fi în siguranţă."

— Nici vorbă de aşa ceva, tată, zise Alex cu aceeaşi amabilitate. Nu pot s–o las pe Julie aici.

— Nu vreau s–o părăseşti pe Julie. Ai s–o iei cu tine. Du–te acum la ea! Spune–i să se pregătească! Fă cum îţi spun!

— Tată, nu înţelegi. Ea n–o să plece până nu–l scoate pe Ramsey din încurcătură. Şi nimeni nu–l găseşte pe Ramsey, nici pe

Henry. Tată, până nu se rezolvă problema asta, nu cred că autorităţile vor permite ca vreunul dintre noi să plece.

— Doamne sfinte!

Alex îşi scoase batista, o împături cu grijă şi–i şterse fruntea lui Elliott. O împături din nou şi i–o dădu tatălui său.

— Tată, tu nu crezi că tocmai Ramsey să fi săvârşit aceste lucruri groaznice, nu–i aşa? Vreau să spun că ţin destul de mult la Ramsey!

— Baia e gata, stăpâne, zise Walter din pragul uşii.

— Bietul Alex, murmură Elliott. Bietul de el! E aşa cumsecade şi cinstit!

— Tată, spune–mi ce s–a întâmplat! Nu te–am văzut niciodată în starea asta. Nu mai eşti cel care erai.

— O, ba da, tot eu sunt. Cel adevărat. Disperat şi isteţ şi plin de visuri nebuneşti ca întotdeauna. Sunt pe deplin eu însumi. Să ştii, fiule, că atunci când vei moşteni titlul, vei fi, probabil, singurul conte Rutherford, decent şi onorabil, din toată istoria noastră.

— Eşti din nou filosof. Iar eu nu sunt chiar atât de decent şi onorabil. Nu sunt decât un om bine educat, ceea ce sper că este un substitut acceptabil. Acum, hai la baie! O să te simţi mai bine. Şi, te rog, nu mai bea whisky!

Apoi, Alex îl chemă pe Walter să–i dea o mână de ajutor.

Miles Winthrop privea uimit la telegrama pe care i–o înmânase bărbatul din faţa lui.

— S–o aresteze'? Pe Julie Stratford! Pentru furtul unei mumii de mare valoare din Londra'? Dar asta e nebunie, oricum ai lua–o! Eu şi Alex Savarell am mers împreună la şcoală! Voi contacta chiar eu conducerea de la British Museum.

— Foarte bine, dar fă–o numaidecât! Zise celălalt. Guvernatorul e furios. Departamentul Antichităţilor este scandalizat. Şi găseşte–l pe Henry Stratford! Dă–i de urma acelei cucoane a lui, acelei dansatoare, Malenka. Stratford este pe undeva, prin Cairo, şi destul de ameţit de băutură, fii sigur de asta. Între timp, arestează pe cineva, să nu–i sară şefului ţandăra.

— Nici nu mă gândesc! Murmură Miles, ridicând receptorul.

Ce mai bazar! Totul era de vânzare aici – ţesături scumpe, prafuri, mirodenii şi nişte mecanisme ciudate care fac tic–tac, tic–tac, şi au numere romane pe ele, bijuterii, oale de tot felul şi de–ale gurii! Dar ea n–avea bani să cumpere mâncare! Primul negustor ambulant îi spusese în engleză, gesticulând semnificativ, că banii pe care–i avea nu erau buni de nimic.

Continuându–şi plimbarea, asculta vocile venite din toate părţile, sesiza crâmpeie de vorbe englezeşti, încerca să înţeleagă.

— Nu dau eu atâta. E prea scump, vrea să ne jupoaie…

— Numai un păhărel, hai! Ne coacem pe căldura asta.

— Oh, şi aceste coliere, ce drăguţe!

Râsete, zgomote îngrozitoare ce–ţi sfredeleau timpanul…

Le mai auzise înainte. Îşi duse mâinile la urechi, pe sub pălăria mare de pe cap. Trecuse mai departe, încercând să facă abstracţie de ceea ce o deranja şi să asculte doar ceea ce–i era de trebuinţă pentru a învăţa.

Tresări brusc la auzul unui zgomot monstruos, inimaginabil, şi încercă să vadă de unde venea. Era pe punctul de a ţipa. Mâinile nu reuşeau să–i protejeze urechile. Înainta poticnindu–se, sesizând că oamenii din jur nu erau speriaţi, că abia dacă îi dădeau atenţie.

Trebuia să dezlege acest mister! Şi deşi lacrimile îi scăldau obrajii, continuă să înainteze.

Ceea ce zări imediat după aceea o umplu de o spaimă fără nume. Nu găsea în nicio limbă cuvinte ca să descrie ceea ce

vedea. O magaoaie imensă, neagră, ce înainta pe roţi de metal şi vomă fum pe horn. Zgomotul era atât de mare, încât le acoperea pe toate celelalte. Urmau care mari, din lemn, prinse de măgăoaie prin cârlige uriaşe din fier negru. Întreagă această caravană monstruoasă mergea bubuind de–a lungul unei subţiri benzi de metal. Zgomotul deveni şi mai puternic în momentul în care îi trecu prin faţă şi intră în gura de balaur a unui tunel, în care era o mare înghesuială, ca şi când toţi oamenii ar fi încercat să se apropie de ea.

Faţă–n faţă cu strania apariţie, Cleopatra oftă adânc. O, de ce îşi părăsise ascunzătoarea? De ce îl părăsise pe lordul

Rutherford, care ar fi apărat–o? Dar tocmai în momentul în care se părea că n–ar putea să existe ceva mai rău decât huruitul îngrozitor al acelui lanţ de vagoane, intră în tunel ultimul vagon, iar ea zări, dincolo de drumul de fier, o mare statuie de granit a lui Ramses. Faraonul apărea stând în picioare, ţinând sceptrul cu amândouă mâinile.

Privi stupefiată la acest colos. Luat din ţara ei, din ţara a cărei regină fusese, acest monument părea acolo grotesc, stingher şi ilar.

Se trase înapoi. Se apropia un alt car demonic, scârţiind şi pârâind. Trecu pe lângă ea cu vuiet, ascunzând statuia faraonului.

În sufletul ei, departe de tot acest context, Cleopatra se simţea împinsă înapoi în întunericul, în apa neagră din care ieşise.

Deschizând ochii, se trezi cu un tânăr englez aplecat asupra ei. O îmbrăţişase cu o mână şi acum o ridică, spunându–le celorlalţi să plece. Femeia înţelese că tânărul se interesează de ea şi de ce serviciu i–ar putea face.

— Cafea, şopti ea. Aş dori puţin zahăr în cafea. Erau cuvinte auzite la maşina vorbitoare pe care i–o arătase lordul

Rutherford.

— Aş vrea un pic de lămâie în ceai.

— Da, da, desigur. Îţi fac rost de cafea. Am să te duc acolo, la cafeneaua britanică! Spuse englezul, înseninându–se la faţă.

Apoi o ajuta să se ridice în picioare. Ce musculatură tinerească avea! Şi ochi albaştri, de o nuanţă atât de nobilă, aproape la fel ca…

Aruncă o privire înapoi, peste umăr. Nu era un vis. Statuia se afla acolo, dominând de pe soclul ei drumul de fier; auzea vuietul acelor căruţe, deşi nu se vedea niciuna.

Din nou se simţi slăbită şi se poticni; el o prinse şi o ajută să se ţină dreaptă.

Sorbea cuvintele tânărului englez.

— Este un loc drăguţ; poţi să stai jos, să te odihneşti. Află că m–ai băgat în sperieţi acum o clipă. Ai căzut de parcă ţi–ar fi dat cineva cu ceva în cap.

Cafeneaua. „Ne întâlnim în cafenea”, spusese vocea din gramofon. Un loc unde oamenii beau cafea, evident, se întâlnesc, şi stau de vorbă. Plin de femei îmbrăcate în rochii şi de tineri costumaţi ca lordul Rutherford şi ca această elegantă fiinţă, cu conformaţia solidă a braţelor şi picioarelor.

Se aşeză la măsuţa placată cu marmură. Voci şi iarăşi voci peste tot.

— Eu sunt convins că aici totul este de calitate, dar o ştii pe mama, cum vede ea lucrurile.

— Înspăimântător, nu–i aşa? Se spune că avea gâtul rupt.

— O, ceaiul ăsta este rece. Cheamă–l pe ospătar!

Îl observă pe bărbatul de la masa vecină cum îi număra ospătarului nişte hârtii imprimate. Erau bani? Ospătarul îi dădu, în schimb, monede.

I se pusese în faţă o tavă cu cafea fierbinte. Îi era atât de foame, încât ar fi băut tot ce era în recipient, dar ştia că normal este să–l lase pe tânăr să–i toarne în ceaşcă. Lordul

Rutherford îi arătase atâta lucru. Da, tânărul îi turna cafea. Şi ştia să zâmbească drăguţ. Cum să–i spună că–l vrea imediat în pat? Ar trebui să găsească un mic han. Cu siguranţă, oamenii aceştia aveau hanuri.

Vizavi de ea, unei tinere îi mergea gura ca o meliţă:

— Mă rog, mie nici nu–mi place opera. Dacă aş fi la

New York, nu m–aş duce deloc la aşa ceva. Dar, pentru că suntem la Cairo, se presupune că toţi mergem la operă şi că ne place. E ridicol!

— Dar, scumpo, este *Aida*.

Aida. „Divină Aida”. Ea începu să fredoneze melodia, apoi s–o cânte abia perceptibil, prea încet ca să audă şi ceilalţi.

Dar companionul ei o auzea. El îi zâmbea, radia de satisfacţie.

N–ar fi o problemă să îl atragă în pat. Mai greu ar fi fost de găsit patul. Desigur, putea să–l conducă la căsuţa aceea, dar era prea departe până acolo. Se opri din cântat.

— O, nu, nu te opri, zise el. Cântă mai departe.

Cântă mai departe, cântă mai departe. Secretul consta în a aştepta puţin, apoi înţelesul devenea surprinzător de clar.

De la Ramses ştia lucrul acesta. La început, orice limbă pare de nedesluşit. O vorbeşti, asculţi şi, treptat, totul se limpezeşte.

Ramses… Ramses, a cărui statuie se afla printre căruţele de fier! Se întoarse, întinzându–şi gâtul să vadă prin fereastră.

Aceasta avea geamul murdar. Oare, s–a putut fabrica un asemenea lucru? „Timpurile moderne”, zisese lordul Rutherford. Păi, dacă s–au putut face acele căruţe monstruoase, de ce nu s–ar fi putut fabrica şi un asemenea geam?

— Ai o voce frumoasă, foarte frumoasă. Mergi cumva la operă? La Cairo, toată lumea merge la operă sau, cel puţin, aşa se pare.

— Balul va ţine până în zori, zise femeia de vizavi către companioana ei.

— Ei bine, cred că este grozav. Suntem prea departe de civilizaţie ca să ne plângem.

El râse. Fără să vrea, auzise şi el conversaţia femeilor.

— Aici balul se presupune că este evenimentul sezonului.

Se ţine la Shepheard, zise el, luând o înghiţitură de cafea.

Acesta fu semnalul pe care–l aştepta de la el. Ea dădu peste cap întreaga ceaşcă.

Tânărul englez zâmbi şi–i mai turnă din micul recipient.

— Mulţumesc, zise ea, imitând cu grijă înregistrarea de pe disc.

— O, dar nu vrei zahăr?

— Prefer frişcă, dacă nu te superi.

— Sigur.

El îi turnă lapte din belşug în ceaşcă. Asta era frişca? Da, lordul Rutherford îi dăduse ultimul strop pe care–l avea sclava în casă.

— Te duci la bal la Shepheard? Noi stăm la Shepheard, unchiul şi cu mine. Unchiul meu are un magazin aici.

El se opri din nou. La ce se uita atât de concentrat? La ochii ei? La părul ei? El era foarte drăguţ; îi plăcea tenul lui proaspăt. Lordul Rutherford era, fără discuţie, un bărbat chipeş;

Dar acesta avea frumuseţea vârstei tinere.

Ea se întinse peste masă şi–i pipăi pieptul prin materialul hainei, prin mătasea care–i acoperea degetele. Numai de nu i–ar simţi oasele. Ce surprins era… Iată–l înroşindu–se, ca o vestală virgină. Îi năvălea sângele în obraji. Ea zâmbi.

El privi spre cele două femei de vizavi. Dar ele îşi continuau discuţia.

— E, pur şi simplu, a–ntâia!

— Uite, am cumpărat rochia asta, am dat o avere pe ea.

Mi–am zis, ei bine, dacă e să frecventez aceste locuri şi dacă toată lumea merge la…

— La operă, zise ea, râzând. Merge la operă.

— Da, zise el, încă uimit de ceea ce făcuse ea.

Cleopatra deşertă recipientul în ceaşcă şi bău tot conţinutul. Apoi luă ibricelul cu lapte şi–l bău şi pe acesta. Luă zahărul şi şi–l turnă în gură. A, ăsta nu–i plăcea. Îl puse jos, apoi îşi vârî mâna pe sub măsuţă şi–l strânse de picior. El era gata pentru ea! A, bietul băiat, bietul băiat cu ochi mari!

Îşi aminti vremea aceea când, împreună cu Antoniu, adusese în cort câţiva soldaţi tineri şi–i despuiase înainte de a face alegerea. Ce joc grozav fusese acela! Până aflase Ramses ce şi cum. Până la urmă, a existat, oare, ceva de care să n–o fi acuzat? Dar acesta era teribil de încins! O voia.

La un moment dat, ea se ridică de la masă, făcu un semn şi se duse spre uşi.

Afară zgomot. Căruţele. Puţin îi păsa. Dacă nu–i speriau pe toţi aceşti oameni, atunci, cu siguranţă, ele reprezentau ceva în firea lucrurilor. Problema pe care ea trebuia s–o rezolve acum era să găsească un loc. El fu imediat în spatele ei şi–i vorbea.

— Vino, zise ea în engleză. Vino cu mine.

O străduţă; ea îl conducea, păşind peste băltoace. Mai multă umbră aici şi mai multă linişte. Se întoarse şi–şi vârî braţele sub ale lui. El se aplecă s–o sărute.

— Păi, nu aici, nu chiar aici! Zise el nervos. Domnişoară, nu cred că…

— Eu zic aici, murmura ea, sărutându–l şi băgându–şi mâna pe sub hainele lui.

Era fierbinte pielea lui, exact cum îşi dorea. Fierbinte şi plăcut mirositoare… Şi era atât de pregătit mânzul… îşi ridică poalele rochiei trandafirii.

Totul se termină prea repede; ea palpita, ţinându–se de el, cu trupul strâns de–al lui, cu braţele agăţate de gâtul lui. Îl auzi gemând în momentul în care se revărsă în ea. Rămase nemişcat un moment, prea nemişcat. Ea încă mai era străbătută de fiori, dar nu–l putu ademeni din nou. Tânărul se desprinse de ea şi se rezemă de zid. Avea ochii febrili, de parcă ar fi fost bolnav.

— Aşteaptă, te rog, dă–mi un răgaz, zise el când ea începu să–l sărute din nou.

Ea îl studie preţ de câteva secunde. Foarte uşor. Fulgerător, cu mâinile amândouă, îi imobiliză capul şi i–l suci până îi frânse gâtul.

El privea în gol, aşa cum şi femeia, şi bărbatul priviseră în gol. Nu vedea nimic în ochii lui. Nimic. Apoi se prăbuşi lângă zid, cu picioarele desfăcute.

Îl studie. Din nou, avea senzaţia sâcâitoare a unui mister, ceva ce era în legătură cu ea. Ceva în legătură cu ceea ce tocmai făcuse.

Îşi reaminti silueta aceea neclară stând aplecată deasupra ei. Fusese un vis?

— Ridică–te, Cleopatra! Eu, Ramses, te chem!

A, nu! Era suficient să încerce să–şi aducă aminte, că o şi apucă o durere cumplită de cap. Dar durerea nu era fizică. Era o durere sufletească. Auzea femei ţipând, femei pe care le cunoscuse. Femei plângând. Chemând–o pe nume. Cleopatra!

Apoi cineva îi acoperise faţa cu o pânză complet neagră. Mai trăia oare şarpele? I se părea ciudat ca şarpele să–i supravieţuiască. Simţea din nou muşcătura colţilor veninoşi în piept.

Un scurt geamăt înfundat îi scăpă în timp ce stătea acolo, rezemată de zid, privind la băiatul mort. Când se întâmplaseră toate acestea? Unde? Cine fusese ea?

Nu–şi amintea. „Timpuri moderne” aşteaptă…

Se aplecă asupra băiatului şi–i luă banii din haină. Bani şi iarăşi bani într–o cărticică legată în piele. Şi–i vârî în buzunarul adânc, împreună cu alte lucruri. Un carnet cu scriere englezească şi cu o poză minusculă a băiatului. Ce lucru interesant! Foarte frumoasă lucrare! Apoi două bucăţele de hârtie tare având scris pe ele „AIDA”. Şi „OPERA”. Aveau acelaşi mic desen reprezentând un cap de egipteancă pe care îl văzuse în „revistă”.

Cu siguranţă, şi acestea meritau a fi luate. Se debarasă de poza mortului. Băgându–şi în buzunar şi bucăţelele de hârtie cu înscrisuri despre operă, cânta din nou „Divină Aida”. Cu tandreţe, ca pentru ea însăşi, sărind peste trupul băiatului mort şi aventurându–se din nou în tumultul străzii…

„Nu–ţi fie frică. Fă cum fac ei. Dacă ei merg pe lângă drumul de fier, mergi şi tu.”

De–abia îşi reîncepuse plimbarea, că o ajunse din urmă unul din acele scrâşnete de roţi care însoţesc căruţele de fier.

Îşi acoperi urechile, ţipând fără să vrea, iar când ridică privirea, văzu că un alt bărbat elegant îi stă în cale.

— Pot să vă ajut, domnişoară? Nu v–aţi rătăcit pe aici, nu–i aşa? Nu trebuie să mergeţi pe aici, prin zona gării, cu banii aceia care vi se văd în buzunar.

— Gară…

— N–aveţi o poşetă?

— Nu, răspunse ea cu inocenţă.

Îi permise s–o ia de braţ.

— Mă ajuţi? Întrebă ea, amintindu–şi expresia pe care o auzise de o sută de ori de la lordul Rutherford. Pot să mă bizui pe dumneata?

— O, desigur! Zise el.

Şi vorbea serios. Un alt tânăr. Cu ten neted, plăcut.

Doi arabi părăseau, prin spate, hotelul Shepheard, unul ceva mai înalt decât celălalt, amândoi mergând cu paşi mari şi repezi.

— Ţine minte, zise Samir în şoaptă, fă paşii foarte mari!

Dumneata eşti bărbat. Bărbaţii nu fac paşi mici. Şi leagănă–ţi mâinile cu naturaleţe!

— De mult ar fi trebuit să învăţ această şmecherie, răspunse Julie.

Marea moschee mişuna de credincioşi şi de turişti, care veniseră să vadă această minune şi pe musulmanii îngenuncheaţi în adoraţie. Julie şi Samir se mişcau alene printre turiştii care se îmbulzeau. În câteva minute, îl reperară pe arabul înalt cu ochelari fumurii, în straiele lui albe şi largi.

Samir puse o cheie în mâna lui Ramses. Îi şopti adresa şi instrucţiunile. Ramses trebuia să–l urmeze. Nu vor avea mult de mers.

El şi Julie se puseră în mişcare, avându–l pe Ramses la câţiva paşi în urmă.

Ah, îi plăcea de acest bărbat, care–şi zicea american şi avea o voce atât de stranie. Mergeau împreună în trăsura „taxi”, trasă de cai, printre „automobile”. Iar ei nu–i mai era frică.

Înainte de a părăsi „gara”, înţelesese că marile căruţe de fier îi duc pe oameni de colo până colo. Un simplu mijloc de transport. Ce ciudat!

Acest bărbat nu era atât de elegant ca lordul Rutherford, dar vorbea mai încet şi îi venea foarte uşor să–l înţeleagă, mai ales când arăta cu degetul la lucrurile despre care vorbea. Ea ştia acum ce este un automobil Ford şi un Stutz

Bearcat, precum şi o maşină sport cu două locuri. Acest om vindea asemenea lucruri în America. Era negustor de automobile Ford, în America. Până şi săracii îşi puteau cumpăra asemenea maşini.

Strânse mai bine poşeta de pânză pe care i–o cumpărase el, în care ţinea banii şi bucăţelele de carton pe care scria „OPERA”.

— Acesta este locul unde locuiesc turiştii, îi spuse el, mai mult sau mai puţin. Adică acesta este cartierul britanic…

— Englez, zise ea.

— Da, europenii şi americanii vin destul de des aici. Iar clădirea aceea de colo – în ea stau toţi oamenii de vază, britanici şi americani; acela este Shepheard, *hotelul*, dacă înţelegi ce spun.

— Shepheard, *hotelul*? Întrebă, chicotind.

— Acolo, mâine seară urmează să aibă loc balul operei.

Acolo stau şi eu. Eu nu mă omor după operă, zise el, făcând o grimasă, niciodată nu m–a interesat din cale afară. Dar aici, la Cairo, mă rog, ăsta este un lucru important, înţelegi.

— Lucru important, înţelegi.

— Într–adevăr, important. De aceea, am ţinut destul de mult să merg şi la bal, deşi a trebuit să închiriez un frac şi toate celelalte.

Privind–o de la înălţimea lui, avea în ochi o lumină plăcută. Se distra grozav.

La fel şi ea.

— În *Aida* este vorba de Egiptul antic.

— Da, cântă Radames.

— Da! Deci ştii despre ce este vorba. Pariez că–ţi place opera, că o apreciezi, zise el.

Deodată, se încruntă.

— Te simţi bine, micuţă doamnă? Poate că oraşul vechi o să–l găseşti mai romantic. Vrei ceva de băut? Ce–ar fi să facem o mică plimbare cu maşina? E parcată chiar în spate la Shepheard.

— Automobil?

— O, cu mine eşti în cea mai mare siguranţă, domnişoară, sunt un şofer excepţional. Ascultă ce spun! Ai fost la piramide?

Pi–ra–mide.

— Nu, zise ea. Cu maşina ta, bine!

Asta îl făcu să râdă. Pe un ton imperativ, strigă la o trăsură, drept pentru care vizitiul trase calul pe stânga. Se plimbară în

jurul hotelului, în jurul lui Shepheard, o clădire impunătoare, cu parcuri drăguţe.

Ajutând–o să coboare din trăsură, fusese la un pas de a–i atinge locul sensibil. Ea tresări. Dar n–o atinsese. Aceasta îi reaminti că are o rană. Cum se putea trăi cu asemenea dureri groaznice? Acesta era misterul. Orice ar fi, pe înserate trebuia să–l reîntâlnească pe lordul Rutherford. Acesta plecase să stea de vorbă cu omul care putea explica aceste lucruri – omul cu ochi albaştri.

Ajunseră împreună la ascunzătoare. Julie fusese de acord să aştepte în timp ce Samir şi Ramses inspectară cele trei cămăruţe şi grădina părăsită; apoi îi făcură semn să vină şi ea înăuntru. Ramses zăvorî uşa.

În mijlocul unei măsuţe de lemn era o lumânare, fixată într–o sticlă veche de vin. Samir o aprinse. Ramses trase mai aproape două dintre scaunele cu spătare drepte. Julie îl aduse pe celălalt.

Ambianţa era destul de plăcută. Soarele după–amiezei venea dinspre vechea grădină, prin uşa din spate. Încăperea era caldă, dar suportabilă. Fusese încuiată mult timp. În aer plutea un miros incert de mirodenii şi cânepă.

Julie îşi luă de pe cap vălul arab şi–şi scutură părul. Nu şi–l prinsese cu ace din cauza vălului, iar acum deznoda panglica fină care i–l ţinea legat la ceafă.

— Nu cred că tu ai omorât–o pe femeia aceea, zise ea imediat, uitându–se la Ramses.

El arăta ca un şeic în straiele de beduin. Faţa îi era parţial în umbră, iar lumina de la lumânare i se reflecta în ochi.

Samir şedea calm în stânga ei.

— N–am omorât–o, zise Ramses către ea, dar sunt răspunzător pentru moartea ei. Şi am nevoie de ajutorul vostru, al amândurora. Am nevoie de ajutorul cuiva. Am nevoie de iertarea voastră. A sosit timpul să vă spun totul.

— Maiestate, am un mesaj pentru dumneavoastră, zise Samir, şi trebuie să vi–l dau imediat.

— Ce mesaj? Întrebă Julie.

De ce nu–i vorbise Samir şi ei despre acesta?

— E de la zei, Samir? Mă cheamă să dau socoteală? N–am timp pentru mesaje mai puţin importante. Trebuie să vă spun ce s–a întâmplat, ce am făcut.

— Este de la contele de Rutherford, Maiestate. M–a acostat la hotel. Arăta de parcă înnebunise; a zis să vă spun că *ea* este la

el.

Ramses era vizibil uluit. Îl fulgeră pe Samir cu priviri aproape ucigătoare.

Julie nu putea suporta asta.

Samir scoase ceva de sub haină şi i–l întinse lui Ramses.

Era un flacon de sticlă, ca acelea pe care Julie le văzuse printre borcănelele de alabastru din colecţie.

Ramses îl cercetă din ochi, dar nu încercă să–l atingă.

Samir vru să vorbească din nou, dar Ramses îi făcu semn să tacă. Faţa îi era atât de desfigurată de emoţie, încât numai foarte vag aducea cu cel care fusese cândva.

— Spune–mi ce înseamnă asta! Zise Julie, incapabilă să se abţină.

— El m–a urmărit până la muzeu, şopti Ramses, uitându–se cu ochi dilataţi la flaconul gol.

— Dar despre ce vorbeşti? Ce s–a întâmplat la muzeu?

— Maiestate, el spune că pe ea soarele a ajutat–o. Că doctoria i–a folosit, dar că are nevoie de mai multă doctorie. Este vătămată, pe dinăuntru şi pe dinafară. A săvârşit trei omoruri.

E nebună. O ţine bine ascunsă, vrea să vă întâlnească. Mi–a indicat timpul şi locul.

Pentru un moment, Ramses nu zise nimic. Apoi se ridică de la masă şi se îndreptă spre uşă.

— Nu, stai! Strigă Julie, repezindu–se după el.

Samir era şi el în picioare.

— Maiestate, dacă vă pripiţi să–l căutaţi, s–ar putea să vă aresteze. Hotelul este înconjurat. Aşteptaţi până pleacă el şi ajunge la acel loc de întâlnire. Este singurul lucru înţelept pe care–l puteţi face!

Se vedea clar că Ramses era la ananghie. În silă, se întoarse, privind dincolo de Julie, cu ochi inexpresivi, de om nebun. Apatic, făcu câţiva paşi înapoi şi se aşeză pe scaun.

Julie îşi şterse lacrimile cu batista şi luă din nou loc pe scaun.

— Unde şi când? Întrebă Ramses.

— La ora şapte diseară. La Babilon, clubul de noapte francez. Ştiu unde este. Pot să vă conduc până acolo.

— Nu pot să aştept până atunci!

— Ramses, spune–ne ce înseamnă toate astea?! Cum să te ajutăm dacă nu ştim despre ce este vorba?

— Maiestate, Julie are dreptate! Acordaţi–ne încredere acum!

Permiteţi–ne să vă ajutăm în această problemă! Dacă poliţia vă capturează din nou…

Printr–un gest exprimând dezgust, Ramses excluse această eventualitate. I se schimbase expresia feţei din cauza emoţiei.

— Am nevoie de voi şi, spunându–vă asta, s–ar putea să vă pierd, dar fie. Pentru că v–am distrus viaţa…

— N–ai să mă pierzi niciodată, zise Julie, dar teama ei creştea.

În sufletul ei se năştea o mare spaimă în legătură cu ceea ce urma să se întâmple.

Cu câteva clipe în urmă, crezuse că înţelegea ce se întâmpla. El luase din muzeu trupul iubitei sale. Voise s–o vadă pusă cum trebuie într–un mormânt. Dar acum, confruntată cu flaconul şi cu aceste cuvinte stranii din partea lui Elliott, lua în calcul ipoteze mai sinistre, respingându–le pe loc, dar întorcându–se din nou la ele.

— Acordaţi–ne încrederea dumneavoastră, Maiestate! Îngăduiţi–ne să preluăm şi noi o parte din această povară!

Ramses privi la Samir, apoi la ea.

— A, nu veţi putea niciodată să preluaţi o parte din vinovăţie, zise el. Cadavrul din muzeu… Femeia necunoscută…

— Ba da, murmură Samir.

— Mie nu–mi era necunoscută, dragii mei. Fantoma lui Iulius Cezar ar fi recunoscut–o. Umbra lui Mare Antoniu ar fi sărutat–o. Cândva, milioane de oameni au plâns după ea…

Julie, din nou cu ochii în lacrimi, încuviinţă din cap.

— Am făcut un lucru incalificabil. Am dus elixirul la muzeu. Nu mi–am dat seama de ravagiile pe care le suferise trupul ei, de faptul că lipseau bucăţi întregi de carne. Am turnat elixirul peste ea! După două mii de ani, în trupul ei ruinat s–a trezit viaţa. A înviat! Cu rănile sângerânde, s–a ridicat în picioare. A început să umble, să mă caute cu mâinile.

M–a strigat pe nume!

Ah, mai plăcut decât vinul cel mai nobil, mai plăcut chiar decât să faci amor era să gonească într–un automobil american deschis, să–i fluiere vântul prin păr, să–l audă chiuind vesel pe americanul care trage de tija schimbătorului de viteză încoace şi încolo. Să vadă casele dispărând rapid pe laturile şoselei. Să–i privească pe egiptenii mergând obosiţi alături de catârii şi cămilele lor şi să–i lase în urmă, într–un nor de praf.

Adora această privelişte. Privea în sus, spre cer, lăsându–şi părul să fluture în vânt şi ţinându–şi ferm cu o mână pălăria.

Din când în când, trăgea cu coada ochiului să vadă ce făcea el de punea în mişcare această căruţă. Americanul apăsa iarăşi şi

iarăşi pe ceea ce numea el „pedale”; trăgea de tija schimbătorului de viteză; învârtea volanul.

Ah, era din cale afară de palpitant; era minunat. Dar zgomotul acela groaznic de ascuţit o luă prin surprindere.

Huruitul pe care îl auzise în „gară”. Mâinile i se duseră automat la urechi.

— Nu te speria, domnişoară, nu–i decât un tren. Iată, vine trenul!

Automobilul se opri brusc.

În faţa lor, linii metalice paralele prin nisipul deşertului.

Şi lucrul acela, marele monstru negru venind în fugă din dreapta. Se auzea un clopoţel. Ea avu percepţia vagă a unei fulgerări de lumină roşie, ca aceea a unei torţe. Oare n–o să scape niciodată de aceste lucruri hidoase?

El o cuprinse cu braţul.

— E în regulă, domnişoară. Trebuie să aşteptăm puţin până trece.

El încă vorbea, dar acum duduitul şi scârţâitul monstrului îi acopereau vorbele. Îngrozitor, huruitul roţilor şi chiar şirul lung de vagoane din lemn, încărcate cu fiinţe omeneşti care şedeau pe bănci de lemn, ca şi când asta ar fi fost lucrul cel mai simplu din lume.

Încerca să redevină stăpână pe sine. Îi plăceau atingerea mâinilor lui calde şi parfumul ce–l emana pielea lui. Privea pierdută, în timp ce trecea ultimul vagon. Din nou, sună clopoţelul. Lumina din vârful barierei se aprinse o clipă.

Americanul apăsă din nou pe pedale, trase de tijă; maşina începu să se hurducăie: trecură peste şinele metalice şi intrară în deşert.

— Da, majoritatea celor din Hannibal, Missouri, nici n–au auzit de Egipt. Eu i–am zis tatei că vreau să vin aici, că asta am să fac. Că am să–mi iau banii pe care i–am câştigat şi am să vin în Egipt, apoi am să mă stabilesc aici…

Ea îşi ţinu răsuflarea. Trăia din nou plăcerea acestei escapade. Apoi, departe în stânga, la orizont, văzu piramidele de la Giza! Figura Sfinxului se arăta din ce în ce mai desluşit.

Scoase un chiot scurt. Acesta era Egiptul. Ea era în Egiptul timpurilor moderne”, dar tot acasă.

O tristeţe plăcută o învălui. Mormintele strămoşilor ei şi

Sfinxul la care venise, ca tânără fată, să se roage în templu între marile lui labe.

— A, da, este o privelişte frumoasă, nu–i aşa? Nicio problemă, dacă cei din Hannibal, Missouri, nu înţeleg despre ce e vorba, este ghinionul lor.

— Ghinionul lor, zise ea, râzând.

Pe măsură ce se apropia de ţintă, desluşea mulţimea adunată. Era un câmp mare, plin de automobile şi trăsuri. Şi femei în rochii pestriţe, pe talie, ca a ei. Bărbaţi cu pălării de paie, ca americanul. Şi mulţi arabi cu cămilele lor, şi care aveau braţele pline de coliere ieftine. Zâmbi.

În vremea ei, neguţătorii vindeau aici bijuterii ieftine vizitatorilor romani, îşi ofereau cămilele pentru plimbări călare.

Făceau acelaşi lucru şi acum!

Dar rămase uluită în faţa acelui monument apărut ca din ceaţă: marele mormânt al regelui Kufu. Cât era de–atunci de când, la o vârstă fragedă, venise pentru prima dată aici şi văzuse această construcţie uriaşă, alcătuită din blocuri pătrate?

Şi mai târziu cu Ramses, singuri în răcoarea nopţii, când ea, ca o femeie de rând, înfăşurată într–un veşmânt închis, mersese pe cămilă cu el chiar pe acest drum…

Ramses! Nu, făcuse ceva oribil de care nu voia să–şi amintească. Apele întunecate se strângeau asupra ei. Ea venea spre el, iar el se îndepărta de ea!

Din nou, automobilul american se opri brusc.

— Hai, domnişoară, să coborâm şi să vedem a şaptea minune a lumii.

Cleopatra îi zâmbi americanului bucălat, care era atât de amabil cu ea.

— Bineee! Minunat! Zise ea, sărind de pe scaunul înalt înainte ca el s–o poată ajuta să coboare.

Trupul ei era aproape lipit de–al lui. El îi zâmbea. Nasul lui cărnos se încreţea. Avea o gură dulce şi tânără. Ridicându–se în vârful picioarelor şi îmbrăţişându–l, îi fură un sărut. Hmmmm!

Dulce şi tânăr ca şi celălalt. Şi atât de surprins!

— Zău, eşti o copiliţă drăgălaşă, îi zise el la ureche, dar părând că nu prea ştie ce să facă.

Bine, o să–i arate ea. Îl luă de mână şi porniră, pe cărarea de nisip bătătorită, spre piramide.

— A, ia te uită! Zise ea, arătând spre palatul construit în dreapta.

— Acesta este Mena House, zise el. Nu e un hotel rău nici el.

Nu este ca Shepheard, dar este acceptabil. Putem lua, mai târziu, o gustare acolo, dacă vrei.

— Am încercat să opun rezistenţă, zise Ramses. A fost imposibil. Ce să mai vorbim, au fost prea mulţi. M–au dus la închisoare. Am avut nevoie de timp ca să mă vindec. A trebuit să treacă o jumătate de oră până când am reuşit să scap.

Tăcere.

Julie îşi îngropă faţa în batistă.

— Maiestate, zise Samir pe un ton liniştit. Ştiaţi că elixirul ar putea avea un asemenea efect?

— Da, Samir. Ştiam, deşi nu l–am supus niciodată la o asemenea probă.

— Asta–i firea omului, Maiestate. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Ah, Samir, am făcut atâtea greşeli de–a lungul secolelor…

Cunoşteam pericolele la care te expune elixirul. Acum, şi tu trebuie să le cunoşti. Trebuie să le cunoşti dacă vrei să mă ajuţi. Creatura asta, această nebună pe care am readus–o la viaţă, nu poate fi distrusă.

— Cu siguranţă, există o posibilitate, zise Samir.

— Nu, am aflat asta cu preţul unor experienţe nereuşite.

Iar cărţile voastre moderne de biologie mi–au aprofundat cunoştinţele. Îndată ce sunt saturate cu elixir, celulele corpului se reînnoiesc continuu. Plantă, animal, om – cu toate se produce acelaşi lucru.

— Nu îmbătrânesc, nu degenerează, murmură Julie.

Era mai calmă acum, mai sigură pe sine.

— Întocmai. O cupă plină m–a făcut nemuritor. Nu mai mult decât conţinutul acelui flacon. Sunt de–a pururi în floarea tinereţii. N–am nevoie de mâncare, însă mi–e foame mereu.

N–am nevoie de somn, însă pot dormi. Am în permanenţă dorinţa de a… face dragoste.

— Iar femeia aceasta nu şi–a primit măsura completă.

— Nu, şi de la bun început ea a fost vătămată! Asta a fost prostia mea, înţelegeţi? Trupul ei nu era complet! Dar, vătămată sau nu, ea este acum practic de nestăvilit. Am înţeles acest lucru când a venit spre mine, pe coridor!

Înţelegeţi?

— Tu nu gândeşti în spiritul ştiinţei moderne, zise Julie, ştergându–şi încet ochii. Trebuie să existe o posibilitate de a opri acest proces.

— Pe de altă parte, dacă ar trebui să–i dai măsura completă – mai multă doctorie, cum a spus contele…

— Asta–i nebunie, strigă Julie. Nici nu–ţi dai seama. O faci mai puternică.

— Ascultaţi, amândoi, zise Ramses, la ceea ce vă spun.

Cleopatra este numai o parte a acestei tragedii. Contele, cu certitudine, ştie acum secretul. Elixirul însuşi este periculos, mai periculos decât vă închipuiţi.

— Oamenii vor dori acest lucru, zise Julie, şi vor face orice ca să–l găsească. Dar Elliott poate fi făcut să înţeleagă ce trebuie, iar Henry e un prost.

— Sunt mai multe de spus. Noi vorbim de un produs chimic care modifică orice substanţă vie de care se lasă absorbit.

Ramses aşteptă un moment, aruncându–le o privire amândurora. Apoi continuă:

— Cu secole în urmă, când eram încă Ramses, suveran al acestei ţări, visam să folosesc acest elixir, ca să produc hrană şi băutură din belşug pentru poporul meu. N–am mai fi avut foamete. Grâul ar fi crescut imediat după fiecare seceriş. Arborii fructiferi ar fi rodit de–a pururi. Ştiţi ce s–a întâmplat? Fascinaţi, se uitau la el în tăcere. Poporul meu n–a putut digera această hrană neperisabilă. Rămânea întreagă în stomacul oamenilor. Au murit în chinuri, de parcă mâncaseră nisip.

— Voi, zei, murmură Julie. Deocamdată, povestea este perfect logică. Desigur.

— Când am încercat să ard câmpurile şi să omor găinile şi vacile nemuritoare, am văzut grâul revenind la viaţă îndată ce–l atingeau razele soarelui. Am văzut cadavre arse şi decapitate zbătându–se să învie. În cele din urmă, toate au fost aruncate în mare, li s–au legat greutăţi şi au fost trimise tocmai pe fundul mării, unde, fireşte, au rămas, întregi şi neatinse până în ziua de astăzi.

Samir se cutremură; îşi împreună braţele la piept, ca şi când i–ar fi fost frig.

Julie privea concentrată la Ramses.

— Deci ceea ce spui este că… dacă secretul cade în mâinile cui nu trebuie, regiuni întregi ale pământului ar putea fi făcute nemuritoare.

— Popoare întregi, răspunse Ramses pe un ton sec. Şi noi, care suntem nemuritori avem senzaţia de foame la fel ca cei vii. Şi îi vom elimina pe ceilalţi vii, ca să consumăm ceea ce este dintotdeauna al lor!

— Va fi periclitat însuşi ciclul vieţii şi al morţii, zise

Samir.

— Acest secret trebuie distrus cu desăvârşire! Zise Julie. Dacă ai elixirul la îndemână, distruge–l! Acum!

— Şi cum să fac asta, scumpo? Dacă arunc în vânt pulberea uscată, particule fine vor cădea pe pământ şi, la prima ploaie, se vor lichefia şi vor ajunge la rădăcinile arborilor.

Drept urmare, aceştia vor deveni nemuritori. Turnat în nisip, lichidul se strânge într–o baltă şi vine cămila să–l bea.

Dacă–l arunc în mare, peşti, şerpi sau crocodili vor deveni nemuritori.

— Opreşte–te! Şopti ea.

— Dumneavoastră, Maiestate, puteţi să–l consumaţi fără să vă puneţi sănătatea în primejdie?

— Nu ştiu… Cred că aş putea. Dar cine poate şti?

— Să nu faci asta! Şopti Julie.

El îi zâmbi slab, trist.

— Julie Stratford, pe tine te mai interesează ce se întâmplă cu mine?

— Da, mă interesează, murmură ea. Tu nu eşti decât un om;

Posesor al unui secret divin. Mă interesează…

— Este adevărat, Julie. Păstrez secretul aici, zise el, lovindu–se uşor peste frunte. Ştiu să fac elixirul. În definitiv, nu contează ce se întâmplă cu cele câteva flacoane pe care le posed, pentru că pot, oricând, să prepar altele.

Se uitară unul la celălalt. Era imposibil să pună o stavilă solidă în calea primejdiei ce se profila. Trebuia s–o ia în considerare, să se detaşeze de ea şi apoi s–o examineze din nou.

— Acum, înţelegeţi de ce timp de o mie de ani n–am împărţit elixirul cu nimeni: cunoşteam pericolul. Şi apoi, cu slăbiciunea unui muritor – ca să folosesc expresia voastră modernă – m–am îndrăgostit.

Ochii lui Julie se umplură din nou de lacrimi. Samir aştepta cu răbdare.

— Da, ştiu, zise Ramses oftând. Am fost un prost. Acum două mii de ani, am preferat să–mi văd iubita murind, decât să–i dau elixirul celuilalt iubit al ei. Pentru formula acestuia, Mare Antoniu, un depravat, m–ar fi fugărit până la capătul lumii. Vă puteţi imagina: cei doi suverani nemuritori? „De ce nu putem face o armată nemuritoare?” m–a întrebat ea într–un moment în care influenţa lui o corupsese până în măduva oaselor. Ea devenise în acel moment pionul lui. Şi acum, la această dată şi în această

epocă de minuni extraordinare, n–am mai ţinut cont de ultimele ei cuvinte şi am readus–o la viaţă.

Julie înghiţi în sec. Un şuvoi de lacrimi îi scăldau obrajii.

Nici măcar nu şi le mai ştergea cu batista. Îşi întinse mâna peste masă, ca să i–o întâlnească pe a lui.

— Nu, Ramses, nu este Cleopatra. Nu înţelegi?! Ai făcut o greşeală teribilă, da, dar trebuie să găsim o cale de a o îndrepta. Dar nu este Cleopatra! Nu e posibil să fie ea.

— Julie, n–am făcut nicio greşeală în privinţa asta! Iar ea m–a recunoscut! Nu pricepi? Ea m–a strigat pe nume!

O muzică domoală venea ca purtată de vânt dinspre Mena

House. La ferestrele hotelului se vedeau lumini galbene. Siluete mărunte se agitau pe vasta lui terasă.

Cleopatra şi americanul se aflau într–un tunel întunecat, sus, în vârful piramidei; puţul ce ducea la mormântul propriu–zis.

Ea îl îmbrăţişa cu febrilitate, băgându–şi pe sub cămaşa lui degetele acoperite cu mătase. Ah, sfârcuri de bărbat, atât de fragede! Înaintea ei se deschidea acum poarta agoniei şi a extazului. Ce se mai gâdila el când i le strângea delicat şi, într–un dus–întors repetat şi grăbit, îşi plimba limba prin gura lui!

Toată lăudăroşenia şi cutezanţa lui erau acum de domeniul trecutului. Devenise sclavul ei. Smulgându–i haina şi dezgolindu–i pieptul, îşi băgă mâna sub cureaua lui de piele până la rădăcina sexului.

El gemu. Simţea cum el îi ridică poalele rochei. Apoi, deodată, mâna lui încremeni. Întreg trupul lui împietri. Încurcată, ea îşi întoarse capul; el privea îngrozit la piciorul ei gol.

Priveliştea era îngrozitoare: un picior parţial descărnat, căruia i se vedea un fragment mare de os însângerat.

— Iisuse Hristoase! Şopti el, depărtându–se de ea, lipindu–se de perete. Iisuse Hristoase!

Ea izbucni într–un mârâit înfundat de furie şi durere.

— Nu te mai uita la mine! Vocifera ea în latineşte. Întoarce–ţi ochii de la mine! Să nu mă priveşti cu scârbă!

Suspinând, îl apucă de cap cu amândouă mâinile şi–l izbi de zidul de piatră.

— Ai să mori pentru asta!

Apoi îi frânse gâtul. A murit şi el.

Trebuise s–o facă. Apoi urmă binecuvântata linişte. Iar trupul lui zăcea acolo, cum se întâmplase şi cu trupul celuilalt, cu banii ieşind de sub haina mototolită.

Rănile ei n–o puteau ucide. Explozia produsă de acel
Henry n–o omorâse, făcuse doar un zgomot oribil, insuportabil. Dar ceea ce se întâmplase acum era suficient pentru a ucide.

Privea la gura puţului, jos, peste nisipurile de culoare ocru–închis, spre luminile blânde ale lui Mena House. Auzea din nou muzica, atât de dulce, rătăcind ca adierile aerului răcoros.

Întotdeauna, noaptea e frig în deşert. Şi aproape întuneric. Stele minuscule pe cerul azuriu… Trăia un straniu moment de pace. Era agreabilă plimbarea de una singură, în deşert, departe de toţi…

Dar lordul Rutherford… Doctoria… Era aproape întuneric.

Aplecându–se asupra americanului, îi luă banii. Îşi aminti de frumosul automobil galben. O s–o ducă foarte repede înapoi, acolo de unde venise. Acum era al ei şi numai al ei.

Izbucni în râs, incitată de această perspectivă. Coborî val–vârtej pe peretele piramidei, sărind cu uşurinţă de pe un bloc de piatră pe altul. Era atât de puternică acum. Apoi, alergă spre maşină.

Era simplu. Apăsă pe butonul demarorului electric.

Apoi împinse „pedala benzinei”. Maşina începu imediat să duduie. Apoi, după ce luă piciorul de pe cealaltă pedală, împinse maneta de viteză, aşa cum văzuse la american, şi, minunea minunilor, alerga acum în mare viteză, învârtind nebuneşte volanul.

Pătrunse cu maşina într–un mare scuar din faţa lui Mena
House. Câţiva arabi înspăimântaţi fugiră din calea ei. Apăsă gălăgiosul „claxon”, cum îi zisese el, şi le sperie cămilele.

Apoi se îndreptă spre şosea, trăgând din nou de manetă, ca să mărească viteza, înaintând impetuos, exact aşa cum văzuse că făcuse americanul.

Când ajunse la drumul cu şina metalică, se opri şi se prinse de volan, tremurând. Dinspre marile întinderi ale deşertului nu venea niciun sunet. În faţă, se vedeau luminile oraşului Cairo. Ce spectacol plăcut sub cerul înstelat, care începea să pălească!

Ambalând motorul şi accelerând ca la curse, cânta „Divina Aida”.

— Ne–ai cerut ajutorul, zise Julie. Ne–ai cerut iertarea. Acum, vreau să mă asculţi.

— Da, de acord, zise Ramses din toată inima, dar tulburat.

Julie, ea este… fără niciun dubiu.

— Trupul, da, răspunse Julie. E trupul ei, fără îndoială. Dar

fiinţa care trăieşte acum? Nu. Nu este femeia pe care ai iubit–o cândva. Acum, femeia aceea, oriunde ar fi, nu este conştientă de ceea ce se întâmplă cu trupul ei.

— Julie, m–a recunoscut! Ştie cine sunt!

— Ramses, creierul din acel trup te–a recunoscut. Dar gândeşte–te la ceea ce spui! Gândeşte–te la implicaţii! Implicaţiile contează, Ramses. Intelectul nostru – sufletul nostru, dacă vrei – nu aparţine cărnii, el dormitează de–a lungul secolelor, în timp ce trupul nostru putrezeşte. El ori se mută în sfere mai înalte ori încetează cu desăvârşire de a mai exista. Cleopatra pe care ai iubit–o tu a încetat de a mai exista în acel trup în ziua în care a murit.

El o privea fix, încercând să prindă înţelesul cuvintelor ei.

— Maiestate, cred că s–au spus lucruri înţelepte aici, zise Samir, deşi era şi el era nelămurit. Contele spune că ea ştie cine este.

— Ştie cine ar fi trebuit să fie, zise Julie. Celulele! Ele sunt aceleaşi, revitalizate, şi, probabil, au o anumită memorie codată în ele. Dar această fiinţă este geamăna monstruoasă a iubitei tale pierdute. *Ce ar putea fi ea mai mult decât atât*?

— Acest lucru ar putea fi adevărat, murmură Samir. Dar, dacă urmaţi sugestia contelui, dacă îi daţi mai multă doctorie, s–ar putea să revitalizaţi... un demon.

— Asta mă depăşeşte! Mărturisi Ramses. Este Cleopatra!

Julie scutură din cap:

— Ramses, tatăl meu este mort numai de două luni! Nu s–a făcut nicio autopsie a rămăşiţelor lui. Singura îmbălsămare ce i s–a făcut a fost miracolul milenar al căldurii din Egipt şi al uscăciunii deşertului. El se află, intact, într–o criptă aici, în Egipt. Dar crezi că aş lua acest elixir, dacă l–aş avea la îndemână, şi mi–aş învia tatăl din morţi?

— Dumnezeule din ceruri! Şopti Samir.

— Nu! Zise Julie. Pentru că n–ar fi tatăl meu. Legătura s–a desfăcut definitiv! Ar învia dublul tatălui meu, care ar şti, poate, tot ceea ce a ştiut tatăl meu. Dar n–ar fi tatăl meu. El n–ar şti că acesta l–a înlocuit. Ceea ce ai readus tu la viaţă este dublul Cleopatrei! Nu este iubita ta de altădată.

Ramses tăcea şi îl privea pe Samir. Aceste cuvinte păreau să–l fi zguduit profund.

— Maiestate, ce religie consideră că sufletul rămâne în carnea putrezită? Nu asta era credinţa strămoşilor noştri. În nicio ţară

din lume nu există o asemenea credinţă.

— Tu eşti cu adevărat nemuritor, dragul meu, zise Julie.

Dar Cleopatra este moartă de douăzeci de secole. Ea este şi acum moartă. Fiinţa pe care ai înviat–o trebuie distrusă!

— Nu, îmi PARE rău, Miles. Tatăl meu nu este aici. Da, o voi face. Imediat.

Alex puse receptorul în furcă. Elliott îl urmărea de la biroul din colţul camerei.

— Mulţumesc, Alex. A minţi este, într–adevăr, o deprindere de ordin social subestimată. Cineva pe care–l duce capul ar trebui să scrie un ghid clasic al mincinosului. Să formuleze toate principiile care justifică pe deplin minciuna.

— Tată, nu te las să ieşi singur!

Elliott se întoarse la treaba lui. Baia şi scurta odihnă îl ajutaseră mult să–şi revină, deşi îi fusese imposibil să doarmă cu adevărat. Avusese un răgaz de o oră ca să reflecteze la ceea ce urma să facă; şi se hotărâse, deşi nu prea spera să–i reuşească planul. Cu toate acestea, elixirul merita osteneala. Numai dacă Samir l–ar fi găsit pe Ramses! Totul în comportamentul lui

Samir îi întărise credinţa că omul ştia unde era Ramses.

Elliott sigilă ultimul dintre cele trei plicuri, pe care tocmai scrisese adresa, şi se întoarse din nou la fiul său.

— Să faci exact cum ţi–am spus! Zise el cu fermitate. Dacă nu mă întorc până mâine la prânz, pune aceste scrisori la poştă.

Pentru mama ta şi pentru Randolph. Şi pleacă atât cât poţi de repede! Acum, dă–mi bastonul! Am nevoie şi de pelerină. În oraşul ăsta este al naibii de rece după ce se înserează.

Walter îi aduse imediat bastonul. Avea pelerina pe mână.

I–o puse lui Elliott pe umeri, potrivindu–i–o cu grijă.

— Tată, interveni Alex, pentru numele lui…

— La revedere, Alex! Nu uita! Julie are nevoie de tine. Are nevoie de tine aici.

— Maiestate, e trecut de şase, zise Samir. Trebuie să vă arăt cum găsiţi taverna asta.

— O găsesc şi singur, Samir, răspunse Ramses. Duceţi–vă înapoi la hotel, amândoi. Trebuie să verific personal… situaţia.

Apoi, cu prima ocazie, am să vă trimit vorbă.

— Nu, zise Julie, merg şi eu cu tine!

— E imposibil. E mult prea periculos. Iar acesta este un lucru pe care trebuie să–l rezolv singur.

— Ramses, eu nu te părăsesc, insistă ea.

— Julie, trebuie să ne întoarcem acum, zise Samir. Trebuie să

ajungem mai înainte ca ei să înceapă să ne caute.

Ramses se ridică, încet, în picioare. Se întoarse cu spatele la singura lumânare din camera întunecoasă. Îşi ridică mâinile ca pentru rugăciune. Cum stătea acolo, cu o minusculă scânteie de lumină lucindu–i în ochi, trecea pentru toată lumea drept un musulman venit la moschee.

— Julie, zise el, întorcându–se din nou spre ea şi oftând adânc. Dacă te duci acasă, în Anglia, încă mai poţi să–ţi reiei viaţa de mai înainte.

— Oh, mă jigneşti, Ramses! Zise ea. Mă răneşti profund!

O iubeşti, Ramses? O iubeşti pe fiinţa asta pe care ai ridicat–o din mormânt?

Nu voia să spună asta. Se opri, înfrântă şi acum se întoarse cu spatele.

— Ştiu că te iubesc, Julie, şopti el. Te iubesc de când te–am văzut prima dată. Am riscat să fiu descoperit, ca să te salvez.

Şi acum am nevoie de dragostea ta.

— Atunci, nu–mi mai spune că mă părăseşti, zise ea, cu vocea sugrumată. Ramses, dacă după noaptea asta n–am să te mai văd niciodată, viaţa mea va fi distrusă!

— Pe onoarea mea, că ai să mă vezi! Spuse el şi o strânse în braţe. Dragostea mea, superba mea iubită, şopti el, mângâind–o. Am nevoie de voi – de amândoi – mai mult decât pot spune.

— Fie ca vechii zei să vă ocrotească, Maiestate, şopti Samir.

O să numărăm clipele până o să primim de veste.

În biroul lui Winthrop ardea numai o lumină slabă. Era uluit de raportul pe care–l avea pe masa de lucru. Tânărul funcţionar din faţa lui aştepta ordine.

— Are capul zdrobit, ai zis?

— Şi gâtul rupt. Ca îngrijitoarea de la muzeu. Toţi banii i–au fost luaţi, deşi paşaportul i–a fost găsit în noroi.

— Dublează paza la Shepheard! Zise Winthrop. Şi adu–l imediat pe contele Rutherford aici! Ştim că este acolo, nu mă interesează ce spune fiul său. Noi l–am văzut intrând.

Elliott ieşi repede pe uşa din spate, încordându–şi piciorul stâng. Traversă parcarea întunecoasă şi se îndreptă spre partea veche a oraşului Cairo. Numai când ajunse la două străzi de

Shepheard, chemă un taxi aflat în trecere.

Julie se strecură în apartamentul ei şi încuie uşa. Îşi împăturise rochia arabă şi o ţinea strâns la subsuoară. Şi–o scosese în taxi şi acum o înghesuia în fundul şifonierului, după geamantan.

După ce intrase în dormitor, trăsese valijoara de pe raftul şifonierului. De câte lucruri avea nevoie? Nu mai conta cât de multe avea. Numai libertatea conta acum, libertatea alături de Ramses, modalitatea de a ieşi într–un fel din această groaznică încâlceală de evenimente.

Ce–o să se întâmple dacă n–o să–l mai vadă niciodată pe acest bărbat care–i aruncase întregul trecut în umbră? Ce rost avea să–şi facă valiza înainte de a afla ce s–a întâmplat?

Deodată, simţi că întreaga poveste o copleşise. Stătea întinsă pe pat, neputincioasă, cu inima îndureratã.

Când Rita veni în cameră, o găsi plângând înăbuşit.

Babilonul… Grăbind pasul pe întortocheata străduţă pietruită, auzea tobe şi chimvale. Ce ciudat lucru că, în clipa aceea, amintirea lui Lawrence îi revenea în minte cu atâta claritate!

Dragul său Lawrence…

Un amestec de sunete slabe din spatele lui îl făcu să se oprească brusc. Cineva căzuse de pe acoperiş! Se întoarse.

— Mergi înainte! Zise arabul înalt, care nu era altul decât

Ramsey. Prefer să ne întâlnim în barul de după colţ. E linişte acolo. Mergi înaintea mea şi ia loc!

Elliott se simţi uşurat. Se conformă imediat. Orice s–ar întâmpla, nu mai era singur în acest coşmar. Ramsey ştia ce trebuie să facă, aşa că merse direct la micul barr şi intră înăuntru.

Perdele de mărgele; lămpi cu petrol, slab pâlpâitoare; mese de lemn; obişnuita reuniune de europeni rău famaţi. Un picolo oarecare ştergea cu o cârpă murdară o masă.

La ultima masă, cu spatele la peretele din dreapta, şedea un arab înalt, cu ochi albaştri, îmbrăcat în straie elegante. Era

Ramsey. Probabil că intrase pe uşa din dos.

În drum spre partea din spate a localului, Elliott avu de înfruntat privirile arogante ale câtorva clienţi. Prin eleganţa hainelor sale, el atrăgea atenţia curioşilor. Puţin îi păsa…

Se aşeză pe scaunul din dreapta lui Ramsey, cu spatele la uşa din dos.

Mica lampă sfârâitoare de pe masă duhnea a petrol. Ramses era deja cu paharul în mână. Pe masă era o sticlă fără etichetă şi un pahar curat.

— Unde este ea? Întrebă Ramsey.

— N–am de gând să–ţi spun, îi zise Elliott.

— Oh? Ce reguli are jocul ăsta? Sau trebuie ca eu să rămân în

pagubă?

Elliott nu zise nimic pentru un moment. Mai chibzui puţin asupra deciziei lui. Merită. Merita ruşinea momentului. Tuşi ca să–şi dreagă vocea.

— Dumneata ştii ce vreau, îi zise el lui Ramsey. Ai ştiut de la bun început. N–am făcut această călătorie în Egipt ca să veghez asupra castităţii viitoarei mele nurori. Ar fi fost absurd.

— Am crezut că eşti un om onorabil.

— Sunt, deşi astăzi am fost martorul unor lucruri care i–ar face scârbă şi unui monstru.

— N–ar fi trebuit să vii după mine la muzeu.

Încuviinţând din cap, Elliott luă sticla, o destupă şi îşi umplu paharul. Whisky. Ah, da! Luă o înghiţitură zdravănă.

— Ştiu că n–ar fi trebuit să vin după dumneata, zise el. A fost o nebunie de om tânăr. Şi poate că voi fi din nou tânăr… Şi pentru totdeauna…

Privi spre Ramsey. Era mai mult decât o urmă de maiestate la omul în straie albe. Arăta de parcă ar fi fost un personaj biblic; părea mai înalt decât în realitate. Ochii lui albaştri erau congestionaţi. I se citeau pe faţă oboseala şi suferinţa. Lucrul acesta era limpede.

— Am nevoie de elixir, zise calm Elliott. Îndată ce mi–l vei da, îndată ce–l voi fi băut, am să–ţi spun unde o găseşti. Şi îţi va aparţine în totalitate. Şi, crede–mă, nu te invidiez! Deşi am făcut tot ce am putut.

— În ce stare este? Vreau să ştiu precis.

— Vindecată, dar nu complet. Este frumoasă şi periculoasă. L–a omorât pe Henry şi pe Malenka, amanta lui egipteană.

— Ei bine, tânărul Stratford a primit ceea ce a meritat, ca să folosesc expresia dumitale modernă, zise Ramsey după un moment de tăcere. El şi–a omorât unchiul. A încercat să–şi omoare verişoara. M–am ridicat din raclă ca să–l opresc. E adevărată povestea pe care ţi–a spus–o cu privire la încercarea mea de a–l strangula.

Elliott oftă. Avea din nou senzaţia clară a unei uşurări, însoţită însă de un gust amar, profund amar.

— Ştiam… partea despre Lawrence. Despre Julie n–am bănuit niciodată.

— Cu otrăvurile mele, oftă Ramses.

— L–am iubit pe Lawrence Stratford, şopti Elliott. Mi–a fost… iubit cândva şi, totdeauna, prieten.

Ramses încuviinţă scurt din cap, în semn de respect.

— Asasinatul ăsta, i–a venit uşor să–l săvârşească? Cum s–a întâmplat?

— Are o forţă supraomenească. Nu sunt sigur că înţelege pe deplin ce este moartea. L–a omorât pe Henry din cauză că acesta a tras cu pistolul în ea. Pe Malenka a omorât–o, deoarece fata s–a speriat şi a început să ţipe. Le–a frânt gâturile celor doi. Cu îngrijitoarea de la muzeu s–a întâmplat acelaşi lucru.

— Vorbeşte?

— Desigur. Prinde engleza cu o rapiditate uluitoare. Mi–a spus cine este, dar ceva se întâmplă cu ea, ceva ascuns. Nu prea ştie pe ce lume se află sau ce se întâmplă cu ea. Şi suferă.

Suferă nespus din cauza plăgilor deschise, prin care i se văd oasele. Suferă şi sufleteşte, şi trupeşte, spuse Elliott şi mai luă o înghiţitură de whisky. Leziunile ei corporale… Cu siguranţă, ceva asemănător are şi la creier.

— Du–mă la ea imediat!

— I–am dat ceea ce mai rămăsese în flacon, în acela pe care dumneata l–ai abandonat cu atâta uşurinţă la muzeu. I l–am aplicat pe faţă şi pe mâini. Dar are nevoie de mult mai mult.

— I–ai văzut efectul? I–a închis rănile?

— Da, dar lumina soarelui o vindecase deja într–o foarte mare măsură. Elliott făcu o pauză; studie faţa aparent impasibilă a lui Ramsey, ochii lui albaştri ce priveau obstinat înainte. Dar, cu siguranţă, acesta nu este un mister pentru dumneata!

— Greşeşti.

În mod mecanic, Ramses ridică paharul şi bău.

— Un sfert de flacon, atâta mai rămăsese, zise Elliott. Ar fi fost suficient pentru mine, dacă l–aş fi băut, în loc să i–l dau ei?

— Nu ştiu.

Elliot zâmbi amar.

— Nu sunt savant. Sunt doar un rege.

— Bine, aveţi oferta mea, Maiestate. Dumneavoastră îmi daţi elixirul. Şi într–o cantitate care să risipească toate îndoielile. Iar eu o să v–o dau pe Cleopatra, regina Egiptului, să faceţi ce vreţi cu ea.

Ramses îl privi drept în faţă.

— Ce–ar fi dacă ţi–aş spune că te omor dacă nu–mi spui unde este?

— Să mă omorâţi… Fără elixir, oricum mor. Acestea sunt cele două lucruri la care mă gândesc acum: moartea şi elixirul. Nu sunt sigur dacă le mai pot deosebi.

Îşi mai turnă încă un pahar de whisky, asta era tot ce mai

putea să facă. Îl bău până la fund şi luă o mână uşor cătrănită.

— Ascultaţi, am să fiu sincer cu dumneavoastră. Nu mai am niciun chef de ceea ce am văzut astăzi. Dar vreau această licoare. Şi în faţa acestei dorinţe, toate celelalte pălesc.

— Da, ce bine mi–amintesc. Dar asupra ei n–a avut efect.

Ea a ales moartea. Să fie cu iubitul ei Mare Antoniu, deşi i–am oferit elixirul. Aceea a fost alegerea ei.

— Atunci nu prea ştia ce este moartea, zise Elliot şi Ramses îi zâmbi. În orice caz, sunt sigur că nu–şi aminteşte de asta. Şi dacă îşi aminteşte, mă îndoiesc că o interesează. La ora actuală trăieşte, suferă, se luptă cu rănile, cu foamea…

Se opri.

— Unde este? Întrebă Ramses, aplecându–se în faţă.

— Daţi–mi elixirul şi am să vă ajut s–o găsiţi. Voi face tot ce–mi stă în putinţă. Noi, eu şi dumneavoastră, nu vom fi duşmani. Nici acum nu suntem, nu–i aşa?

— Nu, nu suntem duşmani! Şopti Ramses.

Vocea îi era blajină, dar ochii îi erau plini de furie.

— Dar nu pot să ţi–l dau. Pericolul este prea mare. Dumneata, pur şi simplu, nu înţelegi.

— Însă dumneavoastră, întocmai ca un alchimist desăvârşit, aţi înviat–o din morţi! Zise Elliott cu năduf. Şi o să i–l daţi lui Julie Stratford, nu–i aşa? Şi prietenului dumneavoastră devotat, Samir?

Ramses nu–i răspunse. Se rezemă cu spatele de perete, cu ochii aţintiţi din nou înainte.

Elliott se ridică în picioare.

— Eu am să fiu la Shepheard. După ce preparaţi elixirul, sunaţi–mă acolo! Am să vă recunosc când mă veţi chema. Dar aveţi grijă! Atunci vom aranja o altă întâlnire.

Ridicându–şi bastonul, porni spre uşă. Oricât de greu îi veni, nu întoarse capul spre uşă. Îi ardea faţa de ruşine. Dar aceasta era singura carte care–i rămânea şi pe care o juca, oricât de neputincios era.

Plimbându–se singur pe aleea întunecoasă, avu un moment de teamă. Simţea cu acuitate nu numai obişnuitele dureri şi junghiuri care–l chinuiau, ci şi slăbiciunea generală de care suferea, blestemul acestei bătrâneţi premature. Apoi îi trecu prin minte că Ramses ar fi putut să–l urmărească!

Se opri, ciuli urechile. Niciun zgomot în întuneric. Plecă mai departe.

Era în camera din faţă; nu se hotărâse dacă să omoare sau nu acea pasăre gălăgioasă. Deocamdată era liniştită, cârâia şi ţopăia pe prăjina ei. Şi era frumoasă. Dacă n–ar ţipa atât, n–ar omorî–o. Raţionamentul părea destul de logic.

Corpul dansatoarei începuse să se descompună. O târâse în colţul cel mai îndepărtat al grădinii şi acolo aruncase o mulţime de haine peste ea; dar încă îi simţea mirosul.

Până şi în bucătăria din spate îl simţea. Dar asta n–o împiedicase să consume toată mâncarea pe care o găsise. Câteva lămâi, foarte zemoase şi o felie de pâine veche.

Apoi se schimbă, îmbrăcând una dintre rochiile plisate.

Aceasta era albă; îi plăcea această rochie, pentru că–i dădea tenului o nuanţă foarte fină şi vag aurie şi era lungă, cu pliuri bogate, ce–i ascundeau picioarele.

Picioarele o dureau cumplit. La fel şi şoldul. Dacă lordul Rutherford nu va veni curând, ea va ieşi din nou. Deşi habar n–avea cum să–l găsească. Cu destulă greutate regăsise acea casă. Dusese automobilul american la marginea acelui curios cartier al oraşului, unde casele erau vechi şi lipsite de culoare sau de decoraţiuni. Apoi hoinărise pe străzile înguste până dăduse de uşa deschisă. Acum era pe punctul de a–şi pierde răbdarea.

Deodată, se auzi o bătaie în uşă.

— Cine este? Întrebă ea în englezeşte.

— Elliott, lordul Rutherford! Deschide–mi!

Ea deschise imediat:

— De când te aştept, lord Rutherford! Mi–ai adus elixirul?

Ştii unde este bărbatul cu ochi albaştri? Lordul Rutherford era uluit de engleza ei.

Închizând uşa, ea ridică scurt din umeri:

— O, da, limba în care–mi vorbeşti nu–i o problemă pentru mine, zise ea. Pe străzile acestui oraş am auzit astăzi multă lume vorbind în engleză şi în alte limbi. Am învăţat multe lucruri. Trecutul rămâne o enigmă – e lumea pe care nu mi–o pot aminti!

Deodată, o apucă furia. De ce o privea ca pe o ciudăţenie?

— Unde este Ramses? Întrebă ea.

Era sigură că acesta era numele bărbatului cu ochi albaştri.

— Am vorbit cu el. I–am spus de ce este nevoie.

— Da, lord Rutherford, zise ea, apropiindu–se de el, dar el se dădu înapoi. Ţi–e frică de mine?

— Nu ştiu. Eu vreau să te protejez, şopti el.

— Ah, adevărat! Şi Ramses, cel cu ochi albaştri… El de ce nu vine? E cam neplăcut, chiar foarte neplăcut.

Vedea imaginea înceţoşată a lui Ramses care dădea înapoi din faţa ei. Ramses care stătea departe de ea în timp ce ea striga cât putea de tare. Ceva despre veninul şarpelui şi… Ea ţipa, dar nimeni n–o auzea! Apoi îi acoperiseră faţa cu un văl negru.

Se întoarse cu spatele la lordul Rutherford.

— Dacă nu mi–aş aminti nimic, ar fi mai uşor, şopti ea. Dar văd un lucru şi după aceea nu–l mai văd.

Se întoarse din nou cu faţa spre el.

— Trebuie să ai răbdare, zise lordul Rutherford. Va veni.

— Răbdare! Nu vreau să am răbdare! Vreau să–l găsesc.

Spune–mi unde este! Mă voi duce la el.

— Nu pot. E imposibil!

— Imposibil?

Vocea i se ridicase până la ţipăt. Vedea că lui îi era frică de ea, vedea… ce era? Lui nu–i inspira silă ca celorlalţi. Nu, era altceva acum când făcea ochii mari la ea.

— Spune–mi unde îl găsesc! Ţipă ea, făcând încă un pas spre el şi împingându–l spre perete. Am să–ţi spun un secret, lord Rutherford! Voi sunteţi slabi, voi toţi. Sunteţi nişte fiinţe stranii! Mi–ar face plăcere să te omor. Aş vrea să te văd murind. Voi uita de durerea mea, privindu–te cum mori.

Se năpusti asupra lui, apucându–l de gât. Voia să smulgă de la el adevărul, apoi să–l omoare dacă nu i–l va spune. Dar, brusc, se simţi înşfăcată de mâini vânjoase, trasă cu putere înapoi. Pe moment, nu–şi dădu seama cine era; începu să ţipe prosteşte. Apoi se pomeni faţă–n faţă cu bărbatul cu ochi albaştri. Cine era acesta? Ştia, ah, dar era imposibil…

— Ramses! Îi scăpă ei…

Da, acela era Ramses, cel cu ochi albaştri… Se repezi la el cu braţele întinse.

— Ieşi afară! Strigă el la celălalt. Pleacă de aici! Pleacă!

Gâtul lui părea a fi de marmură. Ea nu putu să i–l frângă!

Dar nici el nu putu să se elibereze de ea oricât încercă. Vag, ea ştia că Elliott, lordul Rutherford, părăsise casa, trântind uşa în urma lui. Acum era singură, luptând cu adversarul ei,

Ramses, care într–o altă epocă o părăsise; Ramses, care o rănise… N–avea importanţă faptul că nu–şi amintea. Nimerise numele. Ştia!

Se luptară prin cameră, ajungând şi în cealaltă. Până s–o

apuce el din nou de încheietura mâinii, ea îşi degajă mâna dreaptă, neputând decât să–l zgârie cu degetele descărnate.

Clocotind de furie, ea luptă din răsputeri. Apoi îi văzu mâna ridicându–se. Încercă să facă un plonjon, dar lovitura o nimeri în plin. Căzu cu faţa–n sus, pe pat. Plângând în hohote, se răsuci şi–şi îngropă faţa în perne. Nu putuse să–l omoare! Nu putuse să–i frângă gâtul.

— Blestematule, bombăni ea, nu în limba cea nouă, ci în cea veche. Ramses cel Rău!

Îl scuipă aşa cum stătea el, cu mâinile sub piept, aruncându–i priviri severe, părându–i rău că nu are agilitatea unei pisici, ca să sară la el şi să–i scoată ochii.

De ce se uita la ea ca la un spectru? De ce plângea?

— Cleopatra! Şopti el.

Ei i se înceţoşară ochii preţ de o clipă; un noian de amintiri îi stăruiau în preajmă, gata să şteargă complet prezentul, dacă cumva ar fi cedat. Amintiri întunecate, groaznice, amintiri ale suferinţei, pe care nu mai voia să le retrăiască.

Se ridică în capul oaselor, privindu–l, bătându–şi capul să înţeleagă expresia tandră, rănită a feţei lui.

Chipeş bărbat mai era! Era atât de frumos! Tenul lui era ca al tinerilor; gura exprima fermitate, amabilitate. Şi ochii, ochii albaştri şi mari erau luminoşi. Ridicându–se din abis, îl văzu în alt loc, într–un loc întunecos. El se apleca asupra ei, spunând vechea rugăciune în egipteană: „Tu eşti, acum şi pentru totdeauna.”

— Tu mi–ai făcut asta, şopti ea.

Auzi sticla spărgându–se, scândurile crăpând, simţi pietrele sub picioare. Braţele i se înnegriseră, putreziseră.

— Tu m–ai adus aici, în această „epocă modernă”, şi când m–am întins după tine, ai fugit de mine!

El îşi muşca buza, ca un copil; tremurând, cu obrajii şiroind de lacrimi. De i–ar fi milă de suferinţa lui!

— Nu, îţi jur, zise el în vechea şi familiara latină. Alţii ne–au separat. Eu nu te–aş fi părăsit niciodată.

Asta era o minciună. O minciună groaznică. Încercase să se ridice din pat. Otrava şarpelui o paralizase. „Ramses!”

Cuprinsă de panică, strigase după ajutor; îşi auzea propriul strigăt, dar el nu se întorsese de la fereastră. Şi femeile din jurul ei, toate se rugaseră de el. „Ramses!”

— Mincinosule! Şuieră ea. Ai fi putut să mă ajuţi! M–ai lăsat să mor!

— Nu, zise el, scuturând din cap. Niciodată.

Dar aşteaptă. Ea confunda două evenimente cruciale. Acele femei. Ele nu se aflaseră acolo când el spusese rugăciunile. Ea fusese singură… pentru totdeauna.

— Eu dormeam într–un loc întunecos. Apoi ai venit tu. Şi din nou am simţit durere. Durere şi foame, şi te–am recunoscut. Ştiam cine eşti! Şi te–am urât!

— Cleopatra! Zise el, venind spre ea.

— Nu, nu te apropia. Ştiu ce ai făcut! O ştiam dinainte. Tu m–ai readus din morţi! Şopti ea. Asta este ceea ce ai făcut.

M–ai scos din mormânt. Şi iată dovada, aceste răni!

Aproape că îi pierise vocea de atâta amărăciune. Apoi simţi că–i vine să ţipe; gâfâi, incapabilă să se abţină.

El o prinse de braţe, o zgâlţâi.

— Dă–mi drumul! Strigă ea.

Linişte… Niciun ţipăt…

Pentru un moment, el o ţinu strâns, iar ea nu se opuse; în definitiv, era inutil să lupte cu el. Apoi îi zâmbi nonşalant.

Important era să–şi pună mintea la contribuţie. Să înţeleagă toate aceste lucruri o dată pentru totdeauna.

— O, dar eşti foarte frumos, nu–i aşa? Zise ea. Totdeauna ai fost atât de frumos? Când ne–am cunoscut prima dată, am făcut dragoste, nu–i aşa?

Ridică mâna şi–i atinse buzele cu degetele.

— Îmi place gura ta. Îmi place gura bărbaţilor. Gura femeilor este prea moale. La tine îmi place senzaţia de mătase a pielii.

Îl sărută cu delicateţe. Se întâmplase şi înainte; fusese atât de înfocată, încât toţi ceilalţi bărbaţi nu însemnau nimic pentru ea. Dacă el i–ar fi redat libertatea, liniştea, ea s–ar fi întors mereu la el; de ce nu înţelesese? Ea trebuia să trăiască şi să se poarte ca regină a Egiptului. Să–l sărute tot atât de înfocat ca atunci!

— Nu te opri, gemu ea.

— Tu eşti? Întrebă el cu glas îndurerat. Eşti tu cu adevărat?

Ea zâmbi din nou. Aceasta era grozăvia… Nici ea nu ştia răspunsul! Iat–o râzând. Ah, era foarte nostim. Simţindu–se sărutată pe gât, îşi dădu capul pe spate.

— Da, sărută–mă, ia–mă! Zise ea.

Cobora cu buzele pe gâtul ei, alunecarea încheindu–se pe sfârcuri. Simultan îi descheie rochia.

— Aaaaah!

Ea era aproape copleşită de emoţie, de plăcerea mistuitoare a experienţei pe care o trăia. El o luă brusc în braţe, cu gura lipită

de gura ei, apoi cu limba pe vârful sânilor, trăgând de ei cu nesaţul unui sugar.

„Dacă te iubesc? Totdeauna te–am iubit. Dar acum să–mi părăsesc lumea mea? Cum să las în urmă toate lucrurile la care ţin? Tu vorbeşti de nemurire. Eu nu pot să pricep aşa ceva. Eu nu ştiu decât că aici sunt regină şi că tu te îndepărtezi de mine, amenințându–mă că mă părăseşti definitiv…”

Se desprinse de el.

— Te rog, îl imploră ea.

Unde şi când pronunţase ea acele cuvinte?

— Ce s–a întâmplat? Întrebă el.

— Nu ştiu… Nu pot… Văd unele lucruri, apoi totul dispare!

— Am atâtea să–ţi spun, atâtea să–ţi dezvălui. Ce bine ar fi să încerci să înţelegi…

Reuşi să se ridice în picioare şi se îndepărtă de el. Apoi, cu ochii în pământ, îşi smulse rochia, sfâşiind–o până jos.

Dezgolindu–şi picioarele, se roti pe loc şi rămase cu faţa la el.

— Da! Aruncă–ţi ochii asupra a ceea ce ai făcut! Iată ce pot înţelege! Zise ea, pipăindu–şi rana din şold. Am fost regină, iar acum sunt hidoasă cum mă vezi! Asta este ceea ce ai readus tu la viaţă cu elixirul tău misterios! Cu medicamentul tău!

Îşi lăsă încet capul în jos, ducându–şi încă o dată mâinile la tâmple. De o mie de ori făcuse acest gest, dar prin aceasta nu scăpase de chinurile sufleteşti. Gemând, se legăna înainte şi înapoi. Gemetele ei semănau cu un cântec. Îşi calma durerea în felul acesta? Cu buzele lipite, fredona acea arie stranie şi melodioasă, „Divina Aida”.

Apoi îi simţi mâna pe umăr; o răsuci cu faţa la el. A te uita la el era ca o trezire din somn. Ce frumos era Ramses!

Foarte încet, ea îşi lăsă ochii în jos şi văzu flaconul din mâna lui.

— Ah! Exclamă ea, apucând flaconul şi încercând să şi–l toarne în palma făcută cupă.

— Nu, bea–l!

Ezită. Dar – îşi aminti că – el îi turnase elixirul în gură. Da, pe gât, străbătând întunericul ei.

Cu mâna stângă, o apucă de ceafă şi cu dreapta îi duse flaconul la gură.

— Până la fund!

Se conformă şi, din câteva înghiţituri, termină lichidul. În jur, camera era inundată de lumină. O vibraţie foarte plăcută o

străbătu din cap până–n picioare. Aproape îi venea să ţipe de tare ce o usturau ochii. Pentru un moment îi închise. Apoi, deschizându–i, îl văzu cum o priveşte cu ochii măriţi de uimire.

El şopti cuvântul „albaştri”.

Dar rănile, rănile se vindecau? Îşi ridică degetele. Senzaţia de mâncărime şi usturime era chinuitoare. Carnea îi acoperea osul. Şi la şold, da, rana se închidea.

— O, voi, zei, vă mulţumesc! Vă mulţumesc din suflet!

Spuse ea, plângând în hohote. Sunt întreagă, Ramses, sunt întreagă!

Mâinile lui o atinseră dezmierdător încă o dată, trimiţându–i fiori în tot corpul. Se lăsă sărutată, se lăsă dezbrăcată de hainele sfâşiate.

— Soarbe–mă, ţine–mă! Şopti ea.

O sărută pe carnea care tremura, acolo unde fusese rana, explorând–o cu gura şi cu limba. În timp ce îi săruta părul jilav dintre picioare, ea îl trase în sus.

— Nu, intră în mine. Umple–mă! Strigă ea. Sunt întreagă!

Excitat, Ramses o luă în braţe şi o penetră; ah, da, nu se mai gândea la nimic acum, la nimic decât la plăcerea cărnii.

Cu capul dat pe spate, cu ochii închişi, ea căzu în extaz.

Învins, îşi trăgea piciorul stâng ca un schilod, apropiindu–se tot mai mult de hotel. Dăduse dovadă de laşitate plecând de acolo? Ar fi trebuit să stea şi să se zbată, ca să fie de folos în acel război dintre titani? Ramsey, în ochii căruia se citea răutatea, îi spusese să plece. Intervenise şi îi salvase viaţa; îl urmărise, făcând o glumă pe seama ultimei lui încercări de a obţine elixirul vieţii.

Ah, ce importanţă mai avea asta în acel moment? Trebuia, într–un fel, să–l scoată pe Alex din Egipt; să plece el însuşi de acolo. Să se trezească din acel coşmar odată pentru totdeauna.

Atât îi mai rămăsese de făcut. Abătut, se apropie de treptele din faţă ale hotelului Shepheard.

Pe cei doi oameni care–l opriră nu–i observă decât în momentul în care îi blocară trecerea.

— Lordul Rutherford?

— Lăsaţi–mă în pace!

— Îmi pare rău, domnule conte, regret că vă deranjăm.

Suntem de la cabinetul guvernatorului. Avem a vă pune câteva întrebări.

Ah, ultima umilire. El nu lupta.

— Atunci, ajută–mă să urc scările, tinere, zise el.

Înfăşurată în lungul prosop de un alb murdar, cu părul încă umed şi încreţit din cauza aburilor, ieşi din cada de aramă. Era o baie demnă de un palat, acea încăpere cu faianţă colorată.

Apa caldă venea printr–o ţeavă minusculă. Şi parfumurile peste care dăduse; ce mireasmă dulce, ca de crini striviţi!

Se întoarse în dormitor şi se văzu din nou reflectată în oglinda din uşa şifonierului. Întreagă. Perfectă. Picioarele îşi redobândiseră conturul! Chiar şi durerea, pe care i–o provocase omul rău cu numele de Henry, dispăruse.

Ochi albaştri! Ce privelişte şocantă!

Fusese atât de frumoasă şi în timpul vieţii? El ştia? Bărbaţii spuseseră întotdeauna că era frumoasă. Făcu o mică demonstraţie de dans, îndrăgostită fiind de propria ei goliciune, bucurându–se de moliciunea părului revărsat până peste braţe.

Ramses o privea mohorât dintr–un colţ. Nu era nimic neobişnuit în asta, nu? Ramses, observatorul din umbră. Ramses, judecătorul…

Ea întinse mâna şi luă sticla de vin de pe masa de toaletă.

Era goală. O trânti de placa de marmură. Duşumeaua se umplu de cioburi.

Niciun răspuns de la el; numai privirea aceea care nu lăsa loc nici unei concesii.

Dar ce conta asta? De ce să nu danseze mai departe?

Ştia că e frumoasă, că bărbaţii o vor iubi. Îi fermecase pe cei doi bărbaţi pe care îi ucisese în acea după–amiază, iar acum nu mai exista niciuna din dovezile îngrozitoare că înviase din morţi.

Învârtindu–se pe călcâie, cu părul fâlfâind, striga din răsputeri:

— Întreagă! Vie şi întreagă!

Din cealaltă cameră veni, deodată, ţipătul strident al acelui papagal, al acelei cobe. Venise timpul să–l ucidă, să–l sacrifice pentru fericirea ei. Era ca şi cum s–ar fi dus la târg şi ar fi cumpărat un porumbel alb şi i–ar fi dat drumul, în semn de mulţumire zeilor.

Se duse la colivie, deschise uşiţa şi–şi băgă mâna înăuntru, prinzând imediat pasărea agitată, gălăgioasă.

O omorî, strivind–o în pumn. Apoi o lăsă să cadă pe fundul coliviei.

Întorcându–se, îi aruncă o privire lui Ramses. Ah, o faţă atât de tristă, pe care se citea întreaga lui dezaprobare! Dragul de el!

— Acum sunt nemuritoare. Aşa este? Întrebă ea, dar nu veni niciun răspuns.

Ah, dar ea ştia. Reflectase asupra problemei încă de…

Încă de când începuseră toate acestea. Privind la ceilalţi, anumite lucruri începuseră să i se clarifice în minte. El o înviase din morţi. Acum era nemuritoare.

— Oh, ce aer neconsolat ai! Nu eşti mulţumit cu puterea ta magică? Zise râzând şi veni spre el. Nu sunt frumoasă? Şi tu plângi… Ce prost eşti! Totul a fost gândit de tine, nu–i aşa? Ai intrat în mormântul meu; m–ai readus la viaţă; şi acum plângi de parcă aş fi moartă. Dar tu m–ai părăsit în momentul în care trăgeam să mor! Ai pus să mi se tragă giulgiul peste faţă!

El oftă.

— Nu. N–am făcut niciodată aşa ceva. Nu–ţi mai aminteşti ce s–a întâmplat.

— De ce ai făcut asta? De ce m–ai readus la viaţă? Ce eram noi unul pentru celălalt?

Cum se vor îmbina toate aceste frânturi de amintiri? Când vor forma ele un întreg?

Veni mai aproape, privindu–i cu interes pielea şi pipăindu–l din nou. Avea o piele atât de elastică…

— Nu ştii răspunsul? O întrebă el. Nu–l simţi că–i scris adânc în tine?

— Un singur lucru ştiu: când am murit, tu erai de faţă. Erai un bărbat pe care–l iubeam. Îmi amintesc… Erai de faţă şi eu eram înspăimântată. Otrava şarpelui mă paralizase. Voiam să te strig, dar nu puteam. Mă zbuciumam. Ţi–am rostit numele.

Mi–ai întors spatele.

— Nu! Nu, nu s–a întâmplat aşa! Am stat de veghe la căpătâiul tău.

Auzea din nou plânsetul femeilor. Să iasă din camera aceea sumbră, camera în care murise Antoniu, dragul de Antoniu.

Nu i–a lăsat să scoată patul, deşi sângele din rănile lui îmbibase toată mătasea.

— M–ai lăsat să mor…

O luă din nou de braţ, destul de dur. Aşa se comporta el întotdeauna?

— Doream să fii cu mine, aşa ca acum.

— Aşa ca acum. Şi cum vine asta? Ce fel de lume e asta?

Este Hadesul legendar? Vom da şi peste alţii… peste… Dar adineaori m–am simţit ca–n Hades. Peste Antoniu! Zise ea.

Unde este Antoniu?

Oh, dar ştia…

Îi întoarse spatele. Antoniu era plecat din lumea celor vii;

Era în mormânt. Iar Ramses nu voise să–i dea elixirul; lucrul acesta îi era clar.

El veni în spatele ei şi o îmbrăţişă.

— Ce voiai când ai strigat după mine? Întrebă el. Spune–mi acum.

— Să te fac să suferi! Zise ea, râzând.

Îl vedea în uşa cu oglindă a scrinului. O amuza durerea ce se citea pe faţa lui.

— Nu ştiu de ce te–am strigat! Nici măcar nu ştiu cine eşti!

Brusc, îi trase o pereche de palme. Niciun efect. Ca şi când ar fi pălmuit o bucată de marmură.

Îl lăsă singur şi se duse în dormitor. Voia ceva frumos.

Care era rochia cea mai fină a acelei nenorocite? Ah, aceasta din mătase roz, cu broderie delicată. O luă, o îmbrăcă şi se încheie repede la capse. Rochia îi punea sânii în valoare; iar fusta era frumoasă şi largă la poale, deşi acum nu mai avea de ce să–şi ascundă picioarele.

Încălţă din nou sandalele.

— Unde te duci?

— În oraş. Acesta este oraşul Cairo. De ce nu l–aş vizita?

— Trebuie să–ţi vorbesc…

— Trebuie? Zise ea, luându–şi poşeta de pânză.

Pe placa de marmură a mesei de toaletă zări, cu coada ochiului, o bucată mare de sticlă. Un ciob de la sticla pe care o spărsese.

Făcu alene câţiva paşi spre locul unde se afla ciobul şi răsfiră în joacă perlele de pe masă. Le–ar lua şi pe–astea. El, desigur, o urmărea.

— Cleopatra, uită–te la mine! Zise el.

Ea se întoarse brusc şi–l sărută. Putea fi păcălit atât de uşor? Da, buzele lui îi spuneau asta, buzele lui, oh, atât de delicioase. Ce stoic suferea el! Bâjbâind la întâmplare prin jur, găsi ciobul acela şi, cât ai clipi, îi crestă gâtul.

Făcu câţiva paşi înapoi. El rămase, holbându–se la ea.

Sângele îi şiroia pe haina albă. Dar nu–i era frică. Nu schiţă niciun gest, ca să oprească sângerarea. Pe faţă nu i se citea decât tristeţe, nu teamă.

— Nici eu nu pot să mor, şopti el.

— Ah! Zâmbi ea. Te–a trezit cineva din mormânt?

Din nou se repezi la el, lovindu–l, ameninţând să–i scoată ochii.

— Opreşte–te, te rog!

Ea îşi ridică genunchiul şi–l lovi între picioare. Da, această durere o simţi.

El se îndoi, iar ea îl izbi în cap.

Alergă prin curtea interioară, ţinând în mâna stângă poşeta, în timp ce cu dreapta căuta să se prindă de coama zidului. Într–o secundă, îl escaladă şi alergă pe strada îngustă, neluminată.

În câteva minute, ajunse la automobil. Într–o clipă puse motorul în mişcare, apăsă pedala şi, vâjiind, ieşi din mica alee şi intră pe magistrală.

Ah, simţea din nou vântul în faţă. Libertatea… Şi acel mare şi viguros animal metalic la dispoziţia ei..

— Du–mă spre luminile neadormite ale cartierului britanic din Cairo, zise ea, jivină mică şi scumpă. Da!

HOLUL DIN FAŢĂ de la Shepheard. Luase gin bun de la bar, cu multă gheaţă şi doar puţină lămâie.

Le era recunoscător că îi permiseseră asta. Ce beţivan devenise! Avea parte de o revelaţie agreabilă. Când se va întoarce în Anglia, avea de gând să se sinucidă prin exces de băutură.

Dar nu se vor opri la un moment dat? Înţeleseseră, cu siguranţă, că el nu le va spune nimic. Ei îi apăreau ca nişte manechine, cu grimasele pe care le făceau, manevrate parcă de nişte sforari. Toate gesturile lor păreau artificiale.

Chiar şi băieţaşul chipeş care venea tot timpul cu gheaţă şi gin părea să joace teatru. Totul era fals. Erau groteşti figurile pe care le vedea mişcându–se prin hol; iar muzica, venind ca purtată de vânt dinspre baruri şi salonul de bal, vai, suna asemănător cu ceea ce, probabil, aveau să cânte la noapte în iad.

Uneori, cuvintele lor nu aveau nicio noimă. El cunoştea sensul fiecărui cuvânt, dar ce voiau ei să spună de fapt?

Bărbaţi morţi, cu gâtul frânt. Făcuse ea acest lucru în scurtul timp al absenţei lui?

— Sunt obosit, domnilor, zise el, în cele din urmă. Căldura de aici nu–mi prieşte. Astăzi am făcut o criză. Acum am nevoie de odihnă. Permiteţi–mi să mă duc în cameră!

Cei doi bărbaţi schimbară priviri. Simulacru de frustrare.

Nimic nu era real aici. Ce era real? Mâinile Cleopatrei strângându–l de gât? Figura drapată în alb, venind din spate şi înşfăcând–o?

— Lord Rutherford, acum ne confruntăm cu mai multe omoruri? Evident, înjunghierea de la Londra a fost doar

începutul. Vă solicităm cooperare totală. Cei doi tineri omorâţi în această după–amiază…

— V–am spus deja. Nu ştiu nimic despre asta! Ce vrei să fac, tinere, să inventez poveşti? E absurd!

— Pe Henry Stratford; ştiţi unde–l putem găsi? A avut întâlnire cu dumneavoastră aici, la Shepheard, acum două zile.

— Henry Stratford frecventează cartierele cele mai rău famate ale oraşului Cairo. Umblă de unul singur noaptea pe străzi întunecoase. Nu ştiu unde este, Dumnezeu să–l aibă în grijă! Acum, chiar trebuie să plec.

Elliott se ridică de pe scaun. Unde era afurisitul ăla de baston?

— Să nu încercaţi să părăsiţi Cairo, domnule, îi zise cel mai tânăr, arogantul acela cu nasul ascuţit. Paşaportul dumneavoastră este la noi.

— Cum?! Asta e o mârşăvie, murmură Elliott.

— Mă tem că aceeaşi măsură îl vizează şi pe fiul dumneavoastră. Şi pe domnişoara Stratford. Deja le–am ridicat paşapoartele de la recepţie. Lord Rutherford, avem datoria să lămurim problema până la capăt.

— Idiotule! Strigă Elliott. Eu sunt cetăţean britanic! Cum îndrăzneşti să–mi faci una ca asta?

Interveni celălalt bărbat:

— Domnule conte, daţi–mi voie să vă vorbesc sincer! Cunosc relaţiile dumneavoastră strânse cu familia Stratford. Credeţi că Henry Stratford ar putea avea vreo legătură cu aceste asasinate? El îl cunoştea pe bărbatul acela din Londra, cel care a fost înjunghiat. În ce–l priveşte pe americanul găsit la piramide, tipul a fost jefuit de o sumă foarte mare de bani. Noi ştim că Stratford a avut necazuri în privinţa banilor.

Elliott îi susţinu privirea, fără să vorbească. Să arunce bănuiala asupra lui Henry. La asta nu se gândise. Oh, dar era evident! Să arunce toată vina asupra lui Henry, desigur. Henry îl ştia pe tipul din Londra. Ce noroc nemaipomenit! Privea iscoditor la cei doi domni care stăteau jenaţi în faţa lui. Poate va reuşi să–i convingă!

— Domnule conte, e vorba de ceva mai mult. Avem şi două furturi misterioase. Nu numai mumia furată de la muzeul din Cairo; dar se pare că a fost furată şi mumia din casa domnişoarei Stratford, din Mayfair.

— Posibil.

— Iar o bijuterie egipteană nepreţuită a fost găsită asupra metresei lui Henry Stratford, Daisy Banker, cântăreaţă de music–

hall…

— Da… zise Elliott, lăsându–se relaxat în scaunul său.

— Ei bine, părerea mea, domnule conte, este că, probabil,

Stratford a fost implicat în ceva, ştiţi, într–un fel de contrabandă… bijuteriile, monedele şi mumiile…

— Mumii… Henry şi mumiile…

Oh, era prea frumos, iar Henry, bietul Henry, care îl omorâse pe Lawrence, fierbea chiar în acel moment în smoală topită. Ar începe să râdă, subţire, isteric, dacă ar lua toate astea prea serios.

— Înţelegeţi, lord Rutherford, poate că umblăm după cine nu trebuie.

— Dar ce făcea Ramsey la muzeu? Întrebă cam impacientat funcţionarul mai tânăr.

— A încercat să–l oprească pe Henry, murmură Elliott.

Probabil că l–a urmărit… Voia neapărat să stea de vorbă cu Henry, de dragul lui Julie.

— Cum explicaţi ce s–a întâmplat cu monedele? Întrebă tânărul, începând să se cam înfierbânte. Noi am găsit, în camera lui Ramsey, şapte monede de aur cu chipul Cleopatrei.

— Dar lucrul acesta este evident, zise Elliott, ridicând privirile, fiind tocmai pe punctul de a se dumiri. Probabil că le–a luat de la Henry când s–au certat. El ştia de ce era în stare

Henry. Probabil că a încercat să împiedice chestia asta. Asta a fost, sigur!

— Dar nimic nu e logic în povestea asta! Zise mai tânărul bărbat.

— Ba da, e a naibi de multă logică acum în raport cu ceea ce ştiam mai înainte! Făcu Elliott. Bietul Henry, bietul, nebunul, osânditul Henry!

— Da, încep să înţeleg, spuse bărbatul mai vârstnic.

— Într–adevăr? Se miră Elliott. Da, bineînţeles… Acum, dacă îmi permiteţi, vreau să consult un avocat. Vreau să mi se restituie paşaportul! Presupun că încă mai pot apela la un avocat! Sau nu cumva a fost revocat privilegiul privitor la cetăţenia britanică?

— În niciun caz, lord Rutherford, zise vârstnicul. Ce l–a făcut pe tânărul Stratford să se comporte atât de nebuneşte?

— Jocul de cărţi, domnule. Jocul de cărţi. Este o adevărată patimă. I–a distrus viaţa.

Întreagă, vie şi nebună! Mai nebună decât fusese înainte ca el

să–i fi dat elixirul. Ceea ce se întâmpla cu ea era efectul acelei substanţe. Ah, era rodul geniului lui. Şi cum s–ar putea sfârşi acest coşmar?

O căută prin toate ungherele, pe străzile desfundate ale vechiului Cairo. Dispăruse. Cum mai spera el s–o găsească atâta timp cât nu dădea niciun semn de viaţă?

Dacă n–ar fi umblat niciodată pe coridoarele întunecoase ale muzeului din Cairo, n–ar fi avut ocazia să–şi oprească privirile asupra rămăşiţelor ei uitate de lume; viitorul ar fi fost altfel. Cu Julie Stratford alături, toată lumea ar fi putut fi a lui.

Dar acum era legat definitiv de monstrul pe care–l crease, târând prin timp, alături de ea, suferinţa pe care căutase s–o aline; creatura nebună care–şi amintea numai cât de mult îl urâse cândva, iar nu cât de mult se iubiseră. Ah, dar la ce se aşteptase? Sperase că, în această nouă şi strălucitoare epocă, sufletul ei din perioada Antichităţii va trece printr–o mare primenire spirituală?

Dacă Julie avea dreptate şi sufletul acela nici măcar nu era al Cleopatrei? Dacă făptura asta era numai un oribil dublu?

Adevărul era că nu ştia. Când o ţinuse în braţe, ştiuse doar că era făptura pe care o mângâiase cândva; că aceasta era vocea care–i vorbise şi la mânie, şi în momentele de dragoste; aceasta era femeia care, până la urmă, îl cucerise; şi care, mai degrabă, s–ar fi sinucis decât să ia elixirul – şi care îl sâcâia acum cu un crâmpei de amintiri disparate potrivit cărora, cu secole în urmă, pe patul de moarte, îl strigase sau încercase să–l strige şi el nu–i ascultase chemarea. El o iubea, exact aşa cum o iubea pe Julie Stratford. Le iubea pe amândouă!

Îşi continuă drumul, din ce în ce mai repede, ca să iasă din liniştea lugubră a vechiului Cairo şi să reintre în tumultul oraşului nou. Tot ce putea face era să–şi continue căutările. Şi, în cele din urmă, ce indiciu i–ar putea da? O altă crimă absurdă; iar acel omor ar fi şi el atribuit omului cunoscut sub numele de Reginald Ramsey, ceea ce ar însemna o altă sabie implântată în inima lui Julie.

Erau slabe şanse ca Julie să–l ierte vreodată. Mersese cu nebunia nepermis de departe, iar ea aşteptase mai multă înţelepciune din partea lui, mai mult curaj. Iar el stătuse în căsuţa aceea, privind fix la imaginea îndurerată a fostei lui iubiri.

Sacrificase, deci, o dragoste mai pură, mai puternică, pentru o pasiune care–l robise cu secole în urmă. Nu o mai merita pe

nevinovata lui iubită şi ştia acest lucru. Dar o dorea, tânjea după ea; la fel cum tânjea după blestemata aceea pe care, într–un fel sau altul, trebuia s–o ţină în frâu sau s–o distrugă.

Pentru el nu mai există acum absolut nicio consolare.

Existau acum haine, rochii splendide care–i plăceau pentru că aveau vechea fineţe şi vechea simplitate şi erau ţesute de sus şi până jos cu fir de argint şi de aur.

Se opri la o vitrină bogat iluminată şi puse mâna pe geam.

Citi firma în engleză:

„NUMAI LUCRURI DE FOARTE

Bună CALITATE

PENTRU BALUL OPEREI”

Da, avea nevoie de lucruri de calitate. Iar bani erau din belşug în această poşetă. Avea nevoie de pantofi ca aceştia, pantofi cu tocuri înalte. Şi de bijuterii.

Se duse şi bătu la uşă. O femeie înaltă, cu păr argintiu îi veni în întâmpinare.

— S–a închis, stimată doamnă. Regret, dacă reveniţi…

— Vă rog, rochia aceea! Zise ea.

Deschise poşeta şi scoase un pumn de bani. Câteva bancnote se împrăştiară pe jos.

— Stimată doamnă, nu mai arătaţi atâţia bani la ora asta din noapte, îi zise femeia şi se aplecă şi strânse bancnotele împrăştiate. Veniţi înăuntru. Sunteţi chiar singură?

Oh, dar ce plăcut era înăuntru; pipăi stofa bogată a scăunelului aurit. Şi iată mai multe statui ca acelea pe care le văzuse în vitrină, iar acestea erau acoperite nu numai cu mătăsuri bogat revărsate, ci şi cu blănuri. Ceea ce o atrase cu deosebire fu fâşia lungă de blană albă.

— O vreau pe asta, zise ea.

— Desigur, stimată doamnă, desigur, zise patroana.

Îi trimise cel mai dulce zâmbet.

— Asta este… Asta este… pentru balul operei? Întrebă ea.

— Oh, s–ar potrivi perfect! O împachetez pentru dumneavoastră.

— Ah, dar am nevoie de o rochie, înţelegeţi, şi de papucii aceia. Şi am nevoie de perle şi rubine, dacă aveţi, pentru că, înţelegeţi, mi–am pierdut toate podoabele, mi–am pierdut bijuteriile.

— Avem noi grijă de dumneavoastră! Vă rog să vă aşezaţi.

Acum, ce aţi dori să vedeţi pe măsura dumneavoastră?

Se părea că va reuşi. Era o poveste absurdă: Henry spărgând uşa la muzeul de antichităţi pentru a fura o mumie cu care să–şi plătească datoriile. Dar simplul fapt era – şi el trebuia să–şi amintească acest lucru – că adevărul era şi mai absurd. Nimeni n–ar fi crezut adevărul.

Îndată ce ajunse în apartament, îl sună pe vechiul său amic, Pitfield.

— Spune–i că este Elliott Rutherford la telefon. Aştept.

Ah, Gerald. Scuză–mă că te deranjez de la masă. Se pare că am intrat într–o mică încurcătură juridică aici. Cred că Henry

Stratford este amestecat în asta. Da. Da, diseară dacă ai putea.

Eu sunt la Shepheard, firește. Ah, minunat, Gerald. Ştiam că pot conta pe tine. Peste douăzeci de minute. La ba rr.

Punând receptorul în furcă, se uită spre uşă, unde apăruse Alex.

— Tată, slavă Domnului că te–ai întors! Ne–au confiscat paşapoartele! Julie este înnebunită. Şi Miles doar ce a fost la ea cu o altă poveste absurdă. Un biet american omorât la piramide şi un englez asasinat lângă Cafeneaua Internaţională.

— Alex, fă–ţi geamantanul, zise el. Cunosc deja toată povestea asta. Gerald Pitfield vine încoace. Până dimineaţă vă va obţine paşapoartele, îţi promit, apoi tu şi Julie trebuie să fiţi în tren.

— Va trebui să–i spui şi ei lucrul ăsta, tată.

— O să–i spun, dar acum trebuie să mă întâlnesc cu Pitfield. Dă–mi mâna şi ajută–mă să ajung la lift!

— Dar, tată, cine este răspunzător…?

— Fiule, n–aş fi vrut să fiu eu cel care îţi spune. Şi, cu siguranţă, nici cel care–i va spune lui Julie… Dar se pare că Henry este implicat.

Linişte… De–abia se auzea muzică de jos, de la ferestrele iluminate. Se strecurase singură–singurică până la capătul scărilor. Nu dorea decât să vadă stelele şi să fie departe de sâcâitoarele bătăi în uşă şi de enervantul zbârnâit al telefonului.

Şi iată–l pe Samir, stând undeva, spre marginea acoperişului, privind peste minarete şi domuri, şi peste miliardele de mici acoperişuri ale oraşului Cairo. Samir, cu ochii spre cer, ca şi când ar fi spus o rugăciune.

Se apropie de el, iar el o cuprinse cu braţul.

— Samir unde este el? Întrebă ea în şoaptă.

— O să ne dea de veste, Julie. N–o să–şi calce promisiunea.

Aceasta fusese o alegere excelentă: „satin” verde pal, cu şiruri de „nasturi” de sidef şi cu „dantelă de Bruxelles”. Şi comoda etola de blană arată foarte bine, spusese femeia, iar ea sigur se pricepea, nu?

— Părul dumneavoastră este atât de frumos, încât ar fi un mare păcat să vi–l prindeţi sus, dar, în realitate, stimată doamnă, ar trebui, ştiţi. Arată mai degrabă… Poate mâine reuşesc să vă programez la un coafor.

Avea, desigur, dreptate. Toate celelalte femei aveau coafuri înalte, de natură să le degajeze ceafa şi gâtul, stil nu diferit de cel pe care ea îl practicase mereu, numai că cocurile lor erau altfel, aducând mai mult cu o inimă mare, cu cârlionţi ciudaţi. Da, i–ar fi plăcut să meargă la coafor.

— În special pentru balul operei!

Într–adevăr. Rochia pentru balul operei era o creaţie frumoasă, bine ascunsă acum într–un ambalaj de hârtie tare şi lucioasă. Aşa erau toate celelalte lucruri: drăguţii pantaloni cu dantelă şi jupoanele delicate, nenumăratele rochii, pantofii şi pălăriile, şi diferitele fleacuri pe care nu şi le mai amintea.

Batiste cu dantelă, eşarfe şi o umbrelă albă de soare! Ce nimicuri încântătoare! Parcă ar fi intrat într–o mare expoziţie cu articole de îmbrăcăminte. Asta însemna, oare, „timpuri moderne?” Probabil. Asemenea garnituri de îmbrăcăminte se găsesc aproape pretutindeni,

Patroana aproape terminase de socotit, cum se exprima ea. Numărase una câte una multele hârtii numite bani. Apoi trase sertarul unei maşini mari de bronz, numită „maşină de marcat”, unde erau mult mai mulţi bani, mult mai mulţi decât avea Cleopatra.

— Trebuie să spun că arătaţi extraordinar cu această culoare! Zise femeia. Asta face ca ochii dumneavoastră să treacă de la albastru la verde.

Cleopatra râse… Grămezi de bani…

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă discret spre femeie, pocnetul acestor tocuri înalte pe pardoseala de marmură făcându–i oarecum plăcere.

Nici nu apucă biata femeie să–şi ridice privirile, că necunoscuta o şi prinse de gât. O strânse tare, apăsând cu degetul mare pe osul fragil de la mijloc. Patroana încremenită mai putu să scoată doar un sughiţ slab. Apoi Cleopatra îşi ridică mâna dreaptă şi–i suci gâtul spre stânga, ca unui pui. Trosc!

Patroana muri!

Acum n–avea niciun rost să reflecteze asupra celor întâmplate, să mediteze asupra diferenţei dintre ea şi această biată fiinţă care zăcea pe pardoseală, în spatele măsuţei, holbându–se spre tavanul aurit. Putea trimite pe oricare dintre aceste fiinţe în ghearele morţii, dacă aşa voia ea. Cine să i se fi opus?

Strânse banii într–o poşetă nouă, de seară, una din satin, pe care o găsi în acel loc. În poşeta veche puse ceea ce nu mai încăpea în cealaltă. Luă şi toate bijuteriile rămase în sertarul de sub „maşina de marcat”. Apoi puse cutiile una peste alta, făcând cu ele o stivă înaltă; le scoase afară şi le aruncă pe scaunul din spate al maşinii.

De–acum, pornea spre aventura următoare. Aruncându–şi peste umeri cozile lungi şi groase ale blănii albe, bestia porni din nou.

Se îndreptă rapid spre locul unde „se află toată lumea bună din Anglia şi America”, adică spre hotelul Shepheard, *hotelul*.

Râse din toată inima când îşi aduse aminte de american şi de felul lui straniu de a–i vorbi, ca şi când ea ar fi fost o idioată;

Şi negustoreasa făcuse la fel. Poate că la Shepheard va întâlni pe cineva cu adevărat fermecător şi cu maniere alese, pe cineva infinit mai interesant decât toate aceste suflete jalnice, pe care le–a trimis în apele întunecate din care ea însăşi venise.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s–a întâmplat aici? Întrebă în şoaptă cel mai vârstnic din cei doi funcţionari.

Se afla la Malenka, în pragul casei, şi nici nu se gândea să intre fără un mandat sau o aprobare. Niciun răspuns la bătaia lui în uşă; niciun răspuns când strigă numele lui

Henry Stratford.

Pe masa de toaletă din dormitorul cu luminile aprinse se vedeau cioburi. Părea să fie sânge pe duşumea.

Bărbatul cel tânăr, nerăbdător şi ambiţios ca întotdeauna, se aventură în curte, cu lanterna. Scaune răsturnate, porţelanuri sparte.

— Dumnezeule mare, Davis! Aici este o femeie moartă!

Bărbatul cel vârstnic rămase o clipă nemişcat. Se holba la papagalul mort, pe fundul coliviei. La toate sticlele goale, înşiruite de la un capăt la celălalt al barului. Şi la haina de la costum care atârna în cuierul din colţ.

Apoi îşi luă inima în dinţi şi intră în mica grădină întunecoasă, ca să vadă cu ochii lui cadavrul.

— Asta–i femeia, zise el. Asta–i Malenka de la Babilon.

— Ei bine, cred că, în situaţia asta, nu e nevoie de mandat.

Bărbatul mai vârstnic reveni în salon. Intră precaut în dormitor.

Privi fix la rochia sfâşiată de pe duşumea şi la zdrenţele ciudate îngrămădite la perete. Nu prea îi dădea atenţie tânărului care trecea prin faţa lui şi care se mişca de colo–colo, vag amuzat de aceste semne evidente ale dezastrului, căutând şi notând într–un carnet.

Acele zdrenţe, da, semănau cu nişte giulgiuri de mumie, dar o parte din pânză părea a fi nouă. Ridică privirile în sus în momentul în care tânărul îi arătă un paşaport.

— E Stratford, zise tânărul. Toate actele lui de identitate sunt acolo, în haină.

Elliott ieşi din liftul de sticlă, sprijinindu–se de braţul lui Alex.

— Ce se întâmplă dacă Pitfield nu poate să aranjeze toate aceste lucruri? Întrebă Alex.

— Atâta timp cât vom rămâne aici, vom continua să ne purtăm ca nişte oameni civilizaţi, zise Elliott. Mâine seară ai s–o conduci pe Julie la operă, conform programului. După aceea, ai s–o însoţeşti la bal. Şi să fii gata să pleci îndată ce ţi se va elibera paşaportul!

— Ea n–are niciun chef de asta, tată. O să prefere s–o însoţească Samir, dacă vrei să ştii adevărul. De când au început toate astea, Samir este acela în care are încredere. El este mereu în preajma ei.

— Cu toate acestea, tu trebuie să stai aproape de ea. Vreau să fim văzuţi împreună mâine. Totul corect şi decent. Acum de ce nu ieşi pe verandă să bei ceva şi să–mi laşi mie să rezolv problemele cu legea?

Da, îi plăcea hotelul Shepheard, deja îl cunoştea. Îi plăcuse priveliştea din această după–amiază: esplanada cu lungul şir de automobile descărcând bărbaţi şi femei elegant îmbrăcate, care urcau scările.

Acum erau foarte puţine automobile. Reuşi să oprească exact în faţa intrării; un tânăr şi fermecător servitor veni să–i deschidă uşa. Cu poşeta de pânză şi cu cea de satin în mână, urca senină treptele acoperite cu covor, în timp ce alţi servitori se înghesuiau s–o ajute cu multele ei bagaje.

Holul o incinta din prima clipă. Oh, nici nu bănuise că încăperile acestei clădiri grandioase sunt atât de frumoase. Iar mulţimea de oameni plimbându–se de colo–colo – femei

îmbrăcate cu gust şi bărbaţi în costume făcute după ultima modă – o fascină. Era o lume elegantă, pe măsura „timpurilor moderne”. Trebuia să vii într–un asemenea loc ca să sesizezi posibilităţile pe care ţi le ofereau aceste vremuri.

— Pot să vă ajut, domnişoară?

Un alt servitor se apropie; ce stranie era îmbrăcămintea lui, în special pălăria! Dacă existau lucruri care nu–i plăceau la aceste „timpuri moderne”, acestea erau tocmai pălăriile!

— Oh, fiţi, vă rog, amabil! Zise ea pe un ton prudent. Aş vrea să mă cazez aici. Acesta este hotelul Shepheard? *Hotelul*?

— Da, desigur, domnişoară. Permiteţi–mi să vă conduc la recepţie.

— Un moment, şopti ea, zărindu–l pe lordul Rutherford care se găsea la câţiva paşi mai departe.

Nu i se părea. El era. Iar cu el era o frumuseţe de tânăr, un băiat înalt, zvelt, cu trăsături fine ca din porţelan, un tânăr alături de care foştii ei companioni păreau nişte figuri de–a dreptul grosolane.

I se îngustaseră pupilele; se concentra, încercând să audă ce spunea acel tânăr. Dar distanţa era prea mare. Şi, în mişcare, cei doi când erau expuşi, când se sustrăgeau vederii, dincolo de un şir de palmieri înalţi, plantaţi în ghivece. Apoi, tânărul, după ce–i strânse mâna lordului Rutherford, se îndreptă spre uşile din faţă. Lordul Rutherford intră într–o cameră mare, slab iluminată.

— Acela este lordul Rutherford, domnişoară, zise tânărul serviabil de lângă ea.

— Da, ştiu, zise ea. Dar frumosul acela cine este?

— Ah, acela este fiul său, Alex, domnişoară, tânărul viconte Summerfield. Ei vin des la Shepheard. Sunt prieteni ai familiei Stratford, domnişoară.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Lawrence Stratford, domnişoară, explică el, luând–o de braţ şi arătându–i, ca o călăuză amabilă, ce să facă mai departe.

Marele arheolog, cel care a descoperit de curând mormântul lui Ramses.

— Ce spui? Şopti ea. Vorbeşte mai rar.

— Cel care a dezgropat mumia, domnişoară, mumia lui Ramses cel Blestemat.

— Ramses cel Blestemat!

— Da, e o întreagă poveste, domnişoară, zise el, arătând în faţă, spre o masă lungă, împodobită, care, de fapt, semăna cu un

altar. Acolo–i recepţia, domnişoară. Cu ce vă mai pot ajuta?

Ea avu un acces de râs, reacţie de pură uimire.

— Nu, zise ea. Ai fost, pur şi simplu, grozav. Foarte în regulă!

El îi răspunse cu o privire dulce, încurajatoare, privirea pe care toţi aceşti oameni o îndreptau spre ea. Apoi îi făcu semn să se apropie de „recepţie”.

Când Pitfield se aşează vizavi, Elliott intră direct în subiect.

Ştia că vorbeşte prea repede şi că nu este exclus să spună lucruri ciudate, dar nu–şi putea reprima impulsivitatea. Trebuia să–l scoată pe Alex de acolo. Şi s–o scoată pe Julie, dacă mai este cumva posibil. Acestea erau singurele gânduri care–l obsedau şi, apoi, grija pentru Randolph.

— Nimeni dintre noi nu are nici cea mai mică legătură cu vreunul din cazurile acestea, zise el. Trebuie să li se permită tuturor să plece acasă. Eu pot sta aici, dacă este absolut necesar, dar fiului meu trebuie să i se permită să plece.

Gerald, mai vârstnic cu zece ani decât el, cu părul alb şi trecut bine de jumătatea drumului vieţii, îl asculta cu mare atenţie. N–avea patima băuturilor tari şi era dispus să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, ca să asigure familiei sale accesul la toate plăcerile vieţii coloniale.

— Desigur, nu, zise el, la unison cu interlocutorul. Dar un moment, Winthrop este în pragul uşii. Are doi oameni cu el.

— Nu pot sta de vorbă cu el! Zise Elliott. Nu acum, pentru numele lui Dumnezeu!

— Lasă toate astea în seama mea.

Ce uimiţi fuseră când ea le plăti în avans cu teancuri întregi de bani ciudaţi, pe care ei îi numeau *pound’*, deşi ele nu cântăreau nimic. Îi spuseră că tinerii servitori îi vor duce bagajele în apartamentul ei, că erau bucătării în care putea fi pregătit orice fel de mâncare dorea; la dreapta era sufrageria;

Şi dacă dorea, putea să se ospăteze în camera ei. În privinţa coafezei pe care ea o cerea cu insistenţă ca să–i lege sus părul, acea doamnă nu va fi disponibilă decât a doua zi.

Foarte bine. Mulţumesc!

Dădu drumul cheii în poşeta de satin. Avea să găsească mai târziu apartamentul 201. Se grăbi spre uşa camerei întunecoase în care intrase lordul Rutherford şi îl surprinse bând acolo de unul singur. El nu o văzu.

Afară, pe vasta terasă din faţă, îl văzu, rezemat de stâlpul alb, pe Alex, fiul lui; un tinerel atât de fermecător, stând de vorbă agitat cu un egiptean măsliniu. Acesta se întoarse înăuntru.

Tânărul părea dezorientat.

Se duse la el imediat. Se furişă fără zgomot şi se opri lângă el; îi studia faţa – da, o frumuseţe. Desigur, lordul

Rutherford era un om cu un farmec de necontestat; dar fiul său era atât de tânăr, încât tenul lui avea fineţea petalei şi, în plus, era înalt şi avea umeri puternici şi drepţi şi, întorcându–se, îndreptă spre ea privirea încrezătoare a ochilor căprui.

1 Liră sterlină, dar şi livră = 435,6 gr. (engl., n. Trad.).

— Tânărul viconte Summerfield, zise ea. Fiul lordului

Rutherford, după cum mi s–a spus!

Scăpărarea unui zâmbet.

— Sunt Alex Savarell, da. Iertaţi–mă, nu cred să fi avut plăcerea de a vă cunoaşte.

— Mi–e foame, viconte Summerfield. Eşti atât de drăguţ să mă duci în sufrageria hotelului? Aş vrea să mănânc ceva.

— Aş fi încântat! Ce plăcere neaşteptată!

Îi oferi braţul. Oh, îi plăcea de el foarte mult, iar el nu avea niciun fel de reţinere. O conduse înapoi în aglomeratul salon principal, prin faţa barului întunecos, unde bea tatăl său, şi mai departe, către un spaţiu mare, deschis, sub un plafon înalt, aurit.

Mese drapate în pânză umpleau laturile imensului salon, în centru dansau bărbaţi şi femei. Fustele femeilor semănau cu nişte flori delicat–unduitoare. Şi muzica, oh, atât de plăcută, deşi pentru ea era cam tare. Era mult mai stridentă decât cea de la gramofon. Şi era plină de tristeţe.

El se adresă îndată unui bărbat în vârstă, rugându–l să–i conducă la o „masă”. Ce mutră antipatică avea acest tip arogant, care se prezentă la fel de elegant îmbrăcat ca toţi cei prezenţi. Dar acesta spuse cu mare respect:

— Da, lord Summerfield.

Masa era, într–adevăr, frumoasă, împodobită cu farfurii splendide şi cu flori plăcut mirositoare.

— Ce muzică e asta? Întrebă ea.

— Americană. De Sigmund Romberg, zise el în timp ce ea începu să se legene înainte şi înapoi. Aţi vrea să dansaţi?

Întrebă el.

— Asta ar fi grozav!

Oh, era atât de caldă mâna lui când o strânse pe a ei şi o conduse spre ringul de dans. Ce ciudat lucru era ca fiecare pereche să danseze ca şi când ar fi complet singură şi angajată într–un ritual intim! Imediat, ritmul melancolic o încălzi. Şi acest

tânăr adorabil, cu câtă dragoste îl privea. Era, într–adevăr, o frumuseţe acest tânăr, acest Alex, lord Summerfield.

— Ce încântător este aici! Zise ea. E un adevărat palat. Şi muzica, atât de stridentă, dar frumoasă. Dar, pe de altă parte, nu–mi plac zgomotele… cârâit de păsări, pocnet de armă…

Mă zgârie la ureche.

— Desigur, nu vă plac, spuse el cu surprindere. Sunteţi o fiinţă atât de plăpândă. Şi părul dumneavoastră… Pot să vă spun că aveţi o minune de păr? E lucru rar să vezi o femeie care–şi poartă părul într–un mod degajat şi natural. Asta vă dă un aer de zeiţă.

— Da, este foarte bine. Mulţumesc.

El râse afectuos. Era atât de sincer… Nici nu există teamă în ochii lui, niciun sentiment apăsător. Era ca un prinţ crescut de guvernante blajine într–un palat. Într–un cuvânt: era prea delicat pentru lumea reală.

— V–ar supăra nespus de mult dacă mi–aţi spune cum vă numiţi? Întrebă el. Noi nu ne–am prezentat aşa cum se cuvine, aşa că, se pare, trebuie să facem cunoştinţă acum.

— Numele meu este Cleopatra, regina Egiptului.

Ce mult îi plăcea să danseze, să fie purtată de braţ, să facă piruete; podeaua era lucioasă ca sticla sub picioarele ei.

— Oh, aproape că aş putea să vă cred, zise el. Semănaţi cu o regină. Pot să vă spun Alteţă?

Ea râse.

— Al–teţă. Asta este formula potrivită de adresare către o regină? Da, poţi să–mi zici Alteţă. Iar eu am să–ţi zic lord Summerfield. Bărbaţii aceştia de–aici sunt cu toţii… lorzi?

În oglinda întunecoasă de pe peretele lambrisat, Elliott îl văzu pe Winthrop retrăgându–se împreună cu oamenii săi. Pitfield veni imediat înapoi şi se aşeză pe scaunul de vizavi.

Făcu semn să i se mai aducă un whisky.

— Încă o crimă îngrozitoare! Zise el. Ce Dumnezeu s–a întâmplat cu tânărul Stratford?

— Spune–mi!

— De necrezut! O dansatoare din buric, amanta lui Henry Stratford… A fost găsită moartă, cu gâtul frânt, în grădina casei pe care o împărţea cu Henry. Toate lucrurile lui erau acolo: paşaportul, banii, totul.

Elliott înghiţi în sec. Simţea o mare nevoie să mai bea un pahar. Îi veni în minte că ar fi fost cazul să mănânce ceva, ca să

poată bea în continuare, fără să i se facă rău.

— Acelaşi lucru care i s–a întâmplat în această după–amiază studentului de la Oxford, puştiului american la piramide şi îngrijitoarei de la muzeu. Stai şi te întrebi de ce s–a ostenit să folosească un cuţit împotriva lui Sharples! Mai bine mi–ai spune tot ce ştii despre asta.

Ospătarul le puse pe masă paharele cu whisky şi gin. Elliott îl luă pe–al lui şi sorbi dus pe gânduri.

— Exact lucrul de care m–am temut, exact. A înnebunit din cauza remuşcărilor.

— Legate de jocul de cărţi.

— Nu. Legate de Lawrence. Ştii, Henry a fost în mormânt, iar acolo se aflau şi otrăvurile.

— Dumnezeule, omule, vorbeşti serios?

— Gerald, aşa a început totul. El avea documente care trebuia să fie semnate de Lawrence. Probabil că le–a măsluit.

Dar nu asta este problema. Şi–a recunoscut crima…

— Faţă de tine.

— Nu, faţă de altcineva, zise el, oprindu–se din relatare.

Trebuia să chibzuiască bine, dar nu mai era timp. Faţă de Ramsey.

— Ramsey, cel urmărit de poliţie…

— Da, în primele ore ale dimineţii, Ramsey a încercat să stea de vorbă cu Henry, mai înainte ca acesta s–o ia razna şi să spargă uşa muzeului. Apropo… ai spus că au fost acasă, la dansatoarea din buric. Au găsit vreo urmă cum că acolo s–ar fi aflat la un moment dat o mumie sau vreun giulgiu?

În felul acesta, cu siguranţă, s–ar încheia povestea şi s–ar sista urmărirea bietului Ramsey. El este cu totul nevinovat, mă înţelegi. El a mers la muzeu, ca să–i bage minţile în cap lui Henry.

— Ştii precis acest lucru?

— A fost în întregime greşeala mea. În ultimul timp, nu pot dormi, mă dor prea tare încheieturile. La ora cinci azi–dimineaţă tocmai mă întorceam de la plimbare. Lângă muzeu, după cum ţi–am spus, îl văzusem pe Henry, mort de beat.

Am crezut că merge la vreun cabaret. Am făcut greşeala să–i spun lui Ramsey, care tocmai venise la cafeaua de dimineaţă. El încercase şi mai înainte să–l dea pe brazdă pe

Henry. Şi iată–l plecând din nou să–l găsească, de dragul lui Julie!

— Julie şi acest Ramsey sunt…

— Da. Logodna cu Alex s–a desfăcut. S–a rezolvat totul pe cale amiabilă; Alex şi Ramsey sunt prieteni. Trebuia rezolvat totul.

— Desigur, desigur.

— Ramsey a încercat să zădărnicească furtul. În momentul acela, poliţia l–a arestat. El e un om ciudat. A intrat în panică.

Dar, cu siguranţă, tu poţi clarifica problema.

— Ei bine, voi face şi pe dracu–n patru. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar forţa Stratford uşa unui muzeu, ca să fure o mumie?

— Partea asta nu prea o înţeleg.

„Minciuna anului, îşi zise în gând.”

— Tot ce ştiu este că mumia de la Londra, a lui Ramses cel Blestemat, lipseşte şi ea. Se pare că a furat şi nişte monede şi bijuterii. După părerea mea, e posibil să–l fi îndemnat la asta. Să furi doua relicve preţioase, să obţii bani gheaţă, lucruri de genul ăsta.

— Aşadar, din prostie, forţează muzeul cel mai vestit din întreaga lume?

— Securitatea egipteană nu este foarte bună, amice.

Nu–i aşa că nu l–ai văzut pe Henry în ultimele câteva luni?

S–a degradat într–un hal fără de hal, prietene. Ar putea fi vorba de un caz de curată nebunie. Problema este că eu nu pot accepta că Alex şi Julie să fie reţinuţi la Cairo! Iar ei nu vor pleca până nu se lămureşte ce–i cu Ramsey, iar acesta chiar n–a făcut nimic, spuse, apoi bău ultima picătură de gin. Gerald, scoate–ne pe toţi din încurcătură! Am să dau o declaraţie, dacă tu consideri că este necesar. Voi încerca să–l găsesc pe Ramsey. Dacă îl vor pune în libertate, atunci, în mod sigur, el o să mă sprijine. Tu poţi să aranjezi asta,

Gerald, îi ştii pe idioţii ăştia din colonii! Ai avut de–a face cu ei ani de zile.

— Da, desigur, am avut. Problema trebuie tratată cu tact, dar trebuie acţionat imediat. Adevărul este că ei sunt pe urmele lui Stratford. Nu se pune decât problema de a–l scoate din cauză pe Ramsey.

— Procesul–verbal, cererea, toată scriptologia şi celelalte formalităţi coloniale – ocupă–te tu de asta, Gerald! Nu mă interesează ce şi cum faci, dar fiul meu trebuie să ajungă acasă.

Am abuzat de el în toată această…

— Ce?

— Nimic… O rezolvi?

— Da, dar Henry însuşi… Ai vreo idee unde poate fi?

„în butoiul cu bitum.” Elliott se cutremură:

— Nu, zise el. Absolut nicio idee. Dar are mulţi duşmani, oameni cărora le datorează bani. Am nevoie de încă un pahar.

Fă–i semn nătăfleţului ăluia!

— Tinere lord Summerfield, zise ea, pierdută în contemplarea gurii lui frumoase, hai să petrecem în apartamentul meu.

Şi să lăsăm liberă masa asta.

— Dacă doriţi.

Nelipsita flacără în obraji. Oh, cum or fi celelalte părţi ale trupului lui tânăr? Dă Doamne să fie printre ele un organ priapic, demn de toate celelalte farmece!

— Eu da, dar tu doreşti? Îl întrebă ea.

Îl atinse cu nodurile degetelor peste obraji. Apoi degetele îi alunecară pe sub stofa tare a hainelor lui.

— Da, doresc, murmură el.

Părăsind ambianţa muzicii şi a luminilor şi adunându–şi poşetele, îl conduse din salonul de dans înapoi în aglomeratul salon de onoare.

— Apartamentul doi zero unu, zise ea, scoţând cheia. Cum îl găsim?

— Păi, n–avem decât să mergem cu liftul la etajul al doilea, zise el, zâmbindu–i radios. Să mergem în hol!

Liftul? Alex o conduse spre o pereche de uşi metalice.

Apăsă pe micul buton de pe perete.

Pe uşi era un afiş uriaş: *Aida*, opera. Cu aceleaşi figuri egiptene pe care ea le văzuse anterior.

— Ah, opera, zise ea.

— Da, un eveniment remarcabil.

Uşa metalică se deschise, iar bărbatul din cabina mică părea că–i aşteaptă pe ei. Ea păşi înăuntru. Era ca într–o colivie.

Deodată, o cuprinse frica. Uşile se închiseră, zdrăngănind. Un fel de capcană. Cabina începu să urce.

— Lord Summerfield! Strigă ea.

— Totul e în regulă, Alteţă.

O cuprinse cu amândouă braţele. Răsucindu–se, îşi rezemă capul de pieptul lui. Oh, el era cu mult mai tandru decât toţi ceilalţi, şi, când un bărbat viguros este tandru, atunci, din vârful Olimpului, chiar şi zeiţele privesc în jos, spre pământeni.

În sfârşit, uşile se deschiseră. El o conduse pe un coridor liniştit, îndreptându–se amândoi spre fereastra din fund.

— Ce v–a speriat atât de tare? Întrebă el.

În intonaţia lui nu era nici urmă de ironie sau de dezaprobare. Era aproape liniştitoare, îi luă cheia şi o băgă în broască.

— Camera se mişca, spuse ea, oftând. Nu se zice aşa pe englezeşte?

— Ba da, zise el.

Tăcu în momentul în care intrară în sufrageria mare, cu pereţi bogaţi şi scaune somptuoase, despre care ai fi jurat că sunt perne uriaşe.

— Ei bine, sunteţi o fiinţă foarte stranie. Atât de nepământeană…

Ea îi mângâie faţa şi îl sărută discret. Ochii lui căprui se tulburară brusc, apoi îi întoarse sărutul. Această pasiune bruscă o surprinse şi o electriză.

— Pentru această noapte, lord Summerfield, acesta este palatul meu, iar acum să mergem să căutăm dormitorul regal.

Elliott se îndreptă spre uşa barului, cu Pitfield.

— Nu pot să–ţi mulţumesc îndeajuns pentru că ai venit imediat.

— Poţi avea toată încrederea, prietene, şi vezi dacă poţi afla ceva pentru mine! Desigur, nu te pot sfătui să…

— Ştiu, ştiu. Lasă în seama mea asta…

Elliott reveni în barr, se aşeză pe scaunul din piele şi–şi luă în primire ginul. Da, categoric, după ce vor fi rezolvate toate aceste probleme, va bea azi, va bea mâine şi aşa mai departe, pe neobservate, îşi va grăbi moartea.

O să meargă la ţară, o să se aprovizioneze cu cele mai fine soiuri de vin, de whisky şi de gin şi n–o să facă altceva decât să bea zi de zi până când din asta i se va trage moartea. Va fi de–a dreptul minunat. Se şi vedea acolo, la focul de buşteni, cu un picior pe divanul de piele. Imaginea îi apăru înaintea ochilor o clipă, apoi dispăru. Boala îi strângea gâtul ca într–un cleşte. Era pe punctul de a leşina de–a binelea.

— Daţi–i drumul lui Alex să meargă acasă; daţi–i drumul să meargă acasă teafăr şi nevătămat! Murmură el.

Apoi îl apucă un tremur aproape de nestăpânit. O vedea din nou pe ea, cea care umbla prin muzeu cu braţele dezgolite.

Apoi în pat, privind în sus, la el: îi simţea mângâierea şi coastele descărnate în timp ce se împingea în el. Îşi amintea de privirea de om nebun a lui Ramsey luptându–se cu ea.

Începu să tremure mai rău. Mult mai rău.

În barul întunecos, nimeni nu–l observă; între timp, apăru un pianist, un tânăr, care începu să cânte muzică de jaz lentă.

O ajută să–şi dezbrace rochia fină, din satin verde. I–o puse pe scaun şi, stingând lumina, ea văzu oraşul prin perdelele galbene. Văzu fluviul.

— Nilul, şopti ea.

Voia să spună cât e de frumos scânteietorul curs de apă, şerpuind prin zona cu construcţii; dar o umbră i se aşternu peste suflet. O imagine îi apăru în faţa ochilor, o imagine ca toate celelalte; întreagă şi coerentă, apoi dispăru; aceasta fusese singura amintire care i se ştersese atât de repede. O catacombă, un preot mergând înaintea ei.

— Ce se întâmpla, Alteţă?

Ea ridică, fără grabă, capul. Gemuse, şi asta o înspăimântase.

— Eşti atât de tandru cu mine, tinere lord Summerfield, zise ea.

Unde era inevitabila răutate în acest băiat? Plăcerea sadică de a răni, pe care, mai devreme sau mai târziu, o manifestă toţi bărbaţii?

Ridicându–şi privirea, constată că şi el era gol, iar la vederea acelui trup tânăr, viguros, încercă o plăcere imensă. Îşi puse mâna pe abdomenul lui plat, apoi, cu delicateţe, pe pieptul lui. Duritatea bărbaţilor era elementul care o excita întotdeauna; senzaţia de putere pe care o resimţea când îşi lipea gura de gura lor; când se săruta cu ei, îi plăcea chiar să le simtă dinţii dincolo de buze.

Îl sărută cu patimă şi–şi presă sânii de pieptul lui. El se stăpânea cu greu; voia s–o ducă spre pat; încerca să fie delicat.

— Ce fiinţă sublimă! Şopti el. De unde aţi venit?

— Din frig şi întuneric. Sărută–mă! Mă încălzesc numai când mă sărută cineva. Fă un foc, lord Summerfield, să ne mistuie pe amândoi!

Cleopatra se trânti pe perne, trăgându–l peste ea. Îi băgă mâna între picioare, îi prinse sexul şi i–l mângâie, ciupindu–i–l de vârf. Când el gemu, îl sărută, strecurându–şi limba printre buzele lui.

— Acum, zise ea. Intră–n mine! A doua oară ne vom bucura unul de celălalt pe–ndelete.

Apartamentul lui Julie. Samir puse ziarele pe masă. Julie bău a doua cafea dulce, egipteană.

— La noapte să nu mă părăseşti, Samir! Nu atâta timp cât nu avem veşti de la el, zise ea, ridicându–se în picioare. Mă duc să mă schimb. Promite–mi că n–ai să mă părăseşti!

— Rămân aici, Julie, dar, poate, te culci. Am să te scol îndată ce aud ceva.

— Nu, nu pot. Nu vreau decât să mă dezbrac de hainele astea transpirate. Într–un minut sunt înapoi.

Julie se duse în dormitor. Cu o oră în urmă, o trimisese pe Rita în camera ei, slavă Domnului că făcuse aşa, voia să fie numai cu Samir. Era cu nervii la pământ. Ştia că Elliott este în hotel, dar nu se putea hotărî să–l sune. Nu voia să–l vadă sau să–i vorbească. Întâi, să afle ce făcuse Ramses. Nu–şi putea reprima presentimentul nenorocirii.

Îşi scoase încet agrafele din păr, privindu–se absentă în oglindă. Pentru un moment, nu observă nimic nelalocul lui.

Apoi îşi dădu seama, dintr–o dată, de prezenţa în colţul camerei a unui arab înalt în veşminte albe. În picioare, stătea nemişcat ca o umbră şi o urmărea arabul ei, Ramses.

Se răsuci pe loc, părul i se revărsă peste umeri. Mai să–i plesnească inima…

Ar fi leşinat pentru a doua oară în viaţa ei, dacă el n–ar fi prins–o. Apoi, îi văzu pata mare de sânge de pe mantie şi, din nou, i se făcu rău; în jurul ei se lăsase un fel de negură.

El o îmbrăţişa în tăcere, strângând–o la piept.

— Julie a mea! Zise el, cu o voce îndurerată.

— De când eşti aici?

— Doar de puţin timp, zise el, Acum, lasă–mă să mă reculeg! Lasă–mă să te îmbrăţişez!

— Unde este ea?

El îi dădu drumul, întorcându–şi faţa.

— Nu ştiu, zise el cu vocea unui învins. Am pierdut–o.

Julie îl cerceta. El măsura camera cu paşii, se întorcea şi o privea de la distanţă. Era profund conştientă de faptul că–l iubea şi că avea să–l iubească, indiferent de ce se întâmplase.

Dar nu putea să i–o spună, nu putea până nu afla…

— Să–l chem pe Samir, zise ea. Este aici, în salon.

— Vreau să fiu numai cu tine pentru moment, zise el.

Pentru prima dată, părea că încearcă o oarecare teamă faţă de ea. Era ceva difuz, dar nu insesizabil pentru ea.

— Trebuie să–mi spui ce s–a întâmplat.

Rămase impasibil, privind la ea. Mantia de şeic era o

adevărată podoabă diavolească şi făcea din el un tip irezistibil. Şi iată că, pe neaşteptate, citi pe faţa lui lucruri care îi frânseră inima. Iar el n–avea niciun rost să nege această.

— I–ai dat şi mai mult elixir! Zise ea cu voce tremurătoare.

— Tu n–ai văzut–o! Zise el calm, cu vocea liniştită, cu ochii plini de tristeţe sinceră. Nu i–ai auzit timbrul vocii!

Nu ai auzit–o plângând! Nu mă condamnă! Ea este la fel de vie ca şi mine! Eu am readus–o la viaţă. Lasă–mă să mă judec eu însumi!

Ea îşi încleştă mâinile cu putere, rănindu–şi degetele mâinii drepte cu cele ale mâinii stângi.

— Ce vrei să spui cu afirmaţia că nu ştii unde este?

— Vreau să spun că a fugit de mine. M–a atacat; a încercat să mă omoare. E nebună… Lordul Rutherford are dreptate. E absolut nebună. L–ar fi omorât dacă n–aş fi oprit–o eu. Elixirul n–a schimbat–o în privinţa aceasta. I–a vindecat numai trupul.

Făcu un pas spre ea, iar ea, înainte de a se controla, îi întoarse spatele. Avea să plângă din nou… Oh, atâtea lacrimii!

Ea nu mai voia.

— Roagă–te la zeii tăi! Zise ea, privindu–l în oglindă. Întreabă–i pe ei ce să faci! Dumnezeul meu n–o să facă altceva decât să te condamne. Dar, orice s–ar întâmpla cu această creatură, un lucru este sigur.

Se întoarse şi–l privi în ochi:

— Să nu mai prepari niciodată, niciodată, elixir. Consumă tot ce a rămas! Fă–o acum, în faţa mea! Apoi, şterge–ţi din minte formula.

Niciun răspuns. Îşi scoase încet turbanul de pe cap şi–şi trecu mâna prin păr. Nu ştia de ce, dar acest lucru îl făcu să pară mai frumos şi mai seducător. Parcă ar fi fost o figură biblică acum, cu păr ondulat şi cu hainele în falduri. Situaţia aceasta o înnebunea şi făcea ca ameninţarea cu izbucnirea în plâns să devină tot mai apăsătoare.

— Îţi dai seama ce spui?

— Dacă e prea periculos să–l consumi, caută un loc undeva, departe, în nisipurile pustiului şi fă acolo o groapă adâncă în care să–l torni. Aruncă–l.

— Să–ţi pun o întrebare…

— Nu, zise ea, întorcându–se din nou cu spatele.

Îşi acoperi urechile. Căutând cu privirea în sus, văzu în oglindă că el era chiar lângă umărul ei. I se revela din nou că propria ei

lume se prăbuşise şi că o lumină strălucitoare aruncase toate celelalte lucruri într–o umbră definitivă.

El îi lua, cu grijă, mâinile, coborându–i–le de la urechi. Se uita în ochii ei prin intermediul oglinzii, cu trupul lui cald, lipit de al ei.

— Julie, ultima noapte… Dacă în loc de a lua elixirul cu mine la muzeu, dacă în loc de a–l turna peste rămăşiţele Cleopatrei, ţi l–aş fi oferit ţie, nu l–ai fi luat? Ea refuză să răspundă.

El o apucă cu putere de mână şi o întoarse cu faţa la el.

— Răspunde–mi! Dacă niciodată n–aş fi văzut–o acolo, în acea vitrină de sticlă…

— Dar ai văzut–o.

Ea intenţiona să nu cedeze, dar el o surprinse cu sărutul, cu îmbrăţişarea pătimaşă şi disperată, cu mâinile cercetându–i aproape cu cruzime faţa şi obrajii. Rostindu–i numele ca pe o rugăciune, el murmură ceva în vechea limbă egipteană. Ea nu ştia despre ce era vorba. Apoi el îi declară tandru, în limba latină, că o iubeşte. O iubea. Aceasta părea atât o explicaţie, cât şi o scuză; era, într–un fel, motivul întregii suferinţe. O iubea.

Spunea asta, ca şi când ar fi înţeles acest sentiment, iar acum lacrimile umezeau din nou obrajii lui Julie. Era stupid. Lucrul acesta o înfuria.

Ea se dădu înapoi, apoi îl sărută şi se lăsă sărutată din nou, lipindu–se de pieptul lui.

— Cum arată? Întrebă apoi cu o voce şoptită.

El oftă.

— Este frumoasă?

— Totdeauna a fost frumoasă. Este şi acum. Este femeia care l–a sedus pe Cezar şi pe Mare Antoniu, şi, alături de ei, întreaga lume.

Ea se crispă, îndepărtându–se de el.

— E frumoasă ca tine, zise el. Dar ai dreptate când spui că ea nu este Cleopatra. E o străină în trupul Cleopatrei. Un monstru care priveşte prin ochii ei şi se străduieşte să–i folosească inteligenţa pentru a–şi atinge scopurile lipsite de noimă.

Ce mai era de spus? Ce putea ea să facă? Situaţia era în mâinile lui, încă de la început fusese. Ea îl forţă să–i dea drumul, apoi se aşeză şi–şi sprijini cotul pe braţul scaunului şi fruntea în mâini.

— Am s–o găsesc, zise el. Voi repara această greşeală groaznică. Am s–o arunc în întunericul din care am scos–o. Iar suferinţa ei o să fie de scurtă durată. O să adoarmă.

— Oh, dar e groaznic! Trebuie să existe vreo altă modalitate…

Izbucni în hohote de plâns.

— Ce ţi–am făcut, Julie Stratford? Spuse el. Cum ţi–am stricat viaţa şi toate ambiţiile, şi visurile tale tandre…

Julie îşi scoase batista din buzunar şi–şi şterse gura. Se căznea să se oprească din plânsul acela prostesc. Îşi şterse nasul, apoi îşi înălţă capul spre el, spre silueta lui magnifică.

El avea iar aerul acela tragic. Era un om, doar un om. Nemuritor, da, rege cândva, învăţător întotdeauna, poate, dar un om ca noi toţi. Supus greşelii ca noi toţi. Simpatic ca noi toţi.

— Nu pot trăi fără tine, Ramses, îi zise ea. Ei bine, aş putea.

Dar nu vreau. Ah, acum era rândul lui să verse lacrimi. Dacă nu şi–ar întoarce faţa în altă parte, ea ar plânge din nou. În situaţia dată, raţiunea nu ajută la nimic, continuă ea. Dar este vorba de această creatură faţă de care ai greşit. Fiinţa pe care ai înviat–o din morţi va fi cea care va avea de suferit. Spui că ai s–o îngropi de vie. Eu nu pot… nu pot…

— Fii sigură că am să găsesc o modalitate nedureroasă, şopti el.

Ea nu mai putea vorbi. Nu se mai putea uita la el.

— Şi vreau să–ţi spun ceva, ceva foarte important. Să ştii adevărul acum, pentru că, mai târziu, s–ar putea să dea naştere la confuzii. Vărul tău Henry este mort. L–a omorât Cleopatra.

— Ce?

— Locuinţa lui Henry din partea veche a oraşului Cairo a fost locul unde a dus–o Elliott. El, într–adevăr, a venit după mine la muzeu. Când soldaţii m–au arestat, Elliott i–a oferit adăpost creaturii pe care eu o înviasem. A dus–o acolo şi, acolo, ea l–a omorât atât pe Henry, cât şi pe Malenka.

Ea dădu din cap şi încă o dată îşi duse mâinile la urechi.

Toate lucrurile pe care le ştia despre Henry, despre moartea tatălui ei, despre atentatul lui la viaţa ei, acum n–o puteau ajuta în niciun fel; nu ajungeau până la ea. Percepea numai sentimentul acela de oroare.

— Să ai încredere în mine când îţi spun că am să găsesc o modalitate nedureroasă! Pentru că trebuie să fac lucrul acesta înainte de a mai curge sânge nevinovat. Nu pot să dau bir cu fugiţii până nu rezolv problema.

— Fiul meu n–a lăsat niciun mesaj?

Elliott nu părăsise fotoliul de piele, nici ginul şi nici nu intenţiona să facă asta. Dar ştia că trebuia să–l cheme pe Alex înainte de a se îmbăta de tot. De aceea dăduse un telefon.

— Dar el nu pleacă în oraş fără să–mi spună. Foarte bine.

Samir Ibrahaim unde este? Puteţi să–l sunaţi în cameră din partea mea?

— E în apartamentul domnişoarei Stratford, domnule.

Doi–zero–trei. Dânsul a cerut ca orice mesaj să–i fie trimis acolo.

Să–l sun? Este ora unsprezece, domnule.

— Nu, am să urc până acolo, mulţumesc.

Ea se aplecă asupra lavoarului de marmură şi–şi stropi faţa cu apă rece. Nu voia să se uite în oglindă. Apoi îşi şterse încet ochii cu prosopul. Răsucindu–se, îl văzu în salon. Auzea vocea blândă, mângâietoare, a lui Samir.

— Desigur, o să vă ajut, Maiestate, dar de unde să începem?

Se auzi o bătaie scurtă în uşa vestibulului.

Ramses se retrase în dormitor, iar Samir se duse să răspundă. Era Elliott. Ochii lor se întâlniseră numai pentru o clipă. Apoi ea îşi întoarse privirea în altă parte, incapabilă să–l judece şi să se confrunte cu el. Se gândea că el era implicat în această afacere. „El ştie totul; ştie mai mult decât mine.” Deodată simţi că repulsia faţă de întregul coşmar era insuportabilă.

Se duse în salon şi luă loc în fotoliu, într–un colţ.

— Am să pun punctul pe i, zise Elliott, uitându–se direct la Ramses. Am un plan şi am nevoie de cooperarea dumitale.

Dar, înainte de a începe, dă–mi voie să–ţi amintesc că aici nu eşti în siguranţă.

— O să mă găsească, iar eu am să scap din nou, zise Ramses, ridicând din umeri. Ce plan ai?

— Un plan ca să–i scot pe Julie şi pe Alex de aici, zise Elliott. Dar ce s–a întâmplat după plecarea mea? Vrei să–mi spui?

— Este aşa cum ai descris–o dumneata. Nebună, nemaipomenit de puternică şi periculoasă. Numai că acum este întreagă. Nu mai este desfigurată. Iar ochii ei au culoarea cerului, exact ca ai mei.

— Ah!

Elliott amuţi, ca şi când l–ar fi săgetat un junghi şi ar fi trebuit să–şi ţină respiraţia ca să scape de el. Julie îşi dădu seama imediat că este beat, realmente beat. Poate că era prima dată că–l vedea în starea aceea. El avea o atitudine demnă, rezervată, dar era beat. Luă paharul lui Samir, încă plin pe jumătate cu coniac, şi, aproape distrat, îl bău.

Calm, Samir se duse la micul bufet din colţ şi luă o sticlă pentru el.

— Dumneata mi–ai salvat viaţa, zise Elliott către Ramses.

Îţi mulţumesc.

Ramses ridică din umeri. Tonul acestor cuvinte îi părea lui Julie curios. Era intim, ca şi când aceşti doi oameni s–ar fi cunoscut foarte bine. Nu avea nici urmă de animozitate.

— Care este planul? Întrebă Ramses.

— Trebuie să cooperezi. Trebuie să spui minciuni. Trebuie să faci asta în mod concret. Rezultatul final va fi risipirea bănuielilor de crimă ce planează asupra dumitale, iar Julie şi Alex vor fi liberi să plece de–aici. Nici Samir nu va mai fi suspectat.

Apoi vor putea fi luate în consideraţie alte probleme…

— Eu nu plec nicăieri, Elliott, zise Julie obosită. Dar lui

Alex trebuie să i se dea voie să meargă acasă cât mai curând.

Samir mai umplu un pahar cu coniac pentru Elliott, şi, ca un automat, acesta îl duse la gură şi–l bău.

— Mai e gin, Samir? Prefer gin, ca să mă îmbăt.

— Treci la subiect, domnule conte, zise Ramses. Eu trebuie să plec. Ultima regină a Egiptului hoinăreşte singură prin oraş, cu gândul de a ucide. Trebuie s–o găsesc!

— Asta cere curaj, nu glumă, zise Elliott, dar există posibilitatea de a arunca toate astea în spinarea lui Henry. El a pregătit terenul. Dar, Ramsey, dumneata trebuie să minţi, aşa cum ţi–am spus…

Liniştea nopţii. Alex Savarell dormea gol pe cearşafurile albe ca zăpada, întinse peste salteaua moale de puf. Cuvertura din lână subţire îl acoperea numai până la mijloc. Lumina lunii îi cădea pe faţa netedă, de paloarea cerii.

În tăcerea învăluitoare, ea îşi desfăcu discret multele–i pachete, examinând papucii, mantiile, rochiile fine. Întinse pe masa de toaletă, cartonajele dreptunghiulare pe care le furase, cele pentru operă, lăsau să se vadă menţiunea „valabil numai pentru o persoană”.

Luna poleia mătăsurile bogate, făcea să scânteieze colierul de perle, încolăcit ca un şarpe pe masă. Dincolo de perdelele diafane ale ferestrelor, poleia apele Nilului ce curgeau, cu unduiri line, printre clădirile cu acoperişuri şi turnuri rotunde ale oraşului Cairo.

Cleopatra stătea în picioare la fereastră, cu spatele la patul moale şi la tânărul cu trup de zeu. Dumnezeieşti plăceri îşi oferiseră unul altuia! Ingenuitatea şi masculinitatea lui frustă

erau pentru ea o adevărată comoară; alura misterioasă şi priceperea ei îl copleşiseră. Cum zicea el, niciodată nu se lăsase ca acum în mâinile unei femei. Niciodată nu se lăsase în voia tuturor capriciilor cu o asemenea uitare de sine.

Dormea ca un copil care se ştie în siguranţă, în timp ce ea stătea la fereastră…

…în timp ce visele o copleşeau, părând a fi amintiri. Îşi dădea seama că, de când fusese readusă la viaţă, nu cunoscuse noaptea. Nu cunoscuse misterul rece al nopţii, când gândurile, în mod firesc, devin mai profunde. Şi ceea ce–şi amintea acum erau imagini ale altor nopţi, petrecute în palate reale, cu strălucirea pardoselilor şi a coloanelor lor de marmură şi a meselor încărcate cu fructe, fripturi şi vin în urcioare de argint.

Şi imagini ale lui Ramses vorbindu–i, când stăteau împreună în întuneric.

— Te iubesc cum n–am iubit nicio altă femeie. Viaţa fără tine… n–ar mai fi viaţă.

— Regele meu, singurul meu rege, zisese ea. Ce sunt ceilalţi decât soldaţi pe un câmp de luptă într–un joc pentru copii?

Împăraţi din lemn pe care întâmplarea îi mână din loc în loc.

Apoi viziunea se înnegura, se îndepărtă de ea. O pierdu, aşa cum pierduse şi celelalte amintiri. Ceea ce era real era vocea lui Alex, agitându–se în somn.

— Unde sunteţi, Alteţă?

O cuprinse o dezolare ca o vrajă, iar el nu putea străpunge vălul. Era prea greu; prea întunecat. Ea cânta pentru sine cântecul acela, cântecul acela plăcut pe care–l auzise venind din cutia cu muzică, „Divina Aida”. Apoi, întorcându–se şi văzând faţa lui Alex în lumina lunii, ochii închişi, mâna relaxată pe cearşaf, simţi o dorinţă profundă şi arzătoare. Cu buzele lipite, începu să îngâne cântecul în timp ce se apropia de pat şi–l contemplă pe cel care dormea fără griji.

Îl mângâie tandru pe păr. Cu tandreţe, îşi trecu vârfurile degetelor peste pleoapele lui. „Ah, zeu legănat de somn, dulcele meu Endimion!” Mâna coborî alene şi–i atinse gâtul, îi atinse oasele fragile, acele oase pe care altora li le frânsese.

„Fiinţă muritoare şi plăpândă, în ciuda vigorii tale, a braţelor musculoase, a pieptului neted şi întins, a mâinilor tale vânjoase care–mi dau fiori!”

Nu voia ca el să cunoască moartea. Nu voia ca el să sufere, în ea se trezea un puternic sentiment protector. Ridică cuvertura

albă şi se strecură în patul cald, lângă el. Îi era limpede că în veci nu i–ar face acestui tânăr vreun rău. Deodată, moartea însăşi păru un lucru groaznic şi nedrept.

„Dar de ce sunt eu nemuritoare şi el nu?” O, zei! Pentru o secundă, păru că un portal mare se deschise spre un vast spaţiu de lumină şi că toate întrebările se clarifică; trecutul şi identitatea ei, ceea ce se întâmplase – toate acele lucruri se limpeziră. Dar era întuneric şi linişte în acea cameră. Nu exista nici urmă de asemenea lumină.

— Dragostea mea, tinerelul meu drag, zise ea, sărutându–l din nou.

Imediat, el se mişcă, răspunzându–i. Îşi deschise braţele spre ea.

— Alteţă!

Ea simţi din nou că între picioarele lui se întărea ceva; îşi dorea să fie din nou pătrunsă. Zâmbi ca pentru sine. „Dacă nu poţi fi nemuritor, atunci, cel puţin, să fii tânăr”, gândi ea cu tristeţe.

Înainte de a vorbi, Ramses ascultă liniştit o bună bucată de vreme.

— Aşadar, ceea ce spui dumneata este ca noi trebuie să relatăm autorităţilor această poveste complicată, că eu am avut o discuţie cu el, că l–am urmărit, că l–am văzut scoţând mumia din cutie şi că, apoi, soldaţii m–au arestat.

— Dumneata ai minţit pentru Egipt când ai fost rege, nu–i aşa? Minţeai în faţa oamenilor dumitale când le spuneai că eşti zeul cel viu.

— Dar, Elliott, interveni vehement Julie, ce–i de făcut dacă aceste crime continuă?

— Şi s–ar putea foarte bine să continue, zise Ramses impacientat, dacă nu ies de aici şi n–o găsesc.

— Nu există nicio dovadă că Henry este mort, zise Elliott, şi nimeni n–o să găsească vreuna. Este perfect plauzibil că Henry hoinăreşte prin oraşul Cairo. Şi dacă este plauzibil, autorităţile vor accepta. Pitfield a înghiţit imediat această prostie. Aşa vor reacţiona cu toţii. N–au decât să umble după Henry, aşa cum umbli tu după ea. Până atunci, Alex şi Julie vor fi ieşit cu bine din această situaţie.

— Nu. Ţi–am spus, zise Julie, am să–l conving pe Alex să plece…

— Julie, eu pot veni mai târziu la tine, la Londra, zise Ramses.

Lordul Rutherford este un om inteligent. Ar putea fi un rege bun sau un abil consilier regal.

Elliott zâmbi amar şi bău până la fund al treilea pahar de gin sec.

— Am să fac ca această urzeală de minciuni să fie cât mai convingătoare. Ce mai este de discutat? Întrebă Ramses.

— Ne–am înţeles. La zece dimineaţa mă suni. Până atunci, voi avea o garanţie de imunitate pentru dumneata din partea guvernatorului însuşi. Apoi, te prezinţi la palatul guvernatorului ca să dai o declaraţie. Iar noi nu plecăm până nu primim paşapoartele.

— Foarte bine, zise Ramses. Acum vă las. Uraţi–mi noroc!

— Unde vei începe căutările? Întrebă Julie. Şi când vei dormi?

— Tu uiţi ceva, frumoasa mea: eu n–am nevoie de somn. Am s–o caut până spre ora zece, când ne reîntâlnim aici. Lord Rutherford, dacă povestea nu este crezută…

— O să fie! Iar mâine seară mergem la operă, exact aşa cum ne–am propus, şi după aceea, la bal.

— Este absurd! Zise Julie.

— Nu, copila mea. Fă asta pentru mine! E ultima rugăminte pe care ţi–o mai fac. Vreau să ne putem prezenta din nou în societate, fără complexe. Vreau ca fiul meu să fie văzut împreună cu tatăl său şi cu prietenii săi; şi cu Ramsey, al cărui nume va fi reabilitat. Vreau ca toţi să fim văzuţi împreună. Nu vreau să existe nicio umbră asupra viitorului lui Alex. Şi orice ţi–ar rezerva viitorul, nu uita ceea ce ai trăit cândva! Merită să sacrifici o noapte, de fapt, o noapte pe care o vei petrece cu mare pompă, pentru a nu–ţi rata această şansă.

— Ah, lord Rutherford, cum reuşeşti dumneata, de fiecare dată, să mă amuzi şi să mă convingi, zise Ramses. Într–o altă lume şi într–o altă viaţă, obişnuiam şi eu să spun asemenea inepţii celor din anturajul meu. Există palate şi titluri care ne fac să spunem asemenea lucuri. Dar am zăbovit destul aici. Samir, vino cu mine dacă vrei! Dacă nu, mă duc singur.

— Vin cu dumneavoastră, Maiestate, zise Samir, ridicându–se şi făcând o mică plecăciune ceremonioasă către Elliott. Pe mâine, domnule conte!

Ramses ieşi primul; apoi Samir. Pentru un moment, Julie nu se putu mişca; apoi, se ridică din fotoliu şi ieşi în fugă pe uşă după Ramses. Îl prinse din urmă în întunecoasa casă a scării, în cealaltă aripă a clădirii, şi se îmbrăţişară din nou.

— Iubeşte–mă, Julie Stratford! Nu sunt mereu atât de prost,

jur! Şopti el, ţinându–i faţa cu mâinile. Ai să te duci la Londra, unde vei fi în siguranţă şi ai să mă vezi când se va termina cu această poveste oribilă.

Ea voi să protesteze.

— Nu te mint, o asigură el. Te iubesc prea mult ca să te mint. Ţi–am spus totul.

Îl privi cum se strecoară pe scară în jos, cum îşi pune din nou turbanul pe cap şi redevine şeic, înainte de a ieşi în întunericul de afară. Ridică o mână în semn de elegant adio.

Nu voia să se întoarcă în apartament. Nu voia să–l vadă pe Elliott.

Acum ştia de ce făcuse el această călătorie; simţise tot timpul acest lucru, dar acum ştia sigur. Faptul că–l urmărise pe Ramses la muzeu, că putuse să meargă atât de departe o uimea.

Chibzuind mai profund, se întrebă de ce o mirau totuşi acele lucruri? În definitiv, el crezuse; fusese singurul, în afară de Samir, poate, care credea. Astfel, misterul şi promisiunea împlinirii acelui mister îl ademeniseră.

Întorcându–se în apartament, se rugă ca el să înţeleagă tot răul care se produsese. Când se gândi că o fiinţă – fie ea cât de rea, periculoasă sau crudă – poate fi aruncată în întuneric, incapabilă să se trezească, se cutremură şi începu din nou să plângă.

Foarte rezervat şi elegant chiar în starea de ebrietate în care se afla, cu mâinile încleştate pe baston, el era tot acolo, în fotoliu, bând ultimele picături de gin.

Nu reacţiona în niciun fel când intră ea. Nu prinsese destulă putere ca să plece. Ea închise uşa şi se postă în faţa lui.

Julie îi vorbi într–un ritm alert, fără pauze de gândire. Dar nu acuză pe nimeni de nimic. Nu făcu decât să–i relateze tot ce aflase de la Ramses. Îi depănă povestea despre mâncarea ce nu putea fi consumată şi despre vitele care nu puteau fi duse la tăiere, despre foamea insaţiabilă şi despre nesaţul trupului, despre izolarea în singurătate. Amănuntele se precipitau în timp ce ea păşea înainte şi înapoi, fără să se uite la el, fără să–i întâlnească ochii.

În cele din urmă, totul fusese spus, iar în cameră se aşternu liniştea.

— În tinereţea noastră, zise el, tatăl tău şi cu mine am petrecut multe luni în Egipt. Ne cufundam în cărţi. Studiam mormintele antice. Traduceam textele. Hoinăream pe întinderile de nisip ziua şi noaptea. Egiptul antic devenise muza noastră,

religia noastră. Visam să descoperim aici o ştiinţă secretă care să ne îndepărteze de toate lucrurile ce păreau să ducă la plictiseală şi, în final, la disperare. Conţineau piramidele, într–adevăr, vreun secret încă nedescoperit? Cunoşteau egiptenii o limbă magică la care zeii înşişi trăgeau cu urechea? Ce morminte nedescoperite se ascundeau în acele coline? Ce filosofie aştepta să fie scoasă la iveală? Ce alchimie?

Sau cultura aceasta n–a produs decât simpla aparenţă a unei doctrine superioare, doar aparenţa unui mister? Ne întrebam, din când în când, dacă n–au fost cumva un popor, nu înţelept şi mistic, ci simplu, prozaic, brutal. N–am ştiut niciodată. Eu nu ştiu nici acum. Îmi dau seama că însăşi căutarea era ceea ce ne pasiona. Căutarea, înţelegi?

Ea nu–i răspunse. Privindu–l, constată că părea foarte bătrân. Ochii îi erau obosiţi. Se ridică din fotoliu, veni spre ea şi o sărută pe obraji. Făcu asta cu aceeaşi eleganţă cu care făcea toate lucrurile. Lui Julie îi reveni în minte gândul straniu care o obsedase atât de mult în trecut. Ar fi putut să–l iubească pe Elliott şi să se mărite cu el, dacă n–ar fi existat

Alex sau Edith.

Sau Ramses.

— Mă tem pentru tine, draga mea, zise el, părăsind–o.

Se lăsase noaptea, noaptea cu vidul şi tăcerea ei, numai cu ecoul slab al muzicii de jos. Şi toate nenumăratele ei nopţi trecute, nopţi de somn nevinovat şi fără vise păreau a semăna cu siguranţa şi iluziile pierdute ale copilăriei.

ZORI DE ZIUĂ. Imensitatea cerului trandafiriu se întindea dincolo de umbrele imprecise ale piramidelor şi de desfiguratul, posomorâtul Sfinx, cu labele sale întinse a nepăsare pe nisipul galben.

Forma imprecisă a lui Mena House se contura liniştită şi imobilă; se vedeau doar câteva minuscule lumini în camerele din spate.

Un bărbat solitar, îmbrăcat în negru, călare pe cămila lui costelivă, se vedea la orizont. Undeva, o locomotivă cu aburi fluieră prelung, gâfâit.

Înfruntând vântul rece care parcă voia să–i smulgă hainele de pe el, Ramses străbătu nisipurile până ajunse la uriaşul Sfinx. Se opri între picioarele acestuia şi–şi ridică privirea spre faţa ruinată care, în vremea lui, fusese de o sobră frumuseţe, fiind acoperită de un strat neted de piatră de var lustruită.

— Tu eşti tot aici, şopti el în vechea limbă, contemplând ruina.

În dimineaţa liniştită şi răcoroasă, se lăsă cuprins de amintirea unui timp când toate întrebările i se păreau atât de simple; când el, bravul rege, lua vieţi omeneşti cu o scurtă lovitură de sabie sau de bâtă. Când o doborâse pe preoteasă în peştera ei, ca nimeni altcineva să nu ajungă în posesia tainei celei mari.

De mii de ori se întrebase dacă nu fusese acesta păcatul lui dintâi şi cel mai teribil: să omori o bătrână nevinovată al cărei râs încă îi mai răsuna în urechi.

„Eu nu sunt atât de proastă ca să beau asta.”

Fusese el osândit pentru acel lucru? Era el un rătăcitor pe faţa pământului, ca biblicul Cain, marcat de această mare şi eternă putere care–l separa pentru totdeauna de specia umană?

Nu ştia. Ştia doar că nu mai putea suporta să fie singurul în această postură. Făcuse greşeli grosolane şi o să mai facă.

Asta era acum o certitudine.

Dar dacă izolarea lui era prestabilită? Şi orice încercare de a scăpa de ea s–ar termina cu un asemenea dezastru?

Pipăi cu mâna piatra zgrunţuroasă a labei Sfinxului. Nisipul era adânc şi moale aici, iar vântul, care–l răvăşea, se juca în mantia lui şi–i biciuia faţa cu cruzime.

Ridică din nou privirea spre chipul desfigurat. Îşi amintea de epoca aceea, când venise aici în pelerinaj, într–o adevărată procesiune. Auzea flautele şi tobele. Simţea din nou mirosul de tămâie şi auzea incantaţiile domoale, ritmice.

Îşi făcu rugăciunea în limba şi în felul în care se obişnuia în acele vremuri, retrăind un dulce moment din copilărie.

— Zeu al părinţilor mei şi al ţării mele! Coboară–ţi privirea iertătoare asupra mea! Învaţă–mă pe ce drum să merg; învaţă–mă ce să fac, ca să înapoiez naturii ceea ce i–am luat! Sau să mă retrag smerit şi umilit, strigând că am făcut destule greşeli mari? Nu sunt zeu. Nu ştiu nimic despre creaţie. Ştiu prea puţin despre justiţie. Dar un lucru e sigur. Ştiu că nici cei care ne–au creat pe noi toţi nu ştiu prea multe despre dreptate.

Sau ceea ce ei totuşi ştiu, mare Sfinx, se aseamănă cu înţelepciunea ta, care e o foarte mare taină.

Umbra mare, cenuşie a hotelului Shepheard se întunecă şi mai mult în lumina răsăritului de soare, în momentul în care

Samir şi Ramses se apropiau de el – două siluete în mantii, înaintând repede şi silenţios.

Un camion negru şi greoi, legănându–se pe cele patru roţi,

ajunse înaintea lor în faţa hotelului. Pe trotuar se descărcau ziare în pachete legate strâns.

Samir scoase la repezeală un exemplar din primul pachet în momentul în care câţiva băieţi de serviciu de la hotel veniră să le ridice pe celelalte. Se căută în buzunar după o monedă şi i–o dădu unuia dintre ei, care nu dădu prea mare importanţă gestului.

„TÂLHĂRIE ŞI OMOR ÎNTR–UN MAGAZIN
DE CONFECŢII”

Ramses citi titlul, privind peste umărul lui Samir.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt. Apoi se depărtară de hotelul cufundat în somn, căutând o cafenea, unde să stea, să reflecteze, să citească ştirile negre şi să chibzuiască la ceea ce era de făcut.

Ea se trezi când primele raze ale soarelui pătrundeau prin perdelele subţiri. Ce privelişte frumoasă i se oferea: braţele mari ale zeului, căutând s–o atingă. Ce neghiobi erau grecii când vedeau în puternicul disc solar carul unei zeităţi, mânat fără nicio socoteală pe deasupra orizontului.

Strămoşii ei cunoscuseră adevărul: soarele este zeul Ra, dătătorul de viaţă. Cel mai puternic dintre zei, în faţa căruia toţi ceilalţi zei nu însemnau nimic.

Soarele căzu pe oglindă şi o lumină aurie scăldă camera, orbind–o pentru o clipă. Stătu în capul oaselor în pat, sprijinindu–se uşor cu mâna pe umărul amantului. O cuprinse ameţeala. Simţea cum creierul începe să–i funcţioneze brusc, ca sub impulsul unui şoc.

— Ramses! Şopti ea.

Simţea soarele cald alunecându–i pe obraji, pe sprâncenele îmbinate şi pe pleoapele închise. Îl simţea pe sâni şi pe braţul întins.

Freamăt; căldură; o neaşteptata adiere de sănătate.

Se ridică din pat şi începu să sară pe covorul verde şi gros. Mai moale decât iarba, covorul absorbea complet zgomotul paşilor ei.

Stătea la fereastră, contemplând scuarul, contemplând din nou imensa strălucire argintie a fluviului. Cu dosul palmei îşi pipăi obrazul cald.

Un fior adânc o străbătu. Era ca şi când un vânt îi prindea părul şi i–l ridica uşor, lăsându–i gâtul descoperit; un vânt fierbinte de deşert, furişându–se pe deasupra nisipurilor, insinuându–se prin saloanele palatelor. Părul ei scotea un sunet

moale–şuierător ca atunci când îţi treci peria prin el.

Totul începuse în catacombe! Bătrânul preot spusese povestea şi toţi râseseră la masa de seară. Un nemuritor dormita într–un mormânt adânc, săpat în stâncă; era Ramses cel Blestemat, sfetnic al trecutelor dinastii, care se dusese să se ascundă în întuneric în timpul stră–străbunicilor ei.

Când se trezise, ceruse să–l vadă pe preot.

— Este o legendă veche. Tatăl tatălui meu i–a spus–o lui, deşi el n–a crezut–o. Dar eu l–am văzut cu ochii mei pe regele adormit. Iar tu trebuie să te fereşti de această primejdie!

La treisprezece ani, nu credea în ceea ce numim „primejdie”. Dar primejdii existaseră întotdeauna.

Se plimbau împreună prin galeria din piatră cioplită. De sus, de pe tavanul şubred, cădea praf. Preotul, cu torţa în mână, îi precedă.

— Ce primejdie? Primejdios e să intri în catacombele astea. Se pot prăbuşi peste noi!

Câteva pietre căzuseră la picioarele ei.

— Îţi spun clar că mie nu–mi place aici!

Preotul continuase. Un omuleţ pleşuv, adus de umeri:

— Legenda spune că, odată trezit, e greu să mai scapi de el.

Nu este un obiect neînsufleţit, ci un nemuritor cu voinţă proprie. Va fi sfetnicul regelui sau reginei Egiptului, aşa cum a fost şi în trecut, dar va face şi ceea ce va pofti el.

— Tatăl meu ştia acest lucru?

— I s–a spus. N–a crezut. Nici tatăl tatălui tău, nici tatăl tău.

Ah, dar regele Ptolemeu, în vremea lui Alexandru, ştia şi l–a trezit pe Ramses cu aceste cuvinte: „Ridică–te, Ramses cel

Mare, un rege al Egiptului are nevoie de sfatul tău”.

— Şi acest Ramses s–a întors în încăperea lui întunecată, lăsându–i numai pe preoţi cu taina?

— Mie aşa mi s–a spus. Aşa i s–a spus şi tatălui meu. Şi am datoria să mă prezint la suveranul timpului meu şi să spun povestea.

Era cald, de–a dreptul sufocant, în acel loc. Nu se simţea răcoarea din adâncuri. Ea nu mai voise să meargă mai departe. Nu–i plăcea pâlpâitul torţei care arunca străluciri diabolice pe tavanul rotunjit. Pe pereţi, din loc în loc, erau semne, mâzgăleli în limba veche. Ea nu le putea citi; cine, oare, ar fi putut? Toate acestea îi inspirau teamă, sentiment care–i repugnă.

Traseul fusese atât de şerpuitor şi întortocheat, încât niciodată

nu–şi va putea găsi propria cale de ieşire.

— Da, spune–i reginei timpului tău povestea, zisese ea, cât timp mai este suficient de tânără şi suficient de proastă ca să asculte.

— Suficient de tânără ca să creadă. Asta este ceea ce aveţi:

Credinţă şi visuri. Înţelepciunea nu este întotdeauna dar la bătrâneţe, Maiestate. Dimpotrivă, uneori este un blestem.

— Deci mergem la acel străbun? Întrebase ea, râzând.

— Curaj, Maiestate! El se află acolo, dincolo de uşile acelea.

Ea privise insistent înainte. Văzuse o pereche de uşi – uşi enorme! Căptuşite cu straturi de praf, iar sub praf, se vedeau inscripţii. Inima ei îşi accelerase bătăile.

— Du–mă în încăpere!

— Da, Maiestate. Dar nu uitaţi pericolul: odată trezit, nu ne mai putem debarasa de el. Este nemuritor şi puternic.

— Puţin îmi pasă. Vreau să văd!

Ea trecu înaintea bătrânului. În lumina tremurătoare a torţei, citise cu voce tare inscripţia grecească: „Aici odihneşte Ramses Nemuritorul, Ramses cel Blestemat, cum îşi zice el, pentru că nu poate muri. Şi doarme de–a pururi, aşteptând să fie chemat de regii şi reginele Egiptului.”

Făcuse un pas înapoi.

— Deschide uşile! Repede!

În spatele ei, el atinsese un loc secret în perete. Scârţiind strident, uşile se deschiseseră încet spre interior, dând la iveală o vastă încăpere neîmpodobită.

Intrând împreună cu ea, preotul ridică torţa. Praf, praful de un galben pal şi curat al unei peşteri necunoscute animalelor sălbatice sau bieţilor pribegi şi căutători de adăpost, prin hrube şi morminte.

Acolo, pe altar, se afla o siluetă stafidită şi zbârcită, cu mâinile ofilite încrucişate pe piept; smocuri de fire de păr castaniu se vedeau în jurul craniului.

— Sărmane prostănac… Este mort… Aerul uscat de aici îl ajută să se conserve.

— Nu, Maiestate. Priviţi oblonul de sus şi lanţurile care atârnă de el! Trebuie deschis acum.

El îi dăduse ei torţa şi trăsese cu amândouă mâinile de lanţuri. Din nou, uşi scârţiind, balamale gemând; praf umplând atmosfera, intrându–le în ochi. Apoi se deschisese sus, în tavan, un mare oblon cetluit cu fier. Semăna cu un ochi privind spre

cerul albastru.

Soarele verii fierbinţi se revărsase asupra bărbatului adormit. Ochii ei se dilataseră. Cu ce cuvinte să descrie ceea ce văzuse?! Trupul acela se împlinea, învia. Capul se acoperea cu şuviţe de păr castaniu. Apoi văzuse tremurul pleoapelor, arcuirea genelor.

— Trăieşte! Este adevărat!

Aruncase torţa într–o parte şi alergase la altar. Se aplecase asupra lui numai atât, cât să nu–i facă umbră

Ochii de peruzea se deschiseseră!

— Ramses cel Mare, ridică–te! O regină a Egiptului are nevoie de sfatul tău!

El, nemişcat, tăcut, fixând–o cu privirea.

— Ce frumoasă eşti! Şoptise el.

Cleopatra privea la scuarul din faţa hotelului Shepheard.

Vedea cum se trezeşte la viaţă oraşul Cairo. Căruţele, automobilele mergeau cu zgomot pe pavajul străzilor curate; păsările cântau în coroanele dichisite ale copacilor. Bărci alunecau pe oglinda fluviului.

Cuvintele lui Elliott Rutherford îi reveneau în memorie:

„Au trecut multe secole… Timpuri moderne… Egiptul a avut mulţi cuceritori… Minuni pe care nu poţi să ţi le închipui…”

Ramses stătea în faţa ei în straiele lui de beduin, plângea, o rugă să asculte.

Suferindă, cu braţele desfăcute, strigând numele lui, ea se ridicase în locul acela întunecos, cu sticlă, statui şi sicrie nesfârşite.

Sângele îi ţâşnise pe cămaşă, acolo unde fusese rănit. Însă el se îndreptase, clătinându–se, spre ea. Apoi primise a doua împuşcătură în braţ. Aceeaşi durere atroce pe care un anume

Henry i–o provocase ei, acelaşi sânge şi aceeaşi durere. În lumina tulbure a dimineţii, ea îi văzuse luându–l pe sus.

„Acum nu pot să mor. Nu acesta–i adevărul?”

Ramses aşteptase în picioare la uşa dormitorului ei. Ea plânsese; era o tânără regină chinuită.

— Dar câţi ani…?

— Nu ştiu. Ştiu doar că nu poţi renunţa la toate astea acum. Tu nu înţelegi sensul ofertei mele. Aşa că lasă–mă să plec. Foloseşte–te de cunoştinţele pe care ţi le–am dat! Mă voi întoarce. Fii sigură de asta! Mă voi întoarce atunci când o să ai cea mai mare nevoie de mine şi atunci, poate, vei fi avut amanţii tăi şi războaiele, şi necazurile tale şi mă vei primi cu bucurie.

— Dar te iubesc.

Dormitorul de la hotelul Shepheard era inundat de o lumină orbitoare; mobilierul dispăruse în lumina care pulsa.

Umflându–se, perdelele moi îi atingeau faţa. Se aplecă peste pervazul ferestrei, moţăind, simţindu–se ameţită.

— Ramses, îmi amintesc!

În magazinul de confecţii, expresia de pe faţa acelei femei… Ţipătul tinerei servitoare… Şi tânărul, bietul tânăr care se uitase în jos şi văzuse oasele ei!

„Voi, zei, ce mi–aţi făcut?”

Se întoarse, şovăitoare, cu spatele la lumină, dar aceasta părea totuşi că venea din toate părţile. Oglinda era ca o flacără.

Se lăsă în genunchi, sprijinindu–şi mâinile de covorul cald.

Se întinse pe jos, zvârcolindu–se, întorcându–se, încercând să ţină piept energiei impetuoase care–i inunda creierul;

Care–i inunda inima. Tot trupul îi vibra. Plutea în spaţiu. În cele din urmă, se lăsă în voia marelui curent răscolitor, cu pielea învăluită de lumina fierbinte, cu pleoapele asaltate de un foc portocaliu.

Elliott stătea singur pe veranda spaţioasă. Sticla goală scânteia în lumina soarelui matinal. Cu spatele lipit de spătarul capitonat al scaunului, moţăia şi, din când în când, vorbea în somn. Din cauza mâncării, a băuturii, a lungilor nopţi nedormite i se ascuţiseră simţurile, devenind uşor nebun. Însăşi lumina părea un miracol fulgerând cerul; maşina argintie intrând cu zgomot pe alee părea o glumă ieftină; la fel, nostimul bărbat cărunt care coborî din maşină şi veni spre el.

— Am fost cu Winthrop toată noaptea.

— Îţi sunt recunoscător.

— Prietene, avem întâlnire la zece şi jumătate, ca să clarificăm totul. Te simţi în stare?

— Da. Am să vin. Poţi conta pe mine. Şi Ramsey poate să fie acolo dacă… dacă… ai obţinut imunitate deplină.

— Deplină şi completă, în măsura în care va semna o declaraţie sub jurământ împotriva lui Stratford. Ştii, desigur, că a mai dat o lovitură noaptea trecută, a jefuit un magazin:

Acolo era o femeie cu un sertar plin de bani. A luat totul.

— Hm! Nenorocitul! Şopti Elliott.

— Prietene, este foarte important să te scoli de pe scaunul ăsta, să faci o baie bună, să te bărbiereşti şi să vii acolo…

— Gerald, îţi dau cuvântul meu. Voi veni. La zece şi jumătate,

la palatul guvernatorului.

Binecuvântată linişte. Maşina aceea nesuferită plecase.

Băiatul de serviciu veni din nou.

— Micul dejun, domnule conte?

— Adu ceva şi nişte suc de portocale. Şi mai sună o dată în camera fiului meu. Verifică şi la recepţie. Cu siguranţă că a lăsat un mesaj!

Se făcuse ziuă de mult când tânărul ei lord se trezi, în sfârşit.

Roma căzuse. Două mii de ani trecuseră.

Ea şezuse ore–n şir la fereastră, îmbrăcată într–o rochie fină, albastră, contemplând oraşul modern. Toate frânturile şi crâmpeiele pe care le văzuse şi pe care le auzise formau acum un tablou complet. Însă mai erau multe de cunoscut, multe de înţeles.

Se ospătase din plin şi ceruse servitorilor să înlăture urmele excesului; nu voia să se ştie nimic despre nesaţul animalic cu care consumase atâtea alimente.

Acum, pe el îl aştepta un mic banchet. Când ieşi din dormitor, îndreptându–se spre ea, cu răsuflarea tăiată, ea şopti:

— Atât de frumos!

— Ce anume, Alteţă?

Se aplecă s–o sărute. Ea îl prinse cu braţele pe după mijloc şi–l sărută pe pieptul gol.

— Ia–ţi micul dejun, tinere lord! Zise ea. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să le descopăr! Atâtea lucruri pe care trebuie să le văd!

El se aşeză la măsuţa acoperită cu pânză. Aprinse lumânările cu „chibritul”.

— Nu mâncaţi împreună cu mine?

— Eu m–am ospătat deja, dragostea mea. Îmi arăţi şi mie oraşul modern? Îmi arăţi palatele englezilor care domnesc în această ţară?

— Am să vă arăt totul, Alteţă, zise el, cu aceeaşi amabilitate imprudentă.

Se aşeză vizavi de el.

— Dumneavoastră, cum să vă spun, sunteţi persoana cea mai ciudată din câte am cunoscut, zise el, de data aceasta fără ironie sau răutate. De fapt, îmi amintiţi de un om foarte enigmatic… dar asta nu contează. De ce îmi zâmbiţi aşa? La ce vă gândiţi?

— Atât de frumos, şopti ea din nou. Tu şi tot ce e viu, tânărul meu lord. Este totul şi nimic. Şi atât de frumos!

El roşi ca o domnişoară, apoi puse jos tacâmurile de argint şi, aplecându–se peste masă, o sărută încă o dată.

— Dumneavoastră plângeţi, zise el.

— Da. Dar sunt fericită. Rămâi cu mine, tinere lord! Nu mă părăsi în acest moment!

Cuvintele ei păreau să–l fi făcut să tresară, apoi să înlemnească. Ea îşi trecea încet în revistă trecutul; cunoscuse vreodată pe cineva atât de gentil? Poate în copilărie, când era prea naivă ca să ştie ce înseamnă aceasta.

— Nu vă părăsesc pentru nimic în lume, Alteţă!

Preţ de o secundă, el păru din nou trist, pe jumătate sceptic, apoi dezorientat.

— Şi la operă diseară, lordul meu, mergem împreună, nu–i aşa? Vom dansa la balul operei?

Ochii lui Alex se înseninară.

— Ar fi dumnezeiesc, şopti el.

Ea îi făcu semn spre farfuriile puse în faţa lui.

— Mănâncă, lordul meu!

El lua din mâncare aşa cum fac, de obicei, muritorii. Apoi, luă pachetul de lângă farfurie, pachetul pe care ea îl ignorase complet. Îi rupse ambalajul şi scoase la iveală ceea ce părea a fi un manuscris gros cu litere mărunte.

— Spune–mi ce e asta!

— Păi, un ziar, zise el, aproape râzând. Privind la ziar, adăugă:

Şi conţine o ştire groaznică.

— Citeşte cu glas tare.

— Nu v–ar face plăcere să auziţi despre ce este vorba. O Biată femeie într–un magazin de confecţii, a fost găsită cu gâtul rupt ca la găină. Şi există o fotografie a lui Ramsey cu

Julie. Ce nenorocire!

„Ramses?”

— Aşa se vorbeşte la Cairo, Alteţă. S–ar putea ca şi dumneavoastră să ştiţi… Prietenii mei sunt implicaţi într–un bucluc destul de mare, dar tocmai asta este, ei n–au nicio legătură cu asta. S–au pomenit, pur şi simplu, băgaţi în chestia asta. Iată…

Îl vedeţi pe acest bărbat?

Ramses. „Ei sunt prieteni ai lui Lawrence Stratford, arheologul, cel care a dezgropat mumia lui Ramses cel Blestemat.”

— Este un bun prieten al tatălui meu şi al meu. Şi acum este căutat. O prostie în legătură cu furtul unei mumii de la muzeul

din Cairo… Vorbe goale… în curând, vor fi da’te uitării, spuse, apoi făcu o pauză. Alteţă? Nu vă speriaţi de povestea asta. E apă de ploaie, vă spun eu.

Ea privi această „fotografie”. Nu era un desen, ci o imagine densă, mai degrabă o pictură, însă toată în cerneală, evident. Cerneala chiar i se prinse de degete. Şi iată–l pe el, pe

Ramses, lângă o cămilă şi un păstor de cămile, îmbrăcat în curioasele haine grele ale acestei epoci. Dedesubt era imprimat: „Valea Regilor”.

Ea aproape că râse în hohote; dar nu se mişcă şi nu zise o vorbă. Părea că momentul o să ţină o eternitate. Tânărul lord vorbea, dar ea nu–l auzea. Zicea că trebuia să–l sune pe taică–său, că acesta s–ar fi putut să aibă nevoie de el în acel moment.

În transă, îl vedea depărtându–se. Pusese ziarul jos. Fotografia. Ea îl privea. Alex ridică un instrument de pe masă şi vorbi în el. Întrebă de lordul Rutherford.

Deodată, ea fu în picioare. Uşor, îi luă instrumentul din mână. Îl puse jos.

— Nu mă părăsi acum, tinere lord! Tatăl tău poate să aştepte.

Eu am nevoie de tine acum.

Derutat, îi aruncă o privire; nu schiţă niciun gest de respingere în momentul în care ea îl îmbrăţişa.

— Lasă–i în pace pe ceilalţi, îi şopti ea în ureche, sărutându–l. Să fim numai noi doi.

El cedă complet. Focul pasiunii se aprinse din nou.

— Nu fi timid, îi şopti. Mângâie–mă; dă–le voie mâinilor tale să facă ce vor, aşa cum au făcut noaptea trecută!

El i se oferea din nou, subjugând–o cu sărutări, pipăindu–i sânii prin rochia albastră.

— Aţi apărut în viaţa mea prin magie? Întrebă el în şoaptă.

Tocmai când mă gândeam… când mă gândeam…

Apoi o sărută din nou, iar ea îl conduse spre pat.

Când intră în dormitor, ea ridică ziarul. Când se prăbuşiră amândoi pe cearşafuri, îi arătă fotografia. Era exact în momentul în care el o dezbrăca de rochie.

— Spune–mi, zise ea, arătând spre micul grup de figuri care stăteau în soare, lângă cămilă. Cine este femeia aceea de lângă el?

— Julie, Julie Stratford, răspunse el.

Apoi nu mai existară cuvinte, numai îmbrăţişări nebuneşti, grăbite şi desfătătoare, şoldurile lor strivindu–se reciproc, bărbăţia lui intrând din nou în trupul ei.

După ce trecu totul şi el se întinse liniştit pe pat, ea începu să–şi plimbe degetele prin părul lui.

— Femeia aceasta… El ţine la ea?

— Da, zise el somnoros. Şi ea îl iubeşte. Dar asta nu mai contează acum.

— De ce spui asta?

— Pentru că te am pe tine, zise el.

Ramsey era în formă, radiind acel farmec liniştit care–i subjugase pe toţi în timpul călătoriei pe mare; stătea cu braţele încrucişate, în costumul de pânză de un alb imaculat şi de o croială nonşalant–elegantă, cu părul ciufulit, cu ochii albaştri radiind de o vigoare aproape adolescentină.

— Am încercat să ajung la o înţelegere cu el. Când a spart vitrina şi a scos mumia, mi–am dat seama că situaţia este fără ieşire. Am încercat să mă descurc pe cont propriu, dar gardienii, mă rog, ştiţi povestea…

— Dar au spus că v–au împuşcat, că…

— Domnule, aceşti oameni nu sunt ostaşii Egiptului antic.

Sunt mercenari care de–abia ştiu să tragă cu puşca. Astăzi, ei n–ar mai fi câştigat războiul cu hitiţii.

Winthrop râse fără să vrea. Chiar şi Gerald era încântat.

Elliott privea la Samir, care nu îndrăznea să schiţeze nici măcar un început de zâmbet.

— Bine, numai de l–am găsi pe Henry, zise Miles.

— Fără îndoială că şi creditorii îl caută, zise Ramsey cu vorbă repezită.

— Bine, să ne întoarcem la chestiunea puşcăriei… Se pare că era un doctor acolo când dumneata…

În cele din urmă, interveni Gerald:

— Winthrop, zise el, ştii foarte bine că acest om este nevinovat. Henry este vinovatul. Toate indiciile duc la această concluzie. El a spart muzeul din Cairo, a furat mumia, a vândut–o, a cheltuit nebuneşte cu beţiile. Tu ai găsit giulgiurile acasă la dansatoarea din buric. Numele lui Henry a fost găsit pe lista cămătarului din Londra.

— Dar întreaga poveste este aşa…

Elliott făcu semn să se facă linişte.

— Ramsey a fost supus la destule încercări, la fel şi noi.

A făcut deja declaraţia crucială cum că Henry a recunoscut a fi asasinul unchiului său.

— Mi–a spus–o foarte clar, zise Ramsey pe un ton sec.

— Cer să ni se restituie imediat paşapoartele, zise Elliott.

— Dar British Museum…

— Tinere, începu Gerald.

— Lawrence Stratford a dat o avere la British Museum, declară Elliott. De fapt, nu mai putea să suporte.

Era pe punctul de a depăşi orice limită cu farsa aceea.

— Ascultă, Miles, zise el, aplecându–se înainte. Lămureşte povestea asta acum şi pentru totdeauna, dacă n–ai de gând să te autoexcluzi din societate. Te asigur că, dacă grupul meu, inclusiv Reginald Ramsey, nu este mâine la amiază în trenul de Port Said, pe viitor nu vei mai avea intrare la niciuna dintre familiile din Cairo sau Londra care întreţin relaţii cu cel de–al şaptesprezecelea conte de Rutherford. M–am exprimat suficient de clar?

În birou se lăsă liniştea. Tânărul se făcu alb la faţă. Situaţia devenise insuportabilă.

— Da, domnule conte, răspunse el în şoaptă.

Trase imediat sertarul mesei de lucru şi scoase paşapoartele unul câte unul, punându–le pe registrul din faţă.

Elliott reuşi să le adune cu o îndemânare care–l surclasă pe Gerald.

— Ca şi dumneata, şi eu găsesc că acest lucru este dezagreabil, zise el. În viaţa mea n–am folosit asemenea cuvinte în faţa vreunei fiinţe omeneşti, dar fiul meu trebuie lăsat să se înapoieze în Anglia. Eu am să rămân în locul acesta nenorocit atât timp cât vei avea nevoie de mine. Am să–ţi răspund la orice întrebare doreşti.

— Da, domnule conte, dacă–i pot spune guvernatorului că veţi rămâne…

— Tocmai asta am spus, nu–i aşa? Vrei să mă jur pe tot ce am mai sfânt?

Spusese deja destul. Îşi simţi braţul atins de mâna lui Gerald. Avea ce–i trebuia.

Samir îl ajută să se ridice în picioare. Grupul fu condus din birou, prin vestibul, spre veranda din faţă.

— Bine lucrat, Gerald, zise el. Am să te sun dacă o să am nevoie de dumneata. Ţi–aş fi recunoscător dacă l–ai pune în temă şi pe Randolph. Momentan, este destul de mult pentru mine. Dar în curând am să–i scriu o scrisoare lungă…

— Am să îndulcesc eu povestea. Nu este deloc nevoie ca el să

cunoască toate amănuntele. Când Henry o să fie arestat, situaţia va fi destul de înfricoşătoare.

— Hai să ne ocupăm de asta după consumarea faptului.

Ramsey, în mod clar, nu mai avea răbdare. Începuse să coboare scările spre maşina care–l aştepta. Elliott îi strânse mâna lui Gerald, apoi îl urmă.

— Măcar am terminat cu comedioara asta? Întrebă Ramsey.

Îmi irosesc din timpul meu preţios!

— De fapt, dumneata ai timp berechet, nu–i aşa? Zise Elliott, zâmbind amabil.

Brusc, îl cuprinse euforia. Câştigaseră. Copiii puteau să plece.

— Este neapărat necesar să te întorci la hotel acum, zise el, să fii văzut acolo, continuă el.

— E o prostie! Iar ideea cu opera diseară este de–a dreptul caraghioasă.

— Trebuie să fim în rândul lumii! Zise Elliott, strecurându–se pe bancheta din spatele maşinii. Urcă!

Ramsey rămase în picioare, furios, descurajat.

— Maiestate, ce putem face până vom avea mai multe elemente privind locul unde se găseşte ea? Întrebă Samir. Noi singuri nu putem s–o găsim.

De data aceasta, nu se mai sperie de cămăruţa mişcătoare. Ştia acum ce este şi că oamenii acelor timpuri se folosesc de ea; la fel cum se servesc de drumul de fier, de automobile şi de toate născocirile stranii, care, într–o vreme, i se păruseră a fi nişte lucruri groaznice, aducătoare de suferinţă şi de moarte.

Pentru oamenii de acum nu era o tortură a fi înghesuiţi într–o cămăruţă şi a călători în sus şi în jos. Ei nu se foloseau de marile locomotive pentru a duce armate în ţări care nu sunt ale lor. Ce straniu că ea interpreta lucrurile în termenii celei mai nefaste utilizări a lor.

Acum, el îi explica dezinvolt despre una şi alta – de fapt, vorbea de ore în şir. Nu era necesar să–i pună întrebări de detaliu, decât din când în când; lui îi plăcea să–i povestească totul despre mumia lui Ramses cel Blestemat, despre ce femeie modernă era Julie Stratford, despre cum îşi gospodărea

Anglia marele ei imperiu şi aşa mai departe. Ca el o iubise pe

Julie Stratford era evident; Ramsey o „furase”, dar, iarăşi, asta nu mai conta. Câtuşi de puţin. Ceea ce crezuse el că era iubire nu era iubire, ci un sentiment inconştient, artificial şi mult prea facil. Dar era ea realmente interesată să afle lucrurile acestea? Nu, atunci să–i vorbească despre istorie, despre Cairo,

Egipt şi despre lume…

Cu trudă şi osteneală, putu fi împiedicat să–l sune pe taică–său. Se simţea vinovat, dar ea îşi folosi toată puterea de convingere şi toată iscusinţa. El nu ceru haine noi; cămaşa şi jacheta lui arătau tot atât de bine ca şi noaptea trecută.

Acum traversau holul aglomerat al hotelului ca să ajungă la Rolls–Royce–ul lui Alex şi să plece, să vadă mormintele mamelucilor şi urmele acelei „istorii" despre care tot întrebase ea; iar tabloul devenea din ce în ce mai bine conturat.

Dar el remarcase nu o dată cât de schimbată părea faţă de noaptea trecută, când fusese aproape zburdalnică. Şi asta o făcea să pară uşor temătoare. Ce afecţiune puternică încerca ea pentru el!

— Îţi place să facem asta? Îl întrebă ea în timp ce se îndreptau spre uşa principală.

El făcu o pauză. Era ca şi când ar fi văzut–o pentru prima dată. Era atât de simplu să–i zâmbeşti lui; merita zâmbetul cel mai tandru.

— Tu eşti fiinţa cea mai frumoasă, cea mai minunată din câte am întâlnit vreodată în viaţa mea, zise el. Îmi pare rău că nu pot să exprim prin cuvinte impresia pe care mi–o faci.

Eşti ca o…

Stăteau printre grupurile din hol, pierduţi în contemplare reciprocă.

— Ca o fantasmă? Sugeră ea. Un vizitator de pe alt tărâm?

— Nu, eşti mult prea… prea reală pentru asta! Zise el, zâmbind dulce. Eşti mult prea vie şi caldă!

Traversară terasa împreună. Maşina îi aştepta, exact aşa cum zisese el. Un lung salon negru, îi explicase el, cu scaune adânci de catifea şi cu acoperiş. Vor continua să simtă vântul prin ferestrele deschise.

— Un moment, să las vorbă la recepţie pentru tata, că ne vedem diseară.

— Asta o pot face eu pentru dumneavoastră, domnule viconte, zise servitorul care le ţinea uşa.

— O, mulţumesc, eşti foarte drăguţ, spuse Alex politicos, manifestând acea generozitate de care dai dovadă în raport cu subalternul cel mai de jos.

Dându–i un mic bacşiş, Alex îl privi drept în ochi.

— Diseară, ne vedem la operă – aşa te rog să–i spui.

Ea îi admira grafia subtilă cu care făcea lucrurile cele mai

neînsemnate. Îl luă de braţ în timp ce coborau scările.

— Vorbeşte–mi, zise ea în timp ce el o ajuta să se aşeze pe scaunul din faţă, despre această Julie Stratford. Ce este o femeie modernă?

Ramsey încă mai discuta când maşina trase pe aleea din faţa hotelului.

— Vom face tot ceea ce societatea aşteaptă de la noi, zise Elliott. Ai tot restul eternităţii ca să–ţi cauţi regina pierdută.

— Dar ceea ce mă frământă pe mine este altceva, insistă Ramsey.

Deschise uşa cu brutalitate, aproape smulgând una dintre balamale.

— Dacă vărul ei este căutat pentru delicte grave, cum poate Julie să danseze la un bal ca şi când nimic nu s–ar fi întâmplat?

— După legea engleză, prietene, un om este nevinovat până la proba contrară, explică Elliott, acceptând mâna lui Ramsey. Şi, în mod public, presupunem că Henry este nevinovat; nu ştim nimic despre aceste crime, aşa că, în particular, noi ne–am făcut datoria de supuşi ai Coroanei.

— Da, categoric, dumneata ar fi trebuit să fii consilierul unui rege, zise Ramsey.

— Dumnezeule bun, priveşte!

— Ce?

— Nimeni altul decât fiul meu în maşină cu o femeie. La o oră ca asta!

— Ah, dar poate că face ceea ce aşteaptă societatea de la el! Zise Ramsey maliţios, conducându–l în sus pe scări.

— Lord Rutherford, mă scuzaţi, fiul dumneavoastră a zis să vă anunţ că vă aşteaptă diseară la operă.

— Mulţumesc, zise Elliott cu un zâmbet ironic.

Intrând în salonul apartamentului său, Elliott avea o singură dorinţă: să doarmă. Încă mai era puţin ameţit; deja se săturase până–n gât să se tot îmbete. Avea nevoie de cap limpede.

Ramsey îl ajută să se aşeze pe scaun.

Brusc, îşi dădu seama că erau singuri. Samir se dusese în camera lui; iar Walter dispăruse.

Elliott şedea pe scaun, încercând să–şi adune puterile.

— Ce vrei să faci acum, lordul meu? Întrebă Ramsey, care rămăsese în picioare în mijlocul camerei, studiindu–l pe Elliott.

Te întorci acasă în Anglia după mult doritul dumitale bal al operei, ca şi când nu s–ar fi întâmplat nimic?

— Secretul dumitale este în siguranţă. Totdeauna a fost.

Nimeni n–ar crede ce am văzut eu. Nu doresc decât să uit acest lucru, deşi nu e posibil.

— Setea de nemurire s–a stins?

Elliott se gândi un moment. Apoi răspunse pe–ndelete, cu un glas resemnat şi cu un oarecare sentiment de uşurare:

— Poate în moarte voi găsi ceea ce caut, chiar mai mult decât merit. Există totdeauna această şansă.

Ridică o privire surâzătoare către Ramsey, care părea complet surprins de reacţie.

— Din când în când, continuă Elliott, îmi imaginez cerul ca fiind o bibliotecă vastă, cu nenumărate volu’me de citit.

Şi cu o mulţime de tablouri şi statui de examinat. Ca o mare fereastră către ştiinţă. Crezi că lumea de dincolo ar putea fi aşa ceva? Nu doar un singur şi banal răspuns la toate întrebările noastre?

Ramsey îi zâmbi trist.

— Un cer cu lucruri făcute de mâna omului… Ca vechiul nostru cer egiptean.

— Da, presupun că da… Un mare muzeu. Un eşec al imaginaţiei.

— Nu cred.

— Oh, sunt atâtea lucruri pe care voiam să le discut cu dumneata, atâtea pe care voiam să le cunosc.

Dar Ramsey nu–i răspunse. Nu făcea decât să stea acolo, privindu–l; iar Elliott avu foarte ciudata impresie că este ascultat, studiat. Asta îi demonstra cât de neatenţi sunt, în general, cei mai mulţi oameni.

— Dar este prea târziu pentru toate astea, oftă Elliott. Fiul meu, Alex, este singura problemă care mă preocupă în momentul de faţă.

— Dumneata eşti un om înţelept. Am ştiut aceasta de prima dată când te–am privit în ochi. Şi, apropo, dumneata eşti slab în materie de trădare. Spunându–mi că asasina lui Henry şi a amantei sale este Cleopatra, mi–ai spus, de fapt, unde o ţineai pe făptaşă. Ascunzătoarea trebuia să fi fost casa dansatoarei din buric. Ţi–am jucat jocul până la capăt. Am vrut să văd cât de departe vei merge. Dar te–ai dat de gol. Nu eşti aşa de bun la lucruri de felul ăsta.

— Mă rog, cariera mea pe acest plan s–a încheiat. Doar dacă nu vrei să rămân aici după plecarea copiilor acasă. Dar nu văd

cum un beteag, îmbătrânit înainte de vreme, ar putea să te ajute. Dumneata ce crezi?

Ramsey părea dezorientat.

— Cum de nu ţi–a fost frică de ea când ai văzut–o în muzeu? Întrebă el.

— Mi–a fost frică de ea. M–a îngrozit.

— Dar ai adăpostit–o. Asta nu putea să fie numai pentru folosul dumitale personal.

— Folos? Nu. Eu sunt de altă părere. Am găsit–o irezistibilă, aşa cum şi pe dumneata te–am găsit irezistibil. Era misterul. Am vrut să–l cunosc. În plus…

— Da?

— Ea era… o fiinţă vie. O fiinţă care suferea mult.

Ramsey se gândi, pentru un moment, la acest aspect.

— Ai s–o convingi pe Julie să se întoarcă la Londra – până ce se lămuresc lucrurile? Întrebă Elliott.

— Da, neapărat, zise Ramsey, ieşind în linişte şi închizând uşa.

Se plimbară prin Oraşul Morţilor, „locul celor preaslăviţi”, cum li se spunea în arabă, pe acolo pe unde sultanii mamelucilor îşi construiseră mausoleele. Vizitară cetatea Babilonului; colindară bazarele. Căldura după–amiezei îl moleşise pe Alex, iar lucrurile pe care le descoperise o liniştiseră şi o şocaseră pe Cleopatra. Firul lung al istoriei lega acum, pentru ea, două intervale temporale distincte: epoca în care trăise şi acea splendidă după–amiază.

Nu mai voia să vadă ruine antice. Singura ei dorinţă era să fie cu el.

— Te iubesc, tinere lord, îi zise. Tu îmi dai curaj. M–ai făcut să–mi uit durerea. Şi conturile pe care trebuie să le reglez.

— Ce vrei să spui, draga mea?

Îl simţea fragil pe acest muritor, iar simţământul acesta o copleşea. Îşi duse degetele la gâtul lui. Amintirile se treziseră, ameninţând s–o sufoce, căci prea semănau cu apa neagră a morţii din care ieşise.

Starea aceasta se deosebea de la o fiinţă la alta? Antoniu se cufundase în apa neagră? Nimic n–o despărţea de acel moment, în caz că ar fi vrut să–l reţină, să–l vadă pe Ramses întorcându–i din nou spatele şi refuzând să–i dea lui Antoniu elixirul; să se vadă pe ea însăşi în genunchi, rugându–se.

„Nu–l lăsa să moară!”

— Sunteţi aşa de fragili, voi toţi… şopti ea.

— Nu înţeleg, scumpo.

„Deci trebuie să fiu singură, nu–i aşa? În pustietatea celor care pot muri! Oh, Ramses, te blestem!” Totuşi, când revăzu vechiul dormitor, când îl văzu murind întins pe pat, iar pe celălalt, nemuritorul, întorcându–i spatele, înţelese ceva ce nu înţelesese în acele momente tragice. Înţelese că amândoi erau fiinţe umane: văzuse tristeţea din ochii lui Ramses.

Mai târziu, când zăcuse ca moartă ea însăşi, refuzând să se mişte sau să vorbească, după ce–l înmormântaseră pe Antoniu, Ramses îi spusese:

— Tu ai fost cea mai strălucită dintre toţi. Ai fost unică. Ai avut curajul unui bărbat şi inima unei femei. Ai avut înţelepciunea unui rege şi şiretenia unei regine. Ai fost cea mai strălucită. Eu am crezut că de la amanţii tăi vei învăţa, nu că te vor ruina.

Ce–ar fi zis ea acum dacă ar fi putut revedea acea încăpere? Era de bănuit ce. Însă amărăciunea ţâşnea din ea, ura incontrolabilă, în timp ce–l privea pe tânărul lord Summerfield care o însoţea, acest tânăr muritor, frumos şi delicat.

— Scumpa mea, vrei să ai încredere în mine? Nu te cunosc decât de puţin timp, dar…

— Ce vrei să spui, Alex?

— Sună atât de prosteşte ce vreau să spun.

— Spune–mi.

— Te iubesc.

Ea îşi apropie mâna de obrazul lui, i–l atinse tandru cu degetele.

— Dar cine eşti? De unde ai venit? Întrebă el în şoaptă.

El îi luă mâna şi i–o sărută, frecându–i palma cu degetul mare. Un slab curent pasional o înmuie complet; făcu să–i bată inima mai tare.

— Niciodată n–o să–ţi fac niciun rău, lord Alex.

— Alteţă, spune–mi cum te cheamă.

— Dă–mi un nume, lord Alex. Spune–mi cum vrei, dacă nu crezi în numele pe care ţi l–am spus.

Ochii lui căprui se tulburară. Dacă el s–ar apleca s–o sărute, l–ar trage aici grămadă peste pietre. Ar face dragoste cu el până l–ar vlăgui din nou.

— *Regina*, şopti el. Regina mea.

Deci Julie Stratford îl părăsise, nu–i aşa? Femeia modernă care se ducea unde i se năzărea şi făcea ce poftea. Apoi un mare rege a sedus–o. Şi acum Alex îşi avea regina lui.

Îl revăzu pe Antoniu, mort, pe pat.

„Maiestate, ar trebui să–l ducem de–aici.”

Ramses se întorsese spre ea şi şoptise:

— Vino cu mine!

Lordul Summerfield întreţinea focul din ea, cu gura lipită de–a ei, ignorând turiştii care treceau pe lângă ei. Lordul Summerfield care avea să moară aşa cum murise Antoniu.

I s–ar îngădui lui Julie Stratford să moară?

— Du–mă înapoi în dormitor! Şopti ea. Mi–e foame de trupul tău, lord Alex. Îţi voi scoate hainele de pe tine aici dacă nu plecăm.

— Sunt sclavul tău pe vecie, răspunse el.

În maşină, se lipi de el.

— Ce se întâmplă, Alteţă, spune–mi!

Ea privea la gloata de muritori care–i treceau prin faţă; mii şi mii de locuitori ai acestei cetăţi antice, în straiele lor ţărăneşti dintotdeauna.

De ce o readusese la viaţă? În ce scop? Îi revedea faţa umezită de lacrimi. Vedea poza în care el stătea zâmbind la miracolul camerei de luat vederi, cu braţul pe după Julie Stratford, a cărei ochi erau întunecaţi.

— Ţine–mă, lord Alex! Încălzeşte–mă!

Ramses umbla singur pe străzile vechiului Cairo.

Cum putea s–o convingă pe Julie să se urce în tren? Cum putea s–o lase să se întoarcă la Londra? Dar nu era ăsta lucrul cel mai bun pentru ea? De data aceasta, nu trebuia să gândească şi el aşa? Nu făcuse destul rău?

Dar datoria faţă de contele de Rutherford? Avea o datorie faţă de omul pe care–l iubea şi pe care şi–l dorea aproape, faţă de omul care o adăpostise pe Cleopatra; faţă de omul al cărui sfat îi era întotdeauna binevenit, faţă de omul pentru care avea o profundă şi capricioasă afecţiune ce putea fi chiar dragoste.

Cum putea s–o urce pe Julie în tren? Gândurile i se învălmăşeau. Iarăşi şi iarăşi îi auzea îndemnul. „Distruge elixirul! În viaţa ta să nu mai prepari elixir!”

Îşi amintea de titlul din ziar. O femeie pe duşumeaua unui magazin de confecţii. „îmi place să ucid. Asta mă face să sufăr mai puţin.”

Elliott dormea în patul sculptat în vechiul stil victorian din apartamentul lui. Visa ceva în legătură cu Lawrence. Se făcea că vorbeau la Babilon, că Malenka dansa şi că Lawrence zicea:

„Aproape că e timpul să vii.”

„Dar eu trebuie să merg acasă la Edith. Trebuie să am grijă de Alex, spusese el. Şi vreau să mă sinucid prin exces de băutură undeva, la ţară. Treaba este deja stabilită.”

„Ştiu, zicea Lawrence, asta este ceea ce vreau să spun.

Asta n–o să–ţi ia prea mult timp.”

Miles Winthrop nu ştia ce să facă. Se emisese un mandat de arestare pe numele lui Henry, dar, de fapt, în acest moment totul sugera posibilitatea ca ticălosul să fi fost mort. Haine, bani, acte de identitate, toate rămăseseră la locul unde fusese omorâtă Malenka. Şi niciun indiciu cu privire la momentul când fusese asasinată patroana magazinului.

Avea o presimţire că acest caz încâlcit n–o să se rezolve niciodată.

Singurul lucru bun era acela că, momentan, lordul Rutherford nu–i era duşman făţiş. Un asemenea obstacol n–ar fi putut fi depăşit niciodată.

Cel puţin până în acel moment, ziua fusese liniştită.

Fără cadavre hidoase cu gâtul rupt, înspăimântându–te când le vedeai întinse pe dalele de piatră, vrând parcă să te oprească în loc cu întrebarea lor şoptită: „O să–l descoperiţi pe cel care ne–a ucis?”

Se temea de ce va fi diseară la operă, de întrebările insistente, pe care o să i le pună întreaga comunitate britanică. Şi ştia că nu se va putea ascunde după lordul Rutherford. Dimpotrivă, se temea de o nouă ceartă. O va ţine pe–a lui.

Ora şapte.

Julie stătea în picioare în faţa oglinzii din salon. Îmbrăcase rochia decoltată care–l scotea din sărite pe Ramses, dar n–avea altceva potrivit pentru acea ocazie stupidă. Îl privea pe Elliott în oglindă, în timp ce acesta îi încheia la ceafă nasturii din perle.

Elliott totdeauna arăta mai bine decât aproape toţi ceilalţi din anturajul lui. Cochet, încă prezentabil la cincizeci şi cinci de ani, purta cravată şi frac alb, ca şi când ar fi fost cu totul firesc să se îmbrace aşa.

Aproape că o îngrozea faptul că puteau să se reîntâlnească în felul acesta, ca şi când nimic nu s–ar fi întâmplat. Ar fi putut la fel de bine să fie şi în Londra; Egiptul devenise dintr–o dată un coşmar; numai Julie nu se trezise la acea realitate.

— Iată–ne puşi la patru ace, gata pentru dansul ritual, glumi

ea.

— Ţine minte, până–l arestează, ceea ce nu se va întâmpla, noi avem tot dreptul să–l considerăm ca şi când ar fi nevinovat.

— E un lucru monstruos, şi dumneata ştii asta!

— E un lucru necesar.

— Pentru Alex, da. Iar Alex n–a găsit de cuviinţă să ne sune toată ziua. În ce mă priveşte, nu contează.

— Trebuie să te întorci la Londra, zise el. Vreau să te văd plecată la Londra.

— Am să te iubesc mereu, zise ea. Îmi eşti foarte apropiat, totdeauna mi–ai fost. Dar ceea ce vrei dumneata acum nu se mai poate…

Se întoarse.

Avea ocazia să vadă de foarte aproape urmele pe care încordarea le lăsase asupra lui; îmbătrânise brusc, în felul în care îmbătrânise Randolph când aflase de moartea lui Lawrence. Era arătos ca întotdeauna, dar acum frumuseţea lui avea o nuanţă tragică; o anumită tristeţe filosofică îi înlocuise scânteierea de altădată a ochilor.

— Nu mă pot întoarce la Londra, zise el. Dar voi face în aşa fel ca Alex să fie în acel tren.

„Distruge elixirul.” Stătea în picioare în faţa oglinzii. Era aproape îmbrăcat cu cele necesare, luate din geamantanul lui

Lawrence Stratford: pantalonii negri, pantofii, cureaua. Gol de la mijloc în sus, îşi studia propria imagine. Chimirul îl încingea aşa cum îl încinsese tot timpul de la plecarea din Londra. Iar flacoanele luceau în buzunarele lui.

„Distruge elixirul. Nu–l mai folosi niciodată.”

Luă cămaşa albă şi o îmbrăcă cu grijă, forţând nişte nasturi nesuferiţi să intre în cheotorile lor. Îl văzu pe Elliott

Savarell obosit şi tras la faţă. „Dumneata ai s–o convingi pe

Julie să se întoarcă la Londra – până se lămuresc lucrurile.”

Dincolo de ferestre, oraşul Cairo părea că fierbe mocnit, însufleţit fiind de acea marea trepidaţie a oraşelor moderne, al cărei ritm Antichitatea nu–l cunoscuse niciodată.

Unde era ea regina cu părul negru şi cu ochii albaştri, răi? O revedea: gemea sub el, cu capul lăsat pe perne şi aceeaşi carne. „Posedă–mă!” strigase ea, aşa cum mai făcuse cu atâta vreme în urmă. Îşi arcuise spinarea ca o pisică. Apoi un zâmbet îi luminase faţa; era ca zâmbetul cuiva venit de pe alte meleaguri.

— Da, domnule Alex, zise Walter în receptor, la apartamentul

doi–zero–unu. Vă aduc hainele imediat. Dar sunaţi–l pe tatăl dumneavoastră în apartamentul domnişoarei Stratford. Este nerăbdător să dea de dumneavoastră. Este îngrijorat că nu v–a văzut toată ziua. S–au întâmplat, domnişorule Alex…

Dar legătura deja se întrerupsese. Walter o sună imediat pe domnişoara Stratford. Niciun răspuns. Nu mai avea timp.

Trebuia să ducă hainele numaidecât.

Cleopatra stătea la fereastră. Se îmbrăcase în splendida rochie cu fir de argint, pe care o luase de la biata femeie din micul magazin. Şiraguri de perle i se revărsau peste sânii proeminenţi. Niciodată nu–şi aranjase părul cu adevărat; îi cădea peste ceafă şi umeri, ca un văl negru, încă umed de la baie şi parfumat. Îi plăcea cum arăta. Zâmbea amar la gândul că arăta acum ca şi când ar fi fost fată din nou.

Alerga prin grădinile palatului cu părul ei fluturând.

— Îmi place lumea ta, lord Alex, zise ea, urmărind luminile tremurătoare ale oraşului Cairo, sub bolta palidă a cerului de seară. Stelele păreau atât de palide deasupra acelei splendori orbitoare. Chiar şi farurile care se mişcau pe străzi aveau o frumuseţe liniştitoare. Da, îmi place lumea ta. Îmi place tot ceea ce ţine de ea. În această lume, vreau să am bani şi putere;

Şi pe tine lângă mine.

Se întoarse. El o fixa cu privirea, ca şi când îl rănise. Ea ignoră bătaia în uşă.

— Draga mea, în lumea mea aceste lucruri nu merg totdeauna mână–n mână, zise el. Terenuri, un titlu, educaţie – astea le am, dar bani, nu.

— Nu–ţi face griji, zise ea, foarte mulţumită că este vorba numai de–atâta. Eu voi dobândi bogăţia, lordul meu, asta nu–i nimic. Nu e nimic atunci când eşti invulnerabil. Dar sunt câteva socoteli pe care trebuie să le reglez, în primul rând. Trebuie să–i fac rău cuiva care mi–a făcut mie rău. Trebuie să iau de la el… ceea ce a luat el de la mine.

Se auzi din nou o bătaie în uşă. Ca şi când s–ar fi trezit dintr–un vis, el îşi luă ochii de la ea şi se duse la uşă. Un valet.

I se aduseseră hainele de seară.

— Tatăl dumneavoastră a şi plecat, domnule. Biletele dumneavoastră vor fi la casa de bilete, pe numele dumnealui.

— Mulţumesc, Walter.

Îi mai rămăsese foarte puţin timp ca să se îmbrace. După ce închise uşa, se uită din nou la ea, cu curiozitate, cu acea uşoară

umbră de tristeţe.

— Nu acum, zise ea, sărutându–l în grabă. Putem folosi aceste bilete, nu–i aşa?

Luă de pe masa de toaletă cele două bilete pe care le furase de la nefericitul băiat mort în alee. Bucăţile de hârtie pe care scria „Valabil numai pentru o persoană”.

— Vreau să–l cunoşti pe tatăl meu, vreau să–i cunoşti pe toţi. Vreau ca ei să te cunoască!

— Desigur, şi o să–i cunosc destul de curând. Dar hai să fim singuri undeva, pierduţi în mulţime! O să–i întâlnim atunci când o să ne convină nouă. De acord?

El vru să obiecteze, dar ea îl sărută, îl mângâie din nou pe păr.

— Dă–mi prilejul s–o văd de la distanţă pe Julie Stratford, pe fosta ta iubită.

— Oh, dar toate lucrurile astea nu mai au nicio importanţă acum, îi zise el.

Alt PALAT modern – Opera House, plin de femei împodobite cu bijuterii, femei în rochii de culorile curcubeului.

Alături de ele, bărbaţi eleganţi, îmbrăcaţi în alb şi negru.

Curios, numai femeile se îmbrăcau în orice culoare doreau.

Bărbaţii purtau uniforme, se pare, toate perfect identice între ele. I se împăienjeniseră ochii, văzând atâtea culori, mai ales roşu şi albastru, înaintea sa.

Urmărea mareea umană pe scările somptuoase. Se simţea cercetată de priviri admirative, acoperită de vălul moale al admiraţiei ca de un nor luminos.

Lordul Summerfield o privea cu ochi radiind de mândrie şi afecţiune.

— Tu eşti regina aici, şopti el, cu obrajii îmbujoraţi preţ de o clipă.

Se întoarse către unul dintre negustorii care vindeau mici instrumente ciudate. La ce foloseau acestea era o enigmă pentru Cleopatra…

— Ia un binoclu pentru operă, zise Alex, înmânându–i–l. Şi programul, da, poftim.

— Dar ce sunt astea? Întrebă ea.

El, surprins şi contrariat, avu un scurt acces de râs.

— Tu chiar ai picat din cer? Întrebă el, punându–şi buzele pe gâtul, apoi pe obrajii ei. Pune–ţi–l la ochi, potriveşte–ţi–l până ai imaginea clară. Da, aşa… Vezi?

Era şocată. Sări înapoi în momentul în care oamenii de la

galeria de sus părură a veni peste ea.

— Ce curios lucru! De ce se întâmpla asta?

— Are lentile de mărire, zise el. Arată ca nişte bucăţi de sticlă.

Ce încântat părea că ea nu auzise niciodată despre aşa ceva. Ea se întreba cum Ramses stăpânise toate aceste mici secrete; Ramses, al cărui „mormânt misterios" fusese descoperit numai cu o lună în urmă de către „bietul Lawrence", care acum era mort. Ramses, care–şi povestise

„în sulurile de papirus" dragostea pentru Cleopatra. Era, oare, posibil ca Alex să nu fi ştiut că mumia şi Ramsey erau unul şi acelaşi?

Dar cum putea el să priceapă asta? Să lege cele două lucruri numai cu povestea searbădă a vărului ei cu un aşa de prost renume? Crezuse ea atunci când bătrânul preot o condusese în peşteră?

Se auzi gongul. Începea spectacolul.

Urcară pe scări împreună. I se părea că o lumină orbitoare îi înconjura pe amândoi, îi separa de ceilalţi şi că aceştia puteau vedea această lumină, că îi priveau cu înţelegere, dându–şi seama că era vorba de iubire. Iubire. Ea îl iubea cu adevărat; nu era o iubire totală ca aceea care o legase de Antoniu;

Nu era acea precipitare prin întuneric şi pierzanie, provocată de neputinţa de a–i rezista celuilalt, de neputinţa de a trăi cu sau fără el, de neputinţa de a te opri, ştiind foarte bine că te aşteaptă abisul.

Nu, aceasta era o iubire la început, imatură şi plăpândă ca şi Alex, dar era iubire. Julie Stratford făcuse prostia de a nu–l iubi; dar nu e mai puţin adevărat că Ramses putea s–o seducă şi pe zeiţa Isis. Dacă n–ar fi fost Antoniu, Cleopatra nu l–ar fi iubit decât pe Ramses. Lucrul acesta lui îi fusese clar întotdeauna.

Ramses, tatăl, judecătorul, învăţătorul… Antoniu, băiatul rău cu care ea fugise… Se jucaseră ca nişte copii în dormitorul regal, ameţiţi, nebuni, neascultând de nimeni, până când apăruse

Ramses după toţi acei ani.

„Asta ai făcut tu cu libertatea ta? Cu viaţa ta?"

Întrebarea era ce ar vrea să facă acum cu libertatea ei? De ce n–o paralizase durerea? Deoarece lumea proaspăt ivită era prea minunată. Deoarece ea avea acum ceea ce visase în acele ultime luni, când oştile romane năvăliseră asupra Egiptului, când Antoniu era disperat şi plin de iluzii: *o altă şansă*. Altă şansă, fără povara unei iubiri care o târa pentru totdeauna în apa aceea neagră; altă şansă, fără ură împotriva lui Ramses, care nu voise

să–i salveze iubitul osândit; care nu voise s–o ierte, pentru că se osândise ea însăşi.

— Alteţă, te pierd din nou, şopti el.

— Nu, nu mă pierzi, zise ea, în timp ce luminile o învăluiau. Sunt cu tine, lord Alex.

Înaltul candelabru de cristal de deasupra era plin de mici curcubee scânteietoare; auzea clinchetul slab al cristalelor mişcate de adierea de vânt venită prin uşile deschise.

— Oh, ia priveşte, ei sunt! Zise Alex, arătând spre locul unde balustrada făcea un cot şi urca până în capul scărilor.

În jurul ei zgomotul amuţise – grupurile şi rumoarea mulţimii. Luminile parcă dispăruseră. Ramses era acolo!

Ramses în veşminte moderne şi femeia de o mare frumuseţe, tânăra şi fragilă, aşa cum era Alex. Părul ei castaniu, cu o pieptănătură superbă, era dat pe spate. Văzu strălucirea ochilor ei întunecaţi care se uita înspre ei, fără a–i vedea. Şi lordul Rutherford, dragul lord Rutherford, sprijinindu–se cu greu în bastonul de argint. Oare, Ramses chiar îi păcălea pe muritorii din jurul lui? Acest bărbat uriaş, cu faţa care, parcă, radia continuu vigoare, cu părul ca o coamă rebelă. Şi femeia… Ei nu îi dăduse elixirul. Ea încă era muritoare. Cu disperare, cu teamă, se agăţa de braţul lui Ramses.

— Dragule, nu acum, se rugă ea.

Grupul se depărta, pierzându–se în mulţime.

— Dar, scumpa mea, numai să le spunem că suntem aici.

Serios, e splendid, înseamnă că Ramsey a fost scos din cauză.

Totul a revenit la normal. Pitfield a făcut un miracol.

— Stai doar cu mine acum, Alex, te rog!

Devenise tonul ei imperativ?

— Foarte bine, Alteţă, zise el cu un zâmbet iertător.

Departe de ei! Era agitată, parcă s–ar fi sufocat. Ajungând în capul scărilor, privi înapoi. Ei trecuseră în spatele unei uşi îmbrăcate în catifea. Alex o duse în altă direcţie. Slavă zeilor pentru asta!

— Ei bine, se pare că suntem la capătul opus al balconului întâi, îi zise el, zâmbind. Cum poţi fi atât de timidă când eşti atât de frumoasă? Când eşti mai frumoasă decât toate femeile pe care le–am întâlnit?

— Sunt geloasă pe tine, pe orele pe care le–am petrecut împreună. Crede–mă, lumea o să distrugă toate astea, lord Alex.

— Ah, asta este imposibil, spuse el cu totală candoare.

Elliott stătea în picioare la uşa cu draperii.

— Unde, oare, o fi Alex? Ce–o fi cu el de hoinăreşte la ora asta? Oh, dar e scandalos!

— Elliott, nu Alex este în acest moment problema cea mai mare! Zise Julie. A găsit, probabil, vreo altă moştenitoare din America. A treia mare iubire consecutivă în decurs de o săptămână…

Intrând în lojă, Elliott schiţă un zâmbet cu o umbră de amărăciune. Nu reuşise s–o vadă pe Femeia cu care urcase în maşină. Doar pălăria, părul şi panglicile ei fluturând în vânt.

Poate că începea să aibă noroc fiul său.

Un arc de cerc format din scaune… Un uriaş amfiteatru numai pe jumătate ocupat… în faţă se afla scena, evident, ascunsă de draperii strălucitoare şi într–o fosă, o mulţime de bărbaţi şi femei care scoteau sunete groaznice din instrumentele lor cu coarde şi de suflat. Îşi puse mâinile la urechi.

Alex o conduse la rândul din faţă al acestui mic sector.

Comodele scaune roşii de lângă rampă erau ale lor. Ea se întoarse spre stânga. Dincolo de slab luminatul interval despărţitor îl văzu pe Ramses! O văzu pe femeia palidă, cu ochi mari şi trişti. Lordul Rutherford se aşezase imediat în spatele lor; alături de el era un egiptean măsliniu, îmbrăcat nu mai puţin elegant decât ceilalţi.

Ea încercă să–şi ia ochii de la ei; nu înţelegea pe deplin frământarea prin care trecea şi continua să privească fix în direcţia aceea. Apoi, Ramses o cuprinse cu braţul pe femeia de lângă el. O îmbrăţişă ca pentru a o consola. Femeia lăsă ochii în jos. Pe neaşteptate, obrajii i se înrourară de lacrimi. Ramses o sărută, iar ea, înclinându–se spre el, îi întoarse sărutul.

Ce dureros era pentru Cleopatra să vadă acel lucru! Parcă, brusc, un cuţit îi crestă faţa, despicându–i–o. Îşi întoarse capul, zguduită, privind fix în întuneric.

Ar fi ţipat dacă ar fi putut. Dar de ce, ce simţea ea? Fierbea de ură împotriva acelei femei; o ardea sufletul. „Dă–i lui

Antoniu elixirul.”

Deodată, marea sală se cufundă în întuneric. Un bărbat apăru în faţa spectatorilor; în jurul ei izbucniră aplauze, apoi totul se transformă într–un vacarm. Ca multe lucruri în epoca modernă, fenomenul era copleşitor, dar, în mod straniu, ţinut parcă sub control.

Bărbatul se înclină, ridică mâinile, apoi se întoarse cu faţa spre instrumentiştii care se liniştiseră şi stăteau nemişcaţi. La un semn al lui, aceştia începură să cânte; sunetul crescu, se

amplifică, răscolitor şi sublim.

Păreau s–o tulbure aceste sunete. Simţea mâna lui Alex pe mâna ei. Sunetele o împresurau, făcând–o să–şi uite instantaneu durerea.

— Epoca modernă, şopti ea.

Plângea şi ea? Nu voia să urască. Nu voia să sufere. Din nou, cu ochii minţii îl văzu pe Ramses deasupra ei în întuneric;

Acest lucru se petrecuse într–un mormânt? Simţea elixirul umplându–i gura. Şi apoi, de frică, el fugise de lângă ea. Ramses…

Oare îi părea rău că făcuse lucrul acela? Putea ea, într–adevăr, să–l blesteme?

Era vie!

Elliott dădu draperia la o parte şi ieşi din lojă pe coridor, ca să citească biletul la lumina becului.

— Era la recepţie, la Shepheard, domnule, zise băiatul, aşteptând ca Elliott să se scotocească în buzunar şi să–i dea bănuţul:

Tată, ne vedem la operă sau la balul de după spectacol. Îmi pare rău că sunt atât de misterios, dar am cunoscut–o pe cea mai încântătoare femeie. Alex.

Scandalos! Dar, fie! Se întoarse în sala cu luminile stinse.

Ramses nu crezuse că va putea să se bucure de acest spectacol. Încă era furios pe Elliott că–l târâse acolo fără voia lui.

Şi, într–adevăr, opera ar fi fost caraghioasă dacă muzica n–ar fi fost atât de frumoasă… Grasele figuri „egiptene” cântând acolo, jos, în italiană, pe un fundal de imitaţii de temple şi statui ce păreau absolut groteşti. Dar muzica îl cuceri în timp ce pe Julie o făcu să sufere mai mult. În cadrul intim creat de întuneric, ea se lăsa pe umărul lui Ramses. Vocile plăcute răsunând în întuneric îl emoţionară. Orele acestea nu erau chinul pe care şi–l închipuise; în laşitatea lui, chiar îi trecuse prin minte ideea că, poate, Cleopatra, fugise din Cairo, că, din acel moment, se pierduse în lumea modernă şi că nu mai exista nicio posibilitate de–a o găsi. Gândul acesta îl uşura, dar îl şi îngrozea. Singurătatea ei, mânia ei, la ce–ar fi putut să ducă o dată cu trecerea săptămânilor şi lunilor?

Ea luă binoclul magic şi–l îndreptă spre Ramses şi Julie, uimită cât de aproape îi vedea. Femeia plângea, asta era clar.

Ochii ei negri priveau fix scena, unde omuleţul urât cânta, cu

voce de uriaş, frumoasa arie „Divina Aida”, a cărei melodie îţi sfâşia inima.

Cleopatra era pe punctul de a–şi lua binoclul de la ochi când, deodată, Julie Stratford îi şopti ceva partenerului ei.

Cei doi se ridicară, ea grăbindu–se să iasă printre draperii, iar Ramses urmând–o.

În aceeaşi clipă, Cleopatra atinse mâna lui Alex.

— Tu stai aici, îi şopti ea la ureche.

Lui i se păru că această atitudine era cu totul în firea lucrurilor. Nu încercă s–o oprească. Ea ieşi în grabă prin nişa din spatele lojei lor şi intră încet şi prudent în somptuoasa sală de la etajul al doilea.

Era aproape goală. La o masă placată cu marmură câţiva ospătari turnau în pahare unor bărbaţi bătrâni care arătau lamentabil în combinaţia de negru şi alb a uniformelor, unul dintre ei trăgându–se de guler cu evidentă lehamite.

La o masă în fund, lângă o fereastră mare, arcuită, cu draperii, Julie Stratford şi Ramses vorbeau în şoaptă, încât nu era posibil să–i audă. Se apropie mai mult, în spatele unui rând de arbuşti în ghivece. Îşi puse binoclul la ochi, studiindu–le feţele mărite şi vorbele pe care şi le spuneau.

Julie Stratford scutură din cap, dându–se înapoi. Ramses o ţinea de mână, nu voia s–o lase să plece. Ce–i spunea ea, oare, cu atâta patos? Şi cum se ruga el de ea; ea, Cleopatra, ştia cât era el de convingător, de insistent, dar Julie Stratford era fermă, exact aşa cum fusese şi ea.

Deodată, Julie Stratford se ridică, îşi luă mica poşetă şi plecă val–vârtej, cu capul plecat. Ramses era disperat. Îşi sprijini fruntea în palmă.

În mare grabă, se luă după Julie Stratford, strecurându–se pe lângă perete, rugându–se să n–o vadă Ramses.

Julie Stratford intră pe o uşă de lemn.

CAMERA DE TOALETĂ

Era dezorientată, nesigură. Deodată, se auzi o voce; era un tânăr plasator.

— Căutaţi camera pentru doamne? E chiar acolo.

— Mulţumesc, zise ea şi se duse spre locul indicat.

Era, evident, o cameră publică.

Slavă Domnului, încăperea era goală! Julie se aşeză pe ultimul scaun de catifea din faţa lungii mese de toaletă şi încercă să se relaxeze, acoperindu–şi ochii cu mâinile.

Individa era liberă, monstrul, creatura sau cum i s–ar putea spune; iar ei stăteau în sala asta stupidă ca să asculte muzică, de parcă nu fuseseră săvârşite orori, de parcă n–aveau să se mai săvârşească.

Dar răul cel mai mare îl făcea Ramses care, ţinând–o de mână şi spunându–i că nu putea să se împace cu ideea de a o pierde, împingea relaţiile lor spre acest deznodământ.

Şi ea, ea izbucnise:

— Îmi pare rău că te–am cunoscut! Îmi pare rău că nu l–ai lăsat pe Henry să–şi facă treaba!

Chiar asta voise să spună? O duruse mâna de tare ce–o strânsese; o durea şi acum când plângea în tăcere, în acea cameră liniştită, suspinele ei foarte slabe stârnind ecouri între pereţii reci, placaţi cu oglindă.

— Julie, îi zisese el, e oribil ceea ce am făcut, da, ştiu. Dar acum vorbesc despre tine şi despre mine. Tu eşti vie, eşti întreagă şi frumoasă, sănătoasă…

— Nu, să nu spui asta! Îl rugase ea.

— Ia elixirul şi vino cu mine, pentru totdeauna!

Nu mai putuse să rămână acolo. Fugise, pur şi simplu.

Şi, în acel moment singură, plângea în această cameră. Încerca să se consoleze; încerca să se gândească, dar nu putea. Îşi spunea că trebuie să–şi planifice viaţa în perspectivă, mulţi ani de–atunci înainte, când asta va părea o sumbră aventură, de mărturisit numai celor deosebit de apropiaţi. Va povesti despre bărbatul misterios care apăruse în viaţa ei… Dar situaţia aceasta era insuportabilă.

În momentul în care se deschise uşa camerei de toaletă, îşi acoperi faţa cu batista, ţinându–şi capul plecat, încercând numai să fie calmă, să respire.

I se părea cumplit să fie văzută în acel moment, când voia să se retragă şi să se întoarcă singură la hotel. Şi acea femeie care intrase, de ce, oare, se aşezase atât de aproape, exact pe scaunul de lângă ea? Julie întoarse capul spre dreapta. Trebuie să se stăpânească. Îşi împături batista, acea pânză brodată, acum îmbibată de lacrimi, şi–şi şterse ochii.

Aproape întâmplător se uită în oglindă. Să înnebunească şi mai multe nu! Femeia din stânga o fixa cu ochi albaştri, mari, plini de furie. Într–adevăr, aceasta era doar la câţiva centimetri de ea… Şi ce înfăţişare avea, cu părul negru, lung şi buclat, revărsându–i–se peste umeri.

Julie se întoarse cu faţa spre femeie, dându–se cât mai într–o

parte, cu mâna spre oglindă, ca să se sprijine.

— Doamne Dumnezeule!

Tresări; tremura atât de tare, încât nu putea să–şi stăpânească mişcările.

— Oh, eşti frumoasă, da, zise femeia încet, cu un accent britanic perfect. Dar el nu ţi–a dat preţiosul lui elixir. Eşti muritoare. Fără doar şi poate.

— Cine eşti? O întrebă ea cu voce pierită.

„Dar ştia."

— Tu îi zici altfel? Întrebă femeia, băgându–se în ea, copleşind–o cu faţa sculptural modelată, cu părul negru şi buclat care părea să absoarbă însăşi lumina. De ce m–a trezit din somnul meu şi nu ţi–a dat ţie licoarea magică?

— Lasă–mă în pace! Şopti Julie, scuturată acum de frisoane puternice.

Încercă să se ridice, dar femeia o înghesui bine în colţ.

Intrând în panică, era pe punctul de a ţipa.

— Cu toate acestea, eşti atât de vie, şopti femeia. Tânără, delicată, ca o floare, aşa uşor de cules!

Julie se sprijini cu spatele de peretele placat cu oglinzi.

Dacă i–ar da un brânci, oare, ar reuşi s–o dezechilibreze? Acest lucru părea imposibil din punct de vedere practic; şi, aşa cum simţise atunci când Ramses se ridicase din sicriu, simţea şi de data aceasta că îi vine să leşine.

— Pare monstruos, nu–i aşa? Continuă femeia în acelaşi ciudat stil britanic. Să smulg această floare din cauza a ceea ce am iubit eu şi a fost lăsat să moară. Ce legătură ai tu cu pierderea suferită cu atâta amar de vreme în urmă? Julie Stratford pentru Antoniu… Mi se pare nedrept.

— Doamne, ajută–mă! Zise Julie cu voce pierită. Să ne ajute pe amândouă, şi pe mine, şi pe tine. Oh, te rog lasă–mă să plec!

Femeia se repezi cu mâna spre ea, apucând–o de beregată.

Nu mai putea rezista, degetele ei o lăsau fără suflare; capul ei fu izbit de oglinda din spate, o dată, de două ori. Era pe cale de a–şi pierde cunoştinţa.

— De ce nu te–aş omorî? *Spune–mi*! Îi răsuna în urechi vocea furioasă.

Deodată, îşi luă mâna de pe ea. Gâfâind, Julie se prăbuşi peste masa de toaletă.

— Ramses! Strigă ea, cu răsuflarea tăiată. Ramses!

Uşa camerei de toaletă se deschise; două femei se opriră în

prag, uluite. Cleopatra se ridică de la masă şi trecu ca o vijelie prin faţa lor, dărâmând–o pe una din ele. Cu părul negru fluturând şi cu rochia răspândind reflexe argintii în jur, dispăru.

Julie, plângând, căzu pe podea.

Se auziră strigăte şi paşi grăbiţi. O bătrână cu mâinile moi, zbârcite, o ajută să se ridice în picioare.

— Trebuie să merg la Ramses! Spuse ea, înaintând cu greu spre uşă.

Celelalte femei încercară s–o oprească, s–o facă să ia loc pe un scaun.

— Aduceţi–i un pahar cu apă!

— Nu, lăsaţi–mă să plec!

În cele din urmă, ajunse la uşă, croindu–şi cu greu drum prin micul grup de plasatori adunaţi acolo. Ramses veni în fugă spre ea; Julie se prăbuşi în braţele lui.

— Era acolo, îi gâfâi ea în ureche. Mi–a vorbit. M–a atins, mai zise ea, ducându–şi mâna la gâtul care încă o durea. Când au intrat celelalte, a fugit…

— Ce s–a întâmplat, domnişoară?

— Domnişoară Stratford, s–a întâmplat ceva?

— Nu, mi–e bine acum.

El o luă mai mult pe sus, ducând–o departe de ei.

— Ei bine, tot ce am văzut a fost o femeie înaltă, cu părul negru, continuă ea.

O duse în foaierul lojii, un loc liniştit, ferit. Ea încerca să–şi revină; în spatele ei, Elliott şi Samir apărură brusc. Muzica devenise o larmă îngrozitoare venind dinspre scenă. Samir îi umplu un pahar de şampanie. Ce absurd! Şampanie!

— Aici, în această sală, undeva… Dumnezeule, e ca un înger răzbunător! O zeiţă! Ramses, ea mă ştia, îmi ştia numele…

Mă cunoştea! A vorbit despre răzbunare pentru Antoniu. Ramses, ea ştia cine sunt!

Faţa lui se transformase într–o o mască a mâniei. Porni spre uşă. Ea îl prinse de mână, răsturnând paharul de şampanie.

— Nu, nu pleca! Nu mă părăsi! Şopti ea. Ar fi putut să mă omoare! A vrut să mă omoare, dar apoi a renunţat! Ramses! E

O fiinţă vie, sensibilă! Oh, Doamne, ce ai făcut, ce *am* făcut?

În sală bătuse gongul. Spectatorii se revărsau pe coridoare. Probabil că Alex o caută; şi poate că avea să–i găsească pe ei.

Nu putea să–şi limpezească gândurile; nu se putea hotărî să se urnească.

Stătea în picioare în înaltul balcon metalic, deasupra treptelor care coborau spre un pasaj întunecos, rar folosit, cu uşa deschisă spre lumini şi spre zgomotul care venea din dreapta.

Oraşul era o masă difuză de acoperişuri şi lumini palide, de domuri aurii şi de turnuri ce sfredeleau cerul adânc, azuriu.

De aici nu vedea Nilul, dar asta n–avea importanţă. Aerul era răcoros şi proaspăt, plin de parfumul copacilor verzi de jos.

Deodată, auzi vocea lui:

— Alteţă, te–am căutat peste tot.

— Ţine–mă, Alex! Şopti ea. Ţine–mă în braţe!

Simţindu–i apropierea, simţindu–i atingerea mâinii calde, ea suflă adânc. El o conduse tandru să se aşeze pe treptele metalice ce duceau în sus, la un alt balcon.

— Nu te simţi bine, zise el. Trebuie să–ţi fac rost de ceva de băut.

— Nu, stai aici, lângă mine.

Ştia că vorbea cu voce stinsă. Privea obstinat luminile oraşului. Voia, într–un fel, să se agaţe de această viziune a oraşului modern; se concentra asupra acestei imagini, încercând astfel să iasă din cercul neliniştilor ei. Era singura ei scăpare. Asta şi tânărul de lângă ea, atât de pur şi tandru, care o ţinea în braţe şi o săruta.

— Ce se întâmpla cu mine? Murmură ea în latina veche.

Este ciudă sau mânie ceea ce simt? Ştiu numai că e ceva dureros.

Ea îl supunea la chinuri, deşi nu asta îi era voia. Îi înţelesese el cuvintele?

— Deschide–ţi inima către mine! O rugă el preocupat de starea ei sufletească. Te iubesc, Alteţă! Spune–mi ce te necăjeşte! N–am să las pe nimeni să te supere! Dacă va fi în puterea mea s–o fac, o voi face!

— Te cred, tinere lord. Şi eu te iubesc!

Dar ce voia ea, în realitate? Răzbunarea i–ar fi putut potoli mânia care clocotea în ea? Sau era mai bine să se retragă, luându–l cu ea pe tânărul lord Alex, să plece cât mai departe de maestrul, de creatorul ei? Deocamdată, se părea că durerea care o măcină o va mistui cu totul: gând, speranţă, voinţă. Dar apoi îşi dădu seama de ceva şi aceasta fuse ca o nouă zi cu soare, cu soare cald.

A iubi şi a urî cu atâta înverşunare, aceasta era însăşi esenţa vieţii. Iar acel lucru o bucură ca o zi însorită şi călduroasă.

Ultimul act se apropia de sfârşit. Elliott şedea şi privea,

plictisit, frumoasa scenă, amanţii osândiţi să se sufoce în mormânt, în timp ce prinţesa Amneris se ruga deasupra lor.

Slavă Domnului că era pe sfârşite! Deşi reprezenta apogeul creaţiei sale, în acel moment opera lui Verdi îi părea de–a dreptul ridicolă. Cât priveşte participarea lor la bal, aceasta nu avea să dureze mai mult de un minut, două, înainte de a o conduce pe Julie în camera ei.

Julie era pe punctul de a se prăbuşi. Încă se afla în foaier, în spatele lui Ramses. Tremura, se lipea de el.

Refuzase să–l lase să plece de lângă ea; aşa că, în pauze,

Elliott şi Samir îi iscodeau pe spectatorii care se strângeau în grupuri. Urcau şi coborau scările, în căutarea femeii pe care numai Elliott ar fi recunoscut–o cu precizie, pe care însă

Samir ar fi putut s–o repereze după părul revărsat pe umeri şi după rochia cu fir de argint.

Nu era de găsit nicăieri. Şi nu era de mirare. Se putea foarte bine ca după scurtul atac să fi părăsit sala. Misterul era altul: de unde o cunoştea pe Julie? Cum o descoperise pe Julie aici?

Un alt aspect năucitor al întregii poveşti era că nu era de găsit nici Alex. Dar poate că tot răul era spre bine. Într–un mod oarecum miraculos, Alex rămânea în afara celor întâmplate.

Poate că el avea să fie condus acasă fără alte explicaţii, dar acest lucru părea prea frumos ca să fie adevărat.

În acel moment, Elliott nu mai avea nicio îndoială că, în ziua ce urma, Julie va fi împreună cu Alex în trenul acela ce pleca la prânz. El însuşi va rămâne la Cairo până ce va vedea încheiat acest proces. Samir se va întoarce la Londra cu Julie, lucrul acesta fusese deja hotărât; deoarece, în mod cert, Alex nu putea s–o protejeze sau s–o consoleze, întrucât el nu ştia şi nu trebuia să ştie ce se întâmpla.

Samir va sta cu Julie în Mayfair până la întoarcerea lui

Ramses. Ce rost mai avea ca el să rămână în Egipt, nu–i era prea clar. Dar voia să rămână. Trebuia să rămână. Iar Julie trebuia dusă departe, foarte departe.

Ultimul duet al operei era la momentul său cel mai sfişietor. Nu mai putea suporta spectacolul prea mult. Îşi puse binoclul şi începu să examineze sala. „Alex, unde naiba eşti?”

Examina încet latura stânga a balconului întâi şi apoi se întoarse treptat spre dreapta.

Capete cărunte, diamante scânteietoare; oameni moţăind, guri căscate, sub mustăţi albe. Şi o superbă femeie cu păr buclat, lăsat pe umeri, coborând în grabă spre rândul din faţă al

lojii din capăt, cu mâna în mâna lui Alex.

Elliott îngheţă.

Potrivi mica lentilă, ca să mărească imaginea. Femeia se aşezase în stânga lui Alex; curba balconului întâi îi plasă foarte bine, pe amândoi la vedere. „Să nu faci infarct acum,

Elliott, nu după ce ai trecut prin toate câte ai trecut!” Alex se întoarse şi sărută obrazul femeii care–şi pironea privirile asupra scenei – mormântul, amanţii osândiţi. Apoi, într–o clipă de delir mut, îşi întoarse spre Alex ochii îndureraţi şi se lăsă pe braţul lui.

— Ramsey, şopti Elliott, deranjându–i pe cei din jur şi chiar trezind pe cineva din loja vecină.

Ramsey îl auzise şi dăduse deoparte draperiile, lăsându–se pe vine lângă scaunul lui.

— Iată, priveşte! Cu Alex… Ea este!

Şoapta era ca un gâfâit. Întinzând binoclul spre Ramsey, el privi către cele două siluete îndepărtate. Elliott nu avea nevoie de binoclu ca să vadă că Cleopatra şi–l ridicase pe al ei şi se uita în direcţia lor. Auzi geamătul disperat al lui Ramsey.

Alex îşi schimbase poziţia şi le făcea un mic gest de bună dispoziţie, un mic şi discret semn cu mâna stângă.

Se consumară ultimele note ale duetului. Din toate părţile izbucniră aplauze. Din toate colţurile se auzea inevitabilul „bravo”. Luminile se aprindeau. Spectatorii se ridicau în picioare.

Julie şi Samir stăteau în cadrul uşii.

— Ce se întâmplă? Întrebă Julie.

— Ei pleacă. Mă duc după ei! Zise Ramses.

— Nu! Strigă Julie.

— Julie, ea este cu Alex Savarell! Zise Ramsey. L–a ademenit pe fiul contelui! Voi amândoi, staţi cu Julie! Duceţi–o pe

Julie la hotel!

Îndată ce ajunse la lojă, ştiu că era inutil să–i mai caute.

Plecaseră. Cel puţin trei scări metalice duceau la trei ieşiri pe latura clădirii. Şi lumea le folosea pe toate. Străbătu în fugă mezaninul, fiind cu luare aminte la cei care coborau pe scara principală. Nicio şansă să–i mai găsească.

Era la uşile din faţă când Elliott, Samir şi Julie coborau scările. Julie semăna, mai degrabă, cu o umbră, lipindu–se de

Samir. Elliott era, în mod clar, la capătul puterilor, faţa lui devenise de o paloare cadaverică.

— N–are niciun rost, explică Ramses. Au dispărut din nou.

— Singura noastră şansa a rămas balul, zise Elliott. Se joacă,

nu vezi? Alex nu înţelege ce se întâmplă. El a zis că o să ne întâlnim aici sau la bal.

SE ALĂTURASERĂ şuvoiului de spectatori care ieşeau din clădirea Operei şi traversau scuarul spre hotel.

Ea nu se îndoia câtuşi de puţin că Ramses vine după ei.

Fără îndoială, lordul Rutherford va veni şi el, în speranţa de a–şi salva fiul.

Nu luă nicio hotărâre cu privire la ce trebuia să facă. Întâlnirea era inevitabilă. Trebuia discutat; şi afară de asta? Ea vedea numai libertatea, dar nu ştia unde să fugă sau ce altceva să facă pentru a o obţine.

A omorî nu era o soluţie. Se produsese o schimbare bruscă în atitudinea ei faţă de vieţile pe care le curmase cu nesăbuinţă, chiar şi faţă de viaţa acelui bărbat, indiferent cine o fi fost el, care o împuşcase.

Dezlegarea enigmei cu privire la motivele care–l determinaseră pe Ramses s–o readucă la viaţă, cu privire la modul în care realizase acest lucru – iată ce urma să figureze printre lucrurile ce le avea de rezolvat. Dar poate că trebuia să le lase deoparte, iar de el să fugă.

Privea automobilele care urcau prudent pe esplanada circulară din faţa intrării la Shepheard. De ce nu fugeau, ea şi Alex, chiar acum? Avea timp suficient să–l caute pe vechiul său maestru, cel care–i influenţase viaţa ei de muritoare şi care o înviase pentru motive pe care ea nu le putea înţelege.

Preţ de o secundă o zgudui o presimţire groaznică. Se prinse şi mai tare de mâna lui Alex. El zâmbi din nou, liniştitor. Ea rămase tăcută. În momentul în care intrară în holul strălucitor al hotelului şi urcară după ceilalţi o altă scară somptuoasă, în mintea ei încă nu se făcuse lumină.

La etajul al doilea se deschise, în faţa lor, salonul de bal, o încăpere vastă, mult mai mare decât cea pe care o văzuse seara trecută. Mesele acoperite cu pânză erau aşezate la perete la parter, pe fiecare latură; salonul însuşi părea să se întindă la infinit, muzica venind ca o maree de la orchestra ascunsă dincolo de mulţimea forfotitoare.

Draperii aurii atârnau de tavanul înalt, lambrisat. Cât de mult le plăceau acestor oameni ornamentele din ghips; uşile şi ferestrele erau acoperite cu asemenea podoabe ce păreau confecţionate cu migală din frişcă bine bătută. Câteva perechi începuseră deja să danseze. Lumina se revărsa din marile candelabre de cristal. Tineri ospătari se mişcau în toate direcţiile,

oferind vin alb în pahare superbe, aşezate pe tăvi de argint.

— Cum o să–i găsim? Întrebă Alex. Oh, doresc atât de mult să te cunoască şi el.

— Adevărat? Şopti ea. Şi dacă ei nu sunt de acord cu alegerea, ce ai să faci, lord Alex?

— Ce ciudat vorbeşti! Zise el, cu naivitatea care–l caracteriza. Nu pot să nu fie de acord. În definitiv, părerea lor nu contează.

— Te iubesc, lord Alex! Nu credeam că am să te iubesc când te–am văzut prima dată. Credeam doar că eşti drăguţ şi că ar fi o plăcere să te am în braţe. Dar te iubesc!

— Înţeleg perfect ce spui, şopti el, cu o lumină stranie în ochi. Te surprinde asta?

Părea că voia să–i fi spus altceva, dar nu–şi găsise cuvintele. Se instală o atmosferă de tristeţe, umbra fină a tristeţii pe care o observase la el încă de la început, şi, pentru prima dată, ea îşi dădu seama că exista ceva în felul ei de a fi care stârnea din partea lui această reacţie; era un răspuns la ceva ce el observase pe faţa ei.

Cineva îl strigă pe nume. Era tatăl lui. Ştiu a cui era vocea înainte de a se întoarce să vadă cu ochii ei.

— Nu uita, te iubesc, Alex, repetă ea.

Avea sentimentul foarte straniu că–şi ia adio. Prea naive, acestea erau singurele vorbe care–i veneau clar în minte.

Întorcându–se, îi văzu pe toţi venind către ea dinspre uşile deschise.

— Tata şi Ramsey! Ramsey, prietene, zise Alex, sunt foarte bucuros să te văd!

Ea îi vedea ca în vis: Alex scuturându–i mâna lui Ramses şi acesta fixând–o cu privirea.

— Scumpa mea, încercă Alex să se facă auzit de ea. Să–ţi prezint pe tata şi pe prietenii mei cei mai buni. Dar, Alteţă…

Tăcu brusc. Cu voce stinsă, mărturisi:

— Nici măcar nu–ţi cunosc numele adevărat.

— Ba da, dragul meu, îl cunoşti. Ţi l–am spus de prima dată. Cleopatra. Tatăl tău mă cunoaşte, la fel şi bunul tău prieten Ramsey, cum îi spui tu. Am cunoscut–o şi pe prietena ta,

Julie Stratford.

Îl ţintui cu privirea pe lordul Rutherford; muzica şi larma mulţimii îi deranjau urechile.

— Dă–mi voie să–ţi mulţumesc, lord Rutherford, pentru recenta amabilitate pe care ai avut–o faţă de mine. Ce–aş fi făcut

fără dumneata? Iar eu, în schimb, am fost atât de rea…

Presimţirile o apăsau tot mai mult. Era pierdută dacă rămânea în această încăpere. Totuşi, rămase pe loc. Se ţinea cu mâna tremurătoare de Alex, care, complet dezorientat, se uita când la ea, când la taică–său.

— Nu, nu înţeleg… vrei să spui că l–ai cunoscut?

Ramses făcu brusc un pas înainte. O prinse cu brutalitate de braţ şi o smulse de lângă Alex.

— Trebuie să–ţi vorbesc, zise el, săgetând–o cu privirea, acum, între patru ochi.

— Ramsey, ce vrei să faci?

Ceilalţi îi priveau cu ochi dilataţi de uimire.

— Alex, stai pe loc! Strigă tatăl lui.

Ramses o trase mai încolo. Ea îşi scrânti glezna în pantofii înalţi.

— Lasă–mă în pace! Şopti ea.

Ca prin ceaţă, o văzu pe palida Julie Stratford întorcându–se disperată spre egipteanul măsliniu, iar pe bătrânul Rutherford ţinându–şi fiul, pur şi simplu, de mână.

Într–un acces de furie, ea se desprinse de Ramses, făcându–l să tresară, eliberându–se din mâna lui imediat. Simţea răsuflarea agitată a tuturor acelor oameni ai epocii moderne care îi priveau pe furiş. În tăcerea care se lăsase în jurul lor, numai muzica se mai auzea, ca un vuiet.

— O să vorbim când o să vreau eu, iubitul meu învăţător!

Îmi strici şi acum plăcerea, aşa cum ai făcut totdeauna în trecut.

Alex sări de partea ei. Ea îl cuprinse cu braţul pe după mijloc în timp ce Ramses venea din nou spre ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce–i cu tine, Ramsey?!

Protestă Alex.

— Am să–ţi spun. Acum, trebuie să vorbim, eu cu tine, între patru ochi, îi spuse Ramses, nebăgându–l în seamă pe iubitul ei.

Ea spumega de o furie care îi sugruma cuvintele şi cuvintele îi sugrumau gândurile.

— Crezi că mă poţi sili să–ţi fac pe plac?! Am să–ţi plătesc pentru ce mi–ai făcut! Am să–ţi plătesc cu aceeaşi monedă!

Ramses o înşfăcă, smulgând–o de lângă Alex. Elliott interveni din nou, ca să–şi ia fiul de braţ. Ea privi înapoi şi–l văzu pe Alex dispărând printre grupurile care–l împresurau. Ramses o împingea tot mai adânc printre dansatori, refuzând să–i dea

drumul, deşi ea se zbătea din răsputeri ca să scape. Cu mâna dreaptă o prinse de încheietura mâinii stângi, cu stânga o apucă de mijloc.

În jurul lor – numai cupluri în vârtejul muzicii asurzitoare şi al ritmului ameţitor. Mai înalt decât ea, o forţă să danseze, luând–o pe sus, învârtind–o, făcând împreună piruete.

— Dă–mi pace! Şuieră ea. Crezi că mai sunt nebuna pe care ai lăsat–o în acea cocioabă din vechiul Cairo? Crezi că sunt sclava ta?

— Nu, nu, văd că eşti altfel, zise el, dând–o pe latineasca veche. Dar, de fapt, cine eşti?

— Elixirul tău mi–a redat raţiunea şi memoria. Tot ce am suferit nu se uită, iar acum te urăsc mai profund decât am făcut–o înainte.

Ce buimăcit era; cât de mult suferea! Trebuia să–l compătimească?

— Ai fost totdeauna superb în suferinţa ta! Îi aruncă ea cuvintele, ca şi când l–ar fi scuipat. Şi în judecăţile tale! Dar eu nu sunt sclava sau proprietatea ta. Cea pe care ai readus–o la viaţă ar vrea să fie liberă să trăiască.

— Eşti tu regina care era şi înţeleaptă, şi impulsivă? Care iubea nebuneşte, dar ştia să cucerească şi să domnească?

— Da, exact. Regina care te–a rugat să–ţi împarţi darul cu un om muritor, iar tu ai refuzat–o. Egoist, răutăcios şi meschin până la urmă.

— Oh, nu, tu ştii că nu este aşa. Aceeaşi vrajă de altădată, aceeaşi putere de convingere de altădată… Şi aceeaşi îndârjire şi voinţă inflexibilă… Ar fi fost o eroare groaznică!

— Şi eu? Eu nu sunt o eroare?

Se zbătea ca să scape din mâinile lui. Nu putea. El descrise din nou, în ritmul muzicii, un cerc mare cu ea. Fuste o atingeau pe măsură ce evoluau în jurul lor alte perechi, neatente, se pare, la lupta ei cu Ramses.

— Aseară mi–ai spus că, pe moarte fiind, ai încercat să mă chemi, zise el. Veninul şarpelui te paralizase. Îmi spuneai adevărul?

Ea încercă din nou să se desprindă de el.

— Nu–mi spune mie lucrurile astea! Zise ea.

Reuşi să–şi degajeze braţul stâng, dar el i–l prinse din nou. În sfârşit, înţeleseră şi ceilalţi ce se întâmpla. Se întorceau din ce în ce mai multe capete. Cuprinşi de panică, doi dansatori se opriră:

— Răspunde–mi, îi ceru el. Ai încercat să mă chemi în acele ultime momente? Este adevărat?

— Tu crezi că asta justifică ceea ce ai făcut!

Ea îl forţă să se oprească. Nu voia să se lase târâtă de el.

— Mi–a fost frică. Puţin a lipsit ca să mor! Mărturisi ea.

Teamă a fost, nu iubire! Crezi că aş putea vreodată să te iert pentru că l–ai lăsat pe Antoniu să moară?

— Oh, tu eşti, zise el pe un ton blând.

Rămaseră nemişcaţi amândoi.

— Eşti tu cu adevărat! Cleopatra mea, cu toată viclenia şi pofta ta de viaţă. Tu eşti!

— Da, şi este adevărat când îţi spun că te urăsc, strigă ea cu lacrimi în ochi. Ramses cel Blestemat! Blestem ziua în care am lăsat lumina soarelui să pătrundă în mormântul tău! Când iubita ta, muritoarea Julie Stratford, va sta moartă la picioarele tale, aşa cum a stat Antoniu la picioarele mele, vei afla ce este înţelepciunea, dragostea, puterea celei care totdeauna cucereşte şi domneşte! Julie Stratford a ta este muritoare. Gâtul ei poate fi rupt cum rupi o trestie de baltă.

Vorbea serios? Nici ea nu ştia. Cunoştea ura şi toată dragostea care înflăcăraseră acele momente, care le făcuseră cu putinţă. Furioasă, se trase înapoi, în sfârşit desprinsă de el, şi o luă la fugă.

— Nu, n–ai să loveşti în ea! N–ai să loveşti nici în Alex! Strigă el în latineşte. Nici în altcineva!

Îi îmbrânci pe dansatori, ca să–şi facă drum. O femeie ţipă;

Un bărbat căzu peste partenera sa. Alţii se agitau să–i facă loc.

Cleopatra întoarse capul şi–l văzu pe Ramses venind întins spre ea, strigând–o.

— Am să te bag din nou în mormânt înainte să apuci să faci vreun rău! În întuneric!

Îngrozită, îşi făcu cu greu drum prin mulţime. Se auzeau ţipete de pretutindeni. Dar înainte era uşa şi libertatea, şi ea fugea de–i scăpărau picioarele într–acolo.

— Aşteaptă, stai, ascultă! Strigă Ramses.

Ajunsă la uşă, privi înapoi şi–l văzu pe Alex imobilizându–l pe Ramses.

— Stai, Ramsey, las–o să plece!

Alţi bărbaţi făcură cerc în jurul fostului faraon.

Ea alerga pe palierul din capul scărilor. Acum se auzea chemată de vocea lui Alex, care o ruga să aştepte, să nu–i fie

frică. Dar Ramses se va debarasa de cei care–l reţineau.

Aceştia nu vor putea să–l facă inofensiv; ameninţările lui îi răsunau în urechi.

O luă în jos, pe scări, ţinându–se de balustradă, împiedicându–se întruna din pricina pantofilor cu tocuri înalte.

— Alteţă! Strigă Alex.

Traversă în fugă holul şi ieşi pe uşa din faţă. O maşină tocmai se oprise la peron. Bărbatul şi femeia coborâseră deja.

Un portar le deschidea portiera.

Aruncă o privire înapoi. Alex, urmat îndeaproape de Ramses, cobora în fugă scările:

— Alteţă! Aşteaptă!

Ea trecu ca o vijelie de partea cealaltă a maşinii, îmbrâncindu–l pe portarul derutat care–i stătea în cale. Se aşeză la volan şi apăsă cu putere pe pedală. În timp ce maşina pornea, Alex, dintr–o săritură, ateriză pe scaunul de lângă şofer. Ea se lupta să stăpânească volanul, cât pe–aci să nimerească într–o grădină, virând înapoi spre strada care dădea în bulevard.

— Dumnezeule din ceruri! Strigă Alex, în zadar. Ramses a luat maşina din spatele nostru! Vine după noi!

Ea ţinu pedala lipită de podea, virând periculos, ca să ocolească maşina din faţă, apoi goni nebuneşte pe şoseaua ce se deschidea în faţa lor.

— Alteţă, o să murim!

Aerul rece o izbea când se aplecă în faţă, sucind volanul în toate părţile, ca să depăşească maşinile prea lente care–i stăteau în cale. Alex se ruga de ea. Dar nu auzea decât vocea lui Ramses: „Am să te bag din nou în mormânt… în întuneric.”

Să fugă, trebuia să fugă!

— N–am să–l las să–ţi facă vreun rău!

În cele din urmă, ieşiră din bulevard, începând să ruleze pe un drum de ţară, liber. Acum nu mai avea niciun obstacol în cale. Totuşi, continua să ţină pedala lipită de podea.

Undeva, departe, erau piramidele, apoi deşertul, nesfârşitul deşert. Dar cum să se ascundă acolo; unde să meargă?

— Mai este în spatele nostru? Întrebă ea, mai mult ţipând.

— Da, dar n–am să–l las să–ţi facă vreun rău, ţi–am spus!

Ascultă–mă!

— Nu, ţipă ea. Nu încerca să mă opreşti!

Când el vru s–o îmbrăţişeze, îl respinse cu un brânci. Maşina devie, ieşi de pe carosabil. Înainta cu greu peste nisipul compact, lumina slabă a farurilor nereuşind să înfrângă bezna deşertului

nemărginit. Părăsise şoseaua!

Cleopatra văzu departe, în dreapta, o luminiţă care parcă venea spre ea. Apoi auzi zgomotul acela, zgomotul acela înfricoşător: duduitul locomotivei cu aburi! Voi, zei, de unde se auzea asta? V

O cuprinse panica. Auzea huruitul înfundat al roţilor de fier!

— De unde vine asta? Ţipă.

— Opreşte, trebuie să opreşti! Nu încerca să mai accelerezi!

Un şuvoi de lumină se reflectă în mica oglindă de deasupra Cleopatrei, orbind–o. Ea îşi ridică pentru o clipă mâinile la ochi, apoi apucă din nou volanul. Atunci văzu grozăvia grozăviilor, monstrul urlător care fusese pentru ea teroarea cea mai mare. Uriaşa şi neagra locomotivă de fier se contura ameninţătoare în dreapta maşinii.

— Frânele! Strigă Alex.

Automobilul sări în sus şi se opri brusc. Locomotiva trecu doar la un pas prin faţa maşinii, iar uriaşele roţi cu scrâşnetul lor îi trecură prin faţa ochilor.

— Suntem prinşi pe linie, fir–ar să fie, hai să ieşim! Strigă Alex.

Pe fundalul huruitului metalic, se auzi un nou fluier. Venea o altă locomotivă, de data aceasta din stânga. Cleopatra îi văzu ochiul galben, rotund, săgetând–o cu fasciculul lui luminos, îi văzu masivul piept din metal lucitor.

Căzuse în capcana acestor stihii. Cum să scape de ele?

Iar Ramses în spatele ei, Ramses care îi striga numele. Simţi cum Alex o prinde de braţ şi încearcă s–o tragă afară. Locomotiva hidoasă era deasupra ei; când lovi maşina, Cleopatra scoase un ţipăt.

Trupul ei fu proiectat în sus. Într–un moment de groază, simţi că zboară pe deasupra deşertului, azvârlită ca o păpuşă în vânt. Jos, oribilii monştri de fier treceau unul pe lângă altul, peste nisipurile nemărginite. Apoi, sub ea, se stârni dogoarea unei flăcări portocalii; o învălui o căldură insuportabilă, dublată de un zgomot asurzitor cum nu mai auzise niciodată.

Proiectat înapoi de explozie, Ramses căzu lat pe nisip, într–o clipă, văzuse trupul ei, aruncat din maşină. Apoi maşina explodase, iar Cleopatra fusese înghiţită în vâlvătaia portocalie. O altă explozie puternică, însoţită de şi mai înalte jeturi de foc, zgudui pământul. Preţ de o clipă, el nu mai văzu nimic.

În timp ce se căznea să se ridice în picioare, locomotiva în deplasare spre nord încerca să se oprească. Gâfâind, încă scrâşnind, intră frontal în epava în flăcări a maşinii, împingând–o

în lături, dincolo de linia ferată. Celălalt tren, huruind, nepăsător parcă la cele întâmplate, îşi continuă drumul spre sud. Vagoanele sale de marfă amplificau zgomotul aflat şi aşa dincolo de limita suportabilului.

Ramses alergă spre maşina care ardea. Carcasa distrusă arăta ca o grămadă de fiare înnegrite în amestecul de foc şi fum.

Nu vedea nicio urmă de viaţă, nicio mişcare, niciun semn din partea ei! Era cât pe ce să dea buzna în foc în momentul în care Samir trase de el. Apoi auzi ţipătul lui Julie.

Se întoarse năucit şi se uită la ei. Alex Savarell se căznea să se ridice în picioare, cu hainele înnegrite şi fumegânde.

Tatăl lui stătea lângă el, cu o haină arsă în mână. Tânărul scăpase. Asta era clar.

Dar ea? Unde era ea? Cu ochii măriţi de spaimă, privea trenurile uriaşe: unul oprise, celălalt dispărea cu repeziciune.

Unde se mai pomenise vreodată o asemenea descătuşare de forţe? Şi explozia… Parcă erupsese un vulcan.

— Cleopatra! Strigă el.

Apoi, cu toată vigoarea pe care i–o dădea nemurirea, simţi că se prăbuşeşte. Julie Stratford îl ţinea în braţe.

La orizont se încingea vatra zorilor; soarele, prins într–o pâclă, părea nu atât un disc, cât un strat gros de jăratic ce mocneşte. Treptat, stelele piereau.

Încă o dată Ramses merse înainte şi înapoi pe aceeaşi porţiune de cale ferată. Samir îl urmărea cu răbdare. Julie Stratford se dusese să se culce pe bancheta din spate a maşinii.

Elliott şi fiul său se întorseseră la hotel.

În timp ce examină din nou maşina arsă şi distrusă, nu–l avea lângă el decât pe credinciosul Samir. Era oribil scheletul vehiculului, oribile bucăţile de piele carbonizată, prinse de arcurile înnegrite.

— Maiestate, zise Samir calm, nimic nu putea să supravieţuiască unei asemenea explozii. În vechime, Maiestate, o asemenea energie era necunoscută.

„Ba era cunoscută”, îşi zise el în gând. Se ştia că ţâşneşte din miezul unui munte care erupe. Era însăşi imaginea care–i apăruse în noaptea trecută.

— Dar trebuie să fie vreo urmă, Samir. Ceva trebuie să fi rămas.

Dar de ce să–l chinuie pe acest biet muritor, care întotdeauna

nu făcuse altceva decât să–l consoleze? Şi Julie, biata lui
Julie… Trebuia s–o ducă înapoi la confortul şi tihna hotelului.
De când cu întâmplarea asta, ea nu mai vorbise. Stătuse lângă el, îi fusese sprijin, dar nu scosese un cuvânt.
— Maiestate, fiţi mulţumit că s–a întâmplat aşa! Zise Samir, încercând să–l liniştească. Moartea a cerut–o înapoi. Cu siguranţă, şi–a regăsit liniştea.
— Crezi? Întrebă el în şoaptă. Samir, de ce am terorizat–o?
De ce am făcut–o să fugă în noapte? Samir, noi ne–am certat aşa cum ne certam şi altădată. Am căutat să ne facem rău unul altuia! Deodată, timpul a dispărut; eram, cumva, în afara timpului, războindu–ne unul cu celălalt.
Se opri, nemaiputând continua.
— Haideţi să vă odihniţi acum, Maiestate. Chiar şi nemuritorii trebuie să se odihnească.
SE AFLAU cu toţii în gară. Pentru Ramses, era un moment de acută şi reală sfâşiere lăuntrică. Nu mai avea cuvinte care s–o convingă; când se uită în ochii ei, nu văzu răceală, ci o rană adâncă şi sângerândă.
Şi Alex devenise altul. Mai păstra de la Alex, cel de altădată, doar faţa şi aspectul exterior. El ascultase înciudat semiadevărurile ce îi fuseseră servite. O femeie pe care Ramsey o cunoscuse… Nebună… Periculoasă… Apoi se închisese în sine; nu mai voise să asculte.
Erau mai bătrâni acum, acest tânăr şi această tânără. Exista o vagă notă sumbră în expresia lui Julie; lângă ea, Alex părea marcat de oboseală şi de o cuminţenie posacă.
— N–o să mă mai ţină aici mai mult de câteva zile, îi zise
Elliott fiului său. Poate că am să fiu acasă la o săptămână după sosirea voastră. Ai grijă de Julie! Dacă ai grijă de Julie…
— Ştiu, tată, va fi foarte bine pentru mine.
Era atât de glacial zâmbetul care fusese, cândva, atât de cald.
Conductorul dădu semnalul. Trenul era gata de plecare. Ramses nu voia să–l vadă punându–se în mişcare; nu voia să audă acel zgomot. Ar fi vrut să fugă, dar ştia că va sta până la sfârşit.

— Tu n–ai să te răzgândeşti, şopti el.
Ea continua să–i evite privirea.
— Am să te iubesc mereu, şopti ea.
El trebui să se aplece ca să audă aceste cuvinte, iar buzele ei aproape îl atinseseră.

— Până la moarte am să te iubesc. Nu, nu mă pot răzgândi.

Alex îl luă brusc de mână.

— La revedere, Ramsey. Sper să ne vedem în Anglia.

Ritualul era aproape pe sfârşite; el se întoarse s–o sărute pe

Julie, dar ea plecase deja. Era pe scara vagonului şi, preţ de o clipă, ochii lor se întâlniseră.

Nu era reproş; nu era condamnare; ea nu putuse face altceva. Îi explicase lucrul acesta de o mie de ori cu aceleaşi cuvinte, puţine.

În final, din nou zgomot, ceva ca vuietul unei mări ce înghite totul. Cu pufăituri inegale, şirul de vagoane începu să avanseze; el îi văzu faţa la fereastră. Ea trase geamul în jos şi, din nou, îi aruncă o privire şi, din nou, el încercă să interpreteze expresia ochilor ei. Era acolo un regret de o clipă?

El auzea, plictisit şi abătut, vocea Cleopatrei: „Am avut mare nevoie de tine în acele ultime momente."

Trenul aluneca pe şine; mişcându–se în lumina soarelui, fereastra luci deodată ca argintul. Ramses n–o mai văzu.

Contele de Rutherford îl conduse din gară la locul de parcare a maşinilor, unde şoferi în uniformă aşteptau cu portierele deschise.

— Unde vrei să mergi? Îl întrebă contele.

Ramses privea cum dispărea trenul, cum devenea din ce în ce mai mic ultimul vagon, cu poarta lui de fier. Zgomotul devenise, în acel moment, de–a dreptul suportabil.

— Are vreo importanţă? Îi răspunse el.

Apoi, ca trezit dintr–o vrajă, îl privi pe Elliott. Expresia acestuia îl surprinse aproape tot atât de mult ca şi cea a lui

Julie. Niciun reproş; numai o tristeţe meditativă.

Ce ai învăţat dumneata din toate astea, domnule conte?

Întrebă el pe neaşteptate.

— Va fi nevoie de timp ca să–mi dau seama, Ramses. Timp pe care, poate, nu–l am.

Ramses scutură din cap.

— După tot ce–ai văzut, întrebă el, coborându–şi vocea ca să–l audă numai Elliott, ai mai cere elixirul? Sau ai refuza, aşa cum a făcut–o Julie?

Trenul dispăruse. În gara pustie domnea liniştea, dacă nu ţineai cont de rumoarea înfundată a conversaţiilor ocazionale.

— Are, într–adevăr, vreo importanţă acum, Ramses? Întrebă

Elliott şi, pentru prima dată, Ramses sesiză la interlocutorul lui o undă de amărăciune şi de resentiment.

Îl luă pe Elliott de mână.

— O să ne mai întâlnim. Acum, trebuie să plec ca să nu întârzii.

— Unde te duci? Îl întrebă Elliott.

Nu–i răspunse. Se întoarse şi–i făcu cu mâna în timp ce traversa triajul. Elliott îi răspunse cu o respectuoasă înclinare din cap şi cu o uşoară mişcare a mâinii, apoi se îndreptă spre maşina care–l aştepta.

Era o după–amiază târzie. Elliott deschise ochii. Lumina soarelui pătrundea în cameră fragmentată de zăbrelele de lemn. Ventilatorul atârnat de tavan zumzăia leneş.

Îşi luă ceasul de buzunar de pe noptieră. Era din aur şi arăta ora trei şi ceva. Vaporul lor plecase. Înainte de a se gândi la ce mai avea de făcut, se relaxă îndelung.

Apoi, îl auzi pe Walter deschizând uşa.

— Au sunat afurisiţii ăia de la oficiul guvernatorului? Îl întrebă Elliott.

— Da, stăpâne. Au venit de două ori. Le–am spus că dormiţi şi că nici nu mă gândesc să vă deranjez.

— Eşti un băiat bun, Walter. Lasă–i să ardă în focul iadului!

— Stăpâne?

— Nu, nimic, Walter.

— Oh, excelenţă, prietenul dumneavoastră egiptean a fost pe aici.

— Samir?

— A adus sticla cu doctoria de la Ramsey. Este chiar aici, stăpâne. A zis că ştiţi dumneavoastră…

— Ce?

Elliott se ridică în coate. Apoi, fără grabă, îşi mută privirea de la Walter la masa din dreapta.

Era un flacon de sticlă din acelea care se folosesc pentru votcă

sau whisky, dar incoloră. Era plină ochi cu un lichid lăptos, care avea reflexe stranii, aproape luminescente.

— Eu aş fi atent cu asta, stăpâne, zise Walter, deschizând uşa, dacă este un lucru egiptean, eu m–aş păzi.

Elliott aproape izbucni în râs. Lângă flacon era un bileţel cu numele lui. Se aşeză în capul oaselor şi rămase nemişcat până plecă Walter. Apoi luă bileţelul şi–l desfăcu.

Era scris cu litere mari, foarte asemănătoare cu cele romane, colţuroase şi clare:

Lord Rutherford, rămâne la latitudinea dumitale. Fie ca filosofia şi înţelepciunea să–ţi servească drept sprijin!

Fie să alegi calea cea dreaptă!

Nu putea să prindă sensul. Nu, pur şi simplu, nu putea să creadă. Se uită îndelung la bileţel; apoi cercetă sticla.

Pe jumătate adormită, stătea întinsă pe pernă. Deschizând ochii, îşi dădu seama că fusese trezită de propria–i voce. Îl strigase pe Ramses. Se ridică alene din pat şi–şi trase rochia de casă pe ea. Avea vreo importanţă dacă o vedea cineva pe punte în rochie de casă? Dar era ora mesei, nu–i aşa? Trebuia să se îmbrace. Alex avea nevoie de ea. Oh, numai de–ar putea gândi coerent! Se duse la şifonier şi începu să se schimbe.

Unde erau? De câte ore erau pe mare?

Îl găsi stând la masă şi privind fix în zare. El nu–i adresă niciun cuvânt şi nici nu se ridică să–i ofere un scaun. Ca şi când a fi sau a nu fi amabil nu mai avea nicio importanţă, începu să vorbească:

— Încă nu înţeleg nimic din toate acestea. Serios, nu înţeleg. Nu părea deloc nebună.

Era mai mult decât chinuitor, dar Julie se forţă să asculte.

— Vreau să spun că era doar ceva sumbru şi trist în felul ei de a fi, zise el. Ştiu numai că am iubit–o şi că m–a iubit.

Crezi ce spun?

— Da, cred, zise ea.

— Ştii, spunea nişte lucruri foarte ciudate. Spunea că nu–şi propusese să mă iubească. Dar întâmplarea a vrut altfel şi să ştii, i–am zis că ştiam exact ce voia să spună. Nu m–am gândit niciodată… Vreau să spun că a ieşit cu totul altfel. N–aş fi crezut că de la o simplă amabilitate se ajunge la ceva serios!

— Da, ştiu.

— Şi de la călduţ la fierbinte.

— Da.

— Ai văzut–o bine? Ai văzut ce frumoasă era?

— N–are niciun rost să zăbovim asupra acestui lucru. Nu poţi s–o readuci în viaţa ta.

— Ştiam că am s–o pierd. Ştiam asta încă de la început. Nu ştiu de ce. Pur şi simplu, ştiam. Ea nu era din această lume, înţelegi? Şi totuşi, era cu mult mai reală decât oricare alta…

— Ştiu.

El privea fix înainte; părea că se uită la ceilalţi meseni.

Ospătarii în jachete negre se mişcau de la o masă la alta;

Poate că ascultau vocile ce şuşoteau civilizat. Un vapor aproape plin doar cu britanici. Părea să fie ceva foarte straniu în povestea asta.

— Este posibil să uităm! Zise ea pe neaşteptate. Este posibil, ştiu că este.

— Da, să uităm, zise el şi zâmbi rece, deşi nu în mod special către ea. Să uităm de asta, repetă el. Este ceea ce vom face. Tu ai să uiţi de Ramsey, întrucât s–a petrecut ceva care v–a despărţit. Iar eu am s–o uit pe ea. Şi o să ne luptăm cu viaţa, ca şi când n–am fi iubit niciodată în felul acesta, niciunul din noi. Tu şi Ramsey şi eu cu ea.

Julie se uita la el cu oarecare surprindere. Îşi îngustă ochii.

— Să ne luptăm cu viaţa! Şopti ea. Ce lucru îngrozitor!

El nici măcar n–o auzea. Luă furculiţa şi începu să mănânce sau, mai degrabă, să ciugulească bucăţele. Se lupta cu mâncarea.

Ea tremura pe scaun, privind în farfurie.

Afară se întunecase. O lumină albastră se strecura prin jaluzele. Walter venise din nou să–l întrebe dacă dorea să ia masa. Răspunsul fusese negativ. Elliott nu voia decât să fie singur.

Stătea în halat şi papuci, examinând flaconul de pe masă. Biletul era acolo unde–l lăsase, lângă flaconul care lucea în întuneric.

În cele din urmă, se duse să se îmbrace, operaţiune care–i luă câteva minute, deoarece fiecare mişcare în parte presupunea o anumită încordare, dar, în final, problema se rezolvă.

Avea pe el îmbrăcăminte din lână gri, cam prea groasă pentru zilele de acolo, însă numai bună pentru noapte.

Apoi se duse la masă, sprijinindu–se cu mâna stângă în baston. Cu dreapta ridică flaconul şi–l puse în buzunarul de la piept, unde de–abia încăpea, apăsându–i pieptul.

După aceea plecă în oraş. Durerea din picior i se agrava, după ce se îndepărtă puţin de Shepheard. Dar continuă, schimbându–

şi bastonul dintr–o mână într–alta, în căutarea unei formule mai convenabile. Se oprea când trebuia; apoi, după ce mai prindea un pic de putere, pleca mai departe.

Aproximativ într–o oră, ajunsese în vechiul Cairo. Mergea fără ţintă, pe alei şi străduţe. Nu căuta casa Malenkăi. Pur şi simplu, mergea. Şi mergea. Spre miezul nopţii, piciorul stâng îi amorţi din nou. Dar nu mai conta.

Pe oriunde trecea, cerceta cu privirea lucruri şi oameni.

Cerceta pereţi şi uşi, şi chipuri omeneşti; se oprea în faţa cabaretelor şi asculta muzică disonantă. Din când în când, zărea câte o dansatoare din buric producându–se în micul ei spectacol aţâţător. O dată se opri să asculte un bărbat cântând la flaut.

Nu zăbovea prea mult nicăieri, decât atunci când era foarte obosit; atunci se aşeza şi, uneori, chiar moţăia. Noaptea era liniştită, paşnică. Părea să nu ascundă pericole, precum nopţile la Londra.

Se făcuse ora două şi el încă se mai plimba. Străbătuse cetatea medievală şi se reîntorcea spre cartierele noi.

Julie stătea lângă parapet, strângând în mâini capetele şalului. Privea în jos, la apa întunecată. Simţea vag înţepăturile aerului foarte rece. Mâinile îi îngheţau. Dar nu conta. Deodată, i se păru interesant că asemenea lucruri n–o afectau. Că o lăsau indiferentă.

De fapt, ea nu era acolo. Era acasă, la Londra. Şedea în sera plină de flori. Ramses era acolo, cu feşile de pânză care–l acopereau; în timp ce ea îl cercetă, el îşi îndepărtă mâna de pe faţă.

Ea deveni ţinta directă a privirilor lui. A ochilor lui albaştri, radiind deodată de preaplinul dragostei.

— Nu, nu e bine, şopti ea.

Dar cui îi vorbea? Nu era nimeni în preajmă care să–i audă spusele. Toţi cei de pe vapor dormeau, toţi acei politicoşi pasageri englezi în drum spre casă, după micul lor sejur în Egipt, fericiţi că văzuseră piramidele, templele. „Să distrugi elixirul.

Până la ultima picătură!”

Privea stăruitor marea agitată. O rafală de vânt se năpusti în părul ei, în ciucurii şalului. Se prinse de parapet. Şalul îi zbură de pe umeri, se învălătuci, mânat de colo până colo prin întuneric, îl înghiţi ceaţa.

Ea nu–l văzu căzând în apă. Iar vuietul vântului şi duduitul motoarelor se contopiră brusc, părând a fi una cu ceaţa.

Lumea ei, dispărută… Lumea ei de culori palide şi sunete stinse, era dusă. Îi auzea vocea când îi spunea:

— Te iubesc, Julie Stratford.

Se auzea pe ea însăşi spunând:

— Îmi pare rău că te–am întâlnit. Că nu l–ai lăsat pe Henry să–şi facă treaba.

Zâmbi pe neaşteptate. Îi mai fusese vreodată atât de frig?

Lăsă privirile în jos. Era îmbrăcată numai într–o cămaşă de noapte subţire. Nu era de mirare. Şi adevărul era că ar fi putut fi moartă în acel moment. Moartă asemenea tatălui ei. Henry îi pusese otravă în ceaşcă. Închise ochii, expunându–şi vântului când un obraz, când pe celălalt.

— Te iubesc, Julie Stratford.

Vocea lui îi revenea în memorie, şi, de data aceasta, se auzea pe ea însăşi răspunzând cu vechiul clişeu, atât de frumos:

— Am să te iubesc până la moarte.

N–avea niciun rost să meargă acasă. N–avea niciun rost, absolut niciunul. Aventura se sfârşise. Coşmarul se sfârşise.

Acum lumea normală va fi coşmarul. Singura scăpare era să fie cu tatăl ei sau să întrerupă orice contact cu realitatea.

Ultimele ei gânduri se îndreptară spre toate momentele luminoase pe care le trăise.

În cort cu el, făcând dragoste cu el, în sfârşit a lui… în templu, sub stele.

La bătrâneţe n–o să spună nici unui copil de ce nu s–a măritat. N–o să spună nici unui tânăr povestea voiajului la Cairo.

Nu voia să fie acea femeie care ascunde toată viaţa o taină teribilă, un regret teribil.

Dar toate acestea erau lucruri prea neplăcute. Nu avea nevoie de asemenea gânduri prozaice. Apele întunecate aşteptau. În câteva clipe, ar putea fi dusă departe, foarte departe;

N–ar fi existat nicio posibilitate de salvare. Deodată, perspectiva i se păru extraordinar de frumoasă. Trebuia doar să se urce pe parapet, ceea ce făcu în acel moment şi să se lase în voia vântului rece.

Da, vântul chiar o va ajuta. Îi prinsese cămaşa şi i–o smulgea. Îşi întinse braţele şi se aplecă înainte. Vântul parcă vuia mai tare, iar ea zbura spre apă. „S–a terminat!”

Într–o fracţiune de secundă îşi dădu seama că nimic nu putea s–o salveze, probabil nimic; era deja în cădere şi voia să

pronunţe numele tatălui ei. Dar ceea ce–i veni în minte fu numele lui Ramses. Ah, armonia acestui nume, muzicalitatea perfectă a tot ce se lega de el…

Două braţe puternice o prinseră. Rămase suspendată deasupra mării, uluită, bâjbâind prin ceaţă.

— Nu, Julie.

Era Ramses care o rugă. Ramses care o ridică deasupra parapetului şi o ţinu strâns în braţe. Ramses care stătea pe punte cu ea în braţe.

— Nu va fi moarte în locul vieţii, Julie, nu.

Izbucni în hohote de plâns; simţea că se topea ca gheaţa, cu obrajii şiroind de lacrimi fierbinţi în timp ce–l îmbrăţişa şi–şi ascundea faţa la pieptul lui.

Repetându–i numele la nesfârşit, se simţi cuprinsă de braţele lui, protejată contra vântului tăios.

Cairo se trezea o dată cu soarele. Dogoarea părea să se ridice chiar de pe străzile murdare în timp ce bazarul se anima, se întindeau prelatele vărgate şi se făceau auzite răgetele măgarilor şi cămilelor.

Elliott era mort de oboseală. Prea mult nu mai putea rezista somnului, dar de umblat, tot mai umbla. Abia se mişca printre negustorii de obiecte de alamă, printre negustorii de covoare şi vânzătorii de *gellebbiyya* şi de antichităţi contrafăcute, „comori” egiptene la câţiva penni bucata. Mai erau şi vânzătorii de mumii, care pretindeau că oferă, la un preţ de nimic, trupuri de regi.

Mumii… Stăteau înşirate în lumina soarelui arzător, de–a lungul peretelui văruit, mumii pătate, decrepite, în feşi zdrenţuite, cu chipurile vizibile sub straturile de pânză şi negreală.

Se opri. Părea că se scutură de toate gândurile care–l frământaseră cât fusese noaptea de lungă. Imaginile celor dragi care–i fuseseră atât de aproape pieriră instantaneu. Era în bazar; soarele se deschidea spre el ca o gură de cuptor încins;

Cerceta un rând de mumii sprijinite de perete.

Îşi aminti de cuvintele Malenkăi:

— Ăştia fac din englezul meu un mare faraon. Din englezul meu drăgălaş. Îl pun în bitum şi fac din el o mumie bună de vândut turiştilor… Englezul meu drăgălaş… îl înfăşoară în pânză şi fac din el un rege.

Elliott veni mai aproape, atras irezistibil de ceea ce vedea, deşi îi producea o senzaţie de totală repulsie. Se simţi invadat de

primul val de greaţă în clipa în care privirile i se opriră pe prima mumie, cea mai înaltă şi cea mai subţire, proptită la marginea peretelui. Apoi al doilea val îl invadă în clipa în care negustorul, cu mâinile la spate, ieşi în faţă, precedat fiind de burdihanul său îmbrăcat în mantie de bumbac vărgată.

— Permiteţi–mi să vă propun o afacere grozavă! Spuse negustorul. Cea de aici se deosebeşte de celelalte. Înţelegeţi?

Dacă vă uitaţi, îi puteţi vedea oasele fine, deoarece a fost un mare rege. Haideţi! Veniţi mai aproape. Uitaţi–vă bine la el.

Ezitând, Elliott se conformă. Feşile erau groase, putrede, în aparenţă la fel de vechi ca oricare dintre cele văzute de el vreodată! Şi mirosul pe care–l emanau, mirosul greu, de putrefacţie, al pământului şi bitumului; dar acolo, sub acel strat gros, văzu faţa; văzu nasul şi fruntea lată, văzu clar ochii înfundaţi în orbite, gura subţire! Privea uluit faţa lui Henry Stratford.

Nu era nicio îndoială că era el.

Razele strălucitoare ale soarelui matinal pătrundeau prin hubloul rotund, oprindu–se pe lenjeria de un alb imaculat a micului pat de alamă.

Şedeau împreună pe patul fără saltea; încălziţi după partidele de amor; încălziţi de vinul pe care–l băuseră.

Ea îl urmărea cum turna din flacon în pahar. Lumini minuscule jucau în straniul lichid. Ramses i–l oferi.

Ea luă paharul, apoi privi în ochii partenerului. Pentru un moment foarte scurt îi fu din nou frică. Deodată, i se păru că nu se mai afla în acea încăpere. Că se afla pe punte, în ceaţă, şi că este frig. Marea aştepta. O străbătu un frison; simţi căldura, de parcă soarele s–ar fi topit pe pielea ei. Şi în ochii lui se citea frica.

„Şi el este doar un om. Şi el ştie la fel de puţine ca şi mine, nu–şi dă seama ce anume se va întâmpla.” Zâmbi. Bău paharul până la fund.

— Trupul unui rege, vă spun eu, zise negustorul, aplecându–se înainte, într–un gest de falsă confidenţialitate. Vi–l dau la un preţ de nimic! Pentru că îmi place de dumneavoastră.

Văd că sunteţi un gentleman. Sunteţi un om de gust. Mumia aceasta puteţi s–o scoateţi din Egipt, nu e nicio problemă.

Plătesc eu mita pentru dumneavoastră…

Nu se mai termina „Aria minciunilor”, acea poliloghie a vânzătorului, prin care încerca să imite adevărul, părea că nu se va mai termina.

Henry sub pânza aceea de în! Henry prins pentru totdeauna într–un bandaj murdar! Henry cu care el se iubise în cămăruţa aceea din Paris... Trecuse o viaţă de om de–atunci...

— Haideţi, domnule, nu daţi ocaziei cu piciorul... Misterele Egiptului, domnule, Egiptul străvechi, pierdut în noaptea timpului, domnule. Ţara magiei...

Vocea scăzu în intensitate; o mai auzi un timp, până ce se îndepărtă, şchiopătând, spre lumina plină a soarelui.

Astrul zilei atârna, ca un mare disc de foc, deasupra acoperişurilor. Privind în sus, clipi din ochii fulgeraţi de raze.

Rămânând mai departe cu ochii în soare, cu o mână apucă strâns bastonul, cu cealaltă se căută în buzunar şi scoase flaconul. Apoi, renunţând la baston cu totul, destupă flaconul, şi, fără efort şi cu ample înghiţituri, bău conţinutul până la ultima picătură.

Cuprins de frisoane, împietrit, se debarasă de flacon, lăsându–l să cadă. Simţi cum îl cuprinde căldura. Îşi simţi piciorul amorţit revenind la viaţă. Marea greutate din piept se micşora treptat; şi, întinzându–şi membrele fără nicio reţinere, asemenea unui animal, privi ţintă la cerul strălucitor, la discul de aur.

În faţa lui, lumea pulsa, se colora, îşi redobândea formele.

Ultima dată când o văzuse atât de minunată, se afla la jumătatea drumului vieţii, dar, de–atunci, vederea începuse să–l cam lase. Vedea firele de praf la picioarele sale.

Păşind peste bastonul de argint, ignorându–l pe negustorul care–i striga din spate că–şi pierduse ceva şi să aştepte să i–l aducă, ieşi din bazar cu paşi mari şi sprinteni.

Părăsind Cairo, o luă spre est, pe drumul îngust. Soarele era sus, în crucea zilei. Elliott habar n–avea unde merge, dar ce mai conta? Mai erau de vizitat destule monumente, miracole şi oraşe. Mergea repede, iar deşertul, acest mare şi monoton ocean de nisip, nu i se păruse niciodată atât de frumos.

O făcuse! De desfăcut nu mai putea s–o desfacă... Privind fix spre vastul neant albastru de deasupra, scoase un strigăt abia perceptibil, fără adresă. Nu era decât expresia cea mai directă, cea mai spontană a bucuriei sale.

Stăteau pe punte, soarele cald învăluindu–i în timp ce se îmbrăţişau. Se simţea cuprinsă de vrajă. Îşi simţea buzele atinse de ale lui. Deodată, se pomeni sărutându–se cum nu se sărutaseră niciodată înainte. Era acelaşi foc, da, dar acum vitalitatea şi nerăbdarea ei veneau în întâmpinarea vitalităţii şi nerăbdării lui.

O luă în braţe, o duse înapoi în micul dormitor şi o aşeză pe pat. Vălurile baldachinului căzdeau moi în jurul lor, întinzând capcane luminii şi proiectând–o asupra celor doi.

— Eşti a mea, Julie Stratford, şopti el. Regina mea, pentru totdeauna. Iar eu sunt al tău. Pentru totdeauna.

— Frumoase cuvinte, şopti ea, zâmbindu–i aproape trist.

Voia să nu uite niciodată acest moment; să nu uite expresia ochilor lui albaştri.

Apoi încet, dar febril, începură să facă dragoste…

Tânărul doctor înşfăcă geanta în grabă şi alergă, împreună cu tânărul infanterist, spre infirmerie.

— De–a dreptul înspăimântător, domnule, arsă complet, domnule, şi strânsă acolo de fiarele automobilului, chiar sub vagonul de marfă. Nu ştiu cum ar mai putea să fie în viaţă.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce–o să fie el în stare să facă pentru ea în acel avanpost uitat de oameni şi de Dumnezeu din jungla sudaneză?

Intrând în cameră, se rezemă de tocul uşii.

Venind spre el, infirmiera scutură din cap.

— Eu nu înţeleg chestia asta, zise ea în şoaptă, privind ţintă spre pat.

— S–o văd.

Dădu la o parte plasa contra ţânţarilor

— Dar această femeie nu e arsă deloc.

Era adormită cu capul pe perna albă, cu părul negru unduindu–se în lumina soarelui, ca şi când o briză imaterială venea de undeva în acea cameră infernal de fierbinte.

El nu–şi amintea să fi văzut vreodată o femeie atât de frumoasă şi, la drept vorbind, nici nu voia să i se reamintească acest lucru tocmai atunci. Era aproape dureros s–o priveşti, atât era de frumoasă! Dar nu era drăgălăşenia unei păpuşi de porţelan; avea trăsături puternice, deşi superb proporţionate.

Părul ondulat, cu cărare la mijloc, părea o minunată piramidă de întuneric în jurul capului ei.

Când se apropie de marginea patului, ea deschise ochii.

Ce minunat că erau atât de albaştri! Apoi minunea minunilor… Ea îi zâmbi. Privind–o, nu ştia ce să creadă. Îi veneau în minte noţiuni ca „soartă” şi „destin”, încet, dar persistent.

Cine putea fi?

— Ce bărbat frumos eşti, şopti ea. Avea un accent britanic perfect. „E una de–a noastră”, îşi zise în sinea lui, detestându–se pe loc pentru gândul snob. Vocea ei suna precum aceea a unei

nobile doamne.

Infirmiera mormăi ceva. În spatele lui se auzeau şoapte, îşi aduse scaunul pliant mai aproape şi se aşează lângă ea. Îi trase, cu cea mai mare discreţie, cearşaful alb peste sânii pe jumătate goi.

— Adu ceva de îmbrăcat pentru femeia aceasta, zise el, fără să–şi ridice ochii la infirmieră. Ne–ai făcut să tragem o spaimă grozavă, înţelegi? Au crezut că ai ars.

— Aşa au crezut? Întrebă ea, şoptit. A fost drăguţ din partea lor că m–au ajutat. Am fost într–un loc închis, unde de–abia mai respiram. Nu ştiam ce e cu mine, zise ea, clipind la lumina soarelui ce intra pe fereastră. Trebuie să mă ajuţi să mă ridic şi să ies la soare.

— Oh, e mult prea devreme pentru asta.

Dar ea se ridică în capul oaselor, în mod evident hotărâtă să nu renunţe la idee, şi începu să se înfăşoare în cearşaf ca într–o togă. Sprâncenele negre, fine, îi dădeau un aer distins de voinţă şi fermitate, pe care el îl găsea bizar de excitant în înţelesul cel mai concret al cuvântului.

Cu cearşaful acoperindu–i un umăr, părea o zeiţă în momentul în care se ridică în picioare. Zâmbi spre el din nou, subjugându–l complet.

— Uite, trebuie să–mi spui cine eşti. Familia, prietenii…

Trebuie să–i anunţăm.

— Hai afară cu mine, zise ea.

O urmă aproape prosteşte, luând–o de mână. „Lasă–i să şuşotească! O să vină cu poveşti cum că a fost arsă ca un biftec ţinut prea mult pe grătar! Nimic rău nu i s–a întâmplat acestei femei. A înnebunit oare lumea?”

Ea traversă curtea prăfuită şi–l conduse în mica grădină, care era a lui, de fapt, nu pentru pacienţi; din dormitorul şi biroul lui se intra direct în grădină.

Ea se aşează pe o bancă de lemn, iar el, alături. Ea îşi dădu părul pe spate când privi spre cerul fierbinte.

— N–are niciun rost să stai afară pe căldura asta cumplită, îi zise el. Mai ales dacă eşti arsă.

Remarca era stupidă. Tenul ei era fără cusur şi strălucitor, sângele pulsând îi dădea obrajilor o culoare frumoasă. În viaţa lui nu văzuse o fiinţă omenească să pară mai sănătoasă.

— Ai pe cineva pe care să contactezi? Întrebă el din nou.

Avem aici telefon şi telegraf.

— Nu te preocupa de asta, îi zise ea, luându–i mâna stângă şi jucându–se copilăreşte cu degetele lui.

Brusc, el se ruşina de senzaţiile pe care i le stârnea. Nu–şi putea lua privirile de la ea, de la ochii şi, apoi, de la gura ei. Îi vedea sfârcurile sânilor prin cearşaf.

— Am prieteni, da, zise ea pe un ton aproape visător, şi întâlniri la care trebuie să mă duc. Şi conturi de reglat. Dar povesteşte–mi despre tine, doctore! Şi–povesteşte–mi despre locul acesta…

Aştepta să fie sărutată? Lui îi venea greu să creadă asta, dar n–avea intenţia să rateze ocazia. Îşi atinse buzele de buzele ei. Nu–i păsa dacă–l vedea cineva. O cuprinse brusc cu braţele şi o lipi de el, uluit de totala ei dăruire, cu sânii presaţi de pieptul lui.

În secunda următoare o va trage cu forţa spre pat, dacă nu va veni de bunăvoie. Dar el ştia că ea va veni.

— În ce priveşte contactarea cuiva, mare grabă nu e, şopti ea, vârându–şi mâna pe sub cămaşa lui.

Străbătură amândoi curtea pavată, îndreptându–se spre uşa dormitorului. Ea se opri, ca şi când n–ar fi putut să mai aştepte.

El o luă în braţe şi o duse înăuntru.

Se simţea un păcătos, slab, dar nu putea să se abţină. Ea îşi puse ca o ventuză gura pe gura lui, iar el fu aproape să cadă. O aşeză pe saltea şi trase în jos jaluzelele de lemn.

„Ducă–se dracului restul lumii!”

— Eşti sigură că tu… îngăimă el, scoţându–şi cămaşa.

— Îmi plac bărbaţii care se înroşesc, şopti ea, privindu–l fix. Da, sunt sigură. Vreau să fiu pregătită înainte de a–mi revedea prietenii.

Desfăcu cearşaful.

— Foarte pregătită.

— Poftim?

Stătea întins lângă ea, sărutând–o pe gât, mângâindu–i sânii.

Şoldurile ei ţinură contră în clipa în care se urcă pe ea. Se unduia ca o şerpoaică în pat, dar nu era şerpoaică. Era caldă şi parfumată şi gata pentru el!

— Prietenii mei… şopti ea, privind ţintă spre tavan, uşor uimită, cu o minusculă umbră de tristeţe în ochii ei albaştri.

Apoi, îşi întoarse privirea spre el… Era înfometată. Vocea îi ajunsese o şoaptă. Îl mângâia, unghiile ei atingându–i provocator umerii: Prietenii mei pot să aştepte. Avem timp să ne vedem unii cu alţii. Tot timpul din lume!

El habar n–avea ce voia ea să spună. Şi nici nu–i păsa.

SFÂRŞIT